

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

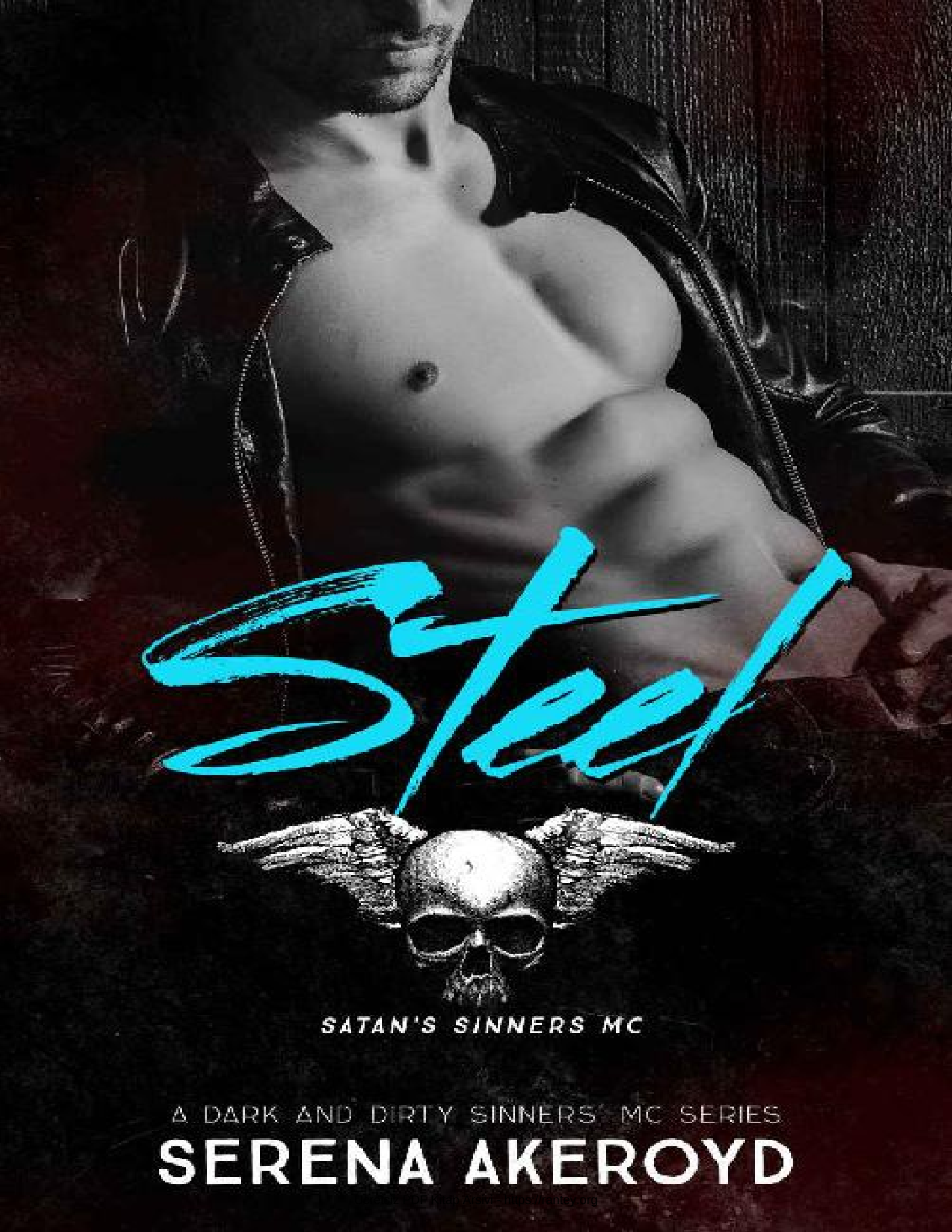
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Steel

SATAN'S SINNERS MC

A DARK AND DIRTY SINNERS MC SERIES
SERENA AKEROYD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÇELİK

KARANLIK VE KİRLİ GÜNAHKÂRLARIN MC'Sİ: DÖRT

SERENA AKEROYD

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

✿ Vellum ile oluşturuldu

DEDİKASYON

Bana katlanan insanlara.
Ve Trev'e. Benim Bayan Biggins'im.

İÇİNDEKİLER

Adanmışlı

k Çalma

Listesi

Özeti

Çelik

1. Quin

2. Çelik

3. Taş

4. Çelik

5. Çelik

6. Çelik

7. Çelik

8. Çelik

9. Taş

10. Lily

11. Taş

12. Taş

13. Taş

14. Lodestar

15. Taş

16. Nyx

17. Çelik

18. Çelik

19. Taş

20. Taş

21. Taş

22. Ayı

23. Taş

24. Çelik

25. Keira

26. Taş

27. Taş

28. Çelik

29. Taş

Sonsöz

Ücretsiz e-Kitap ALERT!!!

Ayrıca Yazan: Serena

Akeroyd Yazar Hakkında

OYUN LİSTESİ

Kitapta yer alan şarkıların yanı sıra kitaba ilham veren şarkıları da içeren seçilmiş bir film müziği dinlemek isterseniz, işte bağlantı:

<https://open.spotify.com/playlist/36ajArZjZ9ZHFEp1nawkjk>

SONUÇ

SADECE ÖZET OLARAK
OKUNMAK ÜZERE SPOILER
İÇERİR

ŞEYTANIN GÜNAHKÂRLARI MC West Orange, New Jersey'de hüküm sürmektedir. Amerika'nın dört bir yanındaki şubeleri, Kanada sınırındaki Rabid Wolves MC ile bağları ve New York Hell's Kitchen'daki Five Points' Mob ile daha yakın bağlantıları sayesinde erişim alanları oldukça geniştir.

Son zamanlarda, Sin'in üvey kız kardeşi MaryCat'in uzun zamandır kayıp olan kardeşini bulmaya gelmesi ve MC'deki bir kardeş olan Digger'a aşık olması sayesinde Beş Nokta ile olan ilişkileri derinleşti.

Giulia, annesinin ölümünden sonra ikiz kardeşleri Hawk ve North ile birlikte Günahkârlar'ın yerleşkesine geri döner. Orada, yollarını değiştirmeyen pedofilleri cezalandırdığı kanunsuz bir göreve derinden bağlı olan Nyx ile tanışır. Kız kardeşini korkunç derecede küçük yaşta taciz eden amcası yüzünden Nyx'in görevi onu tüketir. Ta ki Giulia sevgilisi olup bu yükü onunla paylaşana kadar.

Birbirlerine aşık olmaya başladıklarında Giulia sosyetik, Amerikalı 'kötü çocuk' ve sadist Luke Lancaster'ın dikkatini çeker. Nyx onu reddettikten ve Giulia'ya yaklaştığı için ona saldırdıktan sonra, Nyx'in kulübe kaçtığı bir gece geri döner ve Sin'in onu koruması gerekirken, ona tecavüz etmeye ve kaçırmaya çalışır.

Okuyucuların tanımadığı bir erkek kardeş, Luke'u öldürerek onu kurtarmaya yardım eder.

Luke Lancaster, her türlü karanlık işte parmağı olan bir milyarder olan Donovan Lancaster'ın oğludur.

Luke'un ölümü, babasına karşı kullanmak üzere şantaj malzemesi arayan kız kardeşinin, Luke'un satın aldığı kadınları tuttuğu bir kulübe bulmasıyla yeni bir kapı aralar.

Kendisine cinsel tacizde bulunan ve annesini öldüren babasından dehşete düşen kız, aile bağlarının zincirlerinden kurtulmayı arzulamaktadır. Sonuç olarak, onlarla konuşabilmek için Şeytan'ın Günahkârları MC'sinin sahibi olduğu bara gider. Babası, Luke'un adını temize çıkarmak için onları basının kötü adamları haline getirmektedir, bu yüzden onlardan yardım istemeye karar verir.

Link, Steel, Nyx ve Giulia onun verdiği bilgiler doğrultusunda bir kulübeye giderler ve orada üç kadın bulurlar: Ghost, Tatána ve Amara'nın yanı sıra, maruz kaldığı işkenceden sağ çıkamayan bir kurban olan Sarah. Yerleşkeye döndüklerinde, kulüp veletlerinden biri olan ve şimdi doktorluk eğitimi alan Stone'dan onları tedavi etmesi istenir.

Lily ve Link yakınlaştıkça, Link'in Lily'nin küçüklüğünden beri maruz kaldığı acımasız cinsel saldırılar nedeniyle ciddi bir travma yaşadığını kabul etmesiyle, birbirlerine aşık olurlar. Link'in aşkı Lily'ye, onu iş için Asya'ya giden babasından kurtaracak bilgiyi bulması için güç verir. Lily, Luke'un babalarına karşı bilgi depoladığını keşfeder ve bu kanıtın onun özgürlük bileti olduğunu bilir.

İnsan ticareti kurbanları daha sağlıklı hale geldikçe, işkence görmüş bir ruh ve eski bir gazi olan Maverick onları ziyaret eder ve Ghost'a aşık olur. Başkan Rex ona, kadınlardan biri Donavan Lancaster aleyhine tanıklık ederse, polisin onun tutuklanması için emir çıkarmaktan başka çaresi kalmayacağını söyler. Maverick onu korumak ve ABD topraklarında tutmak için Ghost ile evlenir.

Link, Lily'nin Don Benito Fieri'nin ikinci oğlu Gianni Fieri ile evlenmeye söz verdiğini ve onun hapiste olduğunu öğrenir, bu yüzden onu güvende tutmak için Yaşlı Kadın'ı olarak sahiplenir. Babasının adaletten kaçışına yardımcı olması için para transferi konusunda yardımını istediği Lily, Donavan'ın servetinin çoğunu onun adına imzaladığını öğrenir - çoğu sahte, ancak mahkemede yasal olacak sözleşmeler. Artık Donavan'dan kurtulmuştur, zengin bir kadındır ve Link'in Yaşlı Kadını olarak hayatında ilk kez güvendedir.

Lancaster'ın İtalyan mafyası *Famiglia* ile olan bağları, üniversitede Fieri ailesinin Don'uyla arkadaş olmasıyla ortaya çıkar. Tıpkı Tiffany'nin babası Richard Farquar gibi, Donavan'ın tutuklama çağrılarının ardından her şeyini kaybeder ve kendini öldürür. Tiffany'nin dünyası başına yıkılır.

Yerleşkedeki bir partide Sin'e aşık olduktan sonra, kendini yeni konumuyla tek başına başa çıkmak zorunda bulur. Richard'ın işini ve servetini kaybetmesinin yansımalarını kabullenemeyen annesi bir münzeviye dönüşür. Giulia'yı Luke'un saldırdığı barda bıraktığı için dışlanan Sin, şu anda MC'nin Ohio bölümünde kalmaktadır.

Ancak kulüpten habersiz olan Sin, Luke'un Giulia'yı koruduğunu ve ikisinin ilişkisinin farkında olduğunu bildiğinden, Luke tarafından Sin'in dikkatini dağıtmak için uyuşturulan Tiffany'ye yardım etmektedir. Tiffany hamile olduğunu öğrenir ve Sin bunu öğrendiğinde eve dönebilmek için harekete geçmesi gerektiğini anlar; böylece Nyx'e kurban olarak bir pedofil sunar ve günahları affedilir, özellikle de o akşam Giulia'yı neden terk ettiğini açıkladıktan sonra. Giulia, Nyx için neden mükemmel olduğunu bir kez daha kanıtlar ve ikili bir bütün olarak intikam peşine düşer. Nyx, Giulia'nın onun tüm çılgınlıklarıyla başa çıkabileceğini bildiğinden, ona daha da derinden aşık olur. Bu duygu kesinlikle karşılıklıdır.

Sin, Rex'in kuzenidir ve annesi ihmalkâr davrandığı için çocukken Günahkârlar'a kaçmıştır. Orada, onu patolojik olarak kıskanan babası Grizzly ile tanışır. Yemek parası kazanmak için savaşmak zorunda kalan Pdraig'in (Sin) ciddi öfke sorunları vardır ve görevden eve döndükten sonra Grizzly'yi Sin'in o zamanki karısıyla yatakta bulunca babasını öldüresiye döver. Bu öfke sorunları MC'nin yardımına koşar.

SIN boyunca *Famiglia* ile bağlar ortaya çıkar, özellikle de Prez'in Günahkârlar'ın bölümlerinden birindeki kadınının muhbirlik yapan bir Five Points adamı aracılığıyla *Famiglia* ile bağları olduğu bilindiğinde. Rex'in Prez'i öldürtmesiyle tepede boşalan koltuğa, Storm mutsuz bir şekilde getirilir.

Tiffany hamileyken, Sin ve Lily'nin birlikte yaşaması için planlar yapılır ve Sin onu kendi çocuğu olarak sahiplenir, korur. Ancak Don Fieri'nin üçüncü oğlu, kardeşiyle nişanlı olduğu için Lily'yi tekrar aileye kazandırmak üzere peşine düşer ve aynı zamanda Tiffany'yi kaçırdı, kardeşler gidip onları kurtarır. Oraya önce Storm ulaşır, ancak onları kurtarıırken arabayı çarparlar ve Lily yaralanır ve Tiffany bebeğini kaybeder. Kazayı MC'nin çıkarları için kullanan Storm, kaçırılan kişiyi yakalar, ancak bunu yaparken zorunlu kazananı arkaasında kendisi varmış gibi görünür,

bu yüzden karısını ve kızını New Jersey'de bırakarak Günahkârlar bölümüne liderlik etmek için Ohio'ya gider.

Tiffany hastanede, annesinin Don Fieri'nin metresi olduğunu ve hamile kaldığında onu babasına sattığını öğrenir. Kendi çocuğu olmayan Richard, Fieri'yi çocuğunun öldüğüne inandırmak için sahte bir düşük yapar, ancak Tiffany Don'un kızıdır.

Rex, Lily'nin onun pençelerinden kurtulması için Gianni Fieri'ye bir suikast düzenler.

Şeytan'ın Günahkarlar MC

Konseyi Rex: Prez

RACHEL LAKER'A AŞIK, MC'nin avukatı.

Rene (şimdi merhum) ve Bear'ın (eski Prez) oğlu.

Nyx: Başkan Yardımcısı, eski İnfazcı

YAŞLI KARISI GIULIA. Indiana Ink'in sahibi Indy, Carly (şimdi öldü) ve Caleb, nam-ı diğer Quin'in kardeşi. Düzmece bir av kazasında öldürdüğü Kevin'in yeğeni.

Fırtına: Eski Başkan Yardımcısı, şimdi Şeytan'ın Günahkarlar MC'sinin Ohio bölümünün başkanı

KEIRA İLE EVLİ. Cyan onların kızı. Onun kulüp fahişeleriyle seri zinasını keşfettikten sonra ayrıldılar.

Çelik: Sekreter

Storm'la birlikte doğrama dükkanını işletiyor ve kulübün lokantasını yönetiyor.

Eski bir pavyon fahişesinin çocuğu ve bir zamanlar MC'nin doktoru olan Stone'a karıştı.

Maverick: Haznedar

ESKİ GAZİ, Lodestar ile denizaşırı görev yapmış, bir hacker.

Lancaster'ların insan ticareti kurbanlarından Ghost ile evli.

LILY LANCASTER onun yaşlı karısı. Tamirci, MC'nin garajını işletiyor.

Günah: İnfazcı

GRIZZLY'nin oğlu (şimdi öldü) ve Rex'in kuzeni ve Bear'ın yeğeni.
Konseyde yeni. Tiffany Farquar ile evli, Benito Fieri'nin kızı.

Ve şimdi başlıyoruz.

ÇELİK

"BUNU YAPMALISIN."

Aynada kendime baktım, önümdeki akşam için kendimi pompalıyordum. Bir Günahkâr olduğum gerçeğinden neredeyse utanıyordum ve kendime lanet olası bir lise son sınıf öğrencisiymişim gibi moral konuşması yapıyordum, ama lanet olsun, Stone'un bana yaptığı buydu.

Kafamı sikti.

Tek gördüğüm o olana kadar, tek istediğim o olana kadar, mümkün olan en iyi şekilde onunla oynadı. On beş yaşındaydı.

On dokuz yaşındaydım.

Yaş farkı doğru değildi ve teknik olarak reşit olmayan biriyle bir şeye bulaşmadan da ayakkabımda yeterince bok vardı. Zaten geçen yıl küçük bir uyuşturucu suçundan içeri girmiştım ve reşit olmayan birine tecavüzden içeri girmeye hiç niyetim yoktu, o yüzden bu işi ağırdan almam gerekiyordu.

Gelecek ay on altı yaşına girene kadar.

Kahretsin, sanki bir ömür boyu beklemişim gibi hissediyordum... Belki de bekliyordum.

Belki de tüm boktan hayatım boyunca onu benim yapma şansını bekliyordum. Ona sahip olmak, onun bana sahip olmasını sağlamak için.

Aynada yüzüme bakarken nefesimi içime çektim.

Teknik olarak yakışıklıydım. Kardeşlerim Nyx ve Link kadar ateşli değildim ve Rex için tüm amcıklar eriyordu, ama ben kendiminkini aldım. Uyuduğumda birbirine karışan ve taraması çok zor olan uzun kahverengi saçlarım, tıraş etmeyi düşündüğüm keçi sakalım, kahverengi gözlerim ve biraz kahverengi dudaklarım vardı.

Bana büyük kahverengi bir bulanıklık diyebilirsiniz, ancak aradaki her şey güzeldi. *Güzel.*

Tam da kötü bir motorcunun çağrılmak istediği şey.

Keçi sakalı ve dağınık saçlar bir maskeydi, olduğumdan daha sert görünmenin bir yoluydu, ama her neyse, Stone beni lanet olası sakalsız ya da kısa saçlı olarak tercih ederse, makasları çıkarırdım.

Bana am kırbacı deyin, kabul ederim. Umurumda bile değildi. Sadece onu kolumda, sırtımda, yatağımda, sikimin etrafında istiyordum.

Vermek zorunda olduğu her şeyi istedim.

Düşüncesi bile tüylerimi ürpertirken, yüzüme biraz tıraş losyonu sürdüm, altına biraz fazla deodorant sıktım ve odama çıktım.

Lanet olası kot pantolonumu ve Henley'imi de ütölemiştim ve çizmelerim gibi saç kesimim de

pırıl pırıldı.

İlk randevusuna çıkan bir motorcu gibi görünüyordum ve dürüst olmak gerekirse, Stone'un bunun ilk randevumuz olduğunu bilmemesi dışında bu doğruydı.

Giyindikten sonra, kardeşlerimin çoğu beni görmeden kulüp binasından çıkmayı başardım. Eğer görselerdi, ne kadar temiz göründüğüm konusunda bana bok atacaklarını biliyordum. Kirli olduğumuzdan değil, ama bir motorcunun Abercrombie & Fitch versiyonu gibi görünüyordum... temsil için iyi değildi.

West Orange'a kadar, çok uzak olmayan, bize ait olan ve sadece bir yolla ulaşılan geniş bir arazide olmamıza rağmen, kendimi sorguladım. Ne yapacağım, ne söyleyeceğim diye endişeleniyordum. Onu benim olmayı kabul etmeye nasıl ikna edeceğimi... Barakadan bozma evinin önüne geldiğimde, aşırı deodorantın şart olduğunu kabul edecektim.

Domuzumun gürültüsü dindiğinde ve park ettiğimde, kapıya baktım, tamamen açık olduğunu ve orada durduğunu görünce şaşırmadım. Ağzında kocaman bir sırıtış, gözlerinde en güzel gülümseme vardı. Onunla ilgili her şey sağlıklı ve gerçektir, sefil varlığında hiç sahip olmadığım her şeydi ve onu o kadar çok istiyordum ki, doğru düzgün göremiyordum.

Bisikletimin üzerinde kalmak zorundaydım, başka seçeneğim yoktu, çünkü ereksiyonum ikinci bir kalp çıkarmış gibi çarpıyordu ve sarsılmıştım.

Kot şortu, derin V yakasında dantelli bir eklentisi olan küçük bir tişörtü ve üzerine en sevdiği gruplardan bazılarını karalamak için bir Sharpie kullandığı parlak pembe Converse'i görünce kesinlikle şaşkına döndü. Ona aldığım yavru kedi ayakkabı bağcıklarıyla oynuyordu ve Bayan Biggins -kediye neden böyle seslendiğini bir tek o biliyordu- onlarla meşgul olduğu için bana her zamanki gibi tıslayamıyordu.

Kaşlarını kaldırıp bana baktığında, belli ki neden bisikletten inmekte geciktiğimi merak ediyordu, erkek gibi davranmaya ve lanet olası öğleden sonrayı başlatmaya karar verdim.

Matematik yardımına ihtiyacı vardı ve matematik benim bokumdu.

Nefesimi tuttum, domuzumdan indim ve destek ayağı yerine oturduktan sonra ona doğru yürüdüm.

Attığım her adımda, aramızda manyetik bir halat varmış gibi hissediyordum, yerine oturuyordu ve bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı biliyordum.

Onun da benim için aynı şeyleri hissettiğinden oldukça emindim ama hiçbir şey söylememişti, bu yüzden gergindim. Beni bir arkadaş ve bir öğretmenden başka bir şey olarak isteyebileceğini hiç belirtmemişti - ha, ben, lanet olası bir öğretmen - ve ben buna karşı çıkıyordum çünkü eğer kalbimle oynadıysa, kafamla da oynayacaktı.

Bir adım uzaklaştığımda nefesinin kesildiğini duydum ve anladım. Sanki...

Kahretsin, sanki her şey aynı hizadaydı. Birden her şey anlam kazandı. Elbette, beni istiyordu.

Ama o on beş yaşındaydı, neredeyse bir kadındı ve ben bir erkektim. Neden bana asıldı ki? Ben bir günahkârdım. O ise ikinci sınıf öğrencisiydi. İsteddiği şeyin peşinden gidecek cesareti asla bulamazdı, ama o anda onun istediği şeyin ben olduğumu gördüm ve olumlu bir adım attım.

O daha tek kelime edemeden yüzüne bakıyordum ve ağzım onunkinin bir santim üzerinde geziniyordu. Nefesim dudaklarına değerken, "Bana siktirip gitmemi söyle," diye homurdandım.

Kekeledi, "Ne? Neden?"

"Çünkü senin için çok yaşıyım. Çünkü ben senin için yanlışıım. Çünkü ben bir günahkarım ve sen bir geleceğe sahip olmak istiyorsun."

Aradaki boşluğu doldurdu. Ellerim saçlarının üzerinden kayarak kısa tutamları kavradı ama parmaklarının benimkilere dolanmasını yanımda bu hiçbir şeydi. Hem de hiç. Bana, benim ona

sarıldığımdan daha yakın sarıldı, vücudu benimkine doğduğu gibi yapıştı. İçimde eridi, dudakları vermem gereken her şeyi aldı, dili benimkini aradı, daha fazlası için aç, her şeye ihtiyacı vardı ve lanet olsun, ona vermeye istekliydim. Orada on dakikadan fazla durduk, bok deliğinin kapısının eşiğinde birbirimizin ağzını yedik

ve o anın doğruluğunu inkâr etmek imkânsızdı. Kaçmak imkansızdı.

Bu konuda her şey doğru geliyordu.

Her şey.

Ellerimi belinde gezdirip kalçalarına kadar indirdim ve kışına yapıştım. Ona sahip olamazdım.

-Henüz değil ama hissedebiliyordum ve o da buna bayılıyordu. Bana karşı dalgalanırken küçük inilti çıkarıyor, vücudu boşalmanın eşiğindeymiş gibi titriyordu.

Ne yapabileceğini asla bilemeyecektim çünkü annesi Lana Jane, "Stone? Ne yapıyorsun lan sen? Süt istediğimi unuttun mu?"

İkimiz de donup kaldık.

Gözlerimde ikimiz için de daha fazlası, her zaman daha fazlası olduğuna dair bir sözle yavaşça geri çekildiğimde bile dudaklarımız hala birbirine yapışmıştı.

Gördüğü manzara karşısında yutkundu, pembe, acıyan dudaklarını yaladı ve sonra, "İki dakika anne," diye seslendi.

O hızla uzaklaştı ve ben onun gidişini izledim, o uzaklaşırken o sıkı poposu benim için bir saplantıydı ve koridora çıkmadan önce kapıyı arkamdan kapattım.

Lana Jane bir amcıkı ve otuz dokuz yaşında kanserden ölmeyi hak eden biri varsa, o da oydu.

Elbette, bunun kötü bir şey olduğunu biliyordum ama o gerçekten iyi bir çocuğun boktan bir annesiydi. Belki fiziksel istismar yoktu ama bir çocuğa zarar vermenin başka yolları da vardı. Onları her zaman aşağılamak, her zaman daha az hissettirmek.

Odasına doğru yürüdüm, bağlı olduğu tüm serumlar beni şaşırtmadı. Kanser son evresindeydi, ölüme yakındı ve öyle görünüyordu. Cildi porselen gibiydi, zayıf ve süt beyazı, hatta o kadar beyazdı ki, derisinin altındaki damarlarının mavisini görebiliyordunuz. Tamamen kemikliyd, yağsızdı ve gözleri garip bir sarıydı.

Stone'un doktor olmak istemesinin nedenlerinden biri de uzun süredir kanserle mücadele eden annesiydi ama eğer Stone'un İhtiyarı olacaksam, ki bu on sekiz yaşına bastığı gün olacaktı, o zaman bir şeyler söylemek gerekiyordu.

İçeri girdiğimde bakışları boktan televizyondaki *Jeopardy*'den bana kaydı. Bu manzara karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı ama bir kez kulüp fahişesi olan her zaman kulüp fahişesidir. Saçlarıyla uğraşmaya başladı, dik oturmaya çalıştı, kendini iyi tarafını gösterecek şekilde ayarladı.

Bunu binlerce kez görmüştüm ve henüz on dokuz yaşındaydım. Buna ihtiyacım olan son kişi, minnettar olduğum bir ölümün eşiğinde olan bir kanser hastasıydı.

Stone'a her zaman bir pislikmiş gibi davranmıştı. Bunun babasının kim olmadığından kaynaklandığını düşündüm ama bu Lana Jane'den başka kimsenin suçu değildi.

"Steel! Burada ne yapıyorsun?"

Sesi daha önce olduğundan biraz daha az tizdi, ama sersemlemiş olduğunu duyabiliyordum ve bu, Stone'un bana tedavisi hakkında söyledikleriyle birleşince, uçurtma gibi uçtuğunu doğruladı.

Gözbebeklerindeki iğne delikleri de bu durumu ele veriyordu.

Ben daha bir şey söyleyemeden bakışları tekrar üzerimde gezindi ve gözleri ağzıma takılınca sırtıttı. Bir şey bilen ve bunu bana karşı kullanacak birinin sırtıttıydı bu.

Huysuz dudaklarından bir hırıltı döküldü. "Baba gibi, oğul gibi." Bana göz kırptı. "Baban gibi davrandığını bilseydim, Steel, Stone daha çocukken onu almana izin verirdim."

Sözleri beni dondurdu.

Bir an için ilk olarak neyi düşünmem gerektiğinden bile emin olamadım. Çocuklarla ilgilendiğimi bilseydi, çocukken ruh eşimin bedenini satabileceğini söylemiş olması gerçeğini mi? Ya da babama atıfta bulunması.

Tanımadığım bir baba.

Ama baba meselesi ne burada ne de oradaydı. Bir parçam Lana Jane'in Stone'u daha önce pazarlayıp pazarlamadığını merak etti, ama sonra öpücüğünü düşündüm ve bana karşı kendinden emin olsa bile, yaptığı her şeyde bana bu bokta yeni olduğunu söyleyen bir tereddüt vardı. El değmemiş gibi yeni.

Kaltağın çıkarımı karşısında boğazım düğümlendi ve nasıl olup da ona doğru ilerlemediğimi, sefil boğazından tutup canını sıkmadığımı asla bilemeyeceğim.

"Babamın kim olduğunu bilmiyorsun," diye homurdandım, söylediği diğer noktaya değil de buna odaklanmaya çalışıyordum, çünkü eğer bilseydim, gerçekten vaktinden önce ölüyor olurdu ve ondan sonra?

Onun acı çekmesini istedim.

Kanserin onu içten dışa doğru yemesini istedim. Eğer bu beni bir amcık yapıyorsa, öyle olsun. Bununla başa çıkabilirim.

Ona morfin bile vermeden bununla başa çıkmasını sağladım.

Öfke içimde dönüp duruyordu ve "Tabii ki biliyordu." diye mırıldandığında gücü üçe katlandı.

Bir kadın bilir." Bana göz kırptı. "Her zaman bilir."

"Hadi o zaman, kim olduğunu biliyorsan söyle bana, sürtük."

Suratını astı. "Neden bana bu kadar kötü davranıyorsun? Cömert davranıyordum!" Cömert mi? Kızını satmak...

Kalp atışım iki katına çıktı.

"Bok biliyorsun," diye tersledim ve adımlarımı hızlandırarak devam ettim, "Şimdi, ben buradayken

."

"Sen Kevin'ın oğlusun tabii ki. O bokun kanında olduğunu bilmeliydim." Bana burnunu çekti.

"Sapık. Şu haline bak, ağzın kıpkırmızı. Ne yapıyordun sen? Küçük kızımın memelerini mi emiyordun? Onu beceriyor muydun?" Bir kahkaha attı. "Tıpkı baban gibi sapıksın."

Kevin.

Sözleri karşısında boğazım

düğümlendi. Benimle kafa

buluyordu, değil mi?

Öyle olmalıydı.

Nyx'in kız kardeşi Carly'ye küçüklüğünden beri tecavüz eden kişi babam değildi. Kendini öldürmesi için onu teşvik eden kişi. Nyx'in elinde ölen kişi.

Hayır.

Olamaz.

Bana gülümsedi, sersemlemişti ama bir şekilde akli başındaydı ve hayatımda hiç kimseden ondan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim.

Sadece kendini beğenmişliğinden bile bundan zevk aldığını, dünyanın mahvolmasının tadını çıkardığını, beni en alttan en üste kadar mahvettiğini anladım.

İçimde her şey temelinden sarsılmaya başlamıştı ama düşünebildiğim tek şey onu bitirmektir.

Bu yüzden, gelmesi gereken hemşire gelmediğinde Stone'un annesi için değiştirdiğini gördüğüm serum hattına doğru yürüdüm. Hangisinin hangisi olduğunu biliyordum, morfinin de hangisi olduğunu biliyordum.

Ve o hattı kapatırken hiç vicdan azabı duymadım.

Eğilip elimi ağzının üzerine bastırduğunda gözleri inledi, içinde sıkıntı parladı. "Merak etme,

seni öldürmeyeceğim. Ama uyandığında ve morfinsiz kaldığında ölmüş olmayı dileyeceksin."

Kıçının kemikli kolunu kaldırdım, başını yana yatırdım ve çırpınışlarını görmezden gelerek bayılana kadar rahat bırakmadım.

Ona olan nefretim bir yastık alıp yüzüne çarpma isteği uyandırdı ama Stone bunun için beni asla affetmezdi ve tüm dünyam mahvolmuş olsa da benden nefret etmesine izin veremezdim.

Boğazım düğümlenerek hızla odadan çıktım ve onu bana yaklaşıırken gördüğümde, ağzı eskisi gibi pembe, gözleri uykulu bir uyarılmışlıkla tembelleşmişti, içimdeki her şey sıkıca kilitlendi.

Onu
lekeleyemezdim.

Yapamazdım.

I-

"Ben onunla konuşurken uyuyakaldı" diye mırıldanırken ağzım kurumuştı.

Kaşları kalktı. "Bu alışılmadık bir durum. Sütünü değiştirdim, bu yüzden muhtemelen kendi başına uyuması iyi bir şey." Diğer elini uzatırken gülümsemesi genişledi. "Gelip oturma odasında oturmak ister misin?"

Sesindeki vaadi duydum, gerçekte ne istediğini biliyordum ve bunu o kadar çok istiyordum ki vücudum ağrıyordu. Ama içten içe, Lana Jane'in bir sürtük olmadığının onaylanmasına ihtiyacım vardı.

Ona inandım, ama morfinle kafası iyiymen huysuz bir kaltağın söylediği bir şey yüzünden hayatımı mahvetmek aptallık olurdu.

Ben de nefesimi içime çektim ve "Yapamam bebeğim" diye mırıldandım. Her zaman olduğu gibi dilimden uçup giden bu sevecen ifade karşısında yanakları pembeleşti. "Çağırdım."

Burnu kırıştı ama o da benim tuhaf zamanlarda uzaklara gitmeme alışkındı, kardeş saydığım çocuklarla arkadaştı ve ülkenin dört bir yanına rastgele gönderilmemize alışkındı.

"Çok yazık," diye fısıldadı, gözleri kendime aitmiş gibi almak istediğim ama alamadığım bir sözle doluydu.

Henüz değil.

Lana Jane yalan söylemiyorsa belki de hiç
söylememiştir. Hay sikeyim.

Yalan söylüyor olmalıydı, değil mi?

Ona doğru ilerledim, elimi sırtının ortasına götürdüm ve onu kendime yakın
tuttum. Çok iyi hissettirdi. Çok iyi.

Çok mükemmel.

Onu içime çektim, hanımeli ve vanilya kokusunu özümstedim, özümstedim çünkü bu onu son kez
bu şekilde tutuşum olabilirdi ve sonra uzaklaşmadan önce onu sıktım.

Arkaından bağırdı ama ben beklemedim. Domuzuma koştum, üzerine tırmandım ve kulüp
binasına doğru yola çıktım.

Bear bilirdi. O her şeyi bilir. Pedofil bir sikik tarafından doğurulup doğurulmadığımı
söyleyebilirdi.

Eğer yalan söylüyorsa, bunu ona ödetirdim, ama Tanrım, umarım öyledir. Umarım
yanılıyordu. Hayatımda ilk kez dua ettim ama ne yazık ki bu dua benim için çok azdı.

Çok geç kalmıştım.

BİR

QUIN

Gergin olduğumu söylemek, Ferrari 458 Spider'ı krikoyla kaldırmanın kolay olduğunu söylemek gibiydi.

Ki öyle değildi.

2015 modelini çalmak oldukça imkansızdı, ama denemek için sol taşığımı verirdim... tabii ki bu, söz konusu araba hırsızlığına eşdeğerdi.

Daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim. Günahkâr olmanın genellikle ellerinizi 'kirletmek' anlamına geldiğini biliyordum ama dürüst olmak gerekirse, *bunu* yapmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Ama işte buradaydım, cezam çarpıtıldıktan sonra hapishanedeydim ve hiç de parlak olmayan bir işim vardı.

Gergindim, planımı düşünürken dudağımı ısırdım.

Fieri'nin neden Başkan'ın boktan listesinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama benim görevim nedenini sorgulamak değildi. Benim yerim sadece... tahmin ettiğiniz *gibi ya yap ya da öl demekti*.

Yine de anlamak zor değildi. Fieri, İtalyan mafyasında yüksek mevkilerde yer alan bir herifti ve yüksek mevkilerde derken *Famiglia* tahtının varisi gibi bir şey olduğunu kastetmiştim. Sonuç olarak, hapishanenin patronuydu, bu yüzden ona ulaşmak Demir Taht'a kimin oturacağını bulmayı basitleştirdi.

En kolay yer aynı zamanda en zor olanıydı: duşlar. Etrafında korumaları varken ona ulaşmak neredeyse imkânsız olacaktı ama bunu bir süredir planlıyordum.

Mutfakta çalışıyordum ve bugün yemeklerine damlattığım birkaç göz damlası, dua ettim ki, onları altlarına kaçırırken bana biraz zaman kazandıracaktı.

Bu yüzden gergindim.

Göz damlası saçmalığını daha önce de duymuştum ama işe yarayacağından emin değildim ve burada Wikipedia'ya erişimim de yoktu. Evet, külotumun içine, sikimin hemen altına sakladığım bir telefonum vardı - radyasyonun muhtemelen taşaklarımı kaynatacağını biliyordum - ama bir akıllı telefon değildi. Sadece yakın zamanda kız kardeşim ziyarete geldiğinde almayı başardığım basit, sıkıcı bir telefondur.

Bir üst sınıfa geçmeyi isteyemezdim, değil mi?

Verizon'un iyi yapılmış bir iş için bana bazı avantajlar sağlamaya istekli olacağını düşünmemiştim.

Tebrikler Quin, federal hapishaneye girmeyi başardın!

"Odaklan Quin. Odaklan amına koyayım," diye mırıldandım içimden, yutkunarak omzumun

üzerinden baktım, Fieri'nin geçmesini bekliyordum.

Tedbirli olduğu kadar kibirliydi de. Muhafızlar onun değıl, babasının fikriydi ve zayıf görünmekten hoşlanmadığı için onların varlığından rahatsız olduğunu biliyordum.

Başkanımın telefon aldığımdan beri onu izliyor, bekliyordum. Plan yapıyordum. Bu benim sinirlerimi yatıştırmadı.

Hışırtı duyduğumda nefesimi içime çektim ve yanımdan geçip gittiğinde, odamdan fırlayıp karşımdakine geçtim ve duş odasından çıkmadığım halde çıkıyormuşum gibi görünmesini sağladım. Onun kabininin mahremiyeti için kamera karartması olduğunu biliyordum, hatta gardiyanların geçici olarak astığı bir duş perdesi bile vardı ve her iki ayrıcalıktan da yararlanmaya niyetliydim.

Fieri tuvalet molası verdiğinde duşlar yarı kapasite doluydu, bu yüzden cinayet şüphelilerinden biri olacağımı biliyordum, ama aynı zamanda valinin o hiyardan hoşlanmamasının benim tarafımda olmasını umuyordum.

Sapım yoktu, sadece çıplak ellerimle silahlanmıştım ve biraz ince görünüşümün avantajıma çalışacağını umuyordum.

Kardeşim Nyx'e kıyasla ben cılızdım. İçimde bunun üzerinde çalışıyordum ve oraya ulaşıyor olsam da, onun kadar büyük değildim-yaşam hedeflerim.

Yine de cılız kollarımla beni zayıf biri sanacaklarını biliyordum. Zaten dört adam beni orospuları yapmaya çalışmıştı ve sonuç olarak hepsi daha yüksek bir oktavda konuşuyorlardı, ama bu fikir o zaman aklıma gelmişti.

Cinayetten nasıl paçayı kurtarırız.

Kusursuz değildi, tamamen yanlış gidebilirdi, ama sadece inanmak zorundaydım.

Rex ilk kez benden bir şey istiyordu ve onu hayal kırıklığına uğratmayacak ya da Nyx'e gününü göstermeyecektim. Yakalanıp hapse atıldığım için ağabeyimin benim hakkımdaki düşünceleri zaten düşüktü, bu yüzden bunu bir şekilde düzeltmem gerekiyordu. İşleri yoluna koymalıydım.

Fieri'nin nefesinin altında mırıldanmaya başladığını duyduğumda, kabinin duvarını aştım ve onun kabinine daldım.

Orada olduğumu fark etmedi bile ve nedenini anladım - kulaklarında müzik vardı. Siktiğimin müziği.

Su geçirmez kulaklıklarını çalma ihtimali neredeyse ağzımı sulandırıyor ama çalmadım, çalamazdım, çalmak en iyi yaptığım şey olsa bile. Onları bulmak için tek yapmaları gereken cep telefonumu aramak ve Fieri'nin ölümünün arkasında benim olduğumu fark etmektir, ama Tanrım, günaha girmek çok zordu.

Kısa sayılabilecek hayatımda öğrendiğim bir şey varsa o da ben ve günaha girmenin birlikte iyi sonuç vermediğiydi.

Sadece Indy'nin onu son gördüğümdeki asık suratını ve Nyx'in onaylamayışını düşünerek yoluma devam ettim.

Kulaklığı çalmak yerine, onun aptallığından faydalandım, saçından yakaladım, sıkıca tuttum ve ayaklarını altından tekmeledim.

Kaygan durakta, kolları çırpınırken bile yere tutunamayarak yığıldı ve ben de fırsattan istifade boynunu yana doğru çektim.

Cansız gözlerine bakarken o belirgin çatırtı kalbimi küt küt attırdı.

Yapmıştım.

Ağzım titredi.

Bu nasıl bu kadar kolay oldu?

Birini öldürmenin böyle olacağını kim bilebilirdi ki?

Tanrım.

Kusmak istedim.

I-

Midemi zorlukla hizaya getirerek, cesedi arkamda bırakıp kabinden çıkarken yüzümü buruşturdum. Karartma noktalarını kendi avantajıma kullanarak koridorda hızla ilerledim, Fieri içeri

girdiğinden beri hareket etmediklerinden emin olmak için kameralara baktım ve sonra çıkışa doğru daldım

birkaç gardiyan bekliyordu. Duşumdan muhafızların bulunduğu yere gidişin çok uzun sürmemiş gibi görünmesini sağlayacak kadar hızlı olduğumu umuyordum

Duyduğum bir 'itiş kakışa' dikkat çekebilir, ağı daha geniş bir alana yaymaya çalışabilirdim, ama bunun yerine suları bulandırmamaya karar verdim, aklımı başıma topladım ve hiçbir şey olmamış gibi dışarı çıktım.

Hücreme döner dönmez yatağıma girdim, hücre arkadaşımı görmezden geldim ve yan yattım.

Gözyaşlarım beni utandırdı ama lanet olsun. Bu benim ilk cinayetimdi. Son olması için dua etmeliydim.

Çelik

"Kıçım yağmur ormanı gibi büyüyor."

Rex hattın aşağısından iç çekti. "Link'e mi dönüştün? Senin kıçın umurumda mı sanıyorsun?"

"Yapmalısın. Yemin ederim, ter üstüne ter, lanet olası ter üstüne ter ve bir de burası var."

Modern insanlığın, savaşı kazanıyor gibi görünen eski bir kültürle çatıştığı Phnom Penh limanına baktım.

En çok da klimayı ve kıçımın yanmasından daha fazlasını yapmayan yemekleri özledim.

Baharatlı yiyeceklerden nefret ederdim ve nedense aldığım her şey cehennemden daha acıydı.

Larry kadar mutlu olmadığımı söylemek yanlış olmazdı ama görevim sona ermek üzereydi ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Şeytan'ın Günahkârları MC için hayatımı feda ederim ama Kamboçya'ya tekrar gelmek? Ölmeyi tercih ederim.

Sonra yüzümü buruşturdum, çünkü harika bir ülkeye karşı acımasız davrandığımı biliyordum. İnsanlar o kadar cana yakındı ki, Amerika'da ne kadar mutsuz olduğumuzu fark ettim. Burası da harikaydı. Ama hava? Yaz ortasında Teksas'a gitmişim ve orada daha az perişan olmuşum.

Yağmur ormanı bokunun şakası yoktu. Artık ne kadar sık duş alırsam alayım, kıçımın yanakları arasında büyüyen bir flora ve fauna alt kültürü vardı.

Ve bugün sekizinci duşumu alıyordum.

Bir kolumu kaldırarak pencereye yasladım ve batmakta olan güneşe baktım. Doğal olarak alnım ön koluma yapıştı ama bu şu anda sadece benim şansımdı.

"Link'e dönüşmek değil," diye mırıldandım, sinirlenerek. "Her şey kıçla ilgili değil. Sadece içinde bulunduğum durumu anlatıyorum."

"Ve eve döndüğünde sıyrıkların için sana biraz popo macunu getireceğim," diye homurdandı. "Şimdi, neden aradığıma gelirsek, bu gece için her şey hazır mı?"

"Sana bunu zaten söyledim," diye karşılık verdim. "Bu toplantıya ihtiyacımız yoktu."

"Tabii ki yaptım. Sen sinsi bir herifsin. *Sözlü* olarak her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyorsun," diye alay edince, o görmese de gözlerim daha da zorunlu olarak yuvarlandı. "Bilgin olsun, tüm seyahat ayarlamaları yapıldı."

Homurdandım. "Güzel. Amerika'ya dönerken tutuklanmak istemiyorum."

Homurdandı. "Yüksek mevkilerde dostlarımız var ve onlar da Donavan'ın yakalanmasını en az bizim kadar istiyorlar." "Tamam, güzel. Olay nedir?"

"Sana piçi alabileceğin adresi göndereceğim ve oraya vardığında sana at sakinleştiricileri verilecek. Bunu mahvetme, Steel. O piçi öldürme. Link'in kan istediğini biliyorsun."

"Sanki o herifi öldürecekmişim gibi."

"Ne zamandan beri doktorsun?"

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı. "Stone'a sormamı sağlamanın yolu bu mu?" "Belki de."

"Neden?"

"Sadece seninle konuşmak istediğini düşünüyorum, hepsi bu."

Kaşlarının çatılmasını bir kenara bırakın, makarena yapıyordum. "Stone? Burada aynı kaltaktan mı bahsediyoruz?"

"Evet, sen her şeyi berbat etmenin bir yolunu bulana kadar seni köpek yavrusu gibi takip eden kızıdan bahsediyoruz."

Rex'in uzun süre acı çeken iç çekişi son sinirlerimi de gıcırdattı ve dişlerimi sıktım.

Stone hakkında konuşmaktan nefret ettiğimi, ondan tiksindiğimi biliyordu. Bu benim 'dokunulmaması gereken' konularımdan biriydi ve ben dünyanın öbür ucundayken ve onun ağzının payını veremiyorken ona dokunması beni daha da sinirlendiriyordu.

Homurdandım. "Öleceğimi düşündüğü zaman benden haber

almayı seviyor." "Evet, işler değişti."

"Ne değişti?" Ben de karşılık verdim. "Gideli sadece üç hafta oldu."

Bağlantılarımızın o piçi yakalaması o kadar uzun sürmüştü ki.

Mırıldandı. "Bunu tartışmak bana düşmez."

"Senin yerin değil mi? Ne zamandan beri?" Kafam karışmış gibi göründüysem, öyleydim çünkü. Aman Tanrım. Rex'in yaptığı tek şey buydu, burnunu istemediği yere sokmak.

Adamın bir kukusu olmalı.

Tanıdığım en acımasız heriflerden biri olmasaydı, insanları çok fazla önemseydiği için bir üne sahip olurdu.

"Onu aramıyorum."

"Onu öldürmediğinden emin olmalısın," diye karşı çıktı. "Yolculuğun tamamı boyunca soğukta kalması gerekiyor."

"Nasıl geri gönderiliyor?" "Kargo sandığı."

"Ya sıcaklıklarla oynarlarsa? Orada hayvanların öldürüldüğünü duydum." "O zaman böyle bir şey olursa, işimiz zor. Yapabileceğimiz bir şey yok. Ama aşırı doz almasını istemiyorum." "Cidden ketamin ve uygun dozaj için Stone'u aramamı mı istiyorsun?"

İçini çekti. "Bu bir nezaket olurdu."

Telefonumu çekip ona baktım. "İyilik mi? Ben ne zamandan beri nazik oldum?"

"Onun kalbini kırdığından ve onu bir enkaz gibi bıraktığından beri mi? Bence şu anda senden gelecek boktan bir nezaketi hak ediyor."

Sinirlenmek nasıl hissettiğimi anlatmak için hafif kalırdı ama dişlerimi sıktım. "Onu arayacağım." Bana başka seçenek bırakmamıştı. Aramızdaki mesafeyi her zaman korumuş olmam, onun benden 'boktan bir nezaket' beklediğini duymanın beni öldürmediği anlamına gelmiyordu.

"Güzel. Dozajları öğrendiğinizde ona ilacı vereceksiniz, sonra da onu sandığa koyacaksınız. Orada onu uçağa yükleyecek bir görevli olacak. İlk seferde onunla aynı uçakta olacaksınız."

"Tamam," dedim usulca, hâlâ sinirli ve hâlâ ne yapacağımı bilemez halde. Stone ne kadar üzgün olursa olsun, benden haber almak istemeyecekti. Rex bunu biliyordu. Biri mi ölmüştü?

Hayır, öyle olsaydı bana söylerdi. Hem zaten Stone için önemli olan tek kişi, yani ailesi, benim de ailemdi, değil mi? Yani, hayır, bu bir ölüm değildi.

"İsminiz onun nakliye kasasıyla bağlantılı değil, dolayısıyla Belfast'a indiğinizde herhangi bir sorun çıkmayacak. Oradan JFK'ye transatlantik bir uçuş yapacaksınız ve o da bir kargo uçağıyla buraya gönderilecek."

Mırıldandım. "Daha da iyisi. O pisliği kaçırdığım için yirmi yıl hapis yatmak istemiyorum."

Rex güldü. "Sanki sana göz kulak olmayacakmışım gibi."

Tedirgin olmama rağmen ben de güldüm. İşle ilgili değil, sadece Stone'la ilgiliydi. "Orada her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece biraz..."

"Ne?" O tereddüt edince ben sordum. "Link bu bok yüzünden kendini hırpalıyor."

"Onu suçladığımı söyleyemem. Lily'yi en başta ona bağlamadığı için aptalın tekiydi."

"Evet. Bu konuda aklının nerede olduğundan emin değilim. Günah çoktan Tiffi ele geçirdi."

Kilit, stok ve varil. Yüzük parmağında ve biliyorum ki seyahat etmeye hazır olduğu anda, mahkemede işi hallettiklerine göre onu gerçekten evlenmek için alıp götürecektir. Omuz silkerken kesik hışırtısını duyabiliyordum. "Lily için aptalın teki olduğu çok açık."

"Sanırım kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini asla bilemeyiz, ama her şeyi bu şekilde ertelemesinin bir nedeni olmalı."

"Link'i tanıyorsam, duygusal olacaktır."

Bunun üzerine dudaklarım kıvrıldı. Özellikle istemeseler de. Link soğukkanlı bir katildi.

Bazı idam mahkumlarından daha kabarık bir sabıka kaydı vardı ama evet, duygusal olabiliyordu.

Bunu görebiliyorum.

"Hâlâ parmağına yüzük takmadı mı?"

"Hayır. Bir elmas bile yok." Bir iç çekiş daha. "Keşke yapsa. Etrafta üzülmeyi bırakırdı. Tiff de Lily de bok gibi görünüyor Steel. Kahretsin, keşke çürükleri iyileşse. Bu benim sıçıp batırdığımı sürekli hatırlatıyor."

Yüzümü buruşturdum. "Hepsi bizim hatamız. Prospect'leri onların üzerine salmamalıydık. Her kadının başına tam zamanlı bir erkek kardeş koymalıydık."

"Bunun için adamımız yok," diye karşı çıktı Rex.

"Hayır, ama güvende olduklarından emin olmanın yolları var. Bu konuyu Sin ile konuşacağım." "Yeni işler bunlar. Kendimizi çok zorladık, kardeşim."

"Evet, öyle," diye kabul ettim ve Sekreter olarak, kardeşlerin rotasyon ve programlarının çoğuyla ilgilenmek zorunda olduğum için bunu herkesten daha iyi biliyordum.

İşlerin çoğunu kasabadaki insanlara yaptırsak da, yeni işletmelerimiz (striptiz kulübü, garaj, lokanta ve bar) çoğunlukla bizim çalışanlarımız tarafından güvence altına alındı. Striptiz kulübündeki güvenlik gibi bazı işler de kardeşler tarafından yapılıyordu.

"Lanet olası kara para aklama, zengin olmak neden bu kadar zor?"

Dudaklarım seğirdi. "Vergi ödemeyi mi tercih edersin?"

Burnunu çekti. "Tamam. Sızlanmayı keseceğim."

Çenemi ovuşturdum. "Storm olmadan nasıl gidiyor?" "Dürüst olmak gerekirse, o aptal herifin ne kadar çok şey yaptığını fark etmemiştim." "Hep böyle olmaz mı? Eminim onu özlediğine sevinliyordur." Rex homurdandı. "Sen tamamen kalpsin."

Sırıttım. "Biliyorum. Striptiz kulübünü işletmek için personel getirmemiz gerekebilir," dedim yavaşça, sesli düşünerek. Güvenlik hakkında düşünmek bana düşmezdi; bu yeni İnfazcımız olarak Sin'in göreviydi. Nyx, Storm'un pozisyonunu devralan yeni başkan yardımcısı olsa da, Nyx'in kalbi benim ve Storm'ununki gibi yönetimde değildi.

Evet, ne kadar havalıydım?

Kalbim lanet olası kağıtları itiyordu.

Ama sadece kardeşlerim için.

Beni bir ofise tıksaydınız ve yirmiden dokuza beş çalışsaydım, aklımı kaçırırdım. Ailem için mi? MC'm için mi? Elbette, bu işi yapabilirdim ve bu işte oldukça da iyiydim.

"Nyx ve Sin bunu zaten önerdiler ama kimseye güvenmiyorlar."

"Peki ya Donavan'ın yerini koruyan güvenlik şirketi? Onları araştırdık. Çok şaibeliler."

"Küçük striptiz kulübümüzde gerçekten de şaibeli bir şirket güvenlik ekibi istiyor muyuz?"

"Olmayabilir ama birkaç erkek avlamaya ne dersiniz? Onların batakhane, bizimkilerin de kadınlarımızın yanında olmasını tercih ederim."

Rex bir iç çekti. "Doğru. Dürüst olmak gerekirse, Rachel'a birini ayarlamayı düşünüyorum." Ah, onun aşk kadını.

Neredeyse kıs kıs gülerken ona kuru bir sesle, "Eminim buna bayılır," dedim.

Cevap vermemesi bana bu konuşmayı ne kadar az beklediğini gösterdi.

Rachel, Stone kadar bağımsızdı ve ona bir öneride bulunsam bana ters ters bakardı.

Stone'un ekstra güvenliğe ihtiyacı olup olmayacağını merak ettim ama artık yerleşkede değil New York'ta olduğu için güvende olacağını düşündüm.

Bunu ve aramızdaki mesafenin ne kadar acı verdiğini düşünmemeye çalıştım.

Her şeyin bir nedeni vardı ve neden berbat olsa bile, bu en önemli şeyi ortadan kaldırmıyordu.

En azından bana öyle gelmedi.

Başparmağımı ve işaret parmağımı gözlerime soktum ve orada biriken uykunun bir kısmını ovuşturdum. Jet lag'i atlatmak zor olmuştu ve buna ilk kez katlanmıyor olsam da, sıcağı ve bazı öldürücü alerjileri de eklediğimde, evet, Kamboçya'daki bu kalışımın bittiğine sevinmişim.

Eve dönmeye çoktan hazırdım.

İçini çeken Rex homurdandı. "Bu öneriyi Nyx'e ileteceğim. Belki kendi kendine çözülür."

Sadece mırıldandım. Dışarıdan yardıma ihtiyacımız olduğunu ya da kardeşlerimizi kulüp için daha fazlasını yapmaya zorlamamız gerektiğini biliyordum. Bu düşünce beni mırıldanmaya itti, "Cruz gibi adamlar sadece kulüp binasının etrafında dolaşarak harcanıyor, Rex." Cruz'un etrafta başka pis işleri de vardı ama çoğunlukla yerleşkede çalışıyordu.

"Evet, biliyorum."

"Hawk da öyle. O iyi bir güvenlik elemanı. Belki de oyunu hızlandırmanın zamanı gelmiştir."

"Peki ya Kuzey?"

"O işe yaramaz. Daha çok kukuyla ilgileniyor, ama Hawk? O ciddi bir orospu çocuğu ve yatırım yaptı. Giulia yaralandı ve Dog'un" -babalarının- "tarafını tutmaları aptalca olsa da onu seviyor. Bu açıkça görülüyor."

"Bir değişiklik yapmamız gerekiyor. Jaxson da muhtemelen hazırdır. İşler çok yoğun. İşleri tekrar yoluna koymamız gerekiyor." İçini çekti. "Sorun şu ki, bunu söyleyip duruyorum ve başka bir karmaşa yaşanıyor ve işleri tekrar yoluna koyamıyorum."

OKB'si muhtemelen her şeyden çok aklını karıştırıyordu.

Dostum anal-retentive'in ötesindeydi ve bu benim Link gibi olmam ve kış fikirli olmam değildi. Sadece durum böyleydi.

Başımızda Rex gibi biri olmadan bu kadar az adamla bu kadar çok iş yapmamız mümkün değildi.

"Bu aptal herif ortadan kalktığında işler biraz sakinleşecek," diye yatıştırdım.

Rex homurdandı. "Eğer bunun doğru olduğunu düşünüyorsan, ketaminle kafayı bulmuş olan sensin demektir."

Dudaklarım kıvrıldı. "Keşke," diye cevap verdim kederle. "Belki de kışımındaki petri kabından uzaklaştırdım."

"Yine mi kış?" Rex kıkırdadı. "Her neyse, ayrıntıları bir mesajla alacaksın. Maverick güvenli yazıcıdan gönderecek."

"Anlaşıldı."

"Stone'la konuş, Steel."

Bu emir beni ayağa kaldırdı ama nefesimi dışarı verdim ve "Tamam"

diye mırıldandım. "Eve dönmen iyi olacak kardeşim."

"Aynı, Rex. Aynen. Yakında

görüştürüz." "Görüştüreceğiz."

Sesindeki güven, sinirlerimi doğru yola soktu.

Gerçek şu ki, buraya gönderildiğimde hapse girme riskimin olduğunu biliyordum. Güzel bir Fed hapishanesinde yirmi yıl değil, Asya'da bir bok çukuru hapishanesi. Ama Donovan Lancaster gibi büyük bir kancığa kancayı takmak? Bu, uğruna her şeyi göze alabileceğim bir şeydi.

Lily'yi severdim. Kardeşimi bağlaması pek hoşuma gitmemişti ama lanet olsun, Nyx'in başına geldiyse herkesin başına gelebilirdi, neden Link'in başına gelmesin?

Aslında, tüm kardeşlerim sinek gibi düşmeye

başlamıştı. Altı aydan kısa sürede üç yaşlı kadın mı?

Tanrım.

Lanet suyun içinde bir şey vardı.

Yaşlı kadınlardan bahsetmişken... Telefonumu çevirdim ve sayamayacağım kadar uzun süredir arka planım olarak kullandığım kapak fotoğrafına baktım.

Stone'du.

Tabii ya.

Bu fotoğrafta 23 yaşındaydı. En sevdiklerimden biriydi.

Elimde kaç tane fotoğrafı olduğunu bilmiyordu ve bilseydi bana sapık diyeceğini biliyordum, ki muhtemelen öyleydim, ama bu fotoğraf beni çok mutlu etti.

Tıp fakültesindeki ilk günüydü - sınıf arkadaşlarından bir yaş küçüktü çünkü gerçekten çok başarılıydı - yeni bir hayata giden yoldaki ilk günüydü ve bu hem bir hatırlatma hem de bir sıfırlamaydı.

Bir hatırlatma çünkü bana ondan uzak durmam için gerekli gücü verdi. Bir

sıfırlama çünkü ona bakmayı seviyordum ve bu beni tekrar yola soktu.

Yine de, onu arama fikri, özellikle de bunun için, taşaklarımın vücuduma girmesine neden oldu.

O ve Nyx'in kaltağı Giulia aynı kumaştan kesilmişlerdi - top avcıları. Ama Stone her zaman böyle değildi. Onu bu hale ben getirdim.

Bir yanıma hala ortasının yumuşak ve yapışkan olup olmadığını merak ediyordu, tıpkı kucağıma alma isteğimin hiç bitmediği bir s'more gibi, ama artık buna iznim olmadığını biliyordum.

O, yol boyunca yaptığım seçimler yüzünden, söz hakkım olmayan seçimler yüzünden, ama öncelikle onun için istediklerim yüzünden benden esirgenen en sevdiğim ikramdı.

Bu onu daha da kışkırtıcı yapıyordu elbette.

Aptallığıma homurdanarak, onun resmine aval aval bakmayı bırakmaya çalıştım ama bu çok zordu.

Bunca yıl içinde o kadar da değişmemişti. Açık kahverengi saçları hala hoşuna gitmeyecek kadar kıvrıktı, bu yüzden saçlarını pixie şeklinde kestirmişti. O zamanlar bu onu küçük bir peri gibi gösteriyordu, ama şimdi otuzlu yaşlarında olduğuna göre? Kısa kesim elmacık kemiklerini ortaya çıkarmıştı.

Artık bir buz kraliçesi gibi görünüyordu ve itiraf etmeliyim ki ona çok yakışıyordu.

Açık kahverengi saçları yanlardan kırpılmış ve üst kısımları biraz uzatılmıştı. Onu erkeksi göstermeden yumuşatmaya yetecek kadar ama yüzüne vuracak kadar da değil.

Bir fahişede uzun saçı severdim. Elimi dolaştırıp kafasını geriye çekmeyi severdim, ama Stone'da? Olduğu gibi mükemmeldi.

Parıldayan gri gözleri, beni emmek için yapılmış yastık gibi dudakları ve bir podyuma ait olan yüz yapısıyla o benim kriptonitimdi.

Onunla ilgili her şey, bol kıvrımlarından boyuna kadar, beni yakmak için dövülmüştü.

Dişlerimi sıktım, onu arama fikri fiziksel olarak acı veriyordu ama Prez'in dediğini yaptım çünkü Rex gerekmedikçe bana bunu yaptırmazdı.

Bu yüzden itaat ederim.

Beni öldürse bile.

Taş

Bir elimi yüzümde gezdirdim, başıma gelenlerden bunalmamaya çalışıyordum.

Şu anda pek çok şey havada kalmış durumdaydı ve bunları nasıl değerlendireceğimi bilemiyordum. Tek istediğim küçük dairemde oturup kedim Bayan Biggins'in kucağıma kıvrılmış, televizyonun çıkardığı her gürültüye tıslayıp tükürüyor olmasıydı. Ama orada değildim.

Evde değildim, işteydim ve Angela'yı kaybettiğimizi yeni öğrenmiştim, dördüncü evre pankreas kanseri hastasıydı, öyle bir savaşçıydı ki her vardiyanın başında onu selamlamak günümü düzenlemenin bir yolu haline gelmişti.

Onunla konuşmak için gizlice içeri girmek çalışma saatlerimin en önemli anıydı ve ben uyurken öldüğünü öğrenmek?

Kafamı karıştırdı. Hem de çok.

Hastaların ölmesine asla alışamazdım. Kalbimi buna karşı katılaştıramazdım, kendimi buza dönüştüremezdim. Bunu yapabilen doktorlar ve cerrahlarla birlikteydim ve bunun onları işlerinde daha boktan hale getirdiğinden oldukça emindim, ama ben kimdim ki yargılayayım?

Yöntemim işe yaramıyordu ama değişme ihtimaliyle yüzleşmiyordum.

Bu bendim.

Hastaların benim bakımıma yanıt vermesini sağlayan şey buydu.

Bir nefes verdim ve park yerine bakarken bir elimi yağlı saçlarımın arasından geçirdim.

Hafta sonu tatili olduğu için tıklım tıklımdı ve ilk defa bugün acil serviste olmadığımı sevindim. Her şeyin üstüne bir de bu saçmalığa ihtiyacım yoktu.

Angela'nın öldüğünü öğrenmek bile beni yıkmıştı. Onlara iyi davranmam ve aptalca davranışları için yaralarını sarmam gerektiğinde kafa atmaya gerçekten ihtiyaç duyan bir grup sarhoş kaçığı da ekleyince?

Mükemmel bir ruh hali katili.

Ağlamamaya çalışarak nefes aldım ama çok zordu.

Çok zordu.

İyi misin bebeğim? Bugün çok sessizsin.

Ekrana bakarken yutkundum, en iyi arkadaşımın endişesi karşısında yutkundum ve cevap vermek istedim, gerçekten istedim ama yapamadım.

Yapamadım işte. İyi değildim.

Angela otuz iki yaşında ölmüştü ve geride onu gerçekten önemseyen bir koca ve üç yaşında bir çocuk bırakmıştı.

Yeni yürümeye başlayan bir çocuk.

Oliver artık annesiz büyüyecekti ve bunun benim hatam olmadığını bilsem de öyle hissediyordum.

Tedavi planının arkasında değildim ama yine de bir elimi yüzümde gezdirdim.

Biraz hava emdi.

Gözlerimdeki yanmayı görmezden geldim.

Indy: *İhtiyacınız olduğunda konuşmak için buradayım.*

İçimden takdir duyguları süzölüyordu ve mesajını görmezden geldiğim için kendimi kötü hissediyordum.

Şu anda kimseyi. Yapamadım işte.

Bu hastanede doğru olmayan bir şeyler vardı. İçgüdülerim bana bunu söylüyordu. Bunu bana pek çok şekilde söylüyordu ve ben bunu uzun zamandır inkâr ediyordum ama kimse beni dinlemiyordu.

Böyle bir yerde benim fikirlerim kimsenin umurunda değildi.

High Lidren Hastanesi'nde çalıştığım için şanslıydım. Burası seçkinlerin burunlarını yaptırmak ve kışlarını sıkılaştırmak için geldikleri bir yerdi. Bunun da ötesinde, harika bir eğitim kurumu olarak ün yapmıştı ve buraya yerleştirildiğimde çok heyecanlanmışım çünkü bunun gelecek için iyi şeyler anlamına geldiğini biliyordum.

Ancak bir ünden heyecan duymak ve onunla gerçekten yaşamak iki ayrı şeydi.

Buradaki doktorlar pisliklerinin gül gibi koktuğuna inanıyorlardı, yönetim annemden daha çok para düşkününü bir fahişeydi ve bir şeyler... birileri koğuşlarda doğru değildi.

Bunu düşünmeyi reddettim.

Ne *düşündüğümü* düşünmeyi reddettim, ama yine de lanet kelimeler yine de ortaya çıktı. Angel.

Of.

Ölüm

Yutkundum.

Boynumun arkasını ovmak için uzandığımda, Indy bana başka bir mesaj gönderdiğinde gülümsedim. Indy: *Eğer bunu okuyor ve açmıyorsan kıcını tekmelerim.*

Indy başka bir hayattan, başka bir zamandan bir arkadaştı. Hâlâ arkadaş olmamalıydık ama öyleydik. West Orange, New Jersey'den taşındığımda, hayatımı Şeytan'ın Günahkârları MC'sinden alıp bu dünyayla birleştirdiğimde, onun da hayatı MC ile karışmamış olmasına rağmen beni bırakacağını düşündüm ve sonuç olarak tamamen farklı yollardaydık. Tamamen zıttık.

Ama yapmamıştı.

Bunun için çok minnettarım.

Değişken bir dünyada, o benim tek sabitlerimden biriydi, her şeyimle güvendiğim biriydi.

Acaba onu ne kadar takdir ettiğimi biliyor muydu? Arkadaşlığı için ne kadar minnettar olduğumu... Telefonum çaldı.

Gözlerimi kırptırdım, ekranımda beliren isim beni şaşırttı.

Good Charlotte'dan "My Bloody Valentine" çaldı, çünkü bunu uzun zaman önce zil sesi olarak ayarlamıştım.

Steel benim sevgilimdi ve o bunu bilmiyordu bile.

Boğazımı temizledim ve başparmağım arama bağlantısını kesme düğmesinin üzerinde gezindi. Indy'yle konuşmaya katlanamıyorsam, Steel'le ve onun saçmalıklarıyla da katlanamayacağıma emindim. Tavırları berbattı, yıllardır öyleydi, o yüzden şimdi buna ihtiyacım yoktu, ama telefonu kapatıp tekrar açtığımda ne olacaktı?

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Bu yıl üç insan kaçakçılığı kurbanıyla ilgilenmek üzere Günahkârlar'ın yerleşkesine gönderildiğimden zaten bir sağlık korkusu yaşamıştım. Oraya getirilmemin nedeni Nyx'in beni Steel'in telefonundan aramasıydı, bu da bana onun yaralı olduğunu düşündürmüştü.

Ekrandaki ismi görünce midem bulandı.

Birkaç ay önceki o ilk aramadan beri beni yıllardır aramamıştı. Ve şimdi tekrar mı arıyordu?

İstesem bile aramayı reddedemezdim ama konuşacak durumda da değildim.
Geçmiş ve şimdiki zaman çarpışıyor gibi görünürken gözlerim yandı ama yeşil düğmeye bastım
ve mırıldandım,

"Steel? İyi misin?"

Hattan bir iç çekiş sesi geldi. "Yemin ederim, benimle sadece kanamam varsa ilgileniyorsun." Çenem sıkıştı. "Bence tam tersi olduğunu göreceksin."

Onu terslemek, tartışmak ve ona bok atmak çok kolay olurdu, ama bunun için enerjim yoktu.

o.

Boğazımı temizleyerek, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Durakladı, ondan alışık olduğumdan daha fazla tereddüt etti. Doğası gereği kararlıydı. Her zaman

oldu. Yaptıklarını kabullenmeyi zorlaştıran da buydu.

Yaptığı her şeyin bir amacı vardı ve bununla savaşmak mümkün değildi.

Saklamak yok. Canımın yanmasını istiyorsa, canımın yanmasını istediği içindi.

Evet, berbat, değil mi?

Hangisi daha berbattı? Onun bunu yapması mı yoksa beni her gün bilmediği şekillerde incitmesine rağmen onu hâlâ sevmem mi? Ya da belki de biliyordu ve umurunda değildi - her iki durumda da berbattı.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var" diye mırıldanırken alt

dudağımı ısırdım. Tabii ki istiyordu.

Başka neden arasın ki?

"Hiç havamda değilim," dedim

yorgun bir sesle. "Bu-"

"Tahmin edeyim mi? Kulüp işi mi?" Hiçbir şey söylemeyince başımı salladım. "Doğrudan konuya girmeden önce bir 'nasılsın?' bile demiyorsun." Acı bir kahkaha attım. "Kulağa doğru geliyor. Bak, başka birini ara."

Çelik iç çekti. "Aramak istemedim."

Ve olmaması gerektiği halde, bu her şeyin daha da acımasına neden oldu.

"Tabii ki yapmadın," diye cevap verdim. "Peki neden yaptın?"

"Ghost, Tatána ve Amara'yı tanıyor musun?"

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl unutabilirim? Onlar iyi mi?" Kısa bir süre önce Günahkârlar'ın yerleşkesinde ölümün kapısından dönmelerine yardım ettiğim kadınlardı onlar.

"Evet, iyiler. Her geçen gün daha iyiye gidiyorlar." Bir iç çekiş daha. "Durumlarının arkasındaki kişiyi tanıyor musun?"

Gözlerim büyüdü. "Evet."

"Onunla ilgili yardıma

ihtiyacım var."

Dikkatle Chevy'nin plakasına baktım. Burada neler olduğunu düşünürken '2Hot 4Luv' yazıyordu.

"Birini ketaminle nasıl bayıltacağımı bilmem gerek."

Ciğerlerimdeki hava gibi bir tıslama da benden kaçtı. Kendimi yeni sönmüş bir balon gibi hissediyordum.

Angela ve burada olan diğer her şey ne olacaktı?

Bu sadece dondurmanın üzerindeki kirazdı.

Muhtemelen cevap verirken onu şaşkına çevirmişimdir. Kazıdığını duyduğumda başka bir şey söylemedim, sadece aramayı kestim.

Bir kez geri aradı, hakkını yemeyelim, ama ben onu ve telefonu duymazdan geldim ve bunun yerine ayağa kalkıp hastaneye geri döndüm.

Bazen, bazı günler, sadece çok fazla acıya dayanabilişim ve ben sadece sınıma ulaşırdım.

Vardiyamın geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti ve ilk kez burada daha uzun süre kalmayacağım için minnettar oldum.

Kariyerime burada başlayacağımı düşünmüştüm - kadroya kalıcı olarak alınmak için yeterince iyi olduğumu biliyordum ama bir şeyler doğru değildi. Bir şeyler kesinlikle yanlıştı ve buradan ayrılmayı başardığım gün, Rex'in son kez yüz yüze konuştuğumuzda istediği gibi West Orange'a dönmem gerektiği anlamına gelse bile, birdenbire bundan memnun oldum.

Beni Steel'in yoluna soksa bile.

Bununla başa çıkabilirdim, çünkü garip olan şey, bu dünyada insanların öldürülmemesi gerektiği idi. Elbette, bunun kulağa garip geldiğini biliyordum. Acil servis doktoru olmak için uzmanlaşmak istiyordum, Tanrı aşkına. New York'ta çalışıyordum. Ülkenin cinayet başkentlerinden birinde. Ama burada ölüm farklıydı.

MC'de yirmi beş yıl hapis yatmanın yanı sıra bu da hayatın bir parçasıydı.

Ama işte buradaydım, sözde ihtiyacı olmayan hastalara *huzur* veren biriyle aynı koridorlarda yürüyordum.

Belki de yanılmışımdır. Öyle olmasını umuyordum. Ama olmadığımı biliyordum. Hayatım boyunca katillerin etrafında bulundum. Nasıl hissettirdiğini biliyordum. Angela bugün ölmemeliydi.

Tedaviye iyi yanıt veriyordu. Biraz daha yaşaması, Oliver'la daha fazla zaman geçirmesi için yeterliydi.

Kanser hastaları için, ölümün kapısını çalanlar için bile, her gün önemliydi ve Oliver ile Angela bu zamandan mahrum bırakılmışlardı.

Daha fazla gözyaşı akmasını engellemek için dudağımı ısırardım, sonra duygularımı bir kenara ittim ve işime geri döndüm.

Bu hafta zaten azar işitmişim ve bu gece de amirimden azar işitmeye ihtiyacım yoktu.

Büyük kız külotumu yukarı çekmenin ve bokla uğraşmanın zamanı gelmişti.

İKİ

ÇELİK

REX'in bana bahsettiği resmi görevli ufak tefekti. Öte yandan Donovan öyle değildi. Ama bu makine mühendisliğinin neşesi idi.

Zeytin üniformalı ufak tefek adamın tekerlekli metal asansörlerinden birinin üzerinde, onu olduğundan daha da küçük göstermeyi başaran bir sandık vardı ve ödülümün içinde olduğunu biliyordum. Bunun için minnettardım, çünkü bu Donovan'ın vücudunda benim DNA'mdan daha az kalacağı anlamına geliyordu, çünkü artık onu nakliye konteynırına sokmak zorunda değildim.

"Bayıldı."

Karıştırdığım kâğıt destesini cebime koyarken adamın ilk sözleri ona gülümsememe neden oldu. "Bildiğim iyi oldu." Çantama uzandım ve ona içi dolar dolu bir zarf uzattım. Bana bunun bu geceki ilk rüşveti olmadığını ve olmayacağını söyleyen bir kayganlıkla kabul etti ve sonra sandığın üstüne yerleştirdiği evrak çantasına tıktırdı.

Oradan da başka bir çanta çıkardı. "Bay Rex'iniz bana bunu başka bir istek olarak söyledi."

Bana kâğıt torbayı uzattığında başımı salladım, bunun bir asker cinine eşdeğer olup olmadığını merak ettim ve içine baktım, şişeyi ve iğneyi gördüm ve Stone'un bana ihtiyacım olan bilgiyi verdiği için minnettar oldum, bunu yaparken garip davransa bile.

Dürüst olmak gerekirse, bana verdiğinden daha fazla bok vereceğini düşünmüştüm ve vermediği için minnettardım, ancak bir parçam da endişeliydi.

Ne de olsa Stone benim kişisel top avcımdı. Hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmazdı. MC'deki her kardeşle başa baş mücadele edebilirdi ama ben onun farklı bir yönüne alışmıştım.

Onun eriyeceği bir taraf. Tüm duvarların yıkılacağı ve benim içeri girebileceğim bir yer.

O telefon görüşmesinde bunu kaçırmayı beklemiyordum ama kaçırdım.

Sesi bir zamanlar olduğu gibi hiç yumuşamamıştı ve bunu hak ettiğimi bilsem de, yine de içimde bir şey büyük fareler tarafından kemiriliyormuşum gibi hissettirdi.

Ve inanın bana, bu yerde büyük fareler görmüştüm. "İyi misiniz, Bay Steel?"

Bu 'bay' saçmalığı birkaç gün önce beni güldürürdü ama Stone'un sözleri ve cansız sesi hala kafamda çınlarken boğazımı temizledim ve "Bay Rex'in talimatlarına göre onu benim için uçağa bindirecek misiniz?" diye sordum.

Adam çenesini eğdi. "Bu doğru. Kafasına aldığı darbe sayesinde şu anda uyuyor. Ama bu yeterli değil. Daha fazla uyuması için buna ihtiyacı var."

Başımı salladım. "Bununla ben ilgilenirim."

Görevli homurdandı. "O kötü bir adam."

"Çok kötü bir adam," diye mırıldandım, bu ifadeye şaşırmıştım ve sandığa ulaşmak için yanından geçerken koluma koyduğu el beni daha da şaşırtmıştı.

Bana evdeki yükleme alanını hatırlatan tuhaf bir antrepodaydık.

Gıcırdayan beton zeminler ve etrafımda bir sürü sandık vardı ve hiçbirisi sağlık ve güvenlik açısından iyi bir şekilde istiflenmemişti.

Arka duvarda küçük bir piste bakan bir pencere vardı ama hemen köşeyi dönünce daha büyük bir havaalanı olduğunu biliyordum. Bu iş biter bitmez eve dönüş uçuşum için aktarma yapacağım havaalanı.

"Kız kardeşim," diye homurdandı görevli.

"O gitti." Gözlerimi kırptım. "Kaybınız için üzgünüm."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ölü değil. Yaşıyor. Gitti." Bakışları kutuya kaydı. "O bir Triad mı?"

"Onlarla bağı var." O kadarını öğrenmiştik. Başparmağımı orta ve işaret parmağıma sürttüm, bu para için evrensel bir işaretti. "O para babası."

Dişlerini sıktı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ona baktım. Çok şey gördüm. Kız kardeşini bulamıyorum. Annesi üzgün.

Yardım edeyim mi?"

Kırık dökük, birbirinden kopuk İngilizcesi bir şekilde isteğini daha da dokunaklı hale getirmişti. Bunu beklemiyordum, bunun kişisel değil işle ilgili olduğunu düşünmüştüm ama uygun olduğunu tahmin ettim.

Bu adam ordu üniforması giyiyordu. Birden fazla şekilde memurdu ve yolsuzluğun her ülkede her seviyede yaygın olduğunu bilsem de, bu gerçek olamayacak kadar sıra dışıydı.

"Birilerini ayarlayacağım."

Askerin gözleri bana dikildi. "Teşekkür ederim."

Omuz silktim. "Söz vermiyorum."

"Bunu anlayın. Temelli gitmiş olabilir." Burun delikleri alevlendi, bu acı gerçek yüzüne çarpınca uzandım, omzunu tuttum ve sıktım.

"Elimden geleni yapacağım." Boğazımı temizledim. "Kalemin var mı?"

Başını salladı, göğsünün önündeki kapaktan bir tane çıkardı ve bana verdi. Kâğıt torbanın üzerine yakıcı numaramı yazdım, torbadan fişi yırttım ve ona uzattım.

"Otuz altı saat içinde evde olacağım. O zaman beni ara ya da bilgi gönder." "Arayacağım. Teşekkür ederim."

Başımı salladım ve Donovan'a ulaşmak için yanından geçtim. Henüz çivilenmemiş olan kutuyu açtığımda, sidik ve bok kokusundan yüzümü buruşturdum. Belli ki herif oraya pislemişti, bu da bu işi gerçekten eğlenceli hale getiriyordu.

Otel odamın dışında klima yoktu ve pis koku Amara, Hayalet ve Tatána'yı bulduğumuz o cehennem çukuruna girdiğimde karşılaştığımdan bile daha kötüydü.

O gece Link, Nyx ve Giulia ile birlikte karanlığa doğru at sürerken, potansiyel olarak zamanın bu anına yol açan vahşi bir kaz kovalamacasıydım.

Piç kuruşu son zamanlarda ekranda gördüğüm resimlerden kesinlikle daha zayıftı. Kardeşim Maverick'in kadını Ghost onu bitirmek için polise gittiğinden beri hakkında tutuklama emri çıkarılmıştı ve kirli yanakları, seyrelmiş saçları, yüzündeki çizgiler ve cildini rastgele lekeleyen güneş yanığı, kolay bir hayattan yoksulluğa düşmüş bir adamdan bahsediyordu.

Bu beni memnun etti.

O eğlenceli kutusunda gördüklerimden sonra, onun gibi bir adamın böyle bir kaderi hak ettiğini düşündüm. "Kötü kokuyor," diye homurdandı görevli.

"Evet."

Bir çanta kırıştı, kafamı kaldırıp baktım ve çantasını açtığını gördüm. Bu şey Mary Poppin tarzı lanet bir halı çantası gibiydi, çünkü güve topları olarak tanıdığım şeylerden on torba çıkardı.

Burnum seğirdi, hangi kokuyu tercih ettiğimden emin değildim. Adam poşetleri açmaya ve kokuyu nötralize etmek için güve toplarını sandığa atmaya başladığında Link'in bana ölene kadar her gün bir shot tekila borçlu olduğuna karar vererek Donovan'ın kilosunu kabaca hesapladım - bir deri bir kemik kalmış haliyle yaklaşık yetmiş görünüyordu - ve sonra Stone'un bana verdiği matematiği yaptım.

Dozajı hesapladıktan sonra beş ml ile biraz ağır gittim ve şırıngayı doldurdum.

Kasaya yaslanmak Stone'un söylediği gibi yapmayı daha da zorlaştırdı.

Bunu çok hızlı yaparsam solunumu durabilirdi. Onu kalçasından sokmam gerekiyordu, bu da tüm pisliğe çok yaklaşmak anlamına geliyordu, bu yüzden emdim, nefesimi tuttum, böylece onun bokunu çok fazla solumadım ve işimi yaptım, ilacın kalbini değil sistemini becermesine izin verdim.

Ne kadar süre baygın kalacağından emin değildim ama zaten geçirdiği beyin sarsıntısıyla - yüzüm büyüklüğünde bir kaz yumurtası vardı, çatlamış ve kanıyordu, bu da şu anki hoppa görünümüne ekleniyordu- her ikisinin de onu uyutmak için birlikte çalışacağını düşündüm.

Parmaklar çapraz.

Ya da sıçmıştık.

Dindar bir adam değildim, hiç değildim. Benim dünyamda yaşayıp, yaptığım şeyleri yapıp Tanrı'nın var olduğunu düşünemezsiniz.

Ama o anda, gerçekten öyle olmasını umuyordum. Kıcıımı kurtarmak için değil, Lily'nin kendi kıcını kurtarabilmesi için. Bunu hak ediyordu ve Tanrı, ona onca şey yaşattıktan sonra, en azından bu kadarını ona borçluydu.

Ghost, Tatána ve Amara'nın ona borçlu olduklarının yanında bu hiçbir şey değildi.

Üniformasının dikişlerinden adını gerçekten okuyamadığım askere yardım ederken dudağımı dişlerimin arasına aldım ve bir tür *Gulliver'in Seyahatleri* çocuk top havuzundaymış gibi görünene kadar naftalin dökmeye devam ettik.

Onu, bu milyarder patronu bu kadar dağınık görmek beni eğlendirdi ve bir fotoğraf çekmekten başka bir şey istemedim, ama lanet olsun, bu hapishaneye yol açtı ve ben aptal değildim.

Görevli bir çekiç ve birkaç çivi çıkardı, görünüşe göre Lancaster'ın güve toplarının içinde her ne varsa boğulabileceğini umursamıyordu - onu suçladığımdan değil - ve kapağı geri taktık ve onu yerine çivilemeye başladık.

Onu tabuta çiviliyormuşum gibi hissettim ve aslında bunun uygun bir son olabileceğini düşündüm.

Link onu bitirecek kişinin Lily olmasını istedi. Bunun için yeterince güçlü olup olmadığından emin değildim. Elbette, amcık babasının ona yaptıklarıyla başa çıkabilecek kadar güçlüydü, ama düpedüz cinayet?

Hayır.

Bu çok zordu.

Onu canlı canlı gömmek mi?

Bu pisliği bitirmek için ne güzel bir yol.

Bu düşünce karşısında mırıldanarak, "Yardımanız için teşekkür ederim," dedim. Görevli omuz silkti. "Bunun için bana ödeme yapınız."

Dudaklarım kıpırdadı. "Görev çağrısının üstünde ve ötesinde."

Diğer adamın gülümsemesi küçüktü. "Doğru." Bana doğru eğildi, ben de garip davranmama rağmen ona karşılık verdim ve o da makaranın koluna doğru ilerleyerek kapıya doğru yürümeye başladı.

Şey, bu iş için hesaplanmıştı.

Müşteri girişı gibi olan diğeryoldan dışarı çıktım ve dışarı çıktığımda depoya tekrar baktığımda, burnumda hala pislik kokusu varken, beni havaalanına götürecektaksiye binerken sııttım.

Bu benim iyi bir tatil anlayışım değildi, ama kesinlikle tatlı bir şekilde sona erdi.

Rex

Gergindim.

Kabul
ediyorum.

Çok şey ters gidebilirdi ve Steel benim kardeşimdi. Sadece MC türünden de değil. O, Nyx, Link, Maverick ve Storm benim akrabam gibiydiler. Sin de öyleydi ama aslında kan bağımız vardı. Başka şekillerde de birbirimize bağlıydık ama diğer adamlarla olan bağlarımın gücü kan bağına dönüşecek kadar sıkıydı.

Steel'i başka bir ülkeye gönderme fikri, niyetimizin tam tersi olduğu halde bir insan kaçakçılığı çetesine yakalanma riski, uzak kaldığı üç hafta boyunca her gece antiasitleri kemirmeme neden oldu.

O gelene kadar, sandık kamyonumuzun arkasında durana kadar, mide zarım bağırsaklarım tarafından saldırıya uğrayacaktı.

Nyx yanımda mırıldandığında homurdandım, "Bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum." Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Ne kadar sürmesi gerekiyorsa o kadar sanırım."

JFK'nin önündeydik, Giulia'nın kardeşi Hawk'ın kullandığı kafesin arkasında bisikletiyle Steel'i bekliyorduk.

Steel bize geri döndüğünde havaalanının kargo bölümüne manevra yaptığımızda onu sandıkla değiştirdik.

Gerçek şu ki, Günahkârlar'ın bölgesine gelene kadar bir sayı vuruşu yapmayacaktık. Ancak o zaman derin bir oh çekebilirdim.

Hawk'ı kamyonetin kabininde bir adamla dolaşmak zorunda bırakmak benim için boktan bir durumdu ama saat sabahın üçüydü ve yalnız kalacağımızı umuyordum.

Five Pointers, eyalet sınırına varana kadar adamlarına rüşvet vermemize yardım etmişti ve sonra Jersey'den geçerken eyalet ve bölge polisiyle kendi işaretçilerimiz bizi görecekti.

Yine de bazen birileri açgözlülük yapar ve şimdi bunun zamanı değildi.

Yaptığımız şey aptalcaydı.

Çok aptalca.

Burada olmamalıydım. Konseyin geri kalanı da olmamalıydı ama buradaydık çünkü bu kişisel bir meseleydi. Bu şerefsiz kadınlarımızı incitmişti ve bunu ona ödetmemiz gerekiyordu.

Burada olmayan tek kişi Maverick'ti, ki bu beni biraz rahatlatmıştı çünkü o bir çırpıda başkanlığı devralabilirdi.

Gelmeyi reddetmişti, ama bekleyeceğini biliyordum, onun da istediğini almak istediğini biliyordum.

Yeniden hissetmeye başlaması beni rahatlatmıştı. Sadece onun ve Ghost için her şeyin daha basit olmasını diledim çünkü kardeşimi geri almaya fazlasıyla hazırdım.

Gözlerim havaalanının önünü tararken Steel'i neredeyse kaçıırıyordum, ta ki kapıdan içeri sanki buranın sahibiymiş gibi girdiğini görene kadar.

Piç kurusu havaalanında kesilmiş elbisesini giyecek kadar aptal değildi, bu yüzden sadece bir eşofman altı, kot pantolon ve bot giymiş, sırtına da bir çanta almıştı. Onun bu kadar normal görünmesine alışık değildim, bu yüzden neredeyse onu kaçıırıyordum.

Etrafımdaki kardeşlerim kaskatı kesilmiş, onun bizi aramasını izlerken atlarının üzerinde doğrulmuşlardı. Ona bekleyeceğimizi söylememiştim, söylememe de gerek yoktu. Bazı şeyler konuşulmadı.

Bizi gördüğünde yolunu bize doğru çevirdi. Yaklaşırken, bana doğru yönelmeden önce Sin, Link ve Nyx ile el çırttı. Selamlaşırken omuzlarımızı tokuşturduk ve ben "Her şey yolunda gitti mi?" diye sordum.

"Kelepçeli değilim, o yüzden bu bir evet demek," diye alaycı bir şekilde cevap verdi, ama gökyüzüne baktı ve sonra boynunu kırdı. "Kahretsin, evde olmak güzel."

"Az önce birinci sınıfta uçtun," diye homurdandı Link. "Sadece sen bittiği için mutlu olurdun."

Sırıttı. "Evet, çok da iyiydi. Ama yine de hosteslerden biri bana sakso çekse bile terlemekten bıktım."

Bunun üzerine dudaklarım kıpırdadı. "Mile-high kulübüne katılacağın konusunda sana güveniyorum." Göz kırptı. "Emin ol öyle yaptım."

"Teşekkürler. Kıçım hâlâ çok tatlı. Sevmeyi bırakacağın için çok endişeliydim."

Bana sıırıttı, koluma bir tokat attı, sonra çantasını yere bıraktı ve etrafı karıştırıp kesiğini aldı.

Sürüklediğinde iç çekti. "Şimdi daha iyi hissediyorum." Kamyonun kasasına baktı, ona doğru yürüdü ve "Hadi Bebeği yola çıkaralım" diye mırıldandı.

Yanık turuncu bir arka planın üzerinde parlak turuncu alevler olan çirkin kışlı domuzuna taktığı lakap karşısında gözlerimi devirmiştim. Seksi bile değildi, sadece yapışkandı.

Arabalarından hiç zevk almazdı. Mükemmel bir şekilde ayarlanmış olmasına rağmen, kesinlikle benim tatlı siyah domuzum gibi klas değildi.

Hawk ve Nyx, Steel'in yardımıyla bisikleti indirirken mırıldandım ve arkasına bindiğinde sıırıttı.

Ben hallederim.

Eğer o döndüğü için mutluyorsa, biz de döndüğü için mutluyuz.

Konseyimden birinin uzun süre uzak kalması her zaman endişe vericiydi. Bana hapishaneyi hatırlatırdı.

Bu hayatta çok fazla tatile çıkmıyorduk, çıksak da birkaç günlüğüne çıkıyorduk ve güvenlik nedeniyle MC'den bir grup da peşimize takılıyordu.

Steel üç haftadır ülke dışındaydı ve bir daha eve dönemeyeceği bir işte çalışıyordu.

Yani, evet, onu geri almak güzeldi.

"O bok parçasını toplamaya hazır mıyız?" Hepimiz motosikletlerimizi çalıştırdığımızda motorlarımızın gürültüsü arasında bağırdım.

"Aynen öyle."

Transfer o kadar sorunsuz gerçekleşti ki, daha iyi planlayabileceğimden emin değildim - bana güvenin, bu boku n'inci dereceye kadar planlamıştım.

Sandık kamyonun kasasına taşındı ve ardından şehirden geçerek eyalet sınırına doğru yola çıktık ve tek bir sorun yaşamadan evimize döndük.

Tek bir mavili çocuk bile yanımızdan geçmedi ve kulüp binasına vardığımızda hepimizin bu kadar kolay geçmesine şaşırdığını biliyordum.

Dindar bir adam olsaydım, Tanrı'nın bizim tarafımızda olduğunu söylerdim ve Link'in tespisiyle her zamankinden biraz daha fazla oynadığını gördüm, belli ki her şeyin bu kadar 'tıkırında' gitmesinden dolayı derin bir şükran duyuyordu.

Saatli bir bomba gibiydik ve suratımızda patlamasını bekliyorduk.

Uyanabilirdi, yumruklarını sandığın kenarına vurabilir ve kendini belli edebilirdi. Yanımızdan hiçbir polisin geçmemiş olması, başka bir arabanın ne kadar tuhaf olduğunu fark edemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Bizi ihbar etti ve sanki bir kamyonun arkasında bir kaçağı taşıımıyormuşuz gibi davranmamızı mı istiyorsunuz?

Şanstan daha fazlası bizim yanımızdaydı.

Kulüp binasının önüne geldiğimizde, ayağa kalkar kalkmaz domuzumdan indim ve camını indiren Hawk'a doğru yürüdüm. "Sandığı indirmene yardım etmesi için birini göndereceğim. Sakın açma. Konseye bırak."

Başını salladı, çenesi eğildi ve merak etmesine rağmen sormayacaktı. Bu yönüne saygı duyuyordum.

Evet, sefil bir amcık olarak ün yapmıştı ama bununla başa çıkabilirdim. İkizi gibi aptal ve neşeli olmasından iyidir. Hawk ciddiye ama ne zaman söz dinleyeceğini de biliyordu ve bunu sürdürür ve kardeşinin onu aşağı çekmesine izin vermezse kulüpte çok ileri gideceğini biliyordum.

İkisinin de kulüp fahişesi olduğunu biliyordum, bu doğrudan bir kural ihlaliydi, ama lanet olsun, etrafta dolaşacak çok fazla kedi vardı ve Prospects'in her zaman gizlice sikiştiğini biliyordum, yine de Hawk Kuzey'den daha erken yama aldığında ne olacağını merak ediyordum.

Bir şeyler değişir miydi?

Dinamikleri bunu gerektiriyordu. Ne de olsa ikizdiler. Birlikte bir şeyler yapmaya alışkınlardı.

Ailevi bağlarıyla Tanrı'yı oynuyormuşum gibi hissederek mırıldandım ama gerçek şu ki, Kuzey'in MC'nin ona verdiği çoğu görevde berbat olması Hawk'ın suçu değildi. Kamyonet çalışıp Hawk buzdolabına doğru sürmeye başladığında onun gidişini izledim ve arkamda birinin hareket ettiğini hissettim.

Arayan Nyx olunca şaşırmadım, çünkü herif sessizdi ama onu duyamayacağım kadar da sessiz değildi.

Bizim dünyamızda, duyularınız ya hızla doğaüstü hale geldi ya da kendinizi bir ceset torbasında buldunuz. "Bir sonraki adım ne?"

Bir nefes verdim. "Dürüstçe mi? Bilmiyorum amına koyayım. Bu noktaya gelmek çok zaman aldı, bunun olacağını hiç düşünmemiştim."

"Ama oldu. Akıllıca oynadın, Rex. Teşekkür ederim. Sadece benden değil, hepimizden, kardeşim." Omuz silktim. "Teşekkür etmene gerek yok. Eğer öyle olsaydı sen de benim için aynısını yapardın-"

Cümlemi bitiremedim, çünkü bitirmek istemiyordum.

Adını söylemek istemedim, o anda olmazdı. MC'nin avukatı Rachel Laker'a karşı ne hissettiğimi herkesin bildiğini düşündüm ama o zaman söylemek?

Başla çıkabileceğimden çok daha fazla açıklayıcı olurdu.

Ben de lanet olsun dedim. Nyx omzuma vurdu ve "Belki de Buzdolabına yerleştikten sonra kiliseyi aramalıyız?" diye mırıldandı.

Ona bir bakış attım. "Elbette. Zaten hepimiz uyanığız. Aramak ister misin?"

Burnu kırıştı ve ben güldüm. Storm gittiğinden beri iki kilise çağırmıştı ve bu beni her zaman güldürmüştü çünkü bu konuda çok iyi olsa bile doğal bir lider değildi.

"Sadece yap, aptal herif."

Dudakları hırıltıyla büküldü ama telefonunu aldı. Hepimizin gönderdiği grup mesajı canlanınca benim telefonum da çaldı ve ona başımı sallayarak uzaklaştım.

Kiliseden önce kafamı toplamam, bir sonraki adımımızın ne olduğunu bulmam gerekiyordu.

Donavan'ı geri getirmek için çok yatırım yapmıştık ve bu intikam için olsa da, bizim için de değerli olmasını istedim.

Müttefiklerimiz *Famiglia* ile savaş halindeydi ve Don'un oğullarından birinin Lily'nin peşine

düşüp onu kaçırmaya çalışması sayesinde biz de bu savaşa yeni katılmıştık.

Rehine girişiminde Sin'in kadını Tiffany yaralanmış ve çocuklarını kaybetmişti.

Arabası yoldan çıkıp bir ağaca çarptığı için fena halde hırpalanmış.

Don'un çocuğu artık ölmüştü, hem canı hem de bilgisi tükenmişti ve Donavan'a da aynısını yapmamamız için hiçbir neden göremiyordum.

Daha da iyi olurdu, çünkü rehine girişiminin arkasındaki aptal oğlunun aksine, ki o babasının zamanının çoğunu rehabilitasyona itmekle geçirdiği bir aptaldı, Donavan Lancaster?

Yakın arkadaşlarından biriydi. Üniversiteye birlikte gitmişlerdi.

Doğru ikna ile Donavan'ın bize *Famiglia'lar* hakkında anlatamayacağı hiçbir şey yoktu. operasyonlar.

Hawk'ın piçi uzaklaştırmasını izlemek için döndüğümde, yavaşça yürümeye başladım, üç kadının yaşadığı ranzaya doğru olayları sindirmeye çalışıyordum.

Tiffany onlara kızlar dememizde ısrar etti ve daha iyi bir kelime bulamadığım için

kullanabileceğim başka bir alternatifim yoktu. "Nereye gidiyorsun, Prez?" Steel atıldı.

Cevap vermedim çünkü cevap vermeme gerek yoktu. Sadece bir elimi başımın üzerine kaldırdım ve kadınların, 'kızların' kaldığı yatakhaneyle işaret ettim.

Yaklaştığımda pencereden küçük bir yüz gördüm ve dudaklarım büküldü, çünkü bir şekilde yerleşke her yaştan kız için bir tür rehabilitasyon merkezine dönüşmüştü.

Bunun nasıl olduğundan emin değildim.

Teknik olarak kaçırılmış bir çocuğu, üç insan ticareti kurbanı ve genellikle bizi kurtardığından daha fazla boka bulaştıran çılgın bir hacker'ın yanına nasıl sokmayı başardık. Bir de Giulia vardı, kardeşimin ruhundaki işkenceyle yatıştırabilecek tek kişi olan kana susamış bir kaltak. Lily, gözlerinin derinliklerine her baktığımda bana İsa'ya kavuşmuşum gibi hissettiren ve anladığım kadarıyla Link için de aynı şeyi yapan, neredeyse kırk yıldır hissetmediği şeyleri hissettiren biriydi. Sonra Tiff vardı. Kaybolmuş, başıboş, bize bağlı ama bir şekilde bu karmaşanın herkesten daha fazla parçası.

Don'un gizli kızıydı. Gizli bir kız,

Tanrı aşkına.

Annemin okumayı çok sevdiği Harlequin romanlarından bir şey gibiydi, tek farkı bu bokun ölüm kalım sonuçları olmasıydı.

Ghost'un küçük kız kardeşi Katina pencereden dışarı fırladı ve şüphesiz kadınların çoğunun oturduğu oturma odasına doğru koştuğunu anladım.

Bu geceki niyetimizi bildiğim için Mav'ın da oturma odasında olacağından hiç şüphem yoktu, bu yüzden oraya vardığımda kapıyı açtım ve yedi kadın, bir çocuk ve bir erkek kardeşin saat henüz beş bile olmamasına rağmen bana umutla baktığını görünce omuz silktim ve "Öcü artık yok" dedim.

ÜÇ

TAŞ

"Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum."

Agresif radyasyon tedavisi için hastanede bulunan Harriet'e gülümsedim ve omzunu ovarak onu yatıştırmaya çalıştım. "Harriet, aklını kaybetmiyorsun."

"Sadece beynimin bir parçası," diye cevap verdi burnunu çekerek.

Dudaklarım büküldü çünkü o tanıdığım en güçlü insanlardan biriydi. Aslında, onkoloji ünitesinde ne kadar çok kalırsam, insan ırkının ne kadar güçlü olabileceğini o kadar çok fark ettim.

Buradaki hastaların her biri birer savaşçıydı. Kötü günler geçirdiler, ağlamak istedikleri anlar oldu, damarlarına pompaladığımız zehir iyi ve kötü her şeyi sistemlerinden silerken sandalyelerine yığıldılar. Ama çoğunlukla güçlüydüler.

Modern bir tesiste eski savaşçılar. "Aklımı kaybetmiyorsun," diye tekrarladım. Başını iki yana salladı. "Öyle hissediyorum."

Kaşlarını çatıldı. "Bunu sana söyleten ne?"

Nefesini içine çekti. "Geçen gece Angela'nın odasında birini gördüm, Stone."

Bunun üzerine ağzım açık kaldı. "Alex'i mi kastediyorsun?"

"Hayır, ziyaretçiler için çok geçti. Alex, Oliver'la birlikte diğer herkesle birlikte ayrıldı, Frank'imın eve gittiği saatte." Bir nefes verdi. "Sana daha önce söylemek isterdim ama izin günündü ve sonra..." Omuzları titriyordu. "Deli olduğumu düşüneceğinizi sandım, bu yüzden erteledim."

İçimi merhamet doldurdu ama sesimi sakın tutarak "Kimdi o, Harriet?" diye sordum.

"Bilmiyorum ama Angela'nın haykırışını duydum." Titriyordu. "Hemşireyi çağırdım ama zile kaç kez bastıysam da kimse gelmedi." Dudağını ısırdı. "Acil durum düğmesine basmayı düşündüm ama ulaşamadım."

"O gün kötü bir doz almıştın, Harriet. Kendine bu kadar kızmana gerek yok." "Ya biri ona zarar veriyorsa?"

"Neden biri Angela'ya zarar versin ki?" Kalbim davul gibi çarpmasına rağmen sordum.

İlk kez bir hasta şüphelerimi doğruluyordu ama gerçek şu ki, bununla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Polise mi gittim?

Yapsaydım, ne derdim?

Hastanedeki ağır hastalar ölüyor muydu?

Angela otopsi yaptırmayacaktı. Tıpkı iki ay önce Louis ve Thomas'ta olduğu gibi bu da halının altına süpürülecekti.

Bir kez, bir hata yapmış olabilirim.

Louis yaşlanmıştı. Neredeyse yüz yaşındaydı, iki gözü kör, iki kulağı sağırdı ve yatalaktı. Agresif pankreas karsinomu sayesinde ölümü bir lütuf olmuştu. Teknik olarak.

Teknik bir nimet.

Öldüğünde, her zamankinden daha parlaktı. Ölümün eşiğinde değildi, her zamankinden daha fazla değildi.

Birinin bayılmaya yakın olup olmadığını anlamanın her zaman bir yolu vardı ve bu, tıp biliminin asla kabul etmeyeceği bir şeye dayanıyordu.

Bir: içgüdü.

Bazen, sanki Azrail'in kendisi tıraş losyonu sürmüş gibi, havada ölüm kokusu dolaşıyordu.

İki: Yemek.

Ölmek üzere olan bir adam ya da kadın ne yediğini umursamazdı. Sadece yerlerdi. Bazen yemezler, bazen yerler. Ama en sevdikleri yemek? Tadını, onu favori yapan özünü kaybetmiştir.

Kulağa aptalca geldiğini biliyordum.

Gerçekten öyle. Doktorların ve öğrenci arkadaşlarımla bu yüzden benimle alay edeceğini biliyordum ama bunu o kadar çok kez görmüştüm ki benim için gerçektir.

KFC'yi benden daha çok seven büyükannem, hayatının son ayında bize "Artık o lezzet yok" demişti.

Dereotu turşusuna ve hatta turşu suyuna bayılan annem, göğüs kanseri bizi ondan mahrum bıraktığında, MickyD Big Mac'in içindeki turşulara bile burun kıvrırmıştı -ki herkes onların en iyi dereotu turşusu olduğunu bilirdi.

Louis'e gelince, onun favorisi portakallı jöleydi. Yapmamam gerekirken ona gizlice bardak verirdim. Yaşlı adam, ben kendimi portakallı jöle haydutu gibi hissetmeye başlayana kadar, onun için temin edebildiğim kadarını bitirdi, ama o ne görüyor ne de duyuyordu. Bunlara da sahip olamayacaksa dünyada onun için ne mutluluk vardı ki?

Peki ya o son gün?

Ona getirdiğim bardaklardan sekiz tanesini yemişti.

Peki ya Thomas? Akciğer tümörü nedeniyle kemoterapi gördüğü için palyatif bakım altındaydı. Ölümünden önceki sabah, karısı ona en sevdiği yiyeceklerle dolu bir piknik sepeti getirmişti.

Tanrı aşkına, bana üzerinde havyar olan bir blini bile ikram etmişti. Odada romantik bir piknik yapıyormuş gibi oturuyorlardı!

Ve elbette, insanların sadece öldüğü söylenebilir. Öldüler ve ben bunu biliyordum. Ama bu yanlış geldi. Sadece...yanlış.

Ama Harriet'e bir şey söyleyemezdim, değil

mi? Kimseye bir şey söyleyemezdim.

Ölüm Melekleri hakkında konuşmak herkesin bildiği gibi zordu, çünkü bunu duyurmak hastanenin kendisinin isteyeceği bir şey değildi.

Bu bölümdeki rotasyonum sırasında üç hastanın öldüğünü fark etmiştim. Başka kaç kişi tuhaf şekillerde ölmüştü?

Başka kaç ölüm soruşturma gerektirdi?

Bu, tazminat ve failin kimi tedavi ettiğine dair pahalı bir araştırma anlamına geliyordu.

Yanaklarımı dişlerimle sıkarak içime çektim, Harriet'e "Eminim kötü bir şeydi," derken bile

Rüya, tatlım. Lottie sabah iyi olduğunu söyledi."

Harriet alt dudağını ısırды. "Öyle mi dedi?"

Başımı salladım. Yalan olmasına rağmen.

Harriet yastığına yaslandı ve "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun" diye fısıldadı. Ben olsam o kadar ileri gitmezdim.

Enfekte olan serum hattının yerini kontrol etmeyi bitirdim ve tedavisinin sonraki yönü hakkında çizelgesine notlar aldım.

İşim bittiğinde ona gülümsedim ve "Bugünlük gitmeden önce görüşürüz" dedim.

Gözleri parladı. "Teşekkürler, Stone."

Göz kırptım. "Benim için zevkti."

Gülümsemem kapıdan çıkana kadar sürdü ve Harriet'in odasına doğru ilerleyen eczane asistanlarından biri gibi suçluluk duygusu beni de vurdu.

Onu görünce kaşlarım çatıldı ama gülümsedim ve "Hemşirelerden biri yeni ilaçlarını onaylayacak," diye bilgi verdim.

"Teşekkürler, doktor."

Başımı sallayarak bana el sallayan Harriet'e baktım ve ben de ona el salladım. Hastalarımın yaklaşmamam gerekiyordu ve başka her yerde sorun yaşamamıştım. Uzak durmayı, mesafemi korumayı başarmıştım ama burada? Bu imkansızdı.

Bu yüzden sevdiklerime ve beni sevenlere bana Taş demelerini söyledim.

Kişisel dokunuşa ihtiyaçları vardı ve protokolün kral olduğu bir yerde bu pek sık elde ettikleri bir şey değildi.

Biri öğrenirse başımın belaya gireceğini biliyordum ve hastalardan bana sadece yalnız olduğumuzda Stone demeleri isteniyordu. Şimdiye kadar hiçbir sorun çıkmadı.

Ama sadece bu bile bana bu koğuş hakkında bir

şeyler anlatıyordu. Gizli konuşmalar.

Gizli etkileşimler.

Ölüm Melekleri'ni araştırıyordum ve 'tedavi etmeye' karar verdikleri her kişiyi nasıl tanıdıklarını görmüştüm. Görevlerini yaptıklarını düşünüyorlardı. Kurtarılamayacak durumda olanların acılarını dindirmeye çalışıyorlardı.

Saçmalıktı. Tamamen saçmalıktı ama bu koğuştaki yapılabilirdi.

Hastalarla bana Stone demeleri için bir anlaşma yapmıştım. Neden başka biri de benzer bir şey yapmasın ki?

Benimleyken kötü bir niyetim yoktu. Ama başka biriyle? Kim bilebilirdi ki?

Birkaç hemşirenin, birkaç tıp öğrencisinin, benim gibi birkaç genç asistanın ve bazı kıdemli asistanların yanından geçerken, molada olduğum için minnettar olarak onlardan kaçındım.

Hemşire istasyonuna vardığımda, Harriet'in dosyasını teslim ettim ve bugün sorumlu olan Raina'ya, enfeksiyon bölgesi iyileşmediği için Harriet'in dozajının değiştirildiğini söyledim.

Başını salladı, bana endişeli bir bakış fırlattı, bu da gerginliğe o kadar da iyi dayanamadığımı gösteriyordu ve "İyi misin Stone?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sadece yorgunum."

Burnu kıvrıldı. "Hepimiz öyle değil miyiz, sevgilim?"

Güldüm. "Doğru." Masasının arkasında duran saate baktım ve ona "Bir saat içinde döneceğim" dedim.

Beni el sallayarak uğurladı ama homurdanan karnımı doyurmak için kafeteryaya inmek yerine, bölümün arka tarafında arızalı bir kapısı olan yangın çıkışına yöneldim.

Onarılmış olması gerekiyordu, ancak sigara içen personel ana girişe gitmekten daha hızlı olduğu için hızlı bir onarım için buraya geldi.

Dışarı çıktım, basamağa oturdum ve telefonumu çıkardım.

İki yıl önce sigarayı bırakmışım ama burada, etrafımda sigara izmaritleri ve havayı boyayan tütün kokusuyla bir köşede oturmak?

Kahretsin, bir tane istememe neden oldu.

Derin, sakinleştirici bir nefes çekerken nikotin kokulu dumanın varlığıma nüfuz ettiğini neredeyse hissedebiliyordum.

İşe yaramadı.

Bunun arkasındaki psikolojiyi biliyordum. Sigara içenlerin meditasyon yapar gibi otonom solunum sistemini kontrol eden derin nefesler aldıklarını biliyordum.

Tütünsüz meditasyon yapmayı

denemiştım. İşe yaramamıştı.

Homurdanarak telefonumun kilidini açtım ve Indy'nin

numarasını çevirdim. "Sürtük. Neredeydin lan sen?"

Selamlaması burnumu kırıştırmama neden oldu. "Her zaman en tatlı şeyleri nasıl

söyleyeceğini biliyorsun." "Siktir et. Nerede. Nerede. Sikeyim. Nerede. Sen. Neredeydin?"

İçimi çektim. "Bir sigara istiyorum."

"Sigara mı?" Tahmin ettiğim gibi, bu onu susturdu. "Sen mi? Neden?"

"Çünkü ben bir bağımlıyım ve bir kez bağımlı olan her zaman bağımlı kalır."

Kadın homurdandı. "Saçmalık. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Kokaini bıraktın, bebek surat. O şeye ihtiyacın olmadığına eminim."

"Gerçekten de kokainden çok sigaraya bağımlı olduğumu düşünüyorum. Yani, kokain bir şeydi, ne? Üç kez mi?" Asık suratla homurdandım, yerdeki, ıslak ve kahverengi su sızdıran izmaritlerden birine ilgiyle baktım.

Yani, bir tane bile almayacaktım ama yine de tuhaf bir şekilde cazip geliyorlardı. "Neler oluyor?"

"Meşgul müsün?"

"Beni doğru zamanda yakaladın. Müşterilerim arasında kaldım."

Indy Hudson'ın bu yakasındaki en iyi dövme dükkanını işletiyordu. Küçük bir kasaba olan Verona'da yaşıyordu ve eğer belediye başkanı yakında buraya getirdiği tüm trafik için ona şehrin anahtarını vermezse, o zaman dünyada hiçbir adalet yoktu.

Tabii ki bu doğru olmaktan da

öteydi. Ne yazık ki.

Nefes nefese, "Quin nasıl?" diye sordum. "Hâlâ

içeride."

Kaşları çatıldı. "Bunu biliyorum. Yani geçen gün onu görmeye gidiyordun, değil mi?" "Evet.

Her türlü şifreli saçmalıktan bahsediyordu."

Bunun üzerine sustum.

"Oh." Onun sessizliği de

her şeyi anlatıyordu. "Ah.

Evet."

MC işi.

Sikeyim.

Her yerdeydi. Her ısırıkta, her öldürüşte büyümeye devam eden zehirli bir yılan gibi. Asla ölmüyordu ama çevresindeki her şeye bulaşabiliyordu.

"Sadece kısa bir ceza için içeride, neden onu bir şeye bulaştırsınlar ki-"

"Bu konuda konuşamayız," diye uyardım onu ve sesim sert çıkıyordu çünkü istediğini bilsem ve anlasam da söyleyecek bir şey yoktu.

Giriş yapıp üye olduğunuzda, kendinizi kulübe devretmiş oluyorsunuz. Ben bunu yapmamıştım bile, ama ben de bağlanmıştım.

Para.

Rex beni üniversite harçlarımla bağladı. Öğrenci kredisi borcu sayesinde geçinmekte zorlanmayan tek insan bendim ama benim borçlarım çoğu insanınkinden çok daha uzun sürecekti.

Bir nefes verdim. "Şifreli şeyler dışında iyi mi?" "Çok güçlü."

Homurdandım. "Her zaman öyledirler."

"Orada daha çok çalışıyorlar. Yemin ederim, küçük kardeşim olmasaydı iyi olduğunu düşünürdüm." "Sen bir sanatçısın. Onun iyi olduğunu düşünebilirsin."

Burnunu çekti. "Yanlış ama çok güzel." Güldüm.

"Fotoğrafını çektin mi?"

"Sadece gönderdim."

Telefonu elimden çektim, mesajlaşma uygulamasına girdim ve onu görür görmez ıslık çaldım.

Kahretsin, Caleb çok güzeldi. Mavi bir tulumun içinde bile.

Kendimi durduramayarak tekrar ıslık çaldım. "Bu ne zaman oldu?"

Mırıldandım. "Ne oldu? O ne zaman güzelleşti? Ya da biz ne zaman yaşlandık?"

"Siktir git, sen yaşlıysan ben neyim?" Kıs kıs güldü. "Eski."

Aramızda dört yaş fark vardı ve bu, okulda farklı sınıflarda olduğumuz zamanlar dışında hiçbir zaman bir sorun teşkil etmemişti, ama artık daha büyük olduğumuz için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Lanet olsun. 'Beşiği soymak' gibi güzel."

Burnunu çekti. "Şimdi durumumu anlıyorsun."

"Evet. Oy vey." Yine de onun hapiste olduğu düşüncesi kalbimi sıkıştırdı. "Eve döndüğünde daha iyi ol, aşkım."

"Evet. O küçük pisliği özlüyorum. Yama yapıldıktan iki hafta sonra hapse atıldığına inanamıyorum.

içer

i." "Berbat."

Öyleydi, ama hayat buydu. Kahretsin, hayatın her bölümüyle ilgili en büyük sorun buydu. Hapishane.

Her zaman işlerin diğer ucundaydı.

Bu ve ölüm. Ama ölüm hepimize geldi. MC'de olup olmamanız fark etmezdi.

İyi bir insan olarak daha güzel bir ölümü garanti edebileceğinizi bile söyleyemem. İyi insanlar boktan şekillerde öldüler.

Örnek olarak, hastanede olanları verebilirim.

"Durumu nasıl?"

"O iyi."

Sadece sesi bile anlamadığını söylüyordu, ben de anlamıyordum ama hayatın içinde değildik. Her ikimiz de bizi bu hayattan uzaklaştıran belirli seçimler ve kararlar vermiştik, ama yine de bir şekilde onlarla iç içeydik.

Indiana, çünkü iki erkek kardeşi de MC'ye bağlıydı.

Ben, çünkü iş başa düştüğünde ve bursum kesildiğinde altımdan halı çekildiğinde, hedeflerime ulaşmak için MC'ye güvenmekten başka seçeneğim yoktu.

Hayatımda değişmeyen tek şey doktor olma arzusu, *ihtiyacı*, on yıllık bir İYE gibi yanan lanet olası bir dürtü idi.

Bu benim hayalimdi. Benim tutkumdu. Hedefimdi.

Rex bunu başarmamda bana yardım etmişti ve elbette onu elde etmek için ruhumu şeytana satmıştım ama en azından yapmak için doğduğum şeyi yapabilecektim.

Bu düşünce karşısında dudaklarımı büzdüm, sonra da "Ne sordular?" diye mırıldandım.

"Birkaç fotoğraf çekmek için." İcini çekti. "Bu işlere bulaşmayı sevmiyorum, biliyorsun."

"Seviyorum." Ve onu suçlamadım. Yapmak zorunda olduğu boktan bir şeydi. Sonunda Caleb'in cezasına ek süre eklenmesine neden olabilecek bir şeyi içeri almak.

Ama anladım. *Hayat buydu*.

Lanet olası

hayat. "Hangi

resimler?"

"Anlamsız olan da buydu. Link'in daha yeni akort ettiği bu lanet motorun. Bu da büyük bir sorundu çünkü geç kalmıştım."

"Neden?" Hiç geç kalmazdı.

Öfkelendi. "Kızacaksın."

Mırıldandım. "Elbette söyleyeceğim. Ama bu, bana şimdi söylemezsen seni bir dahaki görüşümde kamçılamayacağım anlamına gelmiyor."

"Bana almamamı söylediğin Remeron'dan biraz aldım."

Kaşlarım kalktı. "Senin şarlatan doktorunun reçete yazmaması gerektiğini özellikle söylediğim şey mi?

Bu bok mu?"

"Evet. İlk gece işe yaradı, ama ikinci gece? Tanrım, kendimi ısınmış ölüm gibi hissettim. Acil servise gittim."

"Ve sen bana söylemedin?"

"Ne? Ve bir doz 'Ben sana söylemişim' mi yiyeceksin?"

Homurdandım. "Bu ne zamandan beri birbirimize bir bok söylememizi

engelliyor?" Yutkunması duyulabilirdi. "Bu farklıydı."

"Neden?"

"Çünkü çok yorgunum Stone. Uyuyamıyorum. Hem de hiç. Ve lanet olsun, rüyalar geri geldi. Aklımı kaçırdığıma eminim."

Bu sözler bende tarif bile edemeyeceğim bir yankı uyandırdı. "Bunu söylemen çok komik." Harriet, şimdi de Indy ve ben? Belki de delilik şu anda havada uçuyordu.

"Komik mi?" Ofladı. "Teşekkürler, bebeğim."

"Hayır, komik har-har değil, garip anlamında komik. Ben de akıl sağlığımı

kaybettiğime oldukça eminim." Sözlerime muhtemelen öfkeyle baktığını anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu.

İkimiz de onun sorunlarının ne

olduğunu biliyorduk. Nyx.

Quin, diğer

adıyla Caleb.

Kardeşleri.

Her iki adam da tek merkezli bir kulüpte idi. Her iki adam da şiddet dolu bir hayat sürüyordu. Dahası, çocukluğundan beri kâbuslar görüyordu ve ben de nedenini biliyordum. Kardeşini, amcası bir trafik kazasında öldürülmeden önce amcasının tüfeğiyle oynarken görmüştü.

"Kaza.

Ablası Carly'yi beceren ve çocukken onunla da biraz uğraşmış olan amcası.

Lanet olası dünyada tüm bunları bilen tek kişi bendim ve bu yüzden acı çekiyordu.

Ya Nyx o amcığın kendisine de dokunduğunu biliyorsa?

İkimiz de delireceğini biliyorduk ve Nyx zaten oldukça deliydi. Daha garip bir orospu çocuğu olmak için yardıma ihtiyacı yoktu.

Dünyaya olan öfkesini boşaltmak için bulduğu yollar olduğunu bilmek için artık MC'nin ayrılmaz bir parçası olmam gerekmiyordu.

Günahkârlar bölümleriyle bağlantılı eyaletlerde son zamanlarda pedofillere yönelik kanunsuz ölümlerdeki artışı gözden kaçırmamıştım.

Evet, hayatın dışında kalmam, ne halt ettiklerini anlayamayacağım anlamına gelmiyordu.

FBI'nın radarına girmemiş olmaları mucizeydi. Bu, bir doktorun boktan bir şey bulmasından daha mantıklı olurdu.

Nefesimin altında mırıldandım. "Bir ölüm meleği olduğundan

olduğu eminim." "Bir ne?"

İçimi çektim. "Henüz ölmeye hazır olmasalar bile insanların acılarına son vermek isteyen hasta ruhlu bir pislik."

Nefesini sertçe verdi. "Bir katil mi demek istiyorsun? Çalıştığın hastanede bir katil mi dolaşıyor?"

"Bilmiyorum. Sanırım öyle. Sanırım geldiğimiz yer yüzünden ben de paranoyaklaştım. Gittiğimiz her yerde cinayet ve kargaşa yok. Sadece bir sakinleştirici hap almam ve dolapta canavarlar görmeyi bırakmam gerekiyor-"

"Stone, sevgilim, sen paranoyak değilsin. Mantıklısın. İkimiz de bu boktan dünyanın nasıl işlediğini biliyoruz. Berbat. Berbat. Ve aklını kaybetmiyorsun. Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan, o zaman belki de birilerini uyarmalısın-"

"*Kimi* uyaracağımı bilmiyorum. Böyle saçmalıklar halının altına süpürülür." "Eminim bir protokol vardır?"

"Var ama görmezden geliniyor. Özellikle de bunun gibi yerlerde. Buradakilerin hepsi havalı ve boktan.

Kimse zengin insanları öldürmeye cesaret edemez," diye alay ettim.

Bir kahkaha attı. "Evet, ölüm sadece fakirler içindir."

Dudaklarım seğirdi. "Aynen öyle." Kaşlarımı ovuşturdum, sonra arkamdaki kapının gıcırdadığını duyunca döndüm.

Duyulmasını istemediğim için mırıldandım, "Indy, gitsem iyi olacak-" İşte o zaman arkamda olduklarını hissettim.

Bir saniye sonra boğazıma iğne battığını hissettim ve "Indy!" diye bağırmaya çalıştım.

Ama artık çok geçti.

Üzerinde kloroformun mide bulandırıcı tatlı kokusu olan bir bez ağzıma ve burnuma bastırıldı ve bunu yapacak gücüm bile kalmayana kadar saldırganımla mücadele etmemi sağladı.

Bana her ne vurdularsa, kloroformla birleştğinde, yetilerimin etkilenmeye başladığını hissedebiliyordum.

Siktir!

Neydi o?

Belirtilerimi gözden geçirerek kendimi uyanık tutmaya çalıştım ama ne yaparsam yapayım, kloroformun bu kadar hızlı etki etmesi için diazepam almış olmam gerektiğini, belki bir doz adrenalin de almış olabileceğimi fark ettim.

Tüm bilişsel işlevlerimin kaybolmaya başladığını hissedene kadar düşüncelerim bulanıklaştı. Indy'nin cep telefonunun hoparlöründen gelen tiz sesinin bir rüya olduğundan emindim, ama belki de değildi. Bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra yoktu. Tıpkı bilincim gibi.

Indy

Kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyordu ki, her gece bana işkence eden kâbuslar parkta bir yürüyüş gibi görünüyordu.

Şimdiye kadar hayatımda sadece ölmeyi hak eden insanlar ölmüştü. Stone'un, kardeşim Nyx'in yaptığı gibi ölümle düzenli olarak hiç uğraşmamıştım.

Ama burada, şimdi? Neyle karşı karşıya olduğumu biliyordum. Birisi Stone'a zarar vermişti.

Bana anlattıklarından sonra biri onu incitmişti.

Bir ölüm meleği.

Keskin bir nefes aldım ve hiçbir sorun olmadığını düşünmeye çalıştım. Belki de servisi kesilmişti. Böyle şeyler her zaman olur, değil mi?

Ve bende yankı uyandıran tek cevap, evet, bu bokun *normal* insanların başına her zaman geldiği gerçeğiydi. Kapsama kesildi, piller bitti - normal insanlar.

Stone ya da benimle ilgili hiçbir şey normal değildi. Olmaya çalıştık, nasıl çalıştığımızı sikeyim, ama değildik.

Kan ve kemik bağıyla Şeytan'ın Günahkârları MC'ye bağlıydık ve bu da karmanın bizimle uğraşmayı sevdiği anlamına geliyordu.

Üç hafta önce fotoğrafını çektiğim, Sin'in kadınının parmağında ve elinde duran bir mandala baktım.

Onun markası.

Mandala bana sahte olmayan bir tür huzur verdi. Mandalaların sonsuz bir güzelliği, bana derin bir rahatlık hissi veren tekrarlayan bir simetrisi vardı.

Bugün bu beni hiç rahatlatmadı.

Stone...

Lanet olsun, Stone'un ne olduğunu bilmiyordum.

Şu anda hissettiğimden daha fazla sakinliğe ihtiyacım olduğundan, hattın diğer ucundaki boşluğu dinlemeyi bıraktım ve hemen çalıştığı hastaneyi aradım.

Onun ICE'si olduğum için onları irtibat kişisi olarak almıştım, ancak bağlantı kurduğumda resepsiyon görevlisinin beni karşılamasını beklemeden "Dr. Walker'a çağrı bırakabilir misiniz?" diye sordum.

"Dr. Walker? Tabii ki. Hangi birim?"

Bu basit soru karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı ve uzun süre karşımdaki duvara daha da sert baktım, *hatırlayamıyordum*.

Birkaç ay önce transfer olmuştu ve garip bir şekilde, orada çok fazla insan ölmesine rağmen orayı seviyordu.

Sorun, her birimde insanların ölmesiydi.

Özellikle bu birim hangisiydi?

"Hanımefendi? Biliyor musunuz? Çünkü diğer sıralarda bekleyen başka insanlar var." Uzun süre ağzımı açamadığım için dudaklarım kurumuştu, sonra mırıldandım: "Onkoloji."

Bunun doğru olması için dua ettim, tüm kalbimle ve ruhumla bunun doğru olması ve yanlış

anlamamış olmam için dua ettim ve o cevap verdiğinde, "Ona hemen çağrı atacağım. Ona iletmek istediğin bir mesaj var mı?" Rahat bir nefes aldım.

"Indiana'yı aramasını söyler misin?"

"Devlet mi?" diye sordu kadın, kafası karışmış bir halde.

"Hayır. Aile. Lütfen, çabuk olun. Duyması gereken kötü haberlerim var."

"Oh, çok üzgünüm! Şimdi onunla irtibata geçeceğim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, sonra aramayı kestiğinde uzandım ve burnumun kenarını çimdikledim.

Bir kâbusun gerçek olması ile bir kâbusun ben yataktayken gerçekleşmesi ve ortaya çıkması arasında fark vardı.

Bu kesinlikle ilkiydi.

Kalbimin bir kez daha çarpmaya başladığını hissedebiliyordum ve kulaklarımdaki kan akışı o kadar sağır ediciydi ki bölümümün kapısının açıldığını duymadım ve açıldığında tanıdığım bir koku burun deliklerimi doldurduğunda sarsıldım.

Nyx.

Her zaman böyle kokardı; misk, bisiklet ve tıraş losyonu gibi. Sanki çocukken kendini Axe'a o kadar çok bulamıştı ki, şimdi teni sonsuza dek onun izini taşıyordu. Her nasılsa, onda işe yaramıştı.

O olduğunu anladığımda, inanamayacağım kadar korkmuş bir şekilde yüzüne baktım.

Neden burada olduğunu biliyordum. Bir sonraki dövmesini benim yapmamı istiyordu ve buraya son geldiklerinde Giulia'nınkini yapmayı kabul etmeme rağmen, ona kızgın olduğum için onunkini yapmayı reddetmiştim.

Yakalandığı için Caleb'e kızgındı ve ben de ilk kez içeride kalan küçük kardeşimizi aramadığı için ona kızgındım.

Artık bunların hiçbir önemi yoktu. Sarsılarak doğruldum, kollarımı beline doladım ve "Nyx, ben Stone," diye inledim.

Sarıldığımda gerildi, nedenini biliyordum ama buna üzülmedim. Doğamız gereği dokunsal değildik, hiçbirimiz, bu yüzden ona sarılmam, bu şeyin gerçek olduğu anlamına geliyordu.

"Taş mı? Steel's Stone'daki gibi mi?"

İçinde bulunduğum durum panik olarak değerlendirilebilirdi ama ben bile gözlerimi devirmek zorunda kaldım. "O Steel's Stone değil."

Alay etti, "Aynı fikirde değilim."

"Ne yazık ki yalvarmıyor," diye homurdandım, sonra başımı salladım. "Her neyse, şimdi bu konuşmanın zamanı değil! Biri Stone'u kaçırdı."

"Biri onu kaçırdı mı?" Bana bakabilmek için geri çekildi. "Bu bir şaka mı?"

"Eğleniyor gibi mi görünüyorum?" Böyle düşünmesine sinirlenerek tersledim.

"Neden birinin onu kaçırdığını düşünüyorsun?"

"Çılgınca, biliyorum, ama bana hastanede bir ölüm meleği olduğunu düşündüğünü söylüyordu ve sonra hat kesildi, sanki telefonunu düşürmüş gibiydi, ama hala nefes aldığını duyabiliyordum. Sanki hırıltı gibi bir şeydi."

"Törpülemek mi? Yanlış okumadığına emin misin?"

"Hayır, bazı şeyleri yanlış okumadığıma eminim Nyx! O şeyleri nasıl yanlış okuyorsun?" Ona hırladım, artık beni kızdırmaya başladığı için onu iterek uzaklaştırdım. "Hastaneyi aradım ve ona çağrı bırakmalarını istedim ama henüz benimle iletişime geçmediler."

"Yine de önemli bir kelime." Sırtımı sıvazladı. "Eminim her şey yolundadır."

"Bana kendi birimindeki hastaların öldürüldüğünü söyledikten sonra sessizliğe bürünmesi arasında bir ilişki olmadığını mı düşünüyorsun?"

Sözlerim soğukkanlı ve sakindi.

Ama arkalarında demir vardı ve o da bunu duydu, bu yüzden bana dikkatle baktı.

"Ölüm melekleri ne? Bir tür ötenazi olarak hastaları öldüren boktan ucubeler, değil mi? Bunu

aktif olarak yapmakla birini öldürmek arasında fark var."

"Hayır, öyle bir şey yok, salak. Şu anda kendini duyuyor musun?" Ona kaşlarını çatıttım. "Her neyse, şu lanet yargılamayı bırak. İkimiz de cinayetin cinayet olduğunu biliyoruz." Çenemi ona doğru eğdim ve gözlerinin yarıklara dönüşmesini izledim.

"Ne yapmamı istiyorsun, Indy?"

"Onu geri getir."

"Peki ya hiçbir yere gitmediyse? Ya sadece pili bittiyse?"

"Olmadı. Sana söylüyorum. Cümlesini yarıda kesti, sonra nefes aldı ve sonra hiçbir şey olmadı.

Başka biri aramayı kesti!"

Aciliyetimin nihayet anlaşılmaya başladığını gördüğümde neredeyse ağlamak istiyordum, çünkü bana inanırsa harekete geçerci.

Ceketinin önüne yapıştırdığı yeni arması onu Şeytan'ın Günahkârları MC'nin Başkan Yardımcısı ilan ediyordu, artık Storm Ohio'ya gidip oradaki bölümün başkanı olmuştu. Çocuğunu ve karısını geride bırakarak.

Salak herif.

Stone'a yardım edebilecek biri varsa o da Nyx'ti.

Henley'sinin bileğini çekiştirdim. "Lütfen kardeşim, bir şeyler yap. Yemin ederim, bu saçmalığı uydurmuyorum." Bir an için yanağının içini ısırıldı, sonra elini cebine attı ve cep telefonunu aldı.

Umut edemeyecek kadar temkinli bir şekilde onu izledim ve "Rex, Stone'la ilgili bir sorun var-" diye mırıldandığında Rahatladığımı hissettim.

Günahkârlar işleri halletme konusunda polislerden daha iyiydiler. İçimden bir ses bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyordu, ama bu ses bunca yıldır beni hiç yanıltmamıştı.

Telefonuna bir şey olmuş olsaydı Stone şimdiye kadar bana mesaj atmanın bir yolunu bulurdu. Birbirimizin numaralarını kendi numaralarımız gibi biliyorduk. Bana mesaj gönderebilir ya da sabit hattın arayabilirdi. İşlerin belli bir şekilde yapılmasından hoşlandığımı biliyordu.

Her görüşmemi ona başımın belası olduğunu söyleyerek bitirmeyi severdim, o da bana benim onun başımın belası olduğumu söylemeyi severdi.

Tam olarak sevgi dolu sözler değildi ama

bizim sözlerimizdi. Biz böyle yaptık.

Tanrım.

Konuşmamız nasıl bu kadar kötü bir şekilde raydan çıkmıştı?

Peki ya incinseydi ne yapardım? Gerçekten incinirse?

Bazı geceler benim can simidimdi. Uyuyamadığımda ve onun gece vardiyasında olduğunu bildiğimde, beni sıcak bir teneke çatı ve ben de bir kediymişim gibi hissetmeden yatağa geri götürebilecek tek kişiydi.

İyi olmak zorundaydı.

Sadece benim için değil, hayatı boyunca kurtarması gereken yüzlerce ve binlerce insan için.

O ölemezdi.

O sadece... O

yapamazdı. Yapamaz

mıydı?

Bu düşünce beni hıçkırıklara boğdu ama hayat böyleydi. İnsanlar ölürdü. Günahkârlar'ın yerleşkesinden yüz mil uzaktayken Stone'un da onlardan biri olacağını hiç düşünmemiştim.

DÖRT

ÇELİK

"AYI?"

Prez başını kaldırdı ve bana bakarken kaşlarını indirdi. "Steel? İyi misin evlat?"

Akraba değildik ama Bear, Rex'in arkadaşlarına her zaman çocuklarıymış gibi davranırdı. Nedenini bilmiyordum, neden bize her zaman 'oğlum' dediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama o anda bunu yapması özellikle acı vericiydi.

Kafama yediğim çelik plaka yüzünden geçirdiğim iyileşme süreci, bunun ne kadar acı verici bir durum olduğunu hemen hemen ortaya koyuyordu.

Bağırsaklarıma bir bıçak, hayalarımına bir diz gibi hissettim.

Babamın kim olduğu daha önce hiç umurumda olmamıştı, ama şimdi aklımda bu soruya bir cevap vardı ve bu cevap beni bir türlü bırakamadığım bir şekilde etkiledi.

Beni kimin doğurduğunu bilecek biri varsa o da Bear'dır. Bear her şeyi biliyordu. Nasıl olduğundan emin değildim ama o ve Rex aynı kumaştan kesilmişlerdi ve bir gün Rex Başkanlık pozisyonunu devraldığında, Bear oğluna karşı işleri olurlarına bırakma konusunda rahat olduğunda ya da Tanrı korusun, öldüğünde, Rex'in de aynı şekilde yöneteceğini biliyordum.

Her şeyi biliyor, her şeyi kontrol ediyor ve tüm kuklaların iplerini elinde tutarken bunu çok kolaymış gibi gösteriyordu.

Yıllardır hiç değişmemiş olan ofise sendeleyerek girdim ve Bear beni incelerken gür kaşları tango yapıyordu, "Babam kim?" diye yalvardım.

Yalvarma tonu bana uymuyordu. Günahkarlar hiçbir şey için yalvarmazlar. Ne merhamet için ne de amcık için.

Ama bu konuda yalvardım. Ve bunu yapmaya devam edecektim çünkü o hasta herifle DNA paylaşma ihtimali var mıydı?

Cehennem. Üzerinde. Dünya'da.

Sorum üzerine gerildi, sırtı dikleşti ve arkasına yaslanıp benden uzaklaşarak aramıza koyduğu mesafe tabuta çakılan ilk çivi oldu.

O biliyordu.

"Steel, neden bu konuyu açıyorsun?" diyerek yalan söylediğinde Başka ne söyleyeceğini bilemediği için olduğunu biliyordum.

Gerçeği kabul etmek istemiyordu, hele de sperm donörümün kim olduğunu öğrenmemden sonra yansımaları olacaksa.

Her yerimin kaşındığını hissettim, sanki derim bedenime dar geliyordu ve çenemi ona doğru eğerek, "Benimle kafa bulma, Ayı," dedim.

"Bana karşı bu ses tonunu kullanma," diye bağırdı. "Ben senin lanet olası Prez'inim. Bunu sakın unutma."

Çenem gerildi ve parmağımı önümdeki havaya sapladım. "Onun kim olduğunu biliyorsun."

"Senin annen kulüp kapışmasıydı, evlat. Bacaklarını kimin için açtığını ben nereden bileyim?"

Başka bir zaman olsa, annemin doğasına suçlamalar yönelterek beni oyalamaya çalıştığını düşünebilirdim, ama kimi kandırıyordum ki?

O bir sürtüktü.

Birinden doğmuş, birinden ölmüştü. Eğer bir amım olsaydı muhtemelen onun gibi olurum. Onun yerine bir sikim vardı, bunun için şükürler olsun.

Dişlerimi sıktım ve fısıldadım: "Lana Jane bana Kevin'in babam olduğunu söyledi."

"O pisliğin adını bu duvarların içinde anmaman gerektiğini biliyorsun," diye homurdandı Bear, bana bakarken aslan gibi kafası kıpkırmızı kesilmişti, o hasta pisliğin adını onun huzurunda anmaya cüret etmemden dolayı ciddi bir öfke duyuyordu.

Nyx Kevin'i öldürdüğünde, bunu kaza gibi görünebilecek bir şekilde yapmıştı. Avlanmaya gitmişler, Nyx tüfeğiyle oynamış ve bum, geri tepme Kevin'in kafatasını boynundan ayırmıştı.

Yine de Bear olaya dahil olmuştu, çünkü polis Kevin'in MC ile bağlantısı olup olmadığını öğrenmek için etrafı kolaçan etmeye gelmişti.

O yapmadı. Bir MC kardeşinin kardeşiydi ama bu onu kulübün bir parçası yapmıyordu.

Bear'ın bazı avuç içlerini yağlaması, soruşturmayı Günahkârlardan uzak tutması gerekiyordu ve tüm bunlar olurken, Nyx'in Babası da dâhil olmak üzere herkes gibi o da Nyx'in kimsenin yapamadığı bir şeyi yaptığını biliyordu.

Çöpü dışarı çıkarmış.

Cildim tekrar kaşınmaya başladı ve kafamdaki vızıltı kendimi uçmuş gibi hissetmeme neden oldu. Prospect olarak göreve başlamadan önce biraz ot içmiştim ve o zaman da böyle hissetmiştim.

Aklımı kaçırmışım gibi.

Doğuştan kontrol manyağıydım, her şeyi kontrol altında tutmayı severdim ve o kadar sarhoş olmayı bile sevmezdim ama bira ve votkanın verdiği keyif bunun yanında hiç kalırdı.

Açıkça biliyordum ki, bu gece suratımı dağıtacağtım çünkü bunu yapmak zorundaydım. Ruhumu yemeye niyetli bir iblis çemberi gibi etrafımı saran bu düşünceleri yenmek için bir şeyler yapmalıydım.

"O benim babam, değil mi?" Bu sefer daha yumuşak bir sesle, her şeyi hissettiğim halde sakinleşerek homurdandım. Gözlerini bana dikti. "Neden bu boku karıştırmak istiyorsun, evlat?"

"Çünkü Lana Jane bana söyledi. Babamla aynı kumaştan olduğumu bilseydi, beni yıllar önce Stone'a satacağını söyledi."

Bear bunun üzerine gerildi ve eğer daha önce öfkeli olduğunu düşündüysem, bu şimdikiyle kıyaslanamazdı. Şakağında bir damar atmaya başladı ve tüm varlığı öfkesinden kabarmış gibiydi.

Hepimiz hikayeyi biliyorduk.

Ayı çocuklarla oldukça şakacı, adamları arasında şakacı, Yaşlı Hanımlara karşı nazikti, ta ki onlar boylarından büyük işlere kalkışana kadar... Ta ki şakacı, nazik ya da şakacı olmayana kadar. Ta ki ayı ortaya çıkana ve himayesindeki insanları korumak ve savunmak için öldürene kadar.

"O belirli kelimeleri mi söyledi?"

Rahatsız edici sorusu beni rahatlattı. "O yaptı."

Sadece kendisinin bildiği şeyleri, Prez'in kulaklarının arasında yaşayan kasasına giren şeyleri işlerken gözleri sağa sola gidip geliyordu.

Bir şey söylemedi ama Lana Jane'e ve muhtemelen Stone'a da bir şeyler söyleyeceğini biliyordum - ona dokunan olup olmadığını sordu.

Stone onun kızı gibiydi. Hep etrafımızda dolaşırdı. O yaştayken peşimize takılırdı.

gençken ve büyüdüğünde.

Etrafımızda olmasına alışmıştık ve okulda ödevlerimize yardım etmesiyle başlayan şey -çünkü çocuk çok zekiydi ve Mav ve Rex hariç biz kitap zekasının tam tersiydik- onun her zaman yanımızda olmasına dönüşmüştü.

Ona dokunmaya cüret eden her orospu çocuğunu hadım edecek tek kişi Bear değildi. "Bana ne olduğunu açıkla," diye gürledi.

Kaşlarım çatıldı ama itiraf ettim: "Ona çıkma teklif etmeye gittim."

Gözleri kısıldı. "Ona matematik dersi verdiğini sanıyordum?"

"Öyleydim." Bir türlü beceremediği tek dersti ve ben bu konuda iyiydim; ona öğrenebileceği şekilde öğretebilmek için gecenin yarısına kadar oturup bir şeyler öğrenmiştim. Matematik benim için içgüdüsel. Sadece anlıyordum. Ama bu ona yardımcı olmadı, değil mi?

"Ve sen de ona çıkma teklif etmeye mi gittin?"

Başımı salladığımda çenesini yukarı kaldırdı. "Onunla taşak geçmesen iyi edersin, Steel."

Ona kaşlarımı çattım. "On altı yaşına girer girmez ona sahip çıkacaktım. On sekiz yaşına geldiğinde, onu yaşlı kadının yapacaktım."

Şaşı gözlü bakışı hızlı bir sırtışa dönüştü. "Buraları görmenin zamanı gelmişti-"

Başımı salladım. "Bu her şeyi değiştirir, Bear. Bu her şeyi değiştirir. Kevin babamsa ona sahip çıkmayacağım."

Bear kaşlarını çatarak bana baktı. "Lanet olsun Steel, her sperm donörü tam olarak bunu yapar, döl bağışlar.

Olmak için bundan daha fazlası gerekir-"

"Ne olmak için? Onu hep istemişimdir. Bir çift göğüs ve bir kık büyüüttüğünden beri." Ağzım çalıştı. "Ya ben de onun gibiysem?"

Kaşlarını indirdi. "Bunun üzerine harekete geçmedin."

"Tabii ki yapmadım," diye hırladım. "O hâlâ bir çocuk. Zaten hiçbir şeyi zorlamayacaktım, sadece bir öpücük istedim."

Bir elini çenesine götürdü. "Rene'yle tanıştığımda ben on beş yaşındaydım, o ise on üç. Sadece iki yıl olmasına rağmen o zaman garip hissetmişim, çünkü bizim dünyamızda iki yıl çok büyük bir fark demek. Ben on beş yaşında bir erkektim ama o bir kadın değildi. Bu bana yanlış geldi ve ondan ve ona karşı hissettiklerimden kaçındım. Onurlu erkekler böyle yapar, Steel. Sen de aynen öyle yaptın ama yanılıyorsun.

"Stone, Rene gibi değil. O bir kadın. Orospu annesi bunu gördü, onu yaptığı pisliğe maruz bıraktı ve keşke bu doğru olmasaydı, ama yapabileceğim çok şey var. Ben burada kreş işletmiyorum-" Nefesini dışarı verdi. "Ama sen babana hiç benzemiyorsun."

Gözlerimiz çarpıştı ve tutuştu ve aniden aramızda bir uçurum oluştu. Koca bir dünya, çünkü az önce bunu doğrulamıştı.

Babam-

Söyleyemedim.

Bir daha

söylemezdim. Ama

biliyordum.

O biliyordu.

Ve gözlerindeki özür beni öldürdü.

Bir elimi yüzümde gezdirerek gözlerimdeki yaşları saklamaya çalıştım. "Benim payımı istiyorsan anlarım," dedim sertçe. "Çocukların yanında beni izlemek istersen de anlarım."

"Lanet olsun, evlat, sen onun gibi değilsin." Birden ayağa fırladı, masanın üzerine çıkarak homurdandı: "Öyle olduğunu bilseydim sana pay vermezdim-"

"Steel, aptal olma."

Ses beni şaşkına çevirdi ve Rex'in ofisin köşesinde kaya gibi hareketsiz oturduğunu görerek dehşete kapıldım.

Bu saçmalığı duymak için burada olduğuna inanamayarak ona bakakaldım. Düşüşüme tanıklık ettiğine. Hayatım boyunca hiç bu kadar utanmamış ve aşağılanmamıştım.

Özür dileyerek yüzünü buruşturdu ama ben bir şey duymak için etrafta takılmadım.

Öylece çekip gittim. Hiçbir şey duymadığım, hiçbir şey görmediğim, sadece bara daldığım, tezgahın arkasından üç şişe votka kaptığım, kulüp binasından dışarı fırladığım ve domuzuma atladığım noktaya kadar, inancın ötesinde bir utanç içimde kükredi.

Nereye gittiğime, ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama buradan hemen gitmem gerektiğini biliyordum.

BEŞ

ÇELİK

Jet lag'i geçtim, çünkü dürüst olmak gerekirse iyi dinlenmişim. O uçakta lanet bir prens gibi beslenmişim ve koltuğum mu? Harcadığımı hayal edebileceğim en iyi birkaç bin dolardı, çünkü bir bebek gibi uyumuştum ve aynı zamanda güzel şeyler içmişim.

Hatta bana bir şampiyon gibi sakso çeken güzel bir bebek tarafından şampanya ve havyar bile servis edilmişti.

Hatırladıkça neredeyse mırıldanacaktım, saçlarımı yıkadım ve durulamaya başladım. Ekonominin sığır pazarından birkaç sınıf atlamakla değişmeyen bir şey vardı: pis koku.

Uçaklarla ilgili seni bok gibi kokutan şey neydi?

Hava kontrollü ve filtreliydi, sıcaklık ayarlanmıştı... peki bu da neydi böyle?

Temizlenirken birinin kapıma vurduğunu duydum ama aldırmadım. Bir erkeğin duşu kutsaldı, Tanrı aşkına. Eğer bir anlık huzur için zaman varsa, o da şimdi idi.

Mastürbasyon yapmayı ya da alternatif olarak JoJo veya Jingle'ı çağırıp taşaklarım yeniden ağrımaya başladığı için onlardan birine sakso çektirmeyi düşünürken karnımı sabunladım ve sonra sesi duydum.

"Steel! Aç şu lanet kapıyı hemen!" Arayan Rex'ti.

Kapalı kapının ardından bana bağılıyor olması kaşlarımı kaldırmama neden oldu, çünkü Rex nadiren sesini yükseltirdi.

Bir an ne yapacağımı bilemedim, sonra harekete geçmem gerektiğini anladığımda donup kaldım.

Suyu kapattığımda artık onu daha iyi duyuyordum ve bir havlu kapıp belime doladım, sonra bir tane daha kapıp omuzlarıma attım ve yatak odasına girip kapıyı açtıktan sonra çekerek açtım.

"Ne oluyor lan?"

Rex'in beti benzi atmıştı, yüz hatları gerilmişti ve yüzünde hem öfke hem *de... dehşet* vardı. "Ne oldu Rex?" Onun bu halinden korkarak tersledim.

"Stone... o kaçırıldı."

Ağzım çalıştı. "*Famiglia* mı? Lanet olası amcıklar. O piçlerin derisini canlı canlı yüzeceğim-"

Konuşurken bile ona sırtımı dönmüş, üzerimi örtmek için bir kot pantolon ve gömlek almak üzere şifonyere doğru ilerliyordum.

Ama ben havluyu bırakmadan önce Rex, "Hayır. Hastaneden biri onu kaçırdı," dedi.

Bunun üzerine arkamı döndüm. "Ne? Onu hastaneden kim aldı?"

"Bilmiyorum. Nyx bunu çözmeye çalışıyor. Kamera kayıtlarına erişmemizi sağlayacak biriyle temasa geçip geçemeyeceğini öğrenmeye çalışıyor ama-"

"Ama ne?"

Rex nefesini dışarı verdi. "Indy ile telefonda konuşuyordu."

Bunun üzerine sustum. "Indy'yi arayarak ne yapıyordu? Bir sorun mu vardı?"

Rex elini salladı. "Indy konuştukları konusunda ısrar ediyor, sonra cümlelerin ortasında Stone durdu." Kaşlarım çatıldı. "Stone böyle bir şey yapmaz. Indy'nin nasıl biri olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Evet. Var." Ağzı gerildi. "Ama o yaptı. Sadece yolunu kesti ve hepsi bu kadar. Indy hastaneyle temasa geçti, ona çağrı bırakmalarını istedi ama Nyx tekrar aradığında resepsiyon görevlisi ona ulaşamadıklarını söyledi."

"Bu birinin onu kaçırdığı anlamına gelmez-"

"Hayır, değil, ama birkaç gündür onda bir tuhaflık olduğunu biliyorum." Kafam karışmaya başladığında Prez'ime baktım.

Sözlerime şüphe karışırken korku ve panik bir kenara itildi. "Onunla iletişim halinde misin?" "Görüşüğümü biliyorsun." Burun delikleri alevlendi. "Şimdi bu saçmalığa girmenin sırası değil."

"Öyle değil mi? Bunun gerçeklerle ilgili olduğu kesin. Seni pislik, onu bilerek MC'nin dışında tuttuğumu biliyorsun!"

"Size bunun *Famiglia* ile bir ilgisi olmadığını söylemişim!"

"Saçmalık. Tabii ki öyle. Savaşa gidiyoruz ve sonra içimizden biri mi kaçırılıyor? Lily ve Tiff kaçırıldıktan hemen sonra mı?"

"Neden öyle olduklarını biliyorsun. Stone'un kimseyle bir bağı yok."

"Onun bizimle bağları var, seni aptal bok parçası. Bu insanlar için bu yeterli. Ve o daha da kolay. New York'ta. Tanrım, onu kaçırmak için tek yapmaları gereken sokağın aşağısına gitmek." Alnımı ovuşturdum, bunu anlamaya çalıştım, onu geri almanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Onunla ilgileneceklerini hiç düşünmemiştim. Öyle olsaydı, bir koruması olurdu. "Bazı bağlantılar kurabilirim, birinin rütbesini düşürüp onu aldıklarını teyit etmesini sağlayabilirim-"

Rex başını salladı. "Sanırım Indy haklı. Stone geçen gün beni aradı, Kamboçya'daki son gecende. Onda bir sorun olduğunu biliyordum ve oldukça yakındı-"

"Her zamanki gibi."

Rex başını salladı ve tabutuna bir çivi daha çaktı. "Benimle değil." "Seni lanet olası, onunla görüşüyor musun? Onun benim olduğunu biliyorsun."

İstmeden de olsa kelimeler ağzımdan döküldü. Gerçek şu ki, Stone hayatta olduğu sürece benim olmuştu ve onun uğruna dünyamı feda eden bendim.

Yine de, işte bu amcık, kadını benden almaya çalışıyor, onu kurtarmaya çalıştığım hayata sürüklüyordu.

Yaptığı ilk şeyin Rex'e gidip tıp diplomasını ve doktor olmak için ihtiyaç duyduğu diğer her şeyi finanse etmesini sağlamak olması yeterince kötüydü.

Bize asla tamamen koparamayacağım bir şekilde bağlıydı, ama bu bir şeydi.

Bu başka bir şeydi.

Stone ve Rex'in sikiştiğini düşünmek bile beni kıpkırmızı yapmıştı ve yumruğumu suratına indirdiğimde odanın öbür ucuna sıçradığımı bile hatırlamıyordum.

Ona tekrar vurmaya kalktığımda, "Lanet olsun!" diye bir ses duydum ve ardından bir avuç içi yumruğumu yakaladı ve beni geri itip uzaklaştırdı.

Saniyeler içinde dört ya da beş erkek kardeş yatak odamdaydı ve beni, yumruğumdan yüzüne

damlayan kanı tutmaya bile zahmet etmeyen Rex'ten ayrı tutuyorlardı.

Bana ters ters baktı, öfke ve kızgınlık yüz ifadesine işlemişti, ama hırladı, "Git

Kendini toparla, Steel. Hayır, Stone'u becermiyorum. O benim kız kardeşim gibi. Bunu bilmen gerek. Ve şunu da bilmelisin ki, eğer ona sahip çıkamayacak kadar korkak davranırsan, günün birinde okulla bu kadar ilgili olmayı bıraktığında, sadece işi ve o lanet kedisini düşünmeyi bıraktığında, biri gelip onu senin elinden alacak."

"Başından beri istediğim buydu, sadece hayattan birini değil," diye hırladım ona, bu konuyu açtığı için öfkeliydim.

Hayatımda bir kez olsun Hawk, Cruz, Sin, Link ve Jaxson'ın bu saçmalığa kulak misafiri olmasını umursamadım. Kimsenin işimi bilmesi umurumda değildi.

Sadece Rex'in bu pisliği yüzüme vurmasına kızmıştım, piç kurusu.

Yumruklarımı ne kadar sert sıktıysam o kadar ağrıyordu, parmak eklemlerim Rex'e ne kadar sert vurduğumu özümstedikçe canlanıyordu.

Ama bu yeterli değildi.

"Eğer onu becerdiğini öğrenirsem-"

Alay etti, "Ne yapacaksın? Hiçbir şey yapmayacaksın, o söz konusu olduğunda hep böyle yapıyorsun. Eğer gerçek bir erkek onu bekârlar pazarından çıkarmaya karar verdiyse, ne mutlu onlara. Ben o adam olmayacağım, çünkü o benim kız kardeşim ve yemin ederim bana bir daha vurmaya kalkarsan elini kırarım." Nefesinin altında bana homurdandı, sonra tersledi, "Tamam, sikinden başka bir şeyle mi dinliyorsun? Sana onu birinin kaçırdığını söylüyorum. *Famiglia* ile ilgili değil. Hastanedeki bu saçmalıkla ilgisi var.

"Son konuştuğumuzda bana bir şeyden bahsetti ve ben de araştırdım. Onun koğuşunda çok fazla ölüm oluyor. Normalden daha fazla. Belli zamanlarda ve belli insanlar koğuştayken kümelenme eğilimi gösteriyorlar."

Bunun üzerine başımı salladım, çünkü bu bilgiyi bu şekilde aktarabildiğine göre anlattığından daha fazla soruşturma yürütülüyordu. Ona kaşlarımı çatarak, "Tehlikede olduğunu mu düşünüyordun?" diye bağırdım.

Dişlerini sıktı. "Bunun bir olasılık olabileceğini düşünmüştüm."

"Bu yüzden geçen gün onu aramam gerektiğini söyledin. Çünkü biliyordun-"

"Sevdiği birinin, ona yakın olan bir hastanın öldüğünü biliyordum. Bildiğim buydu. Bu yüzden araştırdım, çünkü sesi gerçekten kafası karışmış ve üzgün geliyordu, çünkü aileler birbirleri için bunu yapmalıdır-"

"Siktir git, Rex. Ondan neden uzak durduğumu biliyorsun."

"Evet, o zaman da bunun aptalca bir sebep olduğunu düşünüyordum, şimdi de aptalca bir sebep olduğunu düşünüyorum."

Link bunun üzerine gerildi. "Ne? Neden? Aralarında ne olduğunu biliyor musun, Rex? Ve sen hiçbir şey paylaşmadın mı?"

Rex tersledi, "Şimdi sırası değil, Link. Tanrım. Dedikoducu bir amcık olmayı bırak ve programa uy. Stone bir katil. Yola koyulmamız gerek."

Link, Rex'in hakareti karşısında yüzünü buruşturdu ama itiraz etmedi, sadece mırıldandı, "Hadi Steel, üstünü değiştir. Rex haklı. Şehre doğru gitmemiz gerekiyor."

Cevap vermedim, sadece koala ayılarının okalıptüs ağacına yapıştığı gibi bana yapışan Hawk ve Jaxson'dan kendimi uzaklaştırdım.

"Tamam, ben iyiyim," diye tersledim. "Giyineceğim."

"Güzel, on dakikan var, sonra yola çıkarız."

Sinirlenmesi karşısında ağzımı sıktım - sinirlenmeyi hak eden bendim, ama onun üzerine gitmedim. Bir daha olmaz. İstesem bile, çünkü elimi kıracağını biliyordum ve ben

Bisiklete binmek için buna ihtiyacım vardı, özellikle de şimdi.

Haklıydılar.

Kendimi aptalca şeylere kaptırmıştım ve bunun için zamanım yoktu. Stone'un buna vakti yoktu.

Eğer biri onu kaçırdıysa, düşündüğüm gibi *Famiglia* ya da bu - onlara ne diyorlardı? Koğuşlarda kurban arayan o tuhaf tipler mi? Hastanedeki ölüm meleği herif, her iki durumda da ona bir Sevgililer Günü yemeği ve bir demet lanet gül ısmarlamayacaklardı, değil mi?

Başıma bir eşofman geçirdim, kot pantolonumu giydim ve botlarımı giyip sıkıca bağladım.

Dışarı çıktığımda, daha önce yerleştirdiğim şifonyerden payımı aldım ve giyindikten sonra Link'e bir bakış attım.

Surat asıyordu.

Tabii ya.

Sikeyim.

Ona ters ters baktım. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.

Zamanımız yok." "Bana değil de Rex'e söylediğine inanamıyorum."

"Ona ben söylemedim. Kazara öğrendi."

Link kaşlarını çatı. "Bu durumu daha iyi yapmaz."

On dokuz yaşımdan beri bana ait olan yatak odasından çıkarken ona gözlerimi devirdim. "Burası *Bebek Bakıcıları Kulübü* değil Link. Bütün sırlarımı paylaşmam."

Burnunu çekti. "Yok artık." Sonra homurdandı. "Ne zamandan beri *Bebek Bakıcıları Kulübü'nün* ne olduğunu biliyorsun?"

Onu tersledim. Bunun cevabını biliyordu. Bu seri

Stone'un çocukken en sevdiği kitaplardı.

Bir iç geçirdi. "Sence neler oluyor Çelik?" "Bilmiyorum, kardeşim. Benim de hiçbir fikrim yok."

"Sence *Famiglia* mı?" Link nefesinin altından sordu ve bunun sadece duvarların kulakları olması ve bu kulakların Rex'e ait olması ihtimaline karşı olduğunu biliyordum.

Piç herif onunla aynı fikirde olmadığımızı bir şekilde anlıyordu.

"Bilmiyorum. Bence bu Rex'in kafasındaki rastgele teoriden daha olası ama ne diyebilirim ki? İçgüdülerini nadiren yalan söyler."

Link ofladı pufladı. "Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim."

"Her iki durumda da ona sarılmak istemiyorlar. Onu geri götürmeliyiz." "Stat," diye onayladı Link, ikimizin kapıya ulaşması için tam zamanında.

Motosikletlerimize yöneldiğimizde ayrıldık çünkü Rex yolun karşısına, Lily ve Tiffany'nin genellikle Donovan ve Luke Lancaster'ın kurbanları olan kadınlarla birlikte oturdukları yatakhane'nin yanına park etmişti. Benimkine bindim, Rex bana ters ters baktığında çenemi ona doğru eğdim ve hep birlikte yola koyulduk, motorlarımız devirleniyor ve bas sesleri yeryüzünü zonklatıyordu.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ne boklar döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu, bunun bir tür gösteri olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, tek bildiğim eğer biri Stone'a elini sürmüş olsaydı?

Bu onların son nefes alışları olacaktı. O benimdi.

O biliyordu.

Ben de

biliyordum.

Bu gerçeğin yaptığım şeyin önüne geçmesine asla izin vermedim - onun hayatımı yönetmesine izin verirken ben de hayatımı yönetiyordum.

onun.

Çok az kişinin anlayabileceği bir potansiyele sahipti. Rex'in kadını Rachel Laker da aynıydı.

Bazen bencil bir adam, kadınının umutlarının, hayallerinin, hedeflerinin ve küçüklüğünden beri hayalini kurduğu geleceğinin önüne geçiyordu.

Rex'in ağzını burnunu kırmak istemiş olabilirim ama anlayan biri varsa o da odur diye düşünüyordum. Ta ki bugüne kadar.

Elbette Rachel'dan kendi sebepleri yüzünden uzak duruyordu ve benimkiler çok daha karmaşıktı.

Pedofil bir sikiğin oğlu değildi. Kanı

lekeli olan o değildi. Hayır, değildi.

Öyleydim.

O bendim.

Ve Stone'u bununla lekelememin imkanı yoktu, hayatta olmazdı. Eğer

tehlikedeyse, onu kurtarırdım. Ama onu lekelemezdim.

Yapamadım.

Bu sözü kendime yıllar önce vermiştim ve bu, ölene kadar sadık kalma niyetiyle tuttuğum tek söz, tek yemin oldu.

Taş

Başım çok fena ağrıyordu.

Aslında, orospu çocuğu demek hafif kalırdı, çünkü bu daha önce hiç deneyimlemediğim düzeyde dayanılmaz bir ıstıraptı.

Hasta insanları iyileştirmek isteyen biri olarak, hayatım boyunca nispeten sağlıklı olmuştum. Tanrı aşkına, işten hiç izin almamıştım. En son ne zaman almıştım? Amara, Hayalet ve Tatána'ya yardım etmek için Günahkârlar yerleşkesinde birkaç gün daha geçirmek için bir bahaneydi.

Ama ben bu kadar dayanıklıydım. Pennsylvania stoğu... Büyükbabam bize böyle derdi. Daha sert bir malzemeden yapıldığımızı ve bu nedenle farklı standartlara tabi tutulduğumuzu söylerdi.

İronik olan, hayatım boyunca bu inanca göre yaşamış olmamdı.

Aşırı doz aldığımda bile iyi olduğumu düşünmüştüm. Kendimi devam etmeye, ilerlemeye, uyuşturucu beni bitirene kadar durmamaya zorlamıştım.

Dudağımı sertçe ısırdım, sonra ne olduğunu anladığımda -bu sadece hayatımda yaşadığım diğer tüm akşamdan kalmaları önemsiz gösteren destansı bir akşamdan kalma değildi- kirpiklerimin arasından dışarı bakmaya ve kendimi hareketsizliğe zorlamaya dikkat ettim.

Biri beni kaçırmıştı.

Kim olduğunu bilmiyordum ama nedenini

bildiğimi anlamalıydım. Ölüm meleği.

Kahretsın.

Kimdi o?

Hâlâ hissediyordum, yani beni kim aldıysa ilaçlarını biliyordu.

Ağzım pamuk gibiydi, vücudum ağrıyordu ve uzun bir süre sandalyeye bağlı kaldığımı biliyordum çünkü uzuvlarım o kadar ağrıyordu ki uyuşmuşlardı.

Bu da kendi ıstırabını beraberinde getirdi, çünkü sonunda tekrar çalışmaya başladıklarında, başa çıkmaları gereken daha da dayanılmaz bir ıstırap olacaktı.

Kirpiklerimin arasından baktım ve sadece basit bir oturma odası gördüm.

Mobilyaları görünce öyle sarsıldım ki, başım sanki bağlı değilmiş gibi boynumun üzerinde sallanmaya başladı.

Biraz daha yuvarlandığında, ağrıdan bayılmak istedim. Görüşümde küçük noktalar dans ediyordu ve kusmamak için çok çalışmam gerekiyordu, çünkü kusarsam boğulabilirdim ve bu, beni kaçıran kişinin benim için sakladığı cehennemden daha uygun olsa da, ben bir savaşçıydım.

Bırakmayı reddettim.

Hep vardı, hep olacaktı.

Hayatımda sadece bir şeyden vazgeçmişim, o da değerinden daha fazla sorun çıkardığı içindi... Tamam, belki de şimdi kendimi kandırmanın zamanı değildi.

Dünyadaki tüm zahmetlere değerdi ama beni istemedi. Onun için buna değmezdim.

Bu yüzden, hayatımda bir motorcu gibi şekillenmeyen diğer her şey için çok çabalamayı bir amaç haline getirmiştım.

Nefesimi tutarak kusma ihtiyacımı kontrol etmeyi başardığımda, bu da kalbimin çılgınca hızını sakinleştirdi, bir sonraki çekişme noktası başımı öne doğru yuvarlamaktı.

Bunu nasıl yapacağımı bulmak iğrenç bir zaman aldı ama bulunduğum açıdan oturma odasında yalnız olduğumu görebiliyordum.

Tek başına.

Aslında... buranın ne kadar sessiz olduğu kulaklarımı tırmaladı. Trafiği de duyamıyordum, ki bu New York'ta imkânsızdı.

Tanrı aşkına, *her yerde* trafik vardı. En küçük ve en dar sokaklarda bile. Trafik kuş pisliği gibiydi.

New York'ta hayatın bir gerçeği.

Oda bana çocukluğumu hatırlatan bir şekilde dekore edilmişti. Kireçle karışık kusmuk gibi görünen bir tür deniz mavisi mat yeşil, sonra odanın ortasında bir adı olduğunu bildiğim ama asla hatırlayamadığım bir tür ray vardı. Soluk şeftali rengi bir kanep, oldukça rahat görünen iki koltukla eşleşiyordu. Bir sehpa kenara itilmişti ve bir televizyon sehpasının yanı sıra üzerinde cam bir vazo bulunan bir şifonyer vardı. Yerde vernikle parlatılmış tahtalar vardı ve ayaklarımın altında - ayaklarımı kaydırđıđımda yapışkanlığını hissettiğim ve ölmek istediğim- oldukça süslü bir halı vardı.

Kahretsin, altıma mı işemişti? Oh Tanrım!

"Şimdi mahcup olmanın sırası değil Stone," diye fısıldadım içimden, artık dairede yalnız olduğumdan oldukça emindim.

Tabii beni kaçırın kişi uyuyor değilse, ama bundan şüpheliydim. Bu işin arkasında her kim varsa gündüz vardiyasında çalışıyor olmalıydı. Beni kaçırmış, arabasına bindirmiş ve sonra da şüphe çekmemek için işe dönmeden önce beni dairesine götürmüşse hiç şaşırmazdım.

Indy ile telefonda konuşmuştum, değil mi?

Sesini kafamın içinde duyabiliyordum ama konuşmayı hatırlayamıyordum. Ona teorilerimi anlatmam dışında.

Ona yanımda bir dikiş gibi olduğunu söylemiş miydim? Hatırlayamadım.

Siktir!

Bunu yapamamaktan nefret ediyordum, çünkü bu benim mahvolup olmadığıma dair ipucumdu.

Bunu söyleseydim ve o da aramayı kesseydi, tam tersi olduğum halde iyi olduğumu düşünerek neşeyle yoluna devam etseydi bundan daha fazlası olurdu.

Söylememiş olsaydım, bu her şeyi değiştirirdi. Her zaman vedalaşırdık. Başka seçeneğimiz yoktu. Aksi halde çıldırırdı.

Indy iyi bir oyun oynadı. Dışarıdan normal görünüyordu ama gerçekte sadece öyle görünüyordu.

Normalden başka bir şeydi.

İlla kötü anlamda değil, sadece 'hayat' anlamında.

Onunla uğraşmıştı ve o da ona karşılık vermek için elinden geleni yapmıştı ama bazen hedefin gerisinde kalıyordu.

Anladım, gerçekten. Bu kadar yakın olmamızın nedenlerinden biri de buydu. Onun kırılmış bir parçasını iyileştirmek zorunda hissediyordum.

Her zaman böyleydi, ama yıllar geçtikçe bu dürtü öldü, kaya gibi sağlam ve ironik bir şekilde gizli tuttuğumuz bir arkadaşlığa dönüştü.

Çok az insan yakın olduğumuzu biliyordu ve bunu böyle tuttuk çünkü bu gerçeği ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi.

İki yüzlü davranmıyorduk ama bazen, bizim dünyamızda, bağlarımız bizi tehlikeye atıyor.

İkimiz de MC'de kenarda kalmak için çok çalıştık. İkimiz de arkadaş ve insan olsaydık

bunu biliyorsa, bize karşı kullanılabilir.

Doğrusu bunun bir MC olayı olmasını dilemem de ironikti. Eğer öyle olsaydı, yola çıkacaklarını biliyordum. Indy onlara şüphelerini anlatırsa gelirler mi emin değildim. Yani, onun da onlarla başa çıkmak için kendi yöntemleri olduğunu düşündüm ama bu *bizimki* gibi değildi. Sanki ne kadar yakın olduğumuzu ve her konuşmamızın belli bir şekilde bittiğini biliyorlarmış gibi...

Onlara söylemediği
sürece. Bunu yapar
mıydı?

Kardeşlerden bir şeyler saklamak bizim için bir gurur meselesi haline gelmişti. Kötü niyetimizden değil, onların gizli bir erkek kulübü olduğu için. Biz neden aynısını yapmayalım ki?

Ama tehlikeyeydim. Bunu biliyor olmalıydı, değil mi?

Ona veda etmenin bir yolunu bulacağımı bilmeliydi.

Bir nefes verdim çünkü bu konuda endişelenmenin bir anlamı yoktu. Şeytanın tamircilerini çağırmayı başarıp başaramadığı konusunda endişelenmenin bir anlamı yoktu, çünkü eğer çağırdıysa, yoldaydılar, ama beni kimin kaçırdığına dair bir ipucu yoktu.

Yani, ne olursa olsun, boku
yemiştim. Kendime yardım
etmediğim sürece.

Her şey buna bağlıydı.

Bunu unutmuştum, ama sonra affedileceğimi düşündüm, çünkü uyandığımdan beri işler kesinlikle daha da kötüye gitmişti.

Kötü bir akşamdan kalmalıktan kaynaklanan baş ağrısından kaçırıldığımı fark ettim. Altıma işediğimi.

Ve beni kaçıran kişi bunu arkadaş olmak istediği için yapmıyordu. Hayır.

Bu birileri için iyi sonuçlanmayacaktı ve bunun ben olmama izin
vermeyi reddettim. Bu yüzden içime çektim ve başımı dik tutmaya
zorladım.

Boynum sızlıyordu ama boyunların yaptığı şey buydu ve etrafıma bakıp nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum. Beni kaçıranın kim olduğunu.

Duvarı hiçbir fotoğraf yoktu, yardımcı hemşirelerden biri olan Tonya mı yoksa ölüm meleği profiline tıpatıp uyan tanrı kompleksli bir doktor olan Jason mı olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu, tabii eğer hasta bir insana huzur vermek için cinayet gibi küçük bir şey yüzünden hayatını ve kariyerini mahvetmeyi düşünemeyecek kadar kibirli olmasaydı.

Görüşüm bozulduğunda yanağımın içini ısırdım ve sonra uykuya dalacağımdan ya da tekrar bayılacağımdan endişelenmeye başladığımda bileklerimdeki bantla mücadele etmeye başladım.

Bir hamle yapmam
gerekiyordu. Şimdi.

Şeffaf banda baktım, kesinlikle koli bandı olmayan bir şeydi ve bu bana bir giriş hakkı veriyordu, değil mi?

Ne de olsa, o şey kırılıyordu, kişi onu bileklerimin etrafına geniş bir şerit halinde bağlamış olsa bile. Koli bandı, boku yemiştim. Bu bant mı? Belki de değil.

Tamam, bu durumdan bir şey çıkardım.

Beni kaçıran her kimse, katillerle dolu bir yerleşkede yetişmiş bir Günahkâr'ın veledi kadar iyi bir adam kaçıрма becerisine sahip değildi.

Tanrım.

Seri Cinayet 101, insanları güvende tutmak için koli bandı ya da kablo bağı kullanmaktı. Tanrım.

Bant hızla yapıştığında yüzümü buruşturdum, sonra etrafıma bakındım, belki işime yarayabilecek bir şey arıyordum ve işte o zaman ayaklarımın çevrimiçi olduğunu hissettim.

Ağrı, sızı, karıncalanma ve iğnelenme, hepsi birlikte acı vermenin ötesinde bir şekilde dönüştü.

Neredeyse bağırıyordum ama ne olur ne olmaz diye bağırmadım. Dairede biri varsa uyandığımı duyacaktı ve kendimi bu durumdan nasıl kurtaracağımı bulmak için bolca zamana ihtiyacım vardı.

Ayaklarımı hareket ettirmeye başladığımda, kişinin onları bağlamadığını fark ettim. Sadece kollarımı.

Katilin beceriksizliği içimde bir rahatlama yarattı ve ayaklarımı ve ayak parmaklarımı esnetmeye başladım, kanın onlara geri akmasını sağlamaya çalışıyordum.

Acı kesilip normale döndüğünde iç çekerek bunu pencereye doğru ilerlemek için kullandım.

Oda küçük olmasına rağmen garip bir şekilde bir değil iki tane vardı ve sandalyemi sallarken, bandı koparmak için kullanabileceğim bir tür yapışkanlı tokenin bulunduğu pencereye ulaşmak için biraz ivme kazanmaya çalışırken, *belki* de aşırı sallanıyordum.

Sessiz kalma, radarın altında kalma arzusu, sandalye ben içindeyken devrildiğinde kaçtı ve patlama sesi kulaklarımı uğuldatmaya yetti.

Hasta olma arzusu beni tekrar vurdu ve sadece bu sefer boğulmayacağımı ama içinde boğulabileceğimi bilmek onu kontrol altına almama yardımcı oldu. Bu mide bulantısı korkudan kaynaklanıyordu, saf ve basit.

Ama kimse koşarak gelmedi. Hiç kimse.

Rahatlamayla dolu bir nefes aldım ve zeminde ilerlemeye çalışırken bana yardımcı olmayan halılara lanet ettim.

İnleyerek tekrar sallanmaya başladım ama bu sefer ellerimdeki bandın daha gevşek olduğunu fark ettim. Bu konuda her şey berbattı ve bana verilen ilaçlarla ilgili bir şeylerin yanlış gittiği açıktı.

Belli ki kaçırılan kişi, geri dönüp benimle ilgileneceği zamana kadar hâlâ uyuyor olacağını hesaplamıştı.

Tanrı'ya şükür, ben bir duş değil, bir yetiştiriciydim.

Önlüğümün içinde gerçek hayatta olduğumdan daha zayıf görünüyordum ve bir türlü veremediğim fazladan yirmi kilo için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

O yirmi kilo beni kurtarmıştı ve bu lanet beladan kurtulduğumda iki Big Mac ve iki porsiyon ekstra büyük patates kızartması yiyerek onları kutlayacaktım. Kilo aldıkça kaçırılmanın zorlaştığına dair o söz tam da şu anda çok yerindeydi.

Nefesimi içime çekerek, bantla uğraşırken kendimi neşelendirmeye çalıştım, onu gevşetmek için daha da çok uğraştım.

Cildimi çığ hissediyordum ve kan kokusu havaya yayılıyor, vücudumun ne kadar kötü ayarlanmış olduğunu fark etmemi sağlıyordu - bazı kısımlar çalışıyor, diğer kısımlar uyuşuyor ve karıncalanıyordu.

Henüz acıyı hissedemiyordum ama yakında hissedecektim, bu kesindi ve her şey aynı anda çalışmaya başladığında buradan milyonlarca kilometre uzakta olmam gerekiyordu.

Sonunda kolumu kurtardığımda inleyerek başımı çevirdim ve diğer elimi çekiştirmeye başladım.

Tanrı'ya şükürler olsun ki kurtardığım sağ elimdi, baskın olan elim, daha hızlı ve daha hızlı çalışmaya başladım, ancak bunu yaparken, bant gevşedikçe, bir kapı tıklaması duydum.

Bu odada değildi ama kesinlikle bu dairedeydi.

Klik sesi etrafımda bir silah sesi gibi yankılandı ve bana göre öyle de olabilirdi.

Kahretsin, bu 'çanların kimin için çaldığını sorma'dan daha kötüydü, çünkü çanlar kesinlikle

Be kimin için çalıyordu?

n.

Bir kez daha midemin bulandığını hissederek tıslayarak nefes aldım ve bant üzerinde iki kat çalıştım. I

Kendimi şu anda bulunduğum konumdan daha iyi bir konuma getirmek için ne kadar zamanım olduğunu sadece Tanrı bilirdi ve odanın karşısındaki şifonyerin üzerinde adımın yazılı olduğu bir vazı vardı.

Ayak sesleri duydum ve sonunda kendimi kurtarmayı başardığımda kalbim onlarla birlikte atıyor gibiydi ve bunu yaptığımda büyük bir güçlkle dizlerimin üzerine süründüm.

Sanki bir yanım uyuşmuş, diğer yanım ise aşırı hareketliymiş gibi hissediyordum. Sürünmek için mücadele ettim ama fazla seçeneğim olmadığını biliyordum.

Ya beni sakatlamadan önce o pisliği sakatlayacaktım ya

da... Evet. Seçeneklerim bunlardı.

Bueno değil.

Dizlerimi altına almayı başarak, ellerimi şifonyerin kenarına koyabilmek için tam zamanında ayağa kalktım. Kendimi ayağa kaldırdığımda, dengemi bulmaya çalışan on dört aylık bir çocuk gibi sallana sallana ilerledim, sonra vazoyu kaptım ve duvarın etrafında dekoratif bir şekilde uzanan o berbat parmaklığa tutunmaya başladım.

Odanın diğer tarafına geçtiğimde, artık etraftan dolanarak ilerliyordum, kapı nihayet açıldığında inledim.

Vazoyu yukarı kaldırdım ve tam zamanını tutturdum.

Kişi odaya baktığında, destek için kapı kolunu kavradım ve tüm ağırlığımı arkasına verdim.

Vazoyu aşağı indirdiğimde, çok kadınsı kafaya çarptığında rahatlayarak ağlamak istedim.

Çığlık atıp arkasını döndüğünde şaşkın bakışlarını gördüm ama aynı zamanda yaradan fışkıran kanı da gördüm.

Yere baktım ve vazının ince camdan yapıldığını, gövdesi elimde sapasağlam dururken kenarının parçalandığını fark ettim.

Korkmuş bir fare gibi koğuşlara girip çıktığını bildiğim, adını bile bilmediğim eczane kalfasını aklıma bile getirmeden bir saniye bakakaldım. Vazının sivri kenarı hassasiyetlerime nüfuz ettiğinde, ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Kaltak çığlık atıp üzerime gelmeye başladığında vazoyu çıkardım ve Hava.

Boğazına takıldığında, ivmeyi devam ettirdim ve atardamar spreyini izledim.

Odanın içinde bir renk senfonisi gibi yayıldı ve beni onun kanıyla kapladı.

Şaşkınlığı açıktı, şoku ve acısı belirgindi, ama ben hiçbir şey hissetmedim, çünkü o ayaklarının üzerinde titreyip yere yığılana kadar orada asılı kalırken, ben de aynısını yaptım.

Artık güvende olduğumu bilmek dışında, onun kanının içinde yattığımı umursamadan, o öürken gözlerimin onun gözlerinde olduğunu umursamadan, bu sefil dünyadan alınıp daha da sefil bir dünyaya götürölmek umuduyla geriye ve yanıma yığıldım.

Kendimden geçerken, iyi yaptığım bir işin ödölü olarak kendime dört Big Mac ve dört porsiyon patates kızartması sözü verdim, çünkü diyetimi bozmayı hak ettiğim bir gün varsa o da bugündü.

ALTI

ÇELİK

Nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Kimse onu ayrılırken gördüğünü hatırlamıyordu. Sadece sayfalarına cevap vermediğini, cep telefonunun çalışmadığını ve sahada hiçbir yerde olmadığını biliyorlardı.

Bu kadarını biliyordum çünkü Rex müttefiklerimiz Five Points'ten bazı iyilikler istemişti ve vakfın başkanlarından biri de dahil olmak üzere bazı doktorları aslında onların maaş bordrosunda çalışıyordu. Onların yardımıyla, yasal olarak asla sahip olamayacağımız bir şekilde hastaneye erişimimiz oldu.

Lodestar ve Maverick'in hastane çevresindeki güvenlik kameralarını hackleyerek kendi taraflarında bir şeyler yapmaya çalıştıklarını biliyordum, ama o sanki havaya karışıp kaybolmuştu.

Hangi cehennemdeydi?

Bu kurnazca hareket bana tüm bunların arkasında *Famiglia*'nın olduğunu hissettirdi ve bu onu neden bulamadığımızı, neden onu hangi yöne götürdüklerini bilmediğimizi tamamen açıklıyordu-

Cep telefonum çaldı ve otoparkın etrafına bakarken saçımı çekiştirmeyi bırakıp cebimden aldım.

Bilinmeyen numara.

Kaşlarımı çattım ama cevap verdim. "Alo?"

Temkinli bir şekilde sordum. "Steel?"

Sesi içime bir rahatlama dalgası gönderdi. "Hangi cehennemdeydin sen?" Hırladım ve hırladığım anda neyim olduğunu merak ettim.

Ona iyi davranmak neden bu kadar zordu?

Ağlamaya başladığını gösteren titremeyi neredeyse kaçırarak bir nefes verdim ve kendimi şeytani bir amcık gibi hissederek dudağımı ısırırken, "Özür dilerim Stone. Beni endişelendirdin bebeğim. Neredesin lan sen?"

"Nerede olduğumu bilmiyorum," diye mırıldandı ama sesi şimdi daha güçlüydü ve nedenini biliyordum. Onu kızdırmış ve duygularını incitmişim. Çifte kamçıdan bahsediyorum.

Bir nefes daha üfleyerek, "Seni kim kaçırdı?" diye gürledim.

"İş yerinden bir kadın." Boğazını temizledi. "O öldü." "Onunla sen mi ilgilendin?"

"Evet. Ya bu olacaktı ya da kendi başımın çaresine bakacaktım."

Birinin canını almanın nasıl bir şey olduğunu bilmesinden nefret ederek yanağımın içini kemirdim. Hastanede ölmek ile sokaklarda ölmek tamamen farklı şeylerdi.

Bunu onun için hiç istememişim ve onu bu işin dışında tutmaya çalışmamın nedenlerinden biri de buydu.

Onu bu pislikten uzak tutmaya çalıştım.

Topuklarımın üzerinde dönüp hastaneye doğru ilerlerken alt dudağımı kopardım.

Güvenlik de diğer personel gibi bana ihtiyatla bakıyordu ve tüm kardeşlerimin de tuhaf bakışlara maruz kaldığını biliyordum ama şu ana kadar hastane ile aramızdaki ilişki işe yaramıştı ve varlığımız herkesi tedirgin etse de bize tam yetki verilmişti.

Sin'in onkoloji ünitesine giden koridorda gezindiğini gördüğümde ona el salladım. "O iyi. Telefonda," dedim, Stone "Çok fazla kan var Steel," derken.

"Kitaplardan falan anladığın için muhtemelen tam miktarı biliyorsundur."

Burnunu çekti. "Kitap zekası ve onu altınızdaki halıda görmek iki ayrı şey." İkinci koklaması bir yutkunmaya dönüştü. "Çok kolaydı Steel. Onun canını almak çok kolaydı."

İçim burkuldu. "Özür dilerim bebeğim."

Hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı ve yemin ederim kalbim

yerinden çıkacaktı. "Ne zaman-"

"Sonrasında bayıldım. Beni buraya getirmek için ilaç verdi ve o ilaç her neyse beni iki kez bayılttı." Titrek bir nefes verdi. "Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok."

"Dışarı çıkmalısın."

"Steel, kan içindeyim. Hapse girmesi gereken kişi benmişim gibi görünüyor, o değil." Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Benim sözüme karşı onunki değil mi?" Yutkundu. "Ya onlar-"

"Ya onlar, ne? Yanlış bir şey yapmadın," diye tekrarladım. "Seni arayan insanlar vardı ve hastane kayıp olduğunu biliyordu-"

"Bu işe karışmak istemeyeceklerdir. Eczane teknisyenlerinden biriydi, Steel. Hastaları öldürüyordu. Skandal çıksın istemezler."

Başımı salladım. "Bu delilik."

"Bizim dünyamızın nesi öyle değil?" Panikle hıçkırarak ağlamaya başladı. "Aman Tanrım, her şeyi kaybedeceğim, değil mi?"

"Hayır!" Nefes alış verişinin iki katına çıkmaya başladığını duyarak içimden homurdandım. "Stone, sakın ol, beni duyuyor musun? Hiçbir şey ters gitmeyecek. Hem de hiç. Sen yanlış bir şey yapmadın, o yaptı. Seni kaçıran oydu. Kendini savunmak zorunda olan sendin. Sen doğru olanı yaptın."

"O zaman neden yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyorum?" "Bilmem, deli olduğun için olabilir mi?"

Bir kahkaha attı. "İşte bu, Steel. Bir kızı düştüğünde tekmele."

Kıkırdadım. "İşte ben böyleyim. Bak, hatta kal ama bu konuyu Rex'le konuşacağım."

Sözlerim dudaklarımdan Tanrı'nın kulaklarına fısıldanmış gibi, Rex, Sin ve diğerleri beni karşılamak için köşeden fırladılar.

Yüz yüze geldiğimizde Rex, "Telefonu bana ver." dedi.

Elini uzattığında, özellikle de son tartışmamızdan sonra, yüzündeki izler yüzünden elini vermekten çekinmiştim. Ama anladım. Anladım. Gözünün morarmış olmasına sevinmiş olsam da.

Gerçek şu ki, Stone tüm erkeklerin kız kardeşi gibiydi. Benim için de öyle olmalıydı ama ona karşı hislerim hiçbir zaman kardeşçe olmamıştı ve olmayacaktı.

Keşke olsalardı.

Keşke sadece karşılıksız aşk yüzünden mutsuz olsaydı. Ama değildi.

Onu seviyordum. Hep sevdim ve hep seveceğim. Ama aşk insanı bencilleştirir ve o söz konusu olduğunda her zaman ve her şeyden önce onu düşünürdüm.

Telefonu elimden kaptığında, "Stone? Bana iyi olduğunu söyle."

Ağladığını duydum, Rex ve diğerlerinin irkildiğini gördüm ve sırtımı duvara yasladım. Sırtıma batan plastik bir parmaklık vardı ama umurumda değildi. Sadece kafatasımı duvara bastırdım, kendimi o ana hapsetmeye ihtiyacım vardı.

Stone'u yaşadığım dünyadan, ölümün hastalıktan değil de başka birinin elinden geldiği bir dünyadan uzaklaştırmaya çalışmışım. Burada ruhu kan içindeydi ve MC'ye bağlı bile değildi. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmesini hiç istememiştim. Asla. Ama artık biliyordu.

Bunu yaşamıştı ve en kötüsü de neydi?

Tehlikede idi.

Benim bilmediğim bir tehlike çünkü aramıza o kadar mesafe koymuştum- "Geliyoruz."

"Nasıl? Ben nerede olduğumu bilmiyorum, sen neden bilesin ki?" diye fısıldadı, sesi her zamanki halinin tam tersi, sıkıntılı ve perişan geliyordu.

Onun güçlü ve sert olmasına alışmışım ama şu anda zayıftı ve bunu atlatmasını sağlayan kişi olmak istemiyorsam ne olayım.

Onun için işleri yoluna koyan kişi.

Boğazım düğümlendi. Gözyaşlarından değil, şu anda uğraşmak zorunda olmadığım bir dizi duygudan.

Rex, "Maverick'e haber vereceğim," diye homurdandı ve onun hâlâ hatta olduğunu, bütün bunları dinlediğini fark ettim.

Cep telefonuma uzandım ve ona "Bir saniye bebeğim. Sakin ol ve ben aksini söyleyene kadar hatta kal."

"Tamam. Benim için geliyorsun, değil mi Robin?" diye fısıldadı ve ben lanet ismimden bile çekinmedim.

Anladı

m.

Ben

aldım.

"Emin ol öyleyim."

Telefonu sessize aldığımda kulaklarımda dalgalanan titrek bir iç çekti. Rex'in çoktan Mav'a emirler yağdırmaya başladığını gördüm ve çok geçmeden her şeyi yoluna koyacağımızı biliyordum.

O hattan çıktığında, Mav kızımın yerini tespit etmeye çalışırken, "Ne kadara mal olacağı umurumda değil, ne yapman gerektiği de umurumda değil, bize yakın bir hastaneye nakledilmesini sağla ve ihtisasını bitirmesi için gereken lanet olası kredilerinden ya da her ne haltsa ondan hiçbir şey kaybetmemesini sağla" diye talepte bulundum.

Dişlerini sıktı. "Bana emir yağdırmak, ağzının payımı almanın tek yoludur."

Bir ayıyı yemlediğimi bilmeme rağmen parmağımı göğsüne soktum. "Sence burada kalmalı mı? Serpinti için etrafta olması gerektiğini mi? Hapse girmekten korkuyor, Tanrı aşkına."

"Hapishane mi? Neden böyle bir tehlike altında olsun ki?" Link sorguladı.

"Bilmiyorum ama kafasında her şeyi planlamış." Burnumun kenarını ovuşturdum. "Haklı mı? Hastaları öldürenin kaçırın kaltak olduğunu söyledi. Hastanenin bu pisliği örtbas etmeye yardım etmesi olası mı?"

Rex bana ihtiyatla baktı. "Soruşturmanın ne kadar derine inmesi gerektiğine bağlı."

Ağzım gerildi. "Beş Nokta'nın bu işte parmağı olduğunu zaten biliyoruz. Buradaki yöneticilerin geri kalanının şaibeli olmadığını kim söyleyebilir?"

Çenesini ovuşturdu ve ben de onun seçenekler arasında gidip gelişini izledim.

"Eğer bir ceset varsa, onu yok edebiliriz ama o yanlış bir şey yapmadı. Bunu yapmamıza gerek yok.

bunu örtbas et."

"Bu işe karışamayız," diye mırıldandı Nyx. "Eğer karışırsak, bu her şeyi lekeler. Bu haliyle bir şey düşünmezler. O kaçırılmış bir kadın-"

"Uyuşturulduğunu söyledi, yani kaçırıldığı zamandan beri vücudunda uyuşturucu var. Hâlâ orada olmalılar, değil mi?" Rex sorguladı.

"Evet," diye mırıldandı Nyx, sonra da bir iç geçirdi. "Ne dediğini biliyorum ama ona gidemeyiz. En başından polisleri olaya dahil etmeliyiz. Sorular sormamız zaten şaibeli ve çalışanlar varlığımızı rapor edecektir."

Rex çenesini kaşıdı. "Bu işi çok karmaşık hale getiriyoruz."

Başımı salladım ve Stone'un sözlerini tekrarladım. "Hayatımızda karmaşık olmayan ne var?"

Bunun üzerine tısladı, sonra da "Tamam. Seni anlıyorum. Bununla polislerin ilgilenmesine izin vereceğiz, ama yapabildiğim anda onu transfer ettireceğim."

"Zaten eve dönme vakti gelmişti," diye homurdandı Nyx, beni küçümseyen bir bakışla.

Eğer ondan neden uzak durduğumu bilseydi, bunu anlardı ama ona söylemeyecektim çünkü Nyx benim kardeşimdi ve bana nefretle bakmasını istemiyordum.

Bu beni öldürür.

Sessiz düğmesine bastım, sonra mırıldandım,

"Stone, bebeğim?" "Evet, Robin."

"Polisleri aramanı istiyorum."

"Polisler mi?" diye çığlık attı. "Aman Tanrım, neden?"

"Çünkü bu iş kurum içinde halledilemez," diye fısıldadım. "Bunu doğru bir şekilde yapman gerekiyor ve yapabildiğimiz anda seni buradan çıkarıp West Orange'a geri götüreceğiz-"

"West Orange? Neden? Oraya gitmek istemiyorum."

"İstemiyor olabilirsin ama eve dönme vaktin geldi. En azından orada güvende olursun."

"Bu sürtük koğuşlara Azrail gibi davranmaya başlayana kadar burada güvendedim."

"Evet, bilmediğin şeyler var, şehirde bazı şeylerin değişmesine neden olan şeyler. Bu sadece benden kaynaklanmıyor," diye mırıldandım, sonra telefonu Rex'e doğru ittim, benden çok onu dinlemesinden nefret ediyordum.

Kahretsin, onun için çok şey feda etmiştim, dünyamı onun için değiştirmiştim ve o benim yerime Prez'i dinliyordu.

Lanet olası tipik.

Rex telefonu aldı ve ilk kez özür diler gibi baktı. "O haklı, Stone. Jersey'e dönme zamanın geldi. Burası artık senin için çok sıcak."

"Sıcak mı?" diye bağırdığını duymak için kulağımı kulaklığa dayayan kişi olmama gerek yoktu. Burası New York. Ne zaman sıcak değil ki?"

"Her zamankinden daha kötü. İtalyanlar ve Rusların savaşta olduğunu ve şehrin yarısının *Famiglia*'ya karşı olduğunu bilmek zorunda mısın? En azından West Orange'da güvende olursun.

"Şimdi, sana söyleneni yap. Polisi ara, olanları anlat ve sana gelmelerini sağla. En yakın akrabanı araman gerektiğinde Indy'yi ara, o orada olacak. O seni eve getirecek, ben de seni bu hastaneden çıkarmak için çalışacağım."

"Ama ben istemiyorum-"

"Başka seçeneğin yok. İşler değişiyor, Stone. Başına bir muhafız dikmeyi zaten düşünüyordum ama çok uzaktasın ve burası bizim bölgemiz değil. Bu durum ortalığı karıştırır, o yüzden en basit çözüm seni tekrar çatımız altına almak."

"Siktir et onu! Ben kulübe bağlı bile değilim-"

"Saçmalık. Sen ve o anlamıyor olabilirsiniz ama lanet olası evrenin geri kalanı sizin Steel'in olduğunu çok iyi biliyor ve bu da sizi tehlikeye atıyor. Şimdi hattan çık, polisleri ara ve her şeyi ayarla.

"İşleri senin için bulandırmadan dahil olabildiğimiz anda orada olacağız." Benden istediği şey karşısında içimdeki her şey ürperdi.

Ona gitmek için değil.

Tıpkı söylediğim gibi. Ona verdiğim sözü daha yeni bitirmiştım ki, sözüm elimden alındı.

"Ama yalnız olacağım" diye fısıldamasından nefret ederek nefesimi içime çektim.

Rex'in yüzü yumuşadı ve o bir şey söyleyemeden telefonu elinden aldım çünkü sesimi duymasına ihtiyacım vardı.

"Yalnız olmayacaksın. Asla yalnız değilsin. Ben hep seninleyim." Bu sözleri bir nevi mahremiyet içinde söylemek için arkamı döndüm ama hıçkırarak ağlamasını durdurmaya yetmedi.

Onun kalp acısını, incinmişliğini ve dehşetini duyabiliyordum ve bu üçü de kafamı karıştırıyor, acısını duyunca kendi kalbimi sökmek istememe neden oluyordu.

Bu hayatta ona yeterince acı çektirmiştım ve bunu onu korumak için yapmıştım. Hiç kimse, ama hiç kimse, aynı şeyi ona yapamazdı.

"Stone, beni duyuyorsun. Rex'in dediklerini yaparsan işler daha kolay ilerler. İşin içine girdiğimiz anda gereksiz sorular sorulacağını biliyorsun. Sonuna kadar yanında olduğumu bilmelisin ve Indy söz verdiği anda seni almak için orada olacağım."

Ağzı titriyordu, bunu biliyordum çünkü kelimeleri titriyordu. "Şimdi polisleri arayacağım."

"Bunu sen yap, bebeğim. Sen ara."

"Bana böyle seslenmeyeli yıllar oldu" diye fısıldadı.

"İhtiyacım olmayalı yıllar oldu," diye itiraf ettim, sesimde hiç utanma yoktu. "Hadi seni eve götürelim, olur mu?"

Stone "Tamam" diye fısıldadı ve sonra aramayı kesti. Benim için bileklerimi de kesmiş olabilirdi çünkü öyle hissettirdi.

Hattın sonundaki boşluğun kesinliği, telefonumu duvara fırlatmak istememe yetti. Beni durduran tek şey, aramaması gerektiği halde beni daha sonra arayabileceği gerçeği idi. Numaramın aktif olması gerekiyordu, böylece ihtiyaç duyduğunda benimle iletişime geçebilecekti.

Yanağım kemirdiğim yerden ağrıyordu ve kardeşlerimden biri omzuma vurup sertçe sıkıldığında şaşkınlıkla sarsıldım. "Sen halledersin, kardeşim."

Link olacağını bilmeliydim.

Ona bir bakış attım. "Neden bu benim bunu almamın tam tersiymiş gibi geliyor?"

Omuz silkti. "İşte o zaman düştüğünü anlarsın. Kanca, çizgi ve lanet olası platin."

Ağzım gerildi. "Bunu uzun zaman önce biliyordum. Nota ihtiyacım yoktu."

TAŞ

KAN HER YERDEYDİ.

Üzerimde, tenimde, kıyafetlerimde, halıda ve duvarlarda. Katliam gibi görünüyordu.

Bunun için suçlanacak mıydım?
Öyle olacağını düşünmeye devam
ettim.

Sabıka kaydım yoktu ama on altı yaşındayken yaptığım aptalca hareketlerden ve Steel'in ilk reddi, annemin ölümü ve hayatımın bok çukuruna düşmeye başlamasından sonraki ilk kaos dalgasıyla başa çıkmaktan dolayı mühürlenmiş bir sabıka kaydım vardı.

Hatırladıkça alt dudağımı kemirerek 911'i tuşladım ve operatörün cevap vermesini bekledim.
"Kaçırıldım."

Bir anda adamın sesi aciliyetle gerildi. "Kaçırıldınız mı? Kimse var mı-" O daha devam edemeden,
"Onu durdurmayı başardım" diye mırıldandım.

"O mu? Saldırganın kim olduğunu biliyor musun?"

Boğazım düğümlendi. "Ona bakıyorum. O öldü."

Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalışırken beynim dönmeye başladı. *Bunların* herhangi biri nasıl
hatta oluyordu.

Uzanıp gözlerimi ovuşturdum ama ovuşturduğumda, bayıldıktan sonra kanın kuruduğu yerdeki gevrekliği tenimde hissedebiliyordum.

Adımı sorduğunda verdim, sonra her şeyi, bildiğimi sandığım her şeyi baştan sona anlattım ve o akşam hikayemi ilk kez anlattığımı, anlatacağımı biliyordum.

Operatör herhangi bir yer işareti olup olmadığını görmek için pencereden dışarı bakmamı istediğinde, şaşkınlıkla göz kırptım, çünkü neden bunu daha önce yapmayı düşünmemiştim?

Kendime kızgınlıkla tıslayarak dizlerimin üzerine çöktüm ve bir baş dönmesi fısıldadığında yüzümü buruşturdum-ah, evet. *İşte bu* yüzden.

Sadece cesedin etrafında sürünmek, ceketinin cebine girip telefonunu alabilmek için onu önünden arkasına doğru çekmek bile zordu ama pencereye doğru gitmek sanki Sahra'yı geçmem isteniyormuş gibi hissettirdi.

Keskin bir nefes alarak, "Başım ağrıyor. Bana ne ilaç verdiğini bilmiyorum ama hala vücudumda."

"Yavaş ol, Stone. Her şey yolunda. Dünya kadar vaktimiz var."

Ama yapmadık, dünya kadar vaktimiz yoktu. Beni sakinleştirmeye çalıştığını biliyordum ama işe yaramadı çünkü söylemesi gereken son şey buydu.

Bu lanet dairede bir dakika daha kalmak zorunda olsaydım, çılgılık atacağımdan emindim.

Pencereden dışarı baktım ve bakışlarım bölgede gezinirken, bana nerede kaldığımıza dair ipucu verecek bir işaret ararken, onu gördüm.

Bir sokak tabelası.

Biraz garip bir şekilde yerleştirilmiş bir binanın yan tarafındaydı ve gözlerimi kısmam gerekiyordu, ancak okumayı başardım ve operatöre fısıldadım.

"İki ekip ve bir ambulans yolda, Stone. Onlar gelene kadar benimle hatta kal. Bu gece çok büyük bir travma yaşadın."

Bir kahkaha attım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Neşesi temkinliydi, sanki etkilenmemeye çalışıyormuş gibiydi ama cevabım onu şaşırtmıştı.
"Sanırım haklısın."

"Ben bir doktorum," dedim ona. "Buna alışkınım. Sadece diğer tarafında olmaya alışkın değilim." "Buna hiç alıştığını sanmıyorum."

Sesinde bir kâbus vardı; bu bana bunun, dehşete düşmüş erkeklerin, kadınların ve çocukların

hayatlarından endişe ederek kendisiyle irtibata geçtiği kariyerindeki çağrılardan sadece biri olduğunu söylüyordu.

Cephede olmak tek kelimeyle *berbattı*. Bunu bildiğimi bilmiyordu ama yine de onun için üzüliyordum.

Yorgunluk beni tekrar vurdu ve gözlerimi ovuşturdum, odanın dönmesini engellemeye çalışırken elimle yüzümü kapattım.

Bana her ne verdiyse çok etkiliydi. Daha önce hiç bu kadar hızlı etki eden ama aynı zamanda bu kadar çabuk tükenen, yaptığım her şeyi etkilemeye devam ederken işlevimi sürdürebilmemi sağlayan bir şey hissetmemiştim.

Yanıp sönen ışıkları görmeden önce siren seslerini duydum ve burada olduklarını anladığımda fısıltıyla bir hıçkırık kaçtı içimden.

Nihayet.

Güçlüydüm, pozitifim. Tek başıma olmaya alışmıştım ve bağımsızdım.

Ama itiraf etmeliyim ki, bundan hiç utanç duymuyorum, o anda her şeyden vazgeçmek ve beni dik tutabilecek kadar güçlü olan tek adama yaslanmak istedim.

Çelik.

Ve o burada değildi.

Polislerin değil de onun bana gelmesi anlamına gelseydi, Big Mac'ten ömür boyu vazgeçerdim.

Dudağımı tekrar ısırdım ve aslında farkında olmadan bir noktada ısırığımı fark ederek yüzümü buruşturdum. "Buradalar," diye mırıldandım.

"Gerçek konumunuz hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadığımızı göz önünde bulundurarak onların dikkatini çekmeniz gerekiyor."

Bir labirente benzememesini dileyerek pencerenin tokasına baktım ve bir şekilde açmayı başardım.

"İmdat!" diye bağırabilmek için kendimi pencereden dışarı attığımda, sadece temiz havanın yüzüme çarpması değil, aynı zamanda hareket patlamasının dengemi sarsması nedeniyle beynim yeniden dönmeye başladı.

Bir an için pencereden düşüp düşmeyeceğimden emin olamadım ve sonra "Hanımefendi?" diye bir ses duydum.

Olduğun yerde kal!"

Dakikalar ya da saniyeler sonra, kapıya vurulduğunu duydum ve güvende olduğumu bilerek pencere kenarına yığıldığımda, kapının tekmelendiğini duydum ve kendimi bıraktım.

Alçak duvara yaslandım ve sızdım çünkü bu, enerji rezervlerimin her bir onsunu ve daha fazlasını kullandı.

Ne kadar zaman sonra uyandığımı sadece Tanrı biliyordu, bir sedyeye bağlandığımı fark ettim. Üzerimi kırmızı bir battaniye örtmüştü ve iki acil yardım görevlisi etrafımda çalışırken koluma bir serum takılmıştı.

Ambulansta değildim, dışarıdaydım ve yakınlarda bir sedye daha gördüm.

Bunun üzerinde bir ceset vardı.

Siyah plastik torbayı gördüğümde yutkundum, o kadını oraya koyanın ben olduğumu biliyordum ve acil yardım görevlilerine baktım, çalışmalarını izledim, ne yaptıklarının kontrol listesini gözden geçirirken hareketlerini kaydettim.

"Hanımefendi, nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu içlerinden biri. Kadın. Uyandığımı yeni fark etmişti. "Ölüm gibi hissediyorum."

Dudakları büküldü. "Sana söz veriyorum, değilsin."

"Aklım aksini söylüyor." Bana veremeyeceklerini bildiğim bir şeyi isterken ağzım titredi. "Ağrı için ilaçlara ihtiyacım var."

"Size ne verildiğini bulmamız gerekiyor."

Başımı salladım, cevabı kabul ettim, bakışlarımı onunkilerden ayırıp başımın omzuma düşmesine izin versem bile.

Bilincim tekrar kaybolduğunda, onunla savaşılmaya çalışmadım.

Ya bunu yapacaktım ya da her sarsıntıda kafatasımın çöktüğünü hissedeceğim uzun ve sarsıntılı bir hastane yolculuğuna katlanacaktım.

Bu durumda, bilinçsiz olmak daha nazik bir kaderdi, bu yüzden onu kucakladım ve kendimi bıraktım.

YEDİ

ÇELİK

"KAHRETSİN. SİKTİR!"

Kelimeler kulağıma fısıldanmıştı ama aslında bir çığlık olduğunu biliyordum.

Rex fısıldamadı.

Bağırdı.

Gözlerimi kısıarak hiçbir şeye bakmadım, bulanıklığın gözlerimi ele geçirmesini engellemeye çalışırken kirpiklerim titriyor ve dalgalanıyordu ama işe yaramıyordu.

Başım arkaya düştü ve yere doğru yuvarlandı.

Yarı oturdum, sonra midem de en az beynim kadar şiddetle bu hareketi protesto etti ve bana hareket etmenin şu anda en iyi seçenek olmadığını söyledi.

Ne olmuş yani? Yerde yatıyordum.

Ne olmuş yani? Kardeşim tarafından kendi tarafıma itiliyordum. Ne olmuş yani? Lanet olsun. Ne..

"Beni rahat bırak," diye mırıldandım, kelimeler bulanıklaşmıştı ve dilimin aniden tüm başım kadar ağırlaştığını fark ettim.

Huh.

"Yapamam. Seni hastaneye götürmeliyiz, seni aptal herif."

"Hastane mi?" Burnumu çektim. "Ben iyiyim. Hastaneye ihtiyacım yok."

"Midenin yıkanması gerek. Lana Jane'in cenazesine bu şekilde gitmene izin vermeyi reddediyorum-" Beni ayıltabilecek bir şey varsa o da o kaltağın adıydı.

"Ondan nefret ediyorum."

"Biliyorum dostum. Biliyorum." Rex iç geçirdi. "Seni suçladığımı söyleyemem." Gözlerimi kısıarak ona baktım. "Neden bunu duymak zorundaydın ki?"

Adını söylemesi yüz ifadesini okumayı bir ton daha kolaylaştırdı.

Suçluluk.

Lanet suçluluk duygusu.

"Özür dilerim, kardeşim." Başını öne eğdi. "Kulüp işleri üzerinde çalışıyorduk ve sen aniden içeri daldın. Çok geç olana kadar düşünmedim."

Uzandım ve elimi yüzüme kapattım. "Rex?" "Evet?"

"Aptalca bir şey yapmış olabilirim."

"Ne gibi?" diye sordu ihtiyatla. "Lana Jane'in ölmesinin nedeni sen değilsin, değil mi?"

Bunun üzerine burnumu çektim. "Ve Stone'un benden sonsuza dek nefret etmesini mi istiyorsun? Aptalca bir nedenden ötürü annesini seviyordu." "Bunun beni daha iyi hissettirdiğinden emin değilim. Eğer sevmediysen, ki sevdiğinden şüpheliyim, o zaman bu babamın bununla bir ilgisi olabilir."

Gözlerimi kısarak ona baktım ama sırtışı neşeliydi. "Umarım öyledir. Onu duymalıydın, Rex. Ciddiydi. Her kısır, zehirli, salkım saçak kelimesinde."

"Onu sattığına inanamıyorum, dostum-" Başını salladı. "Ama hepsi paralı asker. Kulüp kapışmasının nasıl bir şey olduğunu bilirsin."

"İstiyorum." Ve yaptım. Hem de çok iyi. Birinden yetişmiştim. Sadece Yaşlı Hanımlar onurlu görünüyordu ve bu yüzden saygı görüyorlardı.

Belki ironik bir şekilde İhtiyarları tarafından değil ama genel olarak MC tarafından, kesinlikle. Kardeşimizin markasını taşıyan her kadın için adam öldürürüz. Kahretsin, bir tanesi için savaşa bile gideriz.

Yanağımı çimlere sürterek, "Neredeyim ben?" diye sormak için iyi bir zaman olduğuna karar verdim. "Bataklıktasın."

Burnum kırıştı. West Orange'da hiç sulak alanımız yoktu ama kulüp binasının arkasında, Buzdolabı'nın olduğu yere yakın bir yerde, zeminin biraz garip olduğu küçük bir bölüm vardı. Üzerinde uzun süre durduğunuzda ayağınızın altından kayardı.

Genç çocuklar, ben ve arkadaşlarım da dahil olmak üzere, parti yapmak için buraya gelmeye eğilimliydik. Burası kulüpler diyarıydı, bu yüzden ailelerimiz genellikle yaptığımız yanımıza kar kalmasına izin verirdi ve polislerin bizi dağıtması konusunda endişelenmemize gerek kalmazdı.

"Seni bulduğum için şanslısın, aptal herif. Şimdi gel bakalım, yaptığın aptalca şey neymiş?" İçimi çektim. "Birkaç hap aldım."

Gerildi. "Siktir, Steel. Siktir! Ne tür haplar?"

Omuz silktilim. "Bilmiyorum. Verona'ya at sürmeye gittim. Üç yüz doların alabileceği kadar mal aldım. Votkamla geri döndüm ve kendime bir parti verdim."

"Ölmek istiyorsan bunu bana neden anlatıyorsun?" "Çünkü artık ölmek istemiyorum."

Homurdandı. "Lanet olsun. Uyanık olduğun için şanslıyım ama muhtemelen etrafındaki kusmuk birikintileri yüzünden şu anda benimle konuşuyorsun."

Havayı kokladım ve haklı olduğunu anladım. Gerçekten de kusmuk kokuyordu.

Ve votka.

Kahretsin, leş gibi kokuyordu.

"Benim için geldiğin için teşekkür ederim, Rex," diye mırıldandım.

İçini çekti. "Bağırsaklarını temizlemek üzere olan şirret bir hemşire tarafından boğazına kadar sokulduğunda bana teşekkür edersin."

Kokladım. "Sapıkça."

Gülüştü kulaklarımı acıttı ve başımı ağrıttı ama beni bulduğu için mutluydum.

Yapılacak en iyi şey gibi görünen şey, aniden öyle hissettirmedi.

Ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Ne kadar salak olduğumu.

Rex ayağa kalkmama yardım ettiğinde, ayağa kalkar kalkmaz dizlerimin bağı çözüldü. Homurdanarak beni yakaladığında uzuvlarım spagettiye dönmüştü ve o da bir iç çekti. "Neden buna

değdiğini bana hatırlatır mısın?"

Kesğine kusarak ona teşekkür ettim.

SEKİZ

ÇELİK

Indy'nin aramasını beklemek sinir bozucuydu. Karşımda oturuyordu, Jersey'den arabayla şehre gelmiş ve bir saat önce varmıştı.

Bir lokantada kamp kurmuştuk, işlerin başlaması için hazırlanıyorduk ama bu ilk adımdı.

Telefonu aldığı anda bir gösterge paneli gibi parladı ve Stone'un sesini duyduğu anda gözlerindeki yaşları gördüm ve sanki kendi gözyaşlarıymış gibi rahatladığını hissettim, ki onu sevdiğimi ve Stone'u çok az tanıdığını düşünürsek bu garipti.

Yine de Indy garipti. Çoğu kişiden daha fazla boktan hissediyordu ama benim hissettiğimden daha fazla rahatlamış olamazdı.

Onunla olmadığım için nefret ediyordum.

Ona gidememekten nefret ediyordum ama Nyx haklıydı. Pislik herif. Arkamda Günahkârlar'ın temsilcisi varken benim temsilcimle ilişkiye girmek sadece suları bulandırırды.

Buna ihtiyacı yoktu.

Özellikle de NYC'de, ki orası bizim şehrimiz değildi.

Eve döndüğümüzde yetkililerle anlaşabilirdik ama burada durum farklıydı.

Kahretsin, West Orange'a döndüğünde çok mutlu olacaktım.

Boynumun arkasını ovuşturarak Indy'nin başını sallamasını izledim, sonra oturduğumuz kabinden dışarı fırladı, telefonu yere bıraktı ve "Franklin Mercy Hastanesi'nde. Gözlem için bir gece tutacaklar."

Başımı salladım, onu ziyarete gidemesem bile nerede olduğunu bildiğim için rahatlamıştım.

Rex mırıldandı, "Git ve onunla birlikte ol, ama onu oradan çıkarır çıkarmaz evine geri getir. Eve dönmesi gerekiyor."

Indy önce ona, sonra bana kaşlarını çattı. "Burası

onun evi." "Hayır, değil. Burası onun geçici evi."

"Saçmalamayayı bırak," diye tersledi Indy. "Onun hayatı burada. İş de burada."

"Onu West Orange General'a transfer ettirmek için çalışacağım."

Indy'nin ağzı bir Japon balığı gibi çalıştı. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Onun adına böyle bir karar veremezsin!"

"Evet, yapabilirim," diye homurdandım, Stone'un zaten kaybedilmiş bir tartışma için onun köşesinde savaşmaya değil, onun yanında olmaya ihtiyacı varken bu saçmalığı düşünmesine bile sinirlenmiştim.

Bana ve Rex'e bakarken yüzü buruştu, sonra gözleri Nyx'e kaydı, o da homurdandı: "Indy, şu anda savaşmak istediğin savaş bu değil."

Burun delikleri alevlendi. "Bu tam da benim savaşmam gereken bir savaş. Onun adına karar vermen onu çok kızdıracak. Onu suçlayabileceğimi de söyleyemem."

"Şu anda neler yaşadığımız hakkında hiçbir fikrin yok," diye tersledim onu. "Eğer bilseydin, altına sıçardın."

"NYC'de olsaydın, Nyx'in seni de eve getireceğinden eminim, bu yüzden burada değil de Verona'da olduğun için şükret, çünkü bu her şeyi değiştirirdi."

Ağzı gerildi. "Bu kararları bizim adımıza veremezsin."

"Evet, yapabiliriz," diye gürledi Rex, Solomon'un ölüm kalım kararı vermesi gibi ağır bir tonla. "Dediği gibi, bu dünyamızda neler olup bittiği hakkında hiçbir fikriniz yok. Hoşuna gitse de gitmese de sen bu ailenin bir parçasısın ve ölmeni istemiyoruz. Amacımız seni kızdırmak ya da kararlarımızı kabul etmeye zorlarken seni sinirlendirmek değil, seni hayatta tutmak ve bunu yaparken de seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağız." Ona dik dik baktı, o ona dik dik bakınca o da ona dik dik baktı, sonra da "Bunun için bizden nefret etsen bile" diye ekledi.

Masadan uzaklaşıp hışımla uzaklaşmaya başladığında, sanki bize bakmaya dayanamıyormuş gibi lokantanın küçük koridorunda adımlarını atarken, ciğerlerinden öfkeli bir rüzgar patladı.

Gerçekten, onun yerinde olsaydım ben de sinirlenirdim, ama bu

sadece zor bir durumdu. Bunu pislik olmak için yapmıyorduk.

Bir kereliğine.

"Indy," diye seslendi Nyx.

Donup kaldı, elleri iki yanında yumruk oldu, sonra da "Ne?" diye homurdandı.

"Kafalar yukarı."

Stone'un telefonunu yakalamak için tam zamanında arkasını döndü. "Stone'un mu?" diye sordu ihtiyatla, çatlak ekrana bakarak.

Nyx başını salladı. "Hastaneyi taradığımızda bulduk. Geri almak isteyeceğini düşündüm."

Yutkundü ve 'teşekkür ederim' kelimesinin dilinde yandığını biliyordum. Dürtüsüyle savaştı ve hışımla uzaklaşmaya devam ederek lokantanın kapısını arkasından çarptı.

Eğer dünyam başıma yıkılmasaydı, onların maskaralıklarına gülerdim. Bu haliyle, kendimi zar zor toparlıyordum.

Sanki biliyordu... bir el omzuma vurdu ve sıktı. Her zamanki gibi Link'ti. "Her şey yoluna girecek, kardeşim."

Ama iyi olmanın tam tersi olacaktı.

Indy'nin tepkisi, Stone'un bugün olanları atlattığında vereceği tepkinin yanında hiçbir şeydi.

Ona bombayı patlattığımızda sersemlemişti. Kafası karışmış ve korkmuştu. Akli başında olduğunda, çılgına dönerdi. İlk öfkeli tepkisi, uyanık ve bilinçli olduğunda düşecek olan serpentinin aksine çocuk oynucağıydı.

Nefesimi tuttum ve onlara dedim ki, "Bu yüzden delirmesi umurumda değil. Güvende olacak." "Şu anda tehlikede değil," diye cevap verdi Sin, sesi temkinliydi.

"Belki de değil, ama bilmiyoruz, değil mi? Önemsemiğim hiç kimsenin korunmasız dolaşmasını istemem. Kulüp binasına ne kadar yakın olursak o kadar iyi," diye homurdandı Rex.

"Peki ya Rachel?" Link huysuzca sordu.

Hiçbirimiz korkak değildik. Her birimiz MC için kendi yöntemlerimizle savaşa girmiştik ve onu korumak için ölmüş ya da ölmek üzereydik... ama onun sorgusunda, yalan söylemeyeceğim, çoğumuz donup kaldık.

Link lokantaya canlı bir el bombası da atabilirdi... Sorusunun kışkırtıcı gücü buydu.

Ben Rex'in patlayıp patlamayacağını merak ederken o nefesini üfledi ve mırıldandı: "Rachel'i eve yaklaştırmak için bir kirpinin tüylerini içeride tutmasını sağlamak kadar şansım var. Bazı savaşımlara katılırım ama buna değil.

"Rachel kendi arazisinde, korunmasına yardımcı olduğumuz kendi yerleşkesinde yaşıyor ve en azından bizim evimize yakın. Şehirde değil ve ofis personeli çalışmak için onun evine geliyor. İdeal bir durum değil ama bu ihtimallerle başa çıkabilirim."

Ona bir bakış attım. "Stone'u transfer etmek zor olacak mı?" "Konuştuğumuz gibi zaten gerçekleşiyor."

Kaşlarım çatıldı. "Gerçekten mi?"

Ağzı buruştu. "O şerefsiz Tiff ve Lily'yi kaçırdığından beri Stone'u eve getirmenin ne kadar kolay olacağını düşünüyordum. Onun benim için bir kardeş gibi olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. *Ailesinin* bir zayıflık bulduğunu düşündüğü aptalca bir şey yüzünden onu kaybedecek değilim. İşleri hızlandırmak zorundayım ama top yuvarlanıyor."

Sesindeki şefkati duyabildiğim için ona bir şey demedim, sadece çenemi eğdim. "Sağ ol kardeşim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok."

Bakışlarımız çarpıştı ve tutuştu ve doğrusu, bakışlarında onun uyarısını gördüm. Ne söylediğini biliyordum.

Erkek ol lan.

Al onu.

Ona sahip çık.

Sonunda onu kendinin yap, ama Rex benim gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Benim gibi ruhunun ağırlığını taşımanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu.

Gözlerimi kaçırdım ve yanımdaki kırmızı vinil koltuktan fırlayan bir şeye bakakaldım.

Neyse ki Sin, iyi bir kardeş olarak Rex'le aynı fikirde olmadığımı anladı ve odaklanmaya zahmet etmediğim bir konuşma başlattı.

Ambulansın Stone'u götüreceğini düşündüğümüz hastaneye birkaç dakika uzaklıktaydık ve ironik bir şekilde yanlış anlamıştık.

Yaklaşık yirmi dakika içinde Indy orada olacaktı.

Kadınım artık yalnız olmayacaktı ve sadece bu içimde büyüyen paniği hafifletebilirdi. İçimdeki panik açığa çıkıyor, istesem de istemesem de bir şeylerin değişmekte olduğunu fark etmemi sağlıyordu.

Stone söz konusu olduğunda buz gibiydim. Öyle olmak zorundaydım.

Eğer öyle olmasaydım, pes ederdim ve bunu yapamazdım ve burada olan da buydu.

Ona çoktan 'bebeğim' demeye başlamıştım ve bir sonraki bildiğim şey, onu gördüğüm anda öpmeye başlayacağımdı.

Ayağa fırladığımda burun deliklerim alevlendi. Kardeşler bana aklımı kaçırmışım gibi baktılar ve ben de kaçırmıştım. Belki de kaybetmiştim.

"Ben yerleşkeye geri dönüyorum."

Rex'in ağzı bir an için sessizce çalıştı, sonra ifadesine öfke karıştı. "Yapamazsın amına koyayım," diye homurdandı, yumruklarını masaya vurdu, tüm tabaklar takırdadı ve lokantayı bir sessizlik kapladı. Garson kız bile topuklarının üzerinde fren yaptı, masamızdan uzaklaşmadan önce gıcırdayarak durdu.

Nyx, "Hıyarlık etme," diye karşı çıktı ama ben başımı salladım.

"Buradan çıkmam gerek."

"Siktir et bu saçmalığı," diye hırladı Rex. "Sana ihtiyacı var. İhtiyacı olan şey tam olarak bu. Hastaneden taburcu olana kadar seni almasına izin veremezdik, ama taburcu olur olmaz ayaklarının üzerinde durmasına yardım edebilirsin. Titriyor olmalı."

"Yapamam."

İki kelime ve onlardan nefret ettim.

Büyükannem bu iki kelimenin var olmadığını söylerdi, ama bu saçmalıktı.

Varmış.

Ona gidemezdim, yanında olamazdım, hastaneden çıkmasını bekleyemezdim. Eve gitmem gerekiyordu.

Duvarlarımı inşa etmeliydim ve onun duvarların içine giremeyeceğinden emin olmalıydım, çünkü girerse kaybolurdu.

Onlar beni durduramadan kabinden çıktım ve Indy'nin az önce aceleyle indiği muşamba kaplı koridorda yürümeye başladım.

Dışarı çıktığımda, beni takip eden ve lokantanın kapısından bana bağırarak kardeşlerimi görmezden geldim, bisikletime yöneldim ve üzerine tırmandım.

Canavar altımda gürlemeye başladığı anda, havanın ciğerlerime çok daha kolay dolduğunu hissedebiliyordum. Özgürlük.

Bu canavar bana başka hiçbir şeyin veremediği özgürlüğü verdi.

Motosiklet kümemizle birlikte park ettiğimiz yerden çıkarken içimi çektim ve kontak sesi duyulur duyulmaz caddeye çıkmaya başladım.

Sabahın yoğun trafiğinde manevra yaparken, aramıza koyduğum mesafenin içimde pır pır ettiğini hissettim, sanki kat ettiğim her mille senkronize olan kendi kişisel Google Haritalarım vardı ve beni ne kadar zorladığımı konusunda uyarıyordu. Aramızda ne kadar boşluk olduğunu.

Ama görmezden

gelmek

zorundaydım.

Yapmak

zorundaydım.

Gidonun üzerine eğildim, o kadar çok itiyordum ki, ne kadar hızlı gittiğim için trafik ihlali yapabileceğimi biliyordum, ama umurumda değildi.

Ben yapmadım.

Durdurulana kadar.

Bir polis tarafından değil, bir trafik

sıkışıklığı tarafından bile değil. Lanet

bir kurşunla.

Tam omzuna.

İçime doğru fırladı, ilerledikçe lanet herifi parçaladı ve acı vücudumu parçaladığında bir inilti tutmak zorunda kaldım.

Keskin bir nefes alarak motorumu çarpmamaya, domuzun kontrolünü kaybetmemeye odaklandım, çünkü bu beni fena halde mahvederdi. Aralarında sürdüğüm devasa kamyonlardan herhangi birinin altına girebilirdim.

Lincoln Tüneli'ne bu kadar yakinken, bunun bir şans eseri çekilmiş bir fotoğraf olduğunu düşünmek zorundaydım.

Belki de benim payımı fark etmiş olan *Famiglia*.

Bir sonraki hamlemi düşünürken dişlerim sıkıldı.

Verdiği hasarı zaten hissedebiliyordum, bu yüzden şimdi durup başka bir hastaneye geri mi dönmeliydim, yoksa-

Bir kurşun
daha.

Bu sefer motorumun kontrolünü elimde tutmak gibi bir seçeneğim yoktu.

Kontrol altımdan çıktı ve sanki momentum beni koltuktan asfalta itmiş gibi yere çarptım.

Domuzumun önümdeki bir Mac kamyonu tarafından yenmesini engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, vücudumun kaldırıma çarpmasını kolaylaştırmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kemiklerim yere yerleşirken ezilmeyi bekledim ve tek düşünebildiğim... eğer bu ölümse, Stone'a ettiğim yeminin bittiği anlamına mı geliyordu?

Olabilir.

DOKUZ

TAŞ

Annemin toprağa indirilişini izledim, onu örten tabut bu hayatta sahip olduğu her şeyden çok daha büyüktü.

Ölüyken, yaşarken harcadığından daha fazlasını harcıyordu. Çünkü sırtından kazandıkları ona temel bir gelir sağlamıştı. Babamın onu Yaşlı Kadın olarak kabul etmesini sağlayamayınca fahişelik yapmaya başlamıştı ve bunun için çok yaşlandığında, hiçbir zaman ayıracak fazla bir şeyi olmamıştı.

Bir sonraki kasaba olan Verona'daki lokantada ve yerel mağazada iş bulabilecek yaşa geldiğimden beri iki işte çalışıyordum ve paramın yarısını ona vermeye alışmıştım.

O ölürse, bunu söylemenin korkunç bir şey olduğunu biliyordum ama maddi olarak daha iyi durumda olurdum. Yarısı içki ve sigaraya gidiyordu... pek de temel ihtiyaçlar sayılmazdı ama kirayı o ödüyordu ve ben de onun aldığı yiyecekleri yiyerek orada yaşıyordum. En azından bunu yapabileceğimi düşündüm.

Yine de annemi ne kadar sevmiş olsam da ondan hoşlanmamıştım. Zalim ve küçümseyici biriydi ve daha güzel olsaydım, beni pazarlayıp pazarlamayacağından pek emin değildim.

Bu düşünce aklımdan geçti, öldüğünde onun hakkında bu kadar kötü düşünmenin utancıyla yıkandı, ama yine de Goril Yapıştırıcı ile yerine yapıştı çünkü onun tam olarak böyle bir insan olduğunu biliyordum.

Her zaman ne elde edebileceğinin peşindeydi. Her zaman insanlara zarar vermenin en iyi yolunu arar. Kendinden başka kimseyi düşünmez. Para düşkünü.

Vay canına.

Acı kesinlikle yeniydi ve sadece şimdi içimden fışkırması komikti. O öldüğünde.

Ve ona hiçbir şey söyleyemediğimde.

Bunun üzerine dudaklarımı büzdüm, sonra birinin eli benimkinin içine girince irkildim. Çelik olmasını umuyordum ama sadece kokusundan bile öyle olmadığını anlamıştım.

Mav'a bir bakış attım, onu gördüğüme şaşırmıştım, şaşırmıştım çünkü en az iki ay daha izne çıkmaması gerekiyordu. Ona doğru döndüm, yüzümü sadece eve döndüğünde giydiği kesime bastırdım ve "Gelmek zorunda değildin" diye fısıldadım.

"Tabii ki yaptım."

Onu sıkıca kavradım, daha önce kendime hiç izin vermediğim şekilde sarıldım çünkü erkeklerin hepsi erkekti ve onlara kız olduğumu hatırlatmaktan hoşlanmıyordum. Eğer hatırlatırsam, muhtemelen etrafımda dolaşmayı bırakırlardı ve onlar benim can simidimdi.

Kendime ayırdığım kısıtlı zamanda onlarla birlikte olmak istedim.

Onlar benim arkadaşlarımdı, elbette, ama onlar benim ailemdi ve Mav'ı askere gittiğinden beri özölüyordum.

Eskisinden daha iriydi ve ona baktığımda, her zaman çok fazla şey görmüş olan gözlerine baktığımda, daha sert olduklarını fark ettim.

Biraz daha sert.

Ona bunu yapanın ne olduğunu bilmek istediğimden emin değildim, hayatın içinde büyümüş ve onun yaşındaki biri için çok fazla bok görmüşken, ama bunu düşünmedim. Sadece ona sarılmaya devam ettim.

"Steel nerede?"

Sorunun benden değil de ondan gelmesi beni şaşkına çevirdi.

"Bilmiyor musun? Kulüp binasında değil mi?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Daha yeni geldim. Ama burada olacağını düşünmüştüm." "Öyle mi düşündün? Neden?"

Gülümsemesi yavaştı, ama bana gülümsediğinde, lanet olsun, kendime itiraf etmek zorundaydım, hiç kimse olmasa bile, o güzeldi.

Sadece güzel değil, iyi.

Ama o hiç benim olmamıştı. O Steel'di. O da aynı derecede güzeldi, ama farklı bir şekilde.

Steel bir podyumdan aşağı yuvarlanabilecek gibi görünüyordu. Yüz hatları ilginçti. Yüksek elmacık kemikleri ve geniş, berrak gözler. Yüzü, keçi sakalından kaşlarının keskin kalkıklığına kadar açılardan oluşuyordu.

Aşk tanrısının yayı olan dudakları da keskin hatlara sahipti ve badem şeklindeki gözlerini de eklediğimizde, büyük bir pi aşığının ıslak rüyasıydı.

Öte yandan Mav, bana Brad Pitt'i hatırlattı. Daha sevimli olması dışında. Kazıtılmış kafasıyla da bir kabadayıya benziyordu ama benim dünyamda kabadayı olmak kötü bir şey değildi.

Eğer bir erkek sizi koruyabiliyorsa, bu kutlanacak bir şeydi, nefret edilecek değil.

Yanağımı kesiğine sürttüm, Mav'ın döndüğüne o kadar sevinirken bile Çelik olmasını diledim.

"Sanırım bana kızgın," diye mırıldandım usulca, başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum ama bir şekilde kelimeleri ağzımdan kaçırmak kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Cenaze töreninde sunucunun yanı sıra annemin şehirdeki diğer birkaç arkadaşı da vardı ama bu oldukça resmi olmayan bir etkinlikti. Buralarda işler böyle yürüyordu, bu yüzden Maverick'le onun kollarındayken konuşmam kimseyi rahatsız etmedi.

Eğer Çelik beni sahiplenmiş olsaydı olurdu elbette ve Mav'ın ima ettiği de buydu.

Ona bakarken kalbim hızla çarpıyor, Çelik'in niyetinin bu olduğunu umuyordum. "Ne zamandır tanıyorsun?"

Mırıldandı, yanağını saçlarıma bastırdı, sonra sordu, "Onu sevdiğini mi, birazcık?" Başımı salladığımda güldü. "Ezelden beri."

Utanç midemde milyonlarca kelebek dans etmeye başlamış gibi hissetmeme neden oldu. "Hepiniz biliyordunuz, değil mi?" diye fısıldarken gözlerimi sıkıca kapattım.

"Onu sevdiğini mi?" Homurdandı. "Evet. Ama ben olsam endişelenmezdim. Onun da seni sevdiğini biliyorduk."

Bunun üzerine tüm vücudum sıkıştı. "Doğru olmadığında böyle şeyler söyleme."

"Doğru değil mi?" "Doğru değil mi?" diye sordu. "Onu yıllarca bu konuda azarladık. Bu işi kalıcı hale getirmek için senin on altıncı doğum gününü beklediğini düşündük."

Dudağımı ısırdım. "Peki neden burada değil?"

"Buna verecek bir cevabım yok."

"İ s t i y o r u m . " Nyx'in sesi acımasızdı, bu yüzden ona baktım, her zaman ifadesiz olan yüzünün kızgınlıkla dolu olduğunu görünce şaşırdım.

"Sorun nedir?"

"O hastanede. Az önce Rex aradı. Onu zamanında buraya getirmeye çalışmış ama başaramamış." Mav ısırarak, "Ağzından çıkanı kulağın duysun Nyx," dedi.

Gözlerini devirdi. "Stone benim küfürlerimi duymaya alışkın."

Dudaklarım büküldü çünkü bu hafif bir ifadeydi. Evet, onun küfür ettiğini duymaya kesinlikle alışmıştım.

"Annesinin cesedinin yanında değil."

Nyx homurdandı. "Şimdi ona annesinin öldüğünü kim hatırlattı?"

Bu durumun eğlenceli olmaması gerekiyordu ama aslında öyleydi. Biraz kıs kıs güldüm ve mırıldandım, "Bak, endişelenme. Steel neden hastanede?"

Bu düşünce bile hissettiğim eğlence balonunu haince bir hale getirmişti. Hastaysa hemen ona ulaşmalıydım.

"Aptal herif çok fazla içmiş ya da öyle bir şey. Midesini yıkatmak zorunda kaldı." Kaşlarım çatıldı. "Çelik mi? O asla içki içmez."

"Bunu bir patlama ile yapmaya karar verdi."

Mav'dan uzaklaşırken bir elimi yüzümde gezdirdim.

O öpücükten sonra onu on gün boyunca görmemiştim. Annem ertesi gün ölmüştü ve sonrasında işler çığırından çıkmıştı.

Onun yokluğunda incinmişim, kafam karışmıştı ve onu aramaya çalıştığımda hat hep telesekreterine düşüyordu.

"Ne zamandır hastanede?"

Nyx ve Mav şimdi sadece gerçek kardeşlerin yapabileceği gibi didişiyorlardı.

"Ha?" Nyx sordu. İçimi çektim. "Ne zamandır hastanede?"

"Bir gecede, değil mi? Midenin yıkanması bu kadar mı sürüyor?" Mav'ın karnına dirsek attım. "Kelimeleri onun ağzına tıkma."

Bu adamların nasıl çalıştığını biliyordum. Bana karşı şaşırtıcı derecede açık davrandılar ama aynı zamanda kanka kodu olayını da hallettiler.

Mav'ın Nyx daha bir şey söyleyemeden söze girmesi bana Nyx'e bir çıkış yolu gösterdiğini düşündürdü.

"Ne kadar sürecek?"

Nyx, "Rex söylemedi," diye sözünü kesti.

Steel beni bir aşk filmindeymişiz de sonunda kahraman sevgilisine kavuşmuş gibi öperken, arkasına bile bakmadan yanımdan uzaklaşmış ve sanki enayi yumruğu yemiş gibi görünmeye başlamıştı.

Annemin ona bir şey söylediğini düşünmüştüm ama bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyordum.

Sözcüklerini çok iyi kullanırdı, onları bir silah gibi kullanabilirdi ve bu yeteneğini ordunun Maverick'i bilemediğini düşündüğüm gibi bilemişti - onu etraftaki en sert savaşçılardan biri yapıyordu.

Erkeklerle kızların öpüşmesinin ne anlama geldiğini öğrendiğimden beri hayalini kurduğum anı bozacak bir şey yapmıştı.

Benim için mahvettiğini biliyordum.

Steel'e karşı ne hissettiğimi biliyordu, yıllarca bana aşık olduğum için benimle alay etmişti.

O yatakta sıkışıp kalmışken ve biz koridordayken bizi öpüşürken görmüş olamazdı, belki bir şeyler duymuştur?

İnlemiş miydim?

Hatırlayamıyordum ama o öpücüğü düşünmek bile o gece kendimi boşaltmak için elimi bacaklarımın arasına atmama yetmişti. Bu yüzden öpüşme sırasında benim de oldukça tahrik olduğumu anlamalıydım. Belki inlemiş ya da bir ses çıkarmıştım. Onu uyaracak bir şey. Yetişkin hayatının büyük bölümünde seks onun işiydi, işaretleri fark edebilecek biri varsa o da oydu.

Ona ne demişti?

Benden uzaklaşması için yeterliydi, onun için... ne? İçerek kendini hasta etmesi mi? Steel içki içmezdi.

Ona her ne söylediyse, kafasını öyle bir karıştırmıştı ki, kendini hasta etmişti.

"Onu görmem gerek," dedim kararlı bir şekilde. "Tatlım, cenaze hâlâ devam ediyor."

Bunların hiçbirisi umurumda değildi.

Sahip olmayı dilediğim anneme saygılarımı sunmuştum ve artık görevim bittiğine göre ilgilenmem gereken başka görevlerim vardı.

Etrafımızdaki insanlar, kalabalığın geri kalanı tabutuna toprak atana kadar burada durmamı umursamazdı ama ben Steel'den uzakta olmayı önemsiyordum.

Nyx yine de başını salladı. "Rex seni içeri almaz. Kötü bir durumda, Stone." "Peki ben değil miyim?" Mırıldandım, boğazım aniden gözyaşlarımın başlangıcıyla kalınlaştı.

Dünyam etrafımda yıkılmıştı ve bunu daha iyi hale getirebilecek tek adam aniden ortadan kaybolmuştu...

Bir nefes üfledim. "İnsanların beni hayal kırıklığına uğratmasına alışkın olmalıyım," diye homurdandım, kendimi onlardan uzaklaştırıp annemin arkadaşı Maria'nın beni eve götüreceği arabaya doğru çekilirken o ve Mav'ı da bu bakışa dahil ettim.

Mav'ın arkamdan seslendiğini duydum ama dönüp bakmadım. Rex ve Steel'le birlikte üzerime geleceklerini bilmeliydim.

Her zaman yaptılar, her zaman da yapacaklardı. Kardeşler böyle yapar. Ve kardeş olmak benim *asla* olmadığım, olamayacağım bir şeydi. Dolayısıyla, tam da bu anda, bir yabancı olduğumun hatırlatılması, kalbime hiç de ihtiyacım olmayan bir bıçak darbesiydi.

Benim için ne kadar aile olsalar da, her zaman benim yerime Steel'in tarafını tutarlardı. Ve bu fark ediş canımı yaktı.

Çok kötü.

ON

LILY

Tiffi izlerken midem bulanıyordu ve sinirlerim bir türlü yatışmıyordu.

İkimiz de biraz hırpalanmış ve çokça kırılmıştık, orada burada alçılarımız ve yaralarımızın en kötüsünü örten bandajlarımız vardı ve ben *almamaya* çalışırken onun beyin sarsıntısından kaynaklanan baş ağrıları için ilaç aldığını biliyordum.

Başımı ne zaman yana çevirsem hala acı çekiyordum ve bununla başa çıkmaya çalışıyordum çünkü doktorların verdiği ilaçlardan bazılarını alırsam bağımlı olacağıma dair kötü bir his vardı içimde.

Belki bu aptalca bir düşünceydi, biraz mantıksızdı ama şu anda kontrole ihtiyacım vardı. Her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Ben de orada acı içinde, sessiz bir şekilde oturdum ve onun da hemen hemen aynı şeyi yapmasını izledim.

Kazadan beri ikimiz de daha sessizdik, daha sessiz ve daha düşünceliydik, sanki ne kadar şanslı olduğumuzu fark etmek için zaman ayırıyorduk.

Ama kendimi şanslı hissetmedim.

Omuzlarımda hiçbir yere gitmeyen bir yük varmış gibi hissediyordum.

"Sence neler oluyor?" Tiff, parmakları oturduğu sandalyenin kolçağındaki desenin etrafında dönerken sordu. "Sence neden buradan bu kadar çabuk ayrıldılar, kimi eve getirdiklerini biliyor musun?"

Omuz silktilim. "Bilmiyorum. Link bana söylemezdi."

"Sin de bana söylemedi. Öylece çıkıp gittiler ve o zamandan beri hiç mesajlaşmadılar." Mırıldandım. "Link de söylemedi ve biliyorsun sürekli mesajlaşıyoruz."

Dudağını ısırıldı. "Tanrım."

"Ne oldu?" Onun için endişelenerek bastırdım. Omuz silktili. "Bilmiyorum."

Dudaklarım seğirdi. "Saçmalık. İkimiz de biliyoruz ki ne düşündüğünü çok iyi biliyorsun."

Burnu kırıştı. "Nesin sen? Akıl okuyucu mu?"

"Sen söz konusu olduğunda oldukça fazla. Dökülse iyi olur. Ne de olsa eninde sonunda bana söyleyeceksin."

Bana bir ahududu üfledi. "Ben de tam şu OxyContin'lerden biraz isterdim diye düşünüyordum." Ona kıs kıs güldüm. "Ben de öyle. Tanrım, yemin ederim ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum."

Dudakları büküldü ve mırıldandı: "Ben de bu boku gerçekten istemiyorum ama lanet olsun, bazı günler gerçekten çok acıtıyor."

Başımı salladım. "Bugün de o günlerden biri ve bir şeyler döndüğünü bilmemize rağmen kimsenin bize bir şey söylememesinin yardımcı olduğunu sanmıyorum."

"Babanın yerleşkede bir yerlerde olduğunu bilmen de yardımcı olmuyor herhalde."

İfadesi karşısında boğazım düğümlendi. "Sence Rex'in kastettiği bu muydu?"

Kadın homurdandı. "Tabii ki öyle."

"Düşündüm ki... Şey, bunun onun öldüğü anlamına geldiğini umuyordum."

Başını iki yana salladı. "Olmaz öyle şey. Steel daha yeni döndü ve oradaki pisliği öldürmeyeceğinden adım gibi eminim."

Babamla ilgili son duyduğumda, tutuklama emri genişlemeden önce Hong Kong'daydı ve ABD ile iade edilmeme emri olan ülkeler arasında, yakmak için bir pasaportu ve dünyayı şık bir şekilde görebileceği kadar dolu bir banka hesabı olan kokainli bir parti çocuğu gibi dolaşmaya başlamıştı. Onun şanssızlığı, şişirilmiş banka hesabının artık benim olmasıydı.

Alt dudağımı çekiştirdim. "Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum."

"Katina, motosikletler geldiğinde bir kamyonetin üzerinde büyük bir kutu gördüğünü söyledi."

Yumuşak ses beni şaşkınlıkla sarsmıştı. Arkamı döndüm, boynum ve omuzlarım sızlayınca anında pişman oldum, sonra Ghost'u görünce rahatladım.

Yerleşkede kalmak zorunda kaldığımda bana verilen yatakhanedeydim ve en rahat yer olmasa da idare ederdi. İnsanların canlarının istediği her yerde seviştiği ve sevişebileceği kulüp binasından daha iyiydi.

Erkeklerin bunu neden sorun etmediğini merak ediyordum. Sanki...

Burası çocuklar için bir lunapark gibiydi ama yetişkin tarzındaydı. Bir yerlerin Lysoled olup olmadığını merak etmek rahatsız ediciydi ve oturup bir şeyler içtiğinizde ya da bir şeyler yediğinizde ve birkaç metre ötede birinin ya seviştiğini ya da sevişmenin eşiğinde olduğunu görmek daha da rahatsız ediciydi.

Doğruyu söylemek gerekirse, hayatımda hiç bu kadar çok amcık görmemiştim ve Link'ten önce çok fazla porno izlemiştim.

Hem de çok. Ama cidden, yakın zamana kadar bir kadının vücudunu hiç bu kadar çok görmemiştim.

Peki, bu yatakhane?

Koitus bozukluğu olmayan bir bölge için en güvenli yer.

Hayalet'e "Ne gördü?" diye sorarken bile dudaklarım bu düşünceyle kıpırdadı.

Mükemmel İngilizce konuşuyordu ama bazen bir kelime aksanıyla kalınlaşarak çıkıyordu.

"A cr-ah-te."

Bunun ne anlama gelebileceğini düşününce gözlerim fal taşı gibi açıldı... "Sence babam orada yaşıyor mudur?" Hayalet omuz silkti. "Umarım öyledir."

İçimden pek çok duygu geçerken çenem gerildi, hangisini önce ele alacağımdan emin değildim. Şu anda yerleşkede ne yapmak istediğimi bile bilmiyordum.

Kardeşleri ateş etmeye iten her neyse, bunun babamla ilgili olmadığını biliyordum, çünkü Steel'i ve bu sandığı nereden aldılar oradan daha yeni dönmüşlerdi.

Bir havaalanı olduğunu varsaydım, çünkü o kadar uzun zaman olmamıştı ve Asya'dan gelen nakliye konteynerlerinin karaya ulaşmasının birkaç ay sürdüğünü sanıyordum.

"Yaşıyor," diye mırıldandım, bir şekilde bunu iliklerimde hissediyordum. "Eğer olmasaydı Link bana söylerdi."

"Neden yapsın ki? Bu seni suç ortağı yapmaz mı?"

Tiff'in gerekçesine burnumu çektim. "Ben zaten öyle değil miyim?" Dilini şaklattığında omuz

silkim ve "Onu öldürmeme yardım etmemi istiyor" diye mırıldandım.

Tiff'in gözleri büyüdü ve bunun nedeninin, söylememi beklediğı şeyin bu olmadığını biliyordum.

Bu.

Ghost her zamanki gibi fısıldayarak, hiç ses çıkarmadan açmayı başardığı kapıdan içeri girdi ve karşıma oturduğunda ona dikkatle baktım.

"Bunu düşündüğün için bile benden daha cesursun."

Sözleri ne moralimi düzeltti ne de beni yatıştırdı.

Kıskanacağını mı düşünmüştüm?

Ona kaşlarımı çattım. "Bıçağı içeri sokmak istemiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ona bakmaya dayanabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldandı ciddiyetle. "Kusmak istemeden ona bakamazdım."

Tiff yardımsever bir şekilde, "Her zaman üzerine kusabilirsin," diye önerdi. "Tam o kendini beğenmiş suratına. Eminim buna bayılacaktır."

Ghost ona küçük bir gülümseme verdi. "Eminim yapardı. O bunu ve daha fazlasını hak ediyor olsa da, ben bu duyguları hayatımda istemiyorum."

"Hangi duygular?" Tereddütle sordum. Daha fazlasını bilmek istiyordum ama çok fazla açılmasından da korkuyordum.

Kötü birinin sizi doğurduğunu bilmek bir şeydi, ama belki de tohumunun size hayat verdiği kişi kadar kötü olduğunuzu fark etmek başka bir şeydi.

Bu tedirgin edici düşünce karşısında boğazımı temizledim, sonra Hayalet'in cevabına kulak verdim: "Öfke, hiddet... bunlar zehirli. Korku ve acı da öyle. Tatána ve Amara'nın da aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Belki daha da kötü. Onlardan daha iyi başa çıkabildiğimi hissediyorum. Katina'ya bana anlattıklarını onlara anlatmamasını söyledim ve onun hala hayatta olduğunu öğrenirlerse bu durumla iyi başa çıkabileceklerini sanmıyorum."

"Onlara öldüğünü mü söyledin?" Tiff sordu.

Başını salladı. "Söyledim. Bana Rex'in ne demek istediğini düşündüklerini sordular ve öğrendiklerinde rahatladılar ve ağladılar." Hayalet omuz silkti. "Bu başa çıkmaları için yeterli. Artık onlara zarar veremeyeceğini bilmek, Luke'un öldüğünü ve onların güvende olduğunu bilmek? Bu yeterli. Öyle olmalı." Sonra bana bir bakış attı, beni incelerken narin yüzü sıkışmış gerginliğinden yumuşadı. "Ama sen bizden farklısın Lily. Sen bir kurban değilsin."

"Öyleyim!" Fısıldadım, ses tonumun ne kadar sert olduğunu, bu etiketi kabul etmeye ne kadar hevesli olduğumu garip buldum.

Başını salladığında ağlayacak gibi oldum. "Bu kötü bir şey değil, *kohana*," diye fısıldadı usulca. "Sen çok güçlüsün, hepimizden daha güçlüsün."

"Cehennemden sağ çıktın," diye ısırıldım şiddetle.

Tiff sakince, "O haklı Ghost, sen yaptın," diye ekledi, dikkatli gözleri konuşmayı beyninin terapist moduna geçtiği anlamına geldiğini bildiğim bir şekilde ele alıyordu.

Bu fikir beni kızdırdı ama aynı zamanda memnun da oldum.

Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım vardı ve Tiffany, başka hiçbir psikiyatristin öğrenemeyeceği kadar çok yönden arazinin yapısını biliyordu.

Elbette, tam eğitilmiş değildi. Gerçek bir psikiyatrist değildi ama bunu kabul ederdim. Bankaya kadar götürürdüm.

Yutkundum, öfkemi ve acımı bastırdım. "Güçlüyüm çünkü güçlü olmak zorundaydım," diye fısıldadım ve uzanıp yüzümü ovuşturdum. Gerçi gözlerimi ovuştururken biraz fazla bastırmıştım ve bu acıyı bir süre daha hissedeceğimi biliyordum ama bu her şeyden daha iyiydi.

İşte o zaman uyuşturucu ihtiyacı içime fısıldadı. Tıpkı araba kazasından beri olduğu gibi.

Beni sakinleştirecek bir ilaç. Acıyı, hem zihinsel hem de duygusal olan acıyı ortadan kaldıracaktı,

fiziksel ve psikolojik.

Gözlerimi kapattım, farklı olmayı diledim, *kendim* olmamayı diledim.

İşte buradaydım, içim parçalanmıştı, babam yerleşkede bir yerlerde olduğu için değil, belki biz konuşurken işkence görüyordu. Ama onun ölümüne ne kadar katkıda bulunmak istediğimi bilmediğim için.

Bir zamanlar onu öldüren kişi olmak istemiştım. Anneme biçtiğini ona da biçmek istemiştım ama şimdi ve burada, o kadar emin değildim.

İtiraf etmeliyim ki biraz kaybolmuştım ve Link burada olmadığı için bunu daha da fazla hissediyordum.

Nefesimi üfleyerek Hayalet'in mırıldanmasını dinledim, "Ben güçlüyüm, bunu biliyorum, diğerleri de öyle, ama farklı şekillerde güçlüyüz, değil mi? Güçlü olmanın pek çok yolu var ve gerçek şu ki ben halimden memnunum. Özgürüm ve tek istediğim de buydu. Bana zarar veren adam etrafta koşturuyor, kuyruğunu kovalıyor ve dahası, oğlu öldü ve imparatorluğu etrafında parçalanıyor. Bu beni tatmin ediyor. Beni mutlu ediyor. Ama Lily farklı. Onun geçmişi benimki gibi değil. O daha fazlasını bekleyerek, her şeye sahip olmayı bekleyerek yetiştirildi."

"Hiç anlamadım," diye tersledim, sözlerine öfkelendiğim için yumruklarımı sıktım ve kırık kemiklerim zangır zangır titremeye başladı.

Ben daha irkilmeden Tiffany, "Bu bir yarışma değil, Lily. Kendine zarar vermeyi bırak. Bu işleri daha iyi yapmayacak."

"Neden bahsediyorsun sen?" Ses tonundan incinmiş bir halde fısıldadım.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Tüm bunları ortadan kaldıracak, aramaya değer bir unutuş yok. Sen bir yetişkinsin, öyle davranalım ve karşılaşacağın her şeye hazır olduğundan emin olalım."

Ona göz kırptım, sonra yavaşça başımı salladım. "Bunu yapmam gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?"

İfadesinde daha önce hiç görmediğim bir düzlük vardı. Soğukkanlı bir mantık, içimi daha önce hiç olmadığı kadar burkan bir mantık.

Beni vazgeçirmeye çalışacağını düşünmüştüm, Link'in yaptığı gibi beni cehenneme sürükleyeceğini değil.

Elbette bana sadece ona istediğimi söylediğim şeyi vermeye çalışıyordu. Babamı dışarı çıkarmak istediğimi söylemişim ve Link iyi bir adam olduğu için -iyi olmak Tiff'in annesi gibi bazı insanlara göre göreceli olsa bile- kalbimin istediği şeyi bana vermeye çalışıyordu.

"Gereken özelliklere sahip olup olmadığımı bilmiyorum," diye itiraf ettim. Meselenin özü de buydu. İşin özüne indiğimde, tüm oyunu konuştuğumdan emin değildim.

Ben bu itirafı yaparken dudaklarımdan bir nefes fırladı ve dudakları bükülerek mırıldandı: "Tatlım, aklına koyduğunu yapabilirsin. Eğer bunun seni rahatlatacağını düşünüyorsan, korkunç bir ölümü hak eden biri varsa o da Donovan'dır."

Yanağımın içini kemirdim ama bu beni rahatlatmadı. "Ölmeyi hak ettiğini biliyorum, sadece bıçağı kalbine saplayan kişi olmak isteyip istemediğimi bilmiyorum."

Hayalet homurdandı. "Bence isteseydin yapabilirdin ama bunu istiyor musun? Onun hayatına son vermek istiyor musun?"

Bir an için bunu düşündüm, sonra ofladım. "Komik olan şu ki, annemi merdivenlerden aşağı ittiğini gördüğüm çocukluğumdan beri tek düşündüğüm şey buydu. Tek amacım buydu; ona bunu ödetmek, onu geri almak. Şimdi fırsat ayağıma geldi, hem de hiç yankı uyandırmayacak bir şekilde, çünkü tahminimce yetkililer hâlâ onun Asya'da olduğunu düşünüyor ve ben de korkaklık ediyorum."

Tiffany pıŖpıŖladı. "Tavuk boku sayılmaz. Bir can almak büyük bir olaydır. Ama onun hayatının bir anlamı yok, değil mi? Bence sana çektiydikleri, annene yaptıkları ve daha sonra iş uygulamalarıyla iyi bir karma elde etmiş olursun. Bu hiçbir şey değil.

Ghost, Tatána ve Amara gibi kadınlara yaptıklarıyla kıyaslanamaz çünkü kabul edelim ki onlar ilk ve tek kurbanları değil, değil mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Giulia'nın sesiyle sıçradım ve eğildiği pencereden ona kaşlarımı çatarak baktım, kafası boşluğun arasından görünüyordu.

"Bu yerleşkede hiç mahremiyet yok mu?"

"Umm, hayır. Bu kadar çok insanla birlikte yaşayıp mahremiyet bekleyemezsin. Bir cinden sana üç dilek hakkı vermesini isteyebilirsin." Kendi boktan şakasına kıkırdadı. "Büyürken bu beni hep deli ederdi. Herkesin birbirinin işine burnunu sokması. Şimdi ne oldu?" Omuz silkti. "Bunu tedavi edici buluyorum."

Tabii ki bu Tiffany'nin tetikleyicisiydi - "Sence neden?" diye sormadan önce psikiyatriste dönüşmesini izlerken omuzları geriye doğru yuvarlandı.

Giulia ofladı pufladı. "Seninle bir boka bulaşmayacağım."

"Hayır mı? Neden olmasın?" Tiff'in gülümsemesi hınzırcaydı ve Giulia'nın mizacına sahip herkes için bir meydan okumaydı. "Korktun mu?"

"Bir boktan korktuğum yok." Çenesini yukarı kaldırdı ve mırıldandı, "Her neyse, ne dediğini duydum. Duvarların kulağı var, bebeğim," dedi ve beni sevecenliğiyle şaşırttı. "Duymak benim için iyi bir şey. Bir bok söylemeyeceğim, değil mi? Ama o kulüp fahişeleri? Pis sürtükler."

Bunun üzerine Hayalet'in burnu kıristı. "Neden onlar var?"

Giulia bir iç çekti. "Çünkü onlar erkek ve bu kadınlar onlar için günün ya da gecenin herhangi bir saatinde bacaklarını açacaklar. Ayrıca, benden önce temizlik yapıyorlardı, her ne kadar temizlik anlayışları hijyenik olmasa da ve yemek pişiriyorlardı." Omuz silkti. "Herhangi bir erkeğin saray fikri gibi görünüyor. Elinin altında bir kadın, karnını doyurmak ya da arkasını toplamak zorunda değil mi?"

Kulüp binasında olanları düşününce ürperdim. "Bundan hoşlanmıyorum," diye itiraf ettim.

"Onlar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun," diye homurdandı Tiff, özel dikim şortunu dizlerini örtecek şekilde aşağı çekerken burnunu çekti.

Elindeki mandala işareti gözümün önüne geldi ve gülümsedim çünkü bunu onda görmek kalbime iyi geldi.

Güvende olduğunu bilmek, bizden biri olduğunu bilmek, böyle konuşabileceğimizi bilmek, Yaşlı Kadın olmadan önce olamadığım bir şekilde açık olabileceğimizi bilmek, arkadaşlığımızın çöküp yanmayacağını anlamamı sağladı.

Ve buna ihtiyacım vardı.

İlişkimizin sürekliliğine ihtiyacım vardı.

"Bir şey söyleyebileceğimiz yok, değil mi?" Homurdandım. "Bu işe girerken işlerin böyle olduğunu biliyorduk."

Giulia burnunu çekti. "Kendi adına konuş. Bu işe, o sürtüklerin erkeğimin etrafını koklamasını kabul edeceğimi bilerek girmedim. Bir sürtük bunu yaptığı anda, onun boğazını parçalayacağım."

Ve gözlerindeki kötü sırtıştan, gerçekten bunu kastettiğini düşündüm.

Benim babama yaptığım gibi pısırik davranmazdı. Hayır, doğrudan şahdamarına giderdi.

"Her neyse, buralarda bazı değişiklikler yapacağım."

"Oh?" Tiff kulakları ilgiyle dikilerek sordu.

Onun bu hevesini görünce hafifçe güldüm ve Giulia'nın konuşmasına kulak kabarttım: "Rex bana kulüp binasının çok kötü durumda olduğunu ve burayı temizlemem gerektiğini söyledi. Görünüşe göre, artık daha fazla Yaşlı Hanımımız olduğuna göre, öyle davranmaya başlamamızın

zamanı gelmiş."

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, bunu bir süredir ertelediği ve artık değişim zamanının geldiğine karar verdiği anlamına geliyor."

"Neden?"

Tiff'in sorusu Giulia'nın omuz silkmesine neden oldu. Ellerini pencerenin pervazına koydu, sonra ağırlığını geriye bıraktı, başını omuzlarının üzerine koyarak gökyüzüne baktı. "Bir tahminde bulunabilirim ve bunun Storm yüzünden olduğunu söyleyebilirim."

"Storm mu? Ne olmuş ona?"

"Yaşlı karısı bu yüzden onu terk etti, çocuğu ve karısı da onunla birlikte olmak için Ohio'ya gitmeyi reddediyorlar. Batı Essex'te kalmak istiyorlar." İçini çekti. "Bu yanlış. Yani, kadın burada kalmak istiyor ve çocuk da babasının yanına gitmek istiyor. Tam bir karmaşa."

Kalbim hepsi için acıyordu, çünkü bu bir karmaşadan çok daha fazlasıydı. "Kim o?" Ghost usulca sordu.

"Adı Keira. Aslında onunla hiç tanışmadım, sadece onu tanıyorum ve Storm'un bir pislik olduğunu biliyorum."

"Yakın zamana kadar bir Yaşlı Kadın'ı olduğunu bile bilmiyordum," diye itiraf etti Tiff. "Daha önce geldiğim partiler, Sin'le ilk tanıştığımda, hepsi aynıydı ama Storm gerçek bir erkek fahişesi."

"Evet, o kendisinin en büyük düşmanı. Ve işler daha da kötüye gitti, çünkü onun biriyle çıktığını öğrendi."

Hayalet buna homurdandı. "Tanrı korusun, o burada, orada ve her yerde yulaflarını ekerken onun yoluna devam etmesine izin verilmemeli."

Üçümüz de onun modası geçmiş ama yerinde ifadelerine güldük.

Giulia ona göz kırptı. "Aynen öyle. Bana sorarsanız, o pislikten kurtulmakla akıllılık etti. Ama kimse bana sormuyor. Bu yüzden Rex'in bana verdiği hediyeden yararlanacağım ve eğer çizgiyi aşmazlarsa birkaç kafatası kıracağım."

Ses tonundaki gayretkeşliği duyabiliyordum ve Rex'in kurduğu bu küçük görev gücüne liderlik etmekten heyecan duyduğunu biliyordum.

Gerçek şu ki, Rex'in kulüp hayatının her yönüyle ilgilenecek zamanı nasıl bulduğunu bilmiyordum ama bir şekilde bulmuştu.

Tekrar alt dudağımla karıştırdım ve "Barda seks yapmalarını engelleyecek misin?" diye sordum.

Giulia sırttı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Kıs kıs gülerek, bunun bir kurşun balon gibi nasıl düşeceğini düşündüm. "Seni sevecekler."

Göz kırptı. "Açık alanda sevişirlerse onlara yemek yapmayacağımı söylemeye başladığımda yapacaklar." İşaret parmağıyla burnuna vurdu. "Bir erkeğin beynine giden yol midesinden geçer. Bizim için iyi bir şey, ben harika bir aşçıyım. Yemeklerimin hiçbirini kaçırmak istemeyeceklerdir."

"Her şeyi halletmişsin."

İtiraf etmeliyim ki hüzünlü olan bu ifadem karşısında gülümsedi.

"Bebeğim, her şeyi hallettim, ama doğru hissettiren şeyi yapacağım ve bence yapman gereken de bu. İntikamımı aldım." Boğazını temizledi ve gözlerinin üzerinden bir gölge fısıldadı. "Bana zarar veren piçin kan kaybından ölmesini izlemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Eğer sen de aynısını yapmak istiyorsan, o zaman top senin sahandayla, ama bunu yapacak miden yoksa zayıf olduğunu düşünme."

"İnanın bana, can almak kolaylıkla yapabileceğiniz bir şey değil. Bu sizi korkak biri yapmaz. Bu sizi güçlü kılar ve iyi bir insan yapar." Gülümsemesi nazik ve kabul ediciydi, sonra ellerini birbirine vurdu, ovuşturdu ve cıvıl cıvıl sordu, "Kim bana yardım etmek ister?"

ve merdivenleri fırçalamalarını mı istiyorsun?"

Tiff buna güldü. "Anahtar, gitmeleri için onlara tüm sefil işleri yaptırmak mı?" Giulia ona göz kırptı. "Çılgınlığımın yöntemi bebeğim, çılgınlığımın yöntemi."

ON BİR

TAŞ

INDY hastane odasına girdiğinde, sanki yanında bin kilovatlık bir enerji getirmiş gibiydi.

Aslında, bir mantar bombasının arkasından geliyor olabilirdi. Yerdeki artçı sarsıntıların yattığım yatağa kadar ulaştığını hissettim.

Yine de onu görmek kalbimin sakinleşmesini sağladı. Gergindim, titriyordum ve kadın bana her ne ilaç verdiyse -doktorların ayırt etmek için kan testleri yaptığı bir şey- aynı zamanda kendimi halsiz hissetmeme neden oluyordu.

Ama onu görünce?

Ağlamaktan başka çarem

yoktu. Ve ağlamak.

Ve ağla.

Yüzü buruştu ve orada, benim alanımdaydı, ben ona sarıldığımda ve o da bana sarıldığında o da hıçkırarak ağlıyordu.

Ben.

"Kahretsin, çok korktum Stone," diye inledi saçlarıma, saçlarımı ıslattı ama o gözyaşları iyi gözyaşlarıydı.

Onları seviyordum, çünkü gerçek ve dürüstlerdi. Beni sevdiği anlamına geliyordu ve sevdiği için çok mutluydum, çünkü ben de bunu ona karşı hissediyordum.

Tişörtünün boynuna doğru hıçkırarak ağladım. "Taş kesilmiştim. Aptalın teki olduğu için çok şanslıyım Indy, çünkü öyle olmasaydı ölmüş olurdum."

Bunun üzerine daha çok ağladı, sonra ben de ağladım. O beni sıktıkça ve ben onu sıktıkça, içime bir şey yerleşti, bu kadına hayatımda ihtiyacım olduğuna dair bir kararlılık.

Arkadaşlığımızı gizlemekten, bir şeyleri sır olarak saklamaktan yorulmuştum.

Steel ve Rex bana hayatımın değişeceğini söylemişlerdi. Beni New York'tan West Orange'a transfer edeceklerdi ve bunu nasıl gerçekleştireceklerini bilmeme gerek olmasa da, ilk başta kızgın olsam da, aramalarından sonraki sessizlikte aslında artık kızgın değildim.

Bunu kabulleniyordum çünkü yerimin neresi olduğunu

biliyordum. Ve Manhattan'da değildi.

Aksine, mücadele ettiğim pek çok şeyi kabul ettiğim için içimi bir huzur kapladı.

Steel'in reddiyle yıllarca mücadele etmişim ama şimdi, burada? Savaşmaktan çok yorulmuştum. Ne isterse yapabilirdi ve ben artık acı çekmeyecektim.

Aramıza mesafe koymak için Manhattan'da olmama gerek yoktu. Hastaya odaklanabilirdim, kendimle ilgilenebilirdim.

Kariyer yapın, daha fazlasını hedefleyin, hem de evinize daha yakinken.

Evet, ev.

West Orange her zaman öyleydi ve ben kendimi öyle olmadığını düşünmeye zorlamıştım. Ben doğam gereği evde yaşayan biriydim. Ve ailemi özliyordum.

Yerleşkeye son gittiğimde Nyx bana surat asmıştı çünkü onları geride bıraktığımı söylemişti ve ben de bırakmıştım.

Ailemde Steel'den daha fazlası vardı ve iniş çıkışlarımız olsa da, annemin ölümünden sonra Rex'in ailesinin yanına taşındıktan sonra neredeyse tüm kardeşlerimle ilişkilerim sıkılaştı.

Rex beni birkaç haftada bir aramıyor muydu? Link ile hala mesaj yoluyla iletişimde değil miydim? Beni güldüren aptalca bir GIF göndermediği bir gün var mıydı?

Ve Sin ve Storm, onlar sadece bir telefon uzağımda değiller miydi? Benim için savaşa girmelerine ihtiyacım olduğunda her zaman hattın diğer ucundaydılar.

Peki ya Maverick? Haftalık e-postalarımız ne olacak? Kimsenin bilmediğinden emin olduğum bir e-posta, aileye giden cankurtaran simidim ve onun kendini bana ve sadece bana ifade etme yoluyla.

Doktorluğa ilk başladığımda bağlı kalacağıma yemin ettiğim Hipokrat Yemini'ni hatırlattı ama ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyorduk.

Ben onun sırlarını sakladım çünkü o benimkileri saklardı. Birbirimizin gerçek kasasıydık.

Ama sorun şu ki, o kadar çok sırrım vardı ki. Çok fazla. Beni içten içe yiyip bitiriyorlardı.

Belki de şimdi bazılarının ağzından kaçırmanın tam zamanıydı.

Maverick'ten olanlar falan değil, sadece Indy'den olanlar. Kimse ne kadar yakın olduğumuzu bilmiyordu. Sadece MC tarafından bağlandığımız için arkadaş olduğumuzu düşünüyorlardı. Ama bundan bıkmıştım.

Bağlantılarımı saklamaktan bıkmıştım. Beni kulüp binasına bağlayan bağların arasında biraz kaybolmaktan bıkmıştım.

Eğer eve gidiyorsam, o zaman eve şık bir şekilde gidiyordum. "Onlara ne kadar yakın olduğumuzu söyledin mi?"

Bunun üzerine gerildi. "Ha?"

Kırmızı çerçeveli gözlerle bana bakmak için geri çekildiğinde, ona gülümsedim, uzandım ve başparmağımı yanağına sürttüm.

Bu konuda gergin olacağını biliyordum. Hayat hikayeleri her zaman yayınlanmasını isteyeceğiniz şeyler değildir ve Indy çoğundan daha sertti. Kimse ondan bunu istemese de böyle olması gerektiğini düşünüyordu.

Nyx bile.

Ve ilişkileri büyük bir karmaşadan ibaretti.

"Bence zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Biraz yüzünü buruşturdu. "Sanırım. Ama aslında hiçbir şey söylemedim. Çok garipti. Nyx sanki buranın sahibiymiş gibi odama girdi ve ben orada kendimi kaybetmeye başlamıştım. Bir şeyler olduğunu fark etti ve yardım etti."

"Bir şeyler döndüğünü fark etti, ha? Sadece kalbinin iyiliğinden dolayı mı yardım etti?" Homurdanarak sordum.

Dudakları büküldü. "Biraz ikna ile."

"Eminim öyledir." Yorgun ve bitkin olmama ve ilaçların hâlâ vücudumda olmasına rağmen ona

sırtım.

O burada olduğu için artık dinlenebileceğimi hissediyordum. Gardımı indirebileceğimi ve kimsenin bana zarar vermeyeceğini hissettim.

Çalıştığım hastaneden farklı bir hastanedeydim, ama Tanrım, bunun bir önemi yoktu, değil mi? Herhangi bir yerde güvende miydim?

Bu düşünce karşısında homurdanarak, "Aşkım, şu anda çok yorgunum. Uyusam sorun olur mu?"

"Hayır! Tabii ki istemiyorum," diye fısıldadı, sesi de gözleri gibi ıslaktı. "Sakıncası yoksa ben şuraya oturayım, siz de buraya oturun."

"Sakıncası yok mu? Tanrım, Indy, minnettar olurum. Gözlerimi daha fazla açık tutacak enerjim yok ve gerçek şu ki, yalnız olduğumu bilerek dinlenemezdim." Nefesimi içime çektim. "Steel'in benim için gelmesini istedim ama gelemeyeceğini söyledi."

"Bana mantıklarını anlattılar." Ağzı gerildi. "Ben onaylamadım."

Omuz silktilim. "Benim için sorun değil."

Ağzı açık kaldı. "Sakıncası yok mu?" "Hayır."

Bana baktı. "Kafana darbe mi aldın?" "Belki? Bayıldıktan

sonra ne olduğunu bilmiyorum."

Bunun üzerine kaşlarını çattı, sonra parmakları başımın üzerinde gezindi, saçlarımla arasında dolaştı, sanki bazı yumrular ve tümsekler bulmaya çalışıyordu.

Onun maskaralıklarına güldüm, sonra mırıldandım, "Indy, sorun yok. Ben böyle iyiyim."

"Hayatınız burada. Senin yerine karar veremezler." Onun bu sözleri beni, onu bu döngüye dahil etmedikleri gerçeğine götürdü.

"Evet, yapabilirler. Beni önemsiyorlar. Bunu bugün fark ettim. Bu beni şaşırttı. Ben sadece..."

Omuz silktilim. Anlamıştı elbette. Her ne kadar öyle olmamaya çalışsa da o da bizden biriydi.

"Elbette önemsiyorlar,

Sadece bunu göstermek için berbat bir yöntemleri var."

Bunun üzerine başımı salladım, sonra başımı yastıklara yasladım. "Zaten eve yakın olduğumu biliyorum ama oraya döndüğüm için mutlu olacağım."

"Yapacak mısın? Neden?"

Sesindeki alay duyulabilirdi ve ben de anladım. West Orange'ın dışına çıkmak için bir kasaba öteye taşınmıştı ama Nyx ve Caleb'in hatırı için bundan daha uzağa gitmemişti. Caleb on sekiz yaşına geldiğinde ve kulüp için araştırma yapmaya başladığında oyun planının ne olacağından emin değildim, ama Caleb'e yama yapılırken yanında kalmıştı ve şimdi o Riker'dayken? O bu kadar yakındayken hareket etmeyecekti.

"Evim köklerimin olduğu yerdir ve onlardan yeterince uzun süredir

kaçıyorum." "Steel'i de mi kastediyorsun?"

Sesim gerçekte hissettiğimden daha iyi çıkıyor olmalıydı, çünkü bunu anlaması aklımı başımdan almadı.

"Evet," diye cevap verdim uykulu bir iç çekişle, başımı yana çevirerek yatağımın yanından yanıma oturabileceği sandalyeye kadar izlediği yolu takip ettim. Poposunu yere bırakmadan önce çantasına uzandı ve ekranı çatlak bir telefonu bana doğru salladı. "Seninki. Bulmuşlar."

Tanrım.

Telefon konuşmamız nasıl bu kadar yeni olmasına rağmen hala bir ömür önceymiş gibi ydi?

"şarj aletim var," dedi fişe takarken, sonra oturduğunda sandalyeyi yatağa daha yakın olacak şekilde öne doğru itti ve kolunu çarşafın üzerine yasladı.

Algonquin mirası sayesinde teni benimkinden daha koyuydu, ama ellerimiz birbirine düğümlendiğinde, miras, cinsiyet, tarih, hepsi kayboldu ve ben en iyi arkadaşımla teselli buldum. O

Benim için bir kız kardeş gibiydi.

Nefesimi içime çektim, sonunda rahatlayabileceğimi hissettim, sonra gözlerimi kapadım ve fısıldadım, "Onu bırakmanın zamanı geldi."

"Aptal herif," diye fısıldadı.

Gülümsedim, bedenimin ve beynimin rahatlamasına izin verirken mırıldandım. "Evet, öyle ama bu onun kaybı." "Ben de sana yıllardır bunu söylüyorum," diye mırıldandı huysuzca ve ben de ve telefonda olduğunu biliyordu.

Bayılmadan önce duyduğum son şey buydu.

Günah

"Yeni bağlantı sensin, ha?"

Gözlerimi özellikle hiçbir şeye dikmedim ama sesimi kibarca koruyarak, "Neyle bağlantı?" diye sordum.

"Beş Nokta, tabii ki." Hattan bir uğultu duyuldu. "Ben Brennan O'Donnelly."

Omuzlarını silkmiş olan Rex'e kaşlarımı çatarak baktım, belli ki ona neden kızdığımı anlamamıştı. "Bu numarayı sana kim verdi?" Sorum üzerine kardeşlerimin konuşmaları kesildi ve dönüp bana bakmaya başladılar.

Hattan bir homurtu geldi. "Eminim sizin de bildiğiniz gibi bizim de iş yapma yöntemlerimiz ve araçlarımız var. Ama bu durumda, Nyx bana verdi. Bildiğim kadarıyla yeni İnfazcı sensin, değil mi? O başkan yardımcısı, öyle değil mi?"

Çenemi eğdim. "Doğru ya. Tanıştığımıza memnun oldum Brennan," dedim, kardeşlerime telefonda kimin konuştuğunu söyleyerek.

Nyx bana pis *pis* sırttı, ben de ona ters ters baktım ama diğer herkesin dikkati daha önce konuştukları konuya, Stone'u tekrar birliğe çekme planlarına döndü.

Brennan kıs kıs güldü. "Tanıdık mı? Padraig? Bence bu biraz fazla ileri gitmek olur, özellikle de küçük bir kuş bana tam olarak kim olduğunu söylemişken."

Bunun üzerine ağzım gerildi ve kimin ağzını açtığını anlamam çok uzun sürmedi. "O güvenilir bir sürtük. Ağzından çıkan saçmalıklara pek aldırmaz etmezdim."

"Mary Catherine bir sürtük mü?"

İlk defa, onu sersemlettiğimi hissettim ve onu suçlayamazdım. "Oh. Siktir! Hayır.

MaryCat değil. Demek istediğim-"

Ben iğnenin altındaki kelebek gibi kıvranırken, o kıkırdadı, belli ki tekrar dengesini bulmuştu. "Sürtük anneni kastediyorsun." Mırıldandı. "Evet, o bir sorun ama kocası onu ve alışkanlıklarını hizaya sokma konusunda oldukça yetenekli."

"Ondan bıkip daha yeni bir modelle takas edene kadar," diye karşılık verdim kaba bir şekilde.

"Kimse hayatı terk edemez. Bunu biliyorsun," diye gürledi ve ben de biliyordum. Gerçekten biliyordum ve bu konuda mutluydum.

Bu, eğer takas edilirse ve ağzını açmayı düşünürse, öleceği anlamına geliyordu. Annem gibi bir amcık için bundan daha iyi bir kader düşünemiyorum.

"Her neyse, konu nedir? Bu aile zamanı değil."

Omuz silktiğini duydum. "Adamlarınızdan birinin 8. Cadde'de vurulduğunu bilmek istersiniz diye düşündüm."

Kalbim o anda durdu, yemin ederim durdu. "Ne?" Tısladım.

"Adamlarımızdan biri bunun olduğunu gördü. Onun hedef olup olmadığından emin değiliz, ya da bu aptal herif tartışmalı bölgenin ortasında renklerini giydiği için sadece uygun bir vuruş muydu bilmiyoruz. Birkaç dakika sonra bir ateş daha oldu ve bir Bratva *boyeviği* vuruldu, bu yüzden asıl hedefin o olduğunu ve oğlunuzun sadece ikincil hasar olduğunu düşünüyoruz."

"Eğer saldırının arkasında *Famiglia* varsa bu pek de teminat sayılmaz. Artık bizimle savaş halindeler."

"Duydum. Gemide olmanız çok güzel. İrlandalılar, Ruslar ve Amerikalılar... yeni bir Müttefik

Kuvvetler grubu."

"Umarım onları Naziler olarak resmediyorsundur, bizi değil." diye mırıldandım.

Brennan güldü. "Tarih kitaplarını yazacak olan galiptir."

"Doğru." Kardeşlerim sözlerim üzerine gerilmişti ve işleri yoluna koymam gerektiğini biliyordum. "Steel hastaneye götürüldü mü?" diye sordum.

"Evet. Adamım düştüğünü gördüğü anda oradaydı ve bir müttefikine yardım ediyordu."

"Bunun için size çok teşekkür ederim," dedim ona içtenlikle, ama sözlerimde kibar bir minnettarlık vardı.

Saygı da öyle.

Eğer onların insanları Steel'i ezilmekten kurtardıysa, onlara bir teşekkürden daha fazlasını borçluyduk.

Onlara kan borcumuz vardı.

Brennan mırıldandı. "Her şey yolunda, *deartháir*, her şey yolunda."

Bunun üzerine irkildim. "Galce'm o kadar iyi değil ama kardeşim olmadığını biliyorum."

"Belki öylesin, belki değilsin. Kan bağımız yok ama MC'de işler böyle yürüyor, değil mi? Hepiniz silah arkadaşısınız, bu yüzden bizim için de neden olamayacağınızı anlamıyorum. Bence her iki soydan gelen ve ailelerimiz arasında koşturan bir irtibat görevlisine sahip olmamız yerinde olur."

Bunun üzerine gözlerimi kıstım. "Bağları olan MaryCat. Benim değil. Babam MC'de bir kardeşti."

"Eminim öyledir, ama annen her zaman Beş Nokta'ya bağlı olmuştur."

Şaşırdım. "Ne?"

Brennan mırıldandı. "Kocasının sokaktan bir fahişe bulduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Adam homurdandı. "Raydan çıkmış bir teğmenin kızı. İçeri tıkıldığında evlendirilmiş. Bu işler nasıl yürür bilirsin."

Çok şaşırdığımı itiraf etmeliyim ve ağzımın açık kalması da bunu doğruluyordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Brennan homurdandı. "Hayır. Dalga geçmiyorum. Kadınlarımızın uçup gitmesine izin vermeyiz, bunu biliyorsun."

"MaryCat'in-"

"MaryCat gizlice kaçtı. Bu doğru. Ve akıllıydı. Evlendi, yoksa onu geri götürürdük. Anlaşmayı biliyordu. Zeki bir kızdı. Onu hep sevmişimdir." Bir mırıldanma daha. "Annen o kadar akıllı değildi. Hiçbir zaman bir yere bağlanmak istemedi, ama eğer isteseydi, o an bizden kurtulmuş olurdu."

Umarım bu mantık Tiff için de geçerlidir. Hay sikeyim.

Burnumun kenarını çimdikledikten sonra gözlerimi ovuşturarak, "Tamam, aileyle daha az vakit geçirelim, kardeşime odaklanmam gerek. Steel nerede?"

Brennan bilgileri sıraladıktan sonra mırıldandı: "Son duyduğuma göre, ki bu seni aramadan birkaç dakika önceydi, durumu stabil."

"Bu arada yeni haberlerimiz var. *Famiglia* savaşıyla işler rayından çıkmış olsa da, yakında bir sevkیاتımız olacak. Kuduz Kurtlar'la temas halindeydim. Kırmızı alarmda olmaları gerektiğini biliyorlar, sizi de aynısını yapmanız konusunda uyarıyorum."

Veda etmek için beklemedi, ben de ona veda selamı vermek için beklemedim. İkimiz de kapattık ve etrafım cehennemden endişe duyan bir grup kardeş tarafından çevrildi.

"Çelik düştü mü?" Nyx sustu.

"Ya serseri bir kurşun, ya yanlış zamanda yanlış yerde olduğu şanssız bir an ya da hedef gözetilerek yapılmış bir vuruş. Brennan durumunun stabil olduğunu söylüyor." Yine de ironi yüzünden başımı salladım. "Nerede olduğunu asla tahmin edemezsin."

Rex iç çekti. "Tabii ki Stone'un hastanesinde." "Evet."

"Eğer ölürse, onu öldürürüm." Rex çenesini ovuşturdu. Ama eğer yaşarsa, onu yine de öldürürüm.

uyanmaz ve sonunda onun olanı almaz."

Bunun üzerine Link'in odağı benden Rex'e kaydı ve "Rex? Aralarında ne haltlar dönüyor?"

"Dökmek bana düşmez. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun Link," diye yanıtladı Rex yorgun bir sesle.

"Bunu bizimle paylaşmalısın. Onu yiyip bitiren her neyse, durmayacak," diye bağırdı Link.

Tepkilerimizden, çoğumuzun Steel için endişelendiğini biliyordum ve koşarak gitmemem muhtemelen hastaneye gitmek için zamanımız olduğunu gösteriyordu, ki yakındı ama cevaplar istiyorduk. Başkanımız da bunu biliyordu.

Her neyse, hastanelerin nasıl çalıştığını biliyorduk.

Hiçbirimiz kan bağı olan akrabalar değildik. Bu, onları tehdit etsek bile bize tatlı FA söyleyecekleri anlamına geliyordu.

Bizi bekleyen tek şey bir bekleme odasıydı ve nasıl olduğuna dair hiçbir cevap yoktu. Bir başka sinir bozucu gecenin daha ondan ayrı geçirileceği düşüncesiyle sinirlenerek çenemi ovuşturdum.

Tiffany, hıyarın teki olduğu ve tek başına bilinmeyene doğru yola çıktığı için Steel'e lanet ettim.

Tek başına bir keskin nişancının hepimizi topluca vurmayacağını, savaşı kendi tarafına çekmek istemeyeceğini biliyordum. Ancak Rex'in bunu göğsünde saklıyor olması, Steel'in sırrının ne kadar berbat olduğuna dair yeterli bir ipucuydu.

Rex hepimize bir bakış attı ama bizi gözden geçirirken Nyx'le herkesten daha uzun süre bağlantı kurdu. "Bazı şeylerin paylaşılmasına gerek yoktur ve Steel de bu noktada."

Nyx kaşlarını çatı. "Bu nasıl bir mantık böyle? Kafamı karıştırmaya falan mı çalışıyorsun?"

Söyleyecek bir şeyiniz varsa, söyleyin."

Rex gözlerini ona dikti. "Neden hepiniz bu konuda üzerime geliyorsunuz? Herkes için sakladığım sırlarım var. Eğer bir şeyler dökmemi istiyorsanız, o zaman bana daha fazla JD almanız gerekir ki ağzımı açabileyim, çünkü şu haliyle kimseye bir şey söylemeyeceğim. Beni duyuyor musunuz?"

Link ona ters ters bakınca homurdandı. "Ciddi olamazsın, Rex."

Prez ona kaşlarını çatı. "Neden olamayayım? Senin sırların benim sırlarım. Ben lanet bir rahip gibiyim.

Bunu bilmiyor musun?"

"Bu onu içten içe yiyor. Bağırsaklarını çürütmeye devam ederken bir bok yapamaz."

İlginçtir ki, Rex bunun üzerine irkildi. Sonra bir elini yüzünde gezdirdi. "Bunu söylemek benim işim değil."

"Belki yardım edebiliriz."

Rex başını salladı. "Link, bazen değer verdiğin kardeşlerin için her şeyi düzeltemezsin."

"Neden yapamıyorum? Denemek zorundayım. Belki yapabileceğimiz bir şey vardır."

"Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Bu onun kanıyla ilgili. Kanının lekeli olduğunu düşünüyor ve ben de onun yerinde olsaydım, belki ben de aynı şekilde hissederdim. Bear pek çok şeydir ve onu elektrikli sandalyede otururken görece kadar günah işlediğini biliyorum, ama ben lekeli değilim... Steel?" Dudaklarından hava fişkırdı. "Stone'la aralarındaki şeyi inkâr ettiği için aptalın teki olduğunu düşünsem de neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum."

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı ve mırıldandım, "Rex, bu şekilde bırakamayacağını bilmelisin. Sana ait olmayan sırları anlatmaktan rahatsız olmanı anlıyoruz ama Steel'in perişan halde olduğunu herkes görebilir."

"Stone da öyle. Şehirde olmak onu öldürüyor olmalı," dedi Nyx ve ben nedenini biliyordum.

Taş her zaman dostluklarının bir parçası olmuştu.

Kulüp binasına diğerlerinden daha geç geldiğim için her zaman biraz dışlanmış olsam da, konseyin çoğu birlikte büyümüş, neredeyse bir aile gibi yetiştirilmişti.

Birbirlerinin ne bok yediğini biliyorlardı ve ben de artık ailenin bir parçası olsam da, birlikte büyümüş olmakla aynı şey değildi.

Kıskanmıyordum ama Stone hakkında ne hissettiklerini biliyordum. Steel değişene kadar o da onlardan biriydi ve birdenbire artık öyle değildi.

Stone çoğu erkek için bir kız kardeş gibi kalmıştı, Steel onu gittikçe daha da uzaklaştırıyordu, ta ki işler neredeyse trajediye dönüşene kadar.

Stone'un neredeyse ölmek üzere olduğu gün kulüp binasında yaşadığım şoku hâlâ hatırlayabiliyordum.

Mallarına ot öldürücü katan yerel bir Kolombiyalı çeteden uyuşturucu almıştı. O gün neredeyse ölüyordu ve yine de Steel ondan uzak durmuştu. Onun dikkatini çekmek için yaptığı iki 'kimyasal' girişim daha ters gitmişti ve sonunda kazandığı tek şey ne olmuştu? Üniversite bursunu kaybetmek ve geleceğini raydan çıkarmak.

Steel onu hayal kırıklığına uğrattığında Rex ve MC devreye girmeseydi neredeyse her şeyini kaybedecekti.

Gerçek şu ki, neden hâlâ onun için yanıp tutuştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ona yaptığı tüm o rastgele şeyler, sebep olduğu tüm o acılar, bunların hiçbiri beni o adamın etrafında tutmazdı, bundan emindim. Ama bu aşk değil miydi?

Anlamamış olmam, aşkın ne demek olduğunu anlamadığım anlamına gelmiyordu. Tiffany'nin beni hırpalasa da aşkımın ölmeyeceğini biliyordum. Aramızda lanet olası kelimeler geçecekti ama duygularım benden kopmayacaktı.

Bazen böyle bir aşk sadece dayanırdı ve aslında Stone ve Steel çiftine acırdım, çünkü onları ayrı tutan şey her neyse, berbattı.

Sert.

Rex acı çekmiş gibi görünüyordu, ben de tekrarladım: "Belki bir şeyleri düzeltemeyiz ama belki yaşadığı şeyle ilgili endişelerini hafifletebiliriz."

Yüzünü buruşturdu. "Size söylemem işleri daha da kötüleştirecek."

"Ne hakkında?" Nyx usulca sordu, belli ki geri kalanımız gibi Rex'in de biraz yumuşadığını hissediyordu.

"Babası."

Bunun üzerine ağzım açık kaldı. Ne söyleyeceğini düşünmüş olsam da, bunu hiç beklemiyordum.

"Babası mı?"

Kimse bilmediğini sanıyordum. Annesi eskiden kulüp fahişelerinden biri değil miydi?" Rex başını salladı. "Öyleydi. Sorun da bu." Bir elini çenesine götürdü.

"Mesele onun kapkaççı olması ya da babasının biri olması-" Gözlerimi kıptım. "Birisi, ne? Yani, Grizzly pek de iyi bir baba sayılmazdı."

Rex yanağının içini kemirdi. "Gitmemiz gerekiyor."

"Hayır." Nyx bir elini omzuna atıp onu yerde tuttu. Prez'in gözlerinde öfke alevlendi ama Nyx'in umurunda değildi.

Kahretsin, hepimiz Nyx ve Rex'in neler yapabileceğini biliyorduk. Buradaki her kardeş, onları durdurmazsak aralarındaki şeylerin ikisinin de komaya girmesiyle sonuçlanacağını farkındaydı, ancak Nyx'in öfkesinin Rex'inkinden çok daha ağır bastığını da biliyorduk.

Nyx, "Steel sadece tek bir şey yüzünden bu kadar berbat olabilir," diye homurdandı. "Tek

kelime etmene gerek yok Rex, ama söylediklerim doğruysa başını salla yeter." Rex'in burun delikleri alevlendi ama beyazın tuhaf bir tonuna bürünen Nyx, "O Kevin'in çocuğu, değil mi?" diye mırıldandı.

Rex'in ağızı bembeyaz oldu ama başını salladı.

Ve bu hepimizin nefesini kesmişti. Hepimiz gözlerimizi masanın üzerindeki çiziklere diktik, çünkü aniden anlamıştık.

Kevin, Nyx'in kız kardeşine neredeyse küçüklüğünden beri tecavüz eden amcıktı.

Nyx'i birine bir şey söylediği takdirde aynı kaderi paylaşmakla tehdit eden piç kurusuydu.

Ve Nyx'in ilk öldürdüğü piçle aynıydı. Kardeşimin rüyalarına girip girmediğinden emin değildim ama Kevin'in onun hayatını mahvettiğini biliyordum. Nyx, etrafta serbestçe dolaşan tüm pedofilik piçlerin kökünü kazımak için ebedi bir görevdeydi.

Kevin'in günahlarının bedelini onlara ödetti. Kurbanlarına çektiirdikleri eziyet için onları yaktı. Ta ki bir adam Kevin'a dönüşene ve Nyx aynı adamı işlediği suçlar yüzünden tekrar tekrar öldürene kadar.

"Oğlu olması, onun lekeli olduğu anlamına gelmez."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ilk konuşan Link oldu ve Nyx başını sallayarak beni şaşırtmış olsa da, Rex mırıldandı, "Stone'un annesinin ona elmanın ağaçtan uzağa düşmeyeceğini söylemesi yardımcı olmuyor."

Link tısladı, "O kaltaktan hep nefret etmişimdir." Ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Link tanıdığım en rahat piç kurusuydu.

"Nyx, "Kanser olmayı hak eden biri varsa, o da o yaşlı amcıktır," diye onayladı. "Siktiğimin kulüp fahişeleri," diye homurdandı Rex. "Boktan anneler olurlar."

Başımı salladım ama tartışamadım ya da kabul edemedim. Görünüşe göre annem yüksek rütbeli bir Five Pointer'ın kızıymış. Kahretsin, gece ve gündüz hakkında konuş. Yüksek rütbeli ya da değil, yine de bir anne olarak kulüp fahişeleri kadar berbattı.

Yine de, bu masanın etrafındaki çoğumuz boktan ebeveynlere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorduk. Sadece Rex'in ailesiyle iyi bir ilişkisi vardı.

Annesi Rene'ye hayrandı, ben de öyleydim. Çoğumuz severdik. İşler kötüye gittiğinde o bizi ayakta tutmuştu. Link'in büyükannesiyile yakın bir ilişkisi vardı ama geri kalanımıza gelince, hepimiz çürük geçmişlerden geliyorduk.

Hepimizin neredeyse kırk yaşında olmasının ve yuva kurmayı düşünmemizin bile çok uzun zaman almasının nedeninin bu olduğunu anlamalıydım. Düşündüğümüzde de, her birimiz bizi taşıyan yürüyen rahimlerin antitezi olan bir kadını seçmiştik.

Giulia son derece dürüsttü, Nyx'in yüklerini üstlenmeye ve sıkıntılarını hafifletmeye istekliydi. Tiffany iyi, nazik bir kadındı ve bu onu gereksiz yere etkilese bile kendine karşı cömertti. Lily nazik ama aynı zamanda güçlüydü, bir ömür boyu tek bir şey olması öğretildikten sonra karşılık verebiliyordu ve muhtemelen bir hayat arkadaşında araması gerekenin tam tersi olan Link gibi bir adama kollarını açabiliyordu.

Rene örnek alınması gereken bir kadındı ama Rex, MC'nin avukatı Rachel'a aşık olarak onu gururlandırmıştı. Rachel hiçbir saçmalığı kabul etmezdi ve Rex sonunda onu sahiplendiğinde, onun sürtüklere liderlik edecek ve bu konuda harika bir iş çıkaracak harika bir Yaşlı Kadın olacağını biliyordum.

Kardeşimize nasıl yardım edebileceğimizi düşünürken çenemi ovuşturdum ama itiraf etmeliyim ki hiçbir şey bulamadım.

"Ona ne söyledi?"

"Bunları biliyorum Link, çünkü Steel ben oradayken Bear'ın ofisine daldı. Beni görmedi, ben de keşke duymasaydım dediğim bir şeye kulak misafiri oldum. Ama... her şeyin bir sebebi vardır. Bu yüzden neredeyse kendini öldürüyordu, onu bulan bendim çünkü onu aramaya gitmem gerektiğini biliyordum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Nyx gözleri dehşetle açılmış bir halde hıçkırdı.

"Şaka yapmıyorum. Bu berbat durumun komik bir yanı yok." Rex gözlerini ovuşturdu. "Bak, artık biliyorsun ve bildiğini de belli etmemelisin. Sana söylediğimi öğrenirse çılgına döner ve bu hepimizin ihtiyacı olan son şeydir - kanıtlaması gereken bir şey olduğunu düşündüğü için böyle davranması.

"Steel tanıdığım en inatçı piçlerden biri. Bunca yıldır Stone'u, onun kendisini sevdiğinden daha çok sevdiği halde, sırf onu lekesiyle lekelemek istemediği için kendini inkâr etti.

"Bu size onun iradesinin ne kadar güçlü olduğunu gösterir. Eğer ona farklı davranmaya başlarsak, o zaman ne yapacağını çok iyi biliyorsunuz."

Bunun üzerine hepimiz sustuk, çünkü Çelik'in ne kadar çelik kafalı olduğunu biliyorduk. Lakabını sadece kafasındaki plaka için değil, inatçı bir pislik olduğu için almıştı.

Elimi yüzümde gezdirerek, "Sanırım artık hastaneye gitme vakti geldi," diye mırıldandım.

Hiçbirimiz başka ne söyleyeceğimizi bilemediğimiz için diğerleri sadece başlarını sallayıp ayaklarını sürüyerek yürüdüler.

Gerçeği öğrendiğim için kendimi zerre kadar iyi hissetmiyordum ve öğrendiğime memnun olsam da, çünkü ona yardım edebilseydim ederdim, yine de her zamanki gibi karanlıktaydım.

İşin kötüsü, kardeşlerimin de aynı şekilde hissettiğini biliyordum. Ve birdenbire, Stone yüzünden ona ettiğimiz onca kötülük, aralarına koyduğu onca mesafe... Anlamıştım. Mantıklı gelmişti. Steel onurlu bir adamdı ama biz onu kötü adam olarak resmetmiştik. Oysa bu hikayedeki tek kötü adam Kevin'dı.

Sadece Steel'in de bunun farkında olmasını diledim ve onu iyi tanıdığım için asla farkında olmayacağını biliyordum.

ON İKİ

TAŞ

ÖNCE

"Burada kalmamı istediğinden emin misin, Ayı?" Küçük ranzaya bakarken sırt çantamı yere indirerek sordum.

Normalde, ziyaretçi bölümler, dost kulüpler, bu yerlerde kalırlardı, özellikle de üst rütbeliler, ama Bear'ın burada yaşamama izin vermesi, ona ve ailesine ne kadar yakın olduğumun bir göstergesiydi.

"Elbette sevgilim. Orada tek başına yaşamamı istemedim. Kirayı kolaylıkla karşılayabilirdim ama olman gereken yer burasıyken neden aileden bu kadar uzaktasın?"

Sözleri karşısında yutkundum ve beni gözyaşlarına bu kadar yaklaştırmalarından nefret ettim.

Son zamanlarda çok fazla ağlıyordum ve gözyaşlarım her zaman elimin altındaydı.

Annemin ölümünün mü yoksa Steel'in hayatımda olmayışının mı yasını tuttuğumdan emin değildim ama her iki durumda da acı çekiyordum.

Yine de burada olmak acı tatlıydı.

Yolun karşısında olduğunu biliyordum, dışarı çıktığımda ya da yemek için kulüp binasına girdiğimde onu görebileceğimi biliyordum ve kalbim bu fırsat için can atsa da gördüklerimden hoşlanmayacağımı biliyordum.

Son altı haftada beni binlerce kez aramış ve mesaj atmış, Mav'ı yalancı durumuna düşürmüştü.

Bunu birine kim yapabilir?

Tüm dünyaları etraflarında yıkılırken onları bu kadar sert bir şekilde kesip atmak mı?

Kim sözde sevdiği kadın, kız arkadaşı değil de sadece bir arkadaş olarak bile olsa, zor zamanlar geçirirken bir çağrıyı 'görmezden' gelebilirdi? Hayatını yeniden düzenlemeye, annesinin onu içine bıraktığı boktan durumu anlamlandırmaya çalışırken?

Onu sandığım kadar iyi tanımasaydım, bir tür kişilik nakli geçirip geçirmediğini merak ederdim. Ama onu tanıyordum.

Onu iyi tanırdım.

Bu yüzden bir şeyler olduğunu biliyordum, benimle paylaşamayacağını düşündüğü bir şeyler. Sadece neden paylaşmadığını anlamıyordum.

Tanrı aşkına, altı yaşımdan beri onunla ve diğer çocuklarla birlikte takılıyordum. On yıl boyunca ben onun hayatındaydım, o da benimkinde, yakın mesafeden. Ondan önce mi? Onu kulüp binasından tanıyordum, çünkü annesi ve ben arkadaşık.

"Bulutların ardındaki güneş gibi saklanan o güzel gülümseme de neyin nesi?"

Bear'ın şiirsel ifadeleri karşısında dudaklarım kıpırdadı. O benim gibi bir kızın aşık olacağı türden bir adamdı, eğer zaten başka birine aşık olmasaydı.

Koruyucuydu, yakışıklıydı ve çok fazla yaşlı erkek romanı okuyordum...

Yine de yanaklarım ateşten yanmıyordu. Yaşadığım hayattan sonra, sadece on altı yaşında olmama rağmen, o da zar zor, sıcak akşam yemeklerinden daha fazla amcık ve penis görmüştüm.

Hayatı bizim gibi yaşadığınızda işler böyle yürüyordu.

Bildiğim tek şey buydu, ama bu bilmek istediğim tek şey olduğu anlamına da gelmiyordu.

"Ben sadece..." Klişe gelmeyecek ne söyleyeceğimi bilemediğim için omuz silktim. Beni gerçekte olduğum çocuk gibi göstermeyecekti.

Bana doğru yürüdü, kolunu omzuma doladı ve başıma bir öpücük kondururken burnuma Old Spice ve deri kokusu geldi ki dürüst olmak gerekirse bu oldukça hoş bir kokuydu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana gel, tamam

mı?" "Geleceğim."

İçini çekti. "Her şeyi daha önce gördüğünü biliyorum ama önce beni ara, tamam mı? Mecbur kalmadıkça kulüp binasına girme."

"Elbette" diye cevap verirken bile kaşlarım kalktı. Bear

bir şeyler saklıyordu.

Tam olarak nasıl olduğunu söylemişti.

Her şeyi görmüştüm. Görülmesi gereken her şeyi görmüştüm. Kardeşler amdan aşağı iniyor, tavşanlar bir seferde üç, dört, beş kardeşi becerirken üzerlerinde kıyafet olmadan zıplıyorlardı.

Görmemem gereken her şeyi görmüştüm, peki Bear ne saklıyordu? Sonra aklıma geldi.

Ve anladım.

Sonunda buldum.

Çelik.

O şeylerden bazılarını yapıyordu. Onları yapıyordu ve Bear beni korumaya çalışıyordu.

Gitmesine izin verdim, konuşkanlığımla onu kalmaya teşvik etmedim ve o dışarı çıkarken cep telefonumu kaptım ve Indy'yi aradım.

Beni anlayan tanıdığım tek çocuk oydu ve benim yaşımda birinin on üç yaşında biriyle konuşması teknik olarak hoş olmasa da başka ne seçeneğim vardı ki?

Motorculardan çok az kadın çıkıyordu ve benim yaşlarımda olan tek kız oydu. Ayrıca, benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı vardı ve hâlâ ortaokulda olduğu için arkadaşlığını yüzüne vuracak değildim.

"Nasılsınız?" Indy selamlaşmak için sordu.

"Sorun yok." Öyleydi de. Elbette eski moda bir yerdi ama benim eski evim de pek modern sayılmazdı.

Temizdi, sidik kokmuyordu, iyi kilitlenen bir kapısı vardı ve beni güvende tutmak için adam öldürebilecek motorcularla dolu bir yerleşkedeydim.

İçinde bulunduğum tek tehlike, DEA veya FBI'ın mekânı basmaya karar vermesiydi ve o zaman bile beni herhangi bir şey için tutuklayabilecekleri anlamına gelmiyordu.

Elbette, önümdeki adamların ne kadar açık konuştuklarından dolayı çoğundan daha fazlasını biliyordum, ama bunu bilemezlerdi, değil mi?

"Sorun ne?" diye sordu ses tonum cansızlaştığında. "Bağımsız olmayı seveceğini düşünmüştüm. Bunu söylememem gerektiğini biliyorum S ama annen tam bir orospuydu. Onun kölesiymişsin gibi el pençe divan durmak zorunda olmamak güzel olmalı-"

"Indy! Bu haksızlık. O hastaydı ve çok acı çekiyordu."

Burnunu çekti. "İkimiz de biliyoruz ki hasta olsa da olmasa da aynı şeyi yapardı. En azından bu şekilde, onun uşağı olmadan gençliğinin tadını çıkarabilirsin."

Dudaklarım kıpırdadı ve gülmemi engelleyemedim. Çoğu insan annemin öldüğüne sevinmem gerektiğini düşünüyordu ve belki de bir parçam seviniyordu. John'ların odama girmesi konusunda endişelenmek zorunda olmamak kesinlikle rahatlatıcıydı ve kazandığım herhangi bir paranın onun burnuna tıklımayacak olması güzeldi.

Yine de o benim annemdi. Başka bir tane daha almayacaktım, değil mi? "Steel hâlâ aramadı."

İçini çekti. "Nyx'e sormamı ister misin?"

Ağabeyi ile aynı fikirde olmasalar da bunu yapacağını biliyordum. "Bilse bile sana söyleyeceğini sanmıyorum."

Bayan Biggins ayaklarımı vurarak orada olduğunu fark etmemi sağladı. Onu neredeyse unutmuştum ve bu beni kötü hissettirdi. Steel'in bana erken doğum günü hediyesiydi ve evcil hayvan sahibi olmaya alışık değildim. Yine de iyiydi. Evdeyken ona ilgi gösterdiğim sürece, ben çalışırken ya da okuldayken yalnız kalmaya aldırımıyordu.

Eğildim, onu kucağıma aldım ve başının üstünü öptüm. Biraz kıpırdandı ama sonunda mırıldanmaya başladı, ben kulüp binasına bakan pencereye doğru ilerlerken, oraya baktığımda ne bulacağımdan emin değildim.

"Bear burada neler olup bittiğini merak etmeme neden olan bir şey söyledi." "Ne gibi?"

"Benim için burada olduğunu ama önce aramamı ve kulüp binasına gitmememi söyledi." Bunun üzerine sustu ve ardından "Peki kulüp binasına ne zaman gidiyorsun?" diye sordu.

Kıs kıs güldüm, beni çok iyi tanıdığı için eğleniyordum. Eğleniyordum çünkü aynı şartlar altında o da doğruca kulüp binasına giderdi. Alnımı, dokunulduğunda serin olan cam bölmeyle bastırarak, "Bunu benim yararına yaptı," diye mırıldandım.

"Sence Steel-"

Tereddütü bana zihinlerimizin aynı yolda olduğunu gösterdi. "Evet. İstiyorum."

"O kaltak ona ne dedi?" diye bağırdı, sesi on üç yaşından başka bir şeymiş gibi çıkıyordu. "Seninle öpüşüp koklaşırken nasıl oldu da bu lanet şeyi yaptı?"

Dudaklarımı ısırdım, bunun cevabının ne olduğunu, hatta bir cevabı olup olmadığını merak ediyordum. "Bilmiyorum."

"Öğrenmek istiyor musun?"

"Hayır."

"O zaman kulüp binasına gitme."

"Bu kadar kolay mı?"

"Öyle olduğunu biliyorsun. Seni vazgeçirmem için beni aradıysan, yanlış kişiyi aradın demektir. Hayal dünyasında yaşamanın sana bir faydası olmaz, Stone."

"Haklı olduğunu biliyorum."

"Gelmeme ister misin? Birlikte içeri girebilir miyiz?"

"Hayır." Nefesimi içime çektim. "Şimdi oraya gideceğim."

Mırıldandı. "Saat yedi. Şu anda barda işler toparlanıyor olmalı. Nyx kısa bir süre önce evden ayrıldı, yani nerede olduğunu biliyorsun."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Gerginim."

"Ben de öyle olurum."

Bu sinirlerimi hiç yatıştırmadı ama saçmalamamasını takdir ettim.

Gerçekler konusunda güvenebileceğim biri varsa, o da oydu.

"Beni sonra arar mısın? Bekliyorum olacağım." "Mesaj atabilirim."

Neden çekindiğimi biliyordu. "Parmaklarımı senin için çaprazladım, S." İçimi çektim. "Benim için de."

Görüşmeyi sonlandırdığımızda Bayan Biggins'i koltuğa yatırdım ve elimde cep telefonu, derin ve güçlendirici bir nefes aldım.

Dudaklarımı yalayarak kapıdan çıkarken kendimi hazırladım ve kulüp binasının önüne yaklaştığımda bile alayları ve tezahüratları duyabiliyordum.

Sesi duyunca midem ağzıma geldi, içimi bir önsezi kapladı ve görünmek istemediğim için köşelere çekilerek kulüp binasına doğru ilerledim.

Tabii ki herkes başka bir yere odaklanmıştı. Ne olduğunu anlamam bir dakika bile sürmedi.

Bilardo masasının üzerinde bir yıldız gibi yayılmış bir erkek kardeş vardı ve üç kadın onu emiyor, hepsi de büyük bir dil değişimine başlıyordu. Alayların gösteri için olduğunu düşündüm, çünkü gösteride ilginç olan tek şey emilenin Çelik olmasıydı.

Sarhoş gibi görünüyordu. Başı yana eğikti, kadınların onu emmesini izliyormuş gibi değil, uyuyormuş gibiydi.

Geri çekilmeye başladığımda kalbim çarpıyordu ama en azından neyle karşı karşıya olduğumu biliyordum. Ya da neyle gelecekte uğraşmayacağım.

Gördüklerime karşı kalbimi katılaştırmak kolay olurdu.

Dışarı çıktığım anda gözlerimi kapattım, yakalanmadığım için şükrettim.

Koşarak ranzama gittiğimde bağırsaklarımı kustum ve midemdekileri kapının yanındaki küçük çalılara sıçrattım.

Kulaklarımdaki uğultu azalınca elimin tersini ağzıma sildim ve temiz elimi dizime dayadım.

Kardeşler böyle yapardı.

Steel'in bakire olduğunu mu düşünüyordum? Hayır.

Ama işte buradaydım, yerleşkedeydim ve beni görmeye gelmemişti, beni buraya getiren o değildi. Hayır, bunu Bear yapmıştı.

Steel bilardo masasında sakso çektiren bok suratlı biriydi.

Tanıdığım adam neredeydi?

Başka bir mide bulantısı dalgası beni vurdu ve yerleşkeden çıkmazsam delireceğimi düşündürdü.

Yatakhaneye girdim, sırt çantamdan koşu ayakkabılarımı aldım ve parmak arası terliklerimi çıkardım.

Memelerim büyük olduğu için genellikle destekleyici bir sütyen giyiyordum ve esnek taytlarım ve tişörtümle şehre kadar olan birkaç mili sorunsuzca koşabileceğimi biliyordum.

Sonrasında nereye gideceğim tamamen başka bir konuydu. Ama kaçmak şarttı.

Yeni evime gireli daha bir saat bile olmamıştı ve ben şimdiden çıkmak istiyordum. Bu iyiye işaret değildi, değil mi?

Benim gördüklerim de öyle.

Çelik benimdi. O tavşanların değil. Benim.

Yoksa... öyle miydi?

Az önce gördüğüm kadarıyla değildi, ama Mav'la yaptığım o konuşmadan sonra umutlarım kesinlikle yüksekti.

Aptal, aptal, aptal ben.

Şimdiye kadar kalbinin kırılmasının tek yolunun umut etmek olduğunu

öğrenmemiş miydim? Steel'in beni öpeceğini ummuştum.

Çıkmaya başlayacağımızı

ummuştum. Beni

sahipleneceğini ummuştum.

Ama işte buradaydım, annem beni bir ton borç içinde bıraktığı için bir ranzada yalnızdım, etrafta dolaşan borç tahsildarları sayesinde kollarım yara bere içindeydi, tüm bunlar olurken hayatımın aşkı kulüp kapışması tarafından emiliyordu ve...

Gözlerimi kapattım.

Buradan, ondan uzağa, hızla kaçmam gerekiyordu.

Sahip olmaya cesaret ettiğim tek umut oydu ve umudun aptalca bir oyun olduğunu bana bir kez daha kanıtladı.

Tabii ki bu kalbimin daha fazla acımasına engel olmadı. Sadece acıdan kaçmam gerekiyordu. Bunu yapabilirdim, değil mi? En azından denemek zorundaydım.

ON ÜÇ

TAŞ

"Seni sakinleştirmek için bir ilaç kokteyli kullandığını düşünüyoruz Stone," diye açıkladı doktorum, ben uyumamaya çalışırken, "ve bu yüzden sonuçlar gecikiyor, çünkü her birinin kan dolaşımını terk etmesi için farklı bir süre var." Adam bir nefes verdi. "Dürüst olmak gerekirse, bazılarında kullandığı seviyelerle hayatta olduğun için şanslısın." Çizelgelerimi kontrol ederken gözleri parladı ve bir parçam onlara bakıp okumak istese de bilmek de istemedim.

Bunun garip olduğunu tahmin ediyordum ama şu anda garip bir yarı yaşamdaydım. Her zamankinden daha pasif, değiştiremeyeceğim şeyleri daha kabullenici.

Bu şeylerden biri, öldürme çılgınlığını gizlemek isteyen bir kaçık tarafından rehin alınmaktı, o halde bana verilen kokteyl hakkında endişelenmenin ne anlamı vardı? Hepsi göreceli, değil mi?

Ayrıntıları anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Karışımın kan dolaşıma bu şekilde girmesi ve kalbimin ilk başta çarpması nedeniyle, adrenalinle uyuşturulduğumu biliyordum. Anında bayılma için, içinde diazepam ya da başka bir şey olmalıydı ve kendimi yüksek gibi hissettiğime göre? Belki biraz da morfin.

Bu kombinasyonla, bu dünyada dolaşacak kadar uzun süre hayatta kalabilmem için Tanrı'dan daha fazlası yanımdaydı. Artık bana ne verildiğini bildiklerine göre, bana uygun şekilde davranacaklarını biliyordum.

En büyük endişem, odamın dışında benimle konuşmak için beklediklerini bildiğim polislerdi.

Indy son birkaç saattir onlara söyleniyordu ve bunun nedeninin ben uyurken beni sorgulamak istemeleri olduğunu biliyordum.

O zamanın bir kısmında gerçekten dinleniyordum, bir kısmında ise dinlenmiyordum. Sadece ölü taklidi yapıyordum -ah, ironi- çünkü onlarla yüzleşemiyordum.

Sorularıyla yüzleşemedim.

Geçmişim nedeniyle her şeyden şüphelenilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum ve bu durumda polislerin hikayenin benim tarafıma inanmayabileceğini biliyordum.

Dudağımı ısırdım, Çelik'in burada olmasını çok isterdim ama doktor konuşmasını bitiremeden biri kapıyı çaldı ve içeri daldı.

Rachel Laker'ın elinde küçük bir servete mal olduğunu bildiğim bir evrak çantasıyla, bu boktan odada kelebek gibi görünmesine neden olan parlak kırmızı bir pantolon giymiş halde içeri daldığını görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Kendimi zaten bok gibi hissediyordum ama onu böyle tertemiz görmek beni daha da bok gibi hissettirdi.

Doktor ona bakmaya başladığında, neredeyse bana ilaçların dökümünü vermesini isteyecektim

ama bunun dilini damağından çözeceğıinden şüpheliydim. Bu yüzden ben de kendi

dilimi çıkardım, sonra fark etmediğinde gözlerimi devirdim.

Rachel benden bir yaş büyük olmasına ve her zaman Rex'in kızı olmasına rağmen, hiçbir zaman o kadar da yakın olmamıştık.

Neden olalım ki?

İkimiz de bugün bulunduğumuz yere gelebilmek için MC'ye güvenerek çok çalışmış profesyonel kadınlar olsak da, aramızdaki her şey zıttı.

Bu, bir arkadaşlığı temellendirmek için yeterli değildi.

Rachel aynı zamanda kendini beğenmiş, biraz kibirli, tam bir baş belası ve Yargıç Judy'den daha tartışmacıydı. Aslında, Yargıç Judy'yi fena halde soğukkanlı gösteriyordu.

Bu düşünce dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu ve Indy'ye bir bakış atıp doktora yönelttiği tiksinti dolu bakışları fark ettiğimde, diğer kadına bakarken bile gülümsemek zorunda kaldım ve "Burada ne yapıyorsun Rachel?" diye sordum.

Evrak çantasını yatağın üzerine, ayaklarımın yanına koydu. "Ne düşünüyorsun? Beni Rex getirdi." Gözleri beni şaşırtmayan bir soğukkanlılıkla üzerimde gezindi. Ne şaşırtmıştı? "İyi misin?" diye sorarken sesindeki sıcaklık.

Sesinin bu kadar güzel çıkmasına şaşıarak gözlerimi kırptım ve Indy'nin şaşkınlığını da hissettim. Doktor boğazını temizledi. "Ben artık gideyim, Stone."

Ona ilgisiz bir bakış attım ama başımla teşekkür ettim.

Odadan dışarı süzüldü, neredeyse kapıya çarpacakken bakışları tamamen Rachel'a odaklanmıştı.

Rachel tabii ki fark etmemişti. Şık saçları, mükemmel makyajı ve parlak kırmızı pantolon takımının içindeki öldürücü fiziğiyle? Çoğu piyonun üstündeydi.

Onu her gördüğümde Rex'in neyi çekici bulduğunu hep merak etmişimdir.

Elbette güzeldi. Eşcinsel değildim ama Tanrı aşkına onunla yatardım. O kadar güzeldi ki. Sanki sanatsal bir İtalyan filmine aitti. Şairlerin ilham perisi olarak hayal ettikleri biriydi.

Ama Rex?

Dostum mu? Bir MC'nin başı mı? Kahvaltıdan önce pedofilleri hadım eden ve akla gelebilecek en kötü suçlardan bazılarını işlemekte hiçbir sakınca görmeyen biri mi?

Rachel ile, kimin kışında bir sopa vardı? Kanuna kim inanırdı?

Cehennemde yapılmış bir eşleşmeden daha fazlasıydı.

Indy benim adıma, "Hayatta olduğu için şanslı," diye mırıldandı; ona gülümsemek, onu yatıştırmak istedim ama gerçeği yatıştırmak mümkün değildi. "Polisler onunla konuşmak istiyor, travmatik bir olay yaşamış olmasına, bitkin ve görünüşe göre hâlâ uyuşturulmuş olmasına rağmen!"

Rachel gözlerini kıstı. "Gelirken yanlarından geçtim. Onlara tek kelime etmedin mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Dinleniyordum. Bir şey söyleyemeyecek kadar yorgundum."

Bakışları yumuşadı. "Üzgünüm Stone. Bu içinde bulunulacak korkunç bir durum." Bir nefes verdim. "Teşekkür ederim Rachel."

Bana nazikçe gülümsedi. "Tamam, hikayeyi açıklığa kavuşturmalıyız."

"Hikâye falan yok," diye tersledi Indy ve ben de uzanıp elimi omzuna bastırdım.

"Sakin ol, aşkım."

Rachel'ın bakışları bileğime kaydı. "Seni bağladı mı?" "Kötü bir şekilde," diye itiraf ettim. "Onun azılı bir katil olduğunu sanmıyorum."

"Polis onun eşyalarını inceledi. Yakın zamanda ölen hastalarla ilgili detaylı notları varmış. Indy bize şüphelerinizi anlattı. Bunları polislere aktardım, onlar da Annie Young gibi birinin neden sizi

kaçırarak gibi bir şey yaptığını merak ediyorlardı."

"Annie," diye mırıldandım. "Adı buydu." Sonra ırkıldım. "Kahretsin, onu öldürdüğüm ve adını bilmediğim için kendimi kötü hissediyorum."

"Gerçekte ne oldu?" Rachel dikkatle sordu, ben de anlattım.

Nasıl bağlandığımı ama etkili bir şekilde bağlanmadığımı, kendimi bandın bağlarından nasıl kurtarmayı başardığımı ve sonra odaya girerken boğazını nasıl kestiğimi anlattım.

Tüm bunları tek kelime etmeden işlerken dudağımı ısırdım. "Bu nefsi müdafaa, değil mi?"

Indy'nin gerginliğini hissedebiliyordum ve Caleb'in daha yumuşak ve daha az önyargılı bir yargıyla sadece bir ay hapis yatacağı bir suçtan dolayı hapse atıldığını düşününce onu suçlamadım. Üstelik yanında bu köpekbalığı varken. Rachel büyük bir beyazı bile suda titretirdi.

Rachel başını salladı. "Hiç şüphesiz. Rex beni burada istedi çünkü kulüple olan bağlarınız nedeniyle bazı şeylerin nasıl algılanabileceğinden endişe duyduğunuzu söyledi. Bu korkuyu anlıyorum, bu yüzden elimden geldiğince çabuk geldim."

"Olayları çarpıtmayacaklarını mı düşünüyorsun?" Rachel omuz silkti.

"Bırakın denesinler."

Ancak Rachel'ın, Annie Young'ın ölümüyle daha fazla ilgim olup olmadığından emin olmadığı açıktı. Sonuçta, duymayı beklediği şey bu değilse neden benden hikâyemi istesin ki?

Kurgu mu? Keşke.

Tanrım, tüm bu kâbusun yorgun bir uykuda gördüğüm bir rüyadan başka bir şey olmamasını diledim.

"Polis için hazır mısın?" diye sorduğunda nefesimi içime çektim. Gitmeyecekler ve bu konuşmanın bittiğini bilerek daha rahat dinlenebilirsin." Soruyor gibi görünüyordu ama devam ederken bana başka bir seçenek bırakmıyordu, söyleyeceğim her şeyin üstünden geçerek, "Seni sorgulamaları için bir neden olmadığı için bazı şeyleri senden uzak tutacağım, ama az önce bana anlattığın gibi gerçekleri duymak isteyeceklerdir." Odanın köşesini işaret etti ve mırıldandı, "Ben burada duracağım, böylece dikkatlerini dağıtmadan her şeyi duyabilirim."

Ben daha bir şey söyleyemeden arkasını döndü, kapı kolunu tuttu, çevirdi ve çekerek açtı. Kapı açıldığında yana kaydı ve işaret ettiği köşeye yöneldi.

Polis kapının yanında duruyordu ve ben de onlara hafifçe gülümsedim.

İki dedektiften biri kadındı ve ben ona endişeyle bakarken o bana yumuşak bir gülümseme attı.

İkisi de sıradan takım elbiseler giyiyordu ama adamın Long Island büyüklüğünde bir göbeği vardı, kadın ise Indy kadar inceydi.

Bana yaklaşırken elini uzattı ve ben de dün yan tarafıma düştüğüm için kollarımda ve omuzlarımda oluşan acıyı hissederek elini sıktım.

Tanrım, dün. Bu nasıl bir ömür önceymiş gibi hissettirdi? İçimi çektim, bunu sindirmeye çalıştım ve başaramadım.

"Ben Dedektif Wandsworth ve bu da Dedektif Granger. On dördüncü karakoldan geliyoruz hanımefendi ve dün meydana gelen olayı araştırıyoruz. Bizimle konuşabilecek kadar iyi misiniz?"

"Hayır dese umurunda olur muydu?" Indy mırıldandı ve ben de ona sert bir bakış attım.

"Indy," diye homurdandım, omuzlarını kamburlaştırmasını izledim. Bu hareket savunmaya yönelik olsa da onu da görmezden geldim ve "Sadece çok yorgunum" dedim.

"Doktorlar Annie Young tarafından uyuşturulduğunuzu doğruladı. İlaç kokteyli

en sıra dışı olanı."

"Eczane teknisyeni olarak çalışıyordu," diye cevap verdim temkinli bir şekilde. "Sanırım birleştirilmemesi gereken şeyleri birbirine karıştırması mantıklı."

Dedektif Wandsworth bunu duyunca mırıldandı. "Saldırı hakkında ne hatırlıyorsunuz?"

"Çok az. Arkadaşım Indy ile telefonda konuşuyordum," diye cevap verdim, onu göstererek. "Sonra birdenbire boğazımda bir iğne hissettim, yüzüme kloroform olduğunu tahmin ettiğim bir şey itildi ve ondan sonra başka hiçbir şey hissetmedim. Sayım için dışarıdaydım."

"Bayan Young'ın dairesinde mi uyandınız?"

Yutkundum. "Yalnızdım ve oradan çıkmam gerektiğini biliyordum." Titrek bir nefes aldım. "Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım."

"Anlaşılabilir," diye mırıldandı dedektif, gülümsemesi sempatikti.

"Kendinizi nasıl kurtardınız?"

Soruyu soran Granger'a baktım ve ellerimi kaldırdım. "Beni normal bir bantla bağladı, hani şu ambalaj kutularına yapıştırılanlardan. Koli bandıyla değil. Ayaklarımı falan bile bantlamadı."

"Kurtulmam gerektiğini biliyordum, aksi takdirde mahvolacaktım, bu yüzden bağlardan kurtulmayı başardım ve sonra bir şifonyere sürünerek, vazolarından birini kaparak ve kafasında parçalayarak kaçtım. Benim için tekrar geldiğinde, başka seçeneğim yoktu-" Çenemi eğdim, Annie'yi öldürmenin ne kadar kolay olduğunu düşündükçe boğazım düğümlendi.

Kahretsin, benim açımdan da bir saniye bile tereddüt yoktu. Sanki bir profesyonelmışım gibi ona vurduğum ve bir de baktım ki kan kaybından ölmüş.

Daha önce de kan görmüştüm, Tanrı aşkına. Ama bu kan farklıydı.

O kan benim yüzümden dökülmüştü ve bunun üstesinden gelebileceğimden emin değildim. Nefsi müdafaa için olsa bile.

Zarar verme... Hipokrat Yemini ettiğimde verdiğim söz buydu, ama yine de bozmuştum.

İkiye ayırmış.

Bir el uzandı ve kolumu okşadı. Dokununca irkildim, sonra polis olduğunu fark edince gözümü kırpıttım.

Gözlerimin önünde iyi polis, kötü polis saçmalığı mı yaşıyordu?

Wandsworth sempatik, hatta empatik görünüyordu. Granger arı kovanına oturmuş gibi görünüyordu. Hem de üzerinde kıyafet yokken.

Yutkundum. "Özür dilerim. Yaşanması zor bir şeydi."

"Görmesi zor bir şey," diye karşılık verdi Granger, küçümsediği her halinden belliydi. "İlk seferin için harika bir vuruştun, ama sonra, kravatlarınla gerçekten ilk kez birini doğrayıp doğramadığını merak etmek zorundayım."

Rachel havladı, "Dedektif, travmatik bir deneyim yaşadığı belli olan müvekkilime yem atmamanızı memnuniyetle rica edeceğim. Müvekkilim doktor olmaya çok yakın, dürüst, çalışkan, iyi bir vatandaş, bir geçmişi var, çünkü kimin yok ki? Ancak geçmişi bir yana, bu geçmiş onun geleceğini etkilememiştir."

"Sadece bileklerine, kan testlerinin de doğruladığı gibi vücudundaki uyuşturucu maddelere ve boğazında enjeksiyonun yapıldığı yerdeki izlere bakarak bile bu hikayeyi uydurmadığını görebilirsiniz."

Granger burnunu çekti ve benim kâbusum olan şeylerden bahsediyor olsa da ona bakmaya zahmet etmedim. Onun yerine Rachel'a baktım.

Daha önce hiç görmediğim bir şekilde canlanmıştı, bu ilginçti çünkü herkes onun bir buz prensesi olduğunu biliyordu, yine de buradaydı, o kadar parlak yanıyordu ki, güvelerin saklandığı

yerden çıkıp etrafında uçmaya başlamaması bir mucizeydi.

Bileklerimdeki bandajları ovuşturdum, ovuşturdum çünkü ağrıyorlardı, ama tahmin ettiğim gibi banttan dolayı biraz kaşınıyorlardı ve acil serviste böyle canlanıp canlanmadığımı merak ederken iç çektim.

Belki de yaptım.

Eğer bu onun tutkusuyorsa, benim olan bir şeyi yapabildiğimde neden canlanmayayım?

Mırıldanmadan önce dudaklarımı büzdüm, "Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Adının ne olduğu ya da başka bir şey hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yüzünü koğuştan tanıdım ama hepsi bu. O kişinin o olacağını hiç düşünmemiştim.

."

"Ölüm meleği mi?"

Başımı salladım ama Wandsworth'a bakmaya zahmet etmedim.

"Birinin hastanedeki hastaları öldürdüğünü ne zamandır biliyordunuz?"

Baş dönmeme bir de mide bulantısı eklendi. "On hafta kadar bir süre boyunca şüphelerim vardı. Birdenbire ölen üç farklı hasta çok fazlaydı ama bu durumlarda otopsi önermek dışında yapabileceğim pek bir şey yoktu ve kabul edelim ki bu da olmayacaktı.

"Hiçbir uyarı olmadan ölen son evre kanser hastaları mı? Evet, işler tam olarak böyle yürüyor. Bir üst makama gitmiş olsaydım bile, bunun örtbas edileceğinden emindim."

"Yürürlükte olan protokoller var."

Rachel homurdanarak beni şaşırttı; protokollere o da benim kadar inanıyor gibiydi ama ben sadece başımı salladım. "Gerçek şu ki, eğer bir üstüme gitseydim, beni ofislerinden kovarlardı ve muhtemelen kendimi uydurma bir BS nedeni yüzünden idari izinde bulurdum.

"O zaman polise gitseydim, elimdeki gerçekleri destekleyecek hiçbir kanıtım olmadığı için beni karakoldan kovardınız."

"Peki bunlar hangi gerçeklerdi?"

"Louis Hunt, kulaklarından çıkmaya başlayana kadar portakallı jöle yiyebilirdi. Ölmeden bir gün önce sekiz bardak içmişti."

Wandsworth kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Kesinlikle. Anlamıyorsun. Anlamıyorsunuz ve o zamanlar size açıklamalarımınla gelseydim bana inanmazdınız. Ölen hastalarımın intikamını almak için hiçbir imkanım yoktu ve yapabileceğim tek şey onları güvende tutmaya çalışmaktı.

"Gerçek şu ki, herkese göz kulak olmak için çift vardiya çalışıyorum ama ben sadece bir kişiyim."

"Son zamanlarda bu yüzden mi bu kadar meşgulsün?" Indy şaşkınlık dolu bir ses tonuyla sordu.

Omuz silktilim. "Evet. Bu konuda pek söz hakkım yok gibiydi, Indy. Korunmasız olmalarına izin verecek değildim ve o zaman bile işe yaramadı, değil mi? Angela yine de öldü."

"Angela Corburton?"

"Evet," diye yanıtladım Granger'ı. "Onun 'yardım ettiği' hastaların dosyalarını bulduğunuz doğru mu?" "Doğru. Ama üç hastadan çok daha fazlası var."

Boğazım düğümlendi. "Orada kaç kişi vardı?"

Wandsworth'un yüz ifadesi kenarlardan daha da aşağı döndü. "Kırk bir."

Nefesim kesildi ve vücudumda tetiklenen acı, baş dönmesinin yüzüme tam olarak vurmasına yetti.

"Kırk bir mi?" İnanamayarak tekrarladım. İnanmak *istemiyordum*. Nasıl

olmuştu da kırk bir kişi ölmüş ve kimse onların ölümünü sorgulamamıştı?

"Annie Young onun faaliyetlerinden haberdar olduğunuzdan nasıl şüphelendi?" Granger havladı.

Bir an için o kadar sersemlemiştim ki sorusunu duymadım bile. "Bu konu hakkında

Harriet, rotasyonumdaki bir hasta. Kulak misafiri olmuş olmalı ve dışarı çıkıp Indy ile bu konu hakkında konuştuğumda o da oradaydı. Beni takip etmiş olmalı."

"Harriet Kundy?"

Bu soru karşısında hareketsiz kaldım. "Lütfen bana onun ölmediğini söyleyin!" "Korkarım öldü, Dr. Walker."

Acı içimde parçalanırken kalbim göğsümde burkuldu.

"Ona yalan söylediğimde bana inanmıştı. Öldüğü gece herkesin gitmesi gerekirken Angela'nın odasında birini gördüğünü söyledi. Bir hemşire olduğunu söyledim. Annie Young'ın onun bir tehdit olduğuna inanması için hiçbir neden yoktu."

"Görebildiğimiz kadarıyla Young raydan çıkıyordu. Her hasta hakkında, teşhislerinden prognozlarına, doktorların onlara nasıl yanlış tedaviler uyguladıklarına ve neden onun yardımına ihtiyaç duyduklarına kadar her şeyi titizlikle not etmeye başladı. İlk kurbanları hakkında otuz sayfadan fazla not tutarken, son dönemlerinde..." Wandsworth bir kelime bulmakta zorlandı. "İş, dört ya da beşe düşmüştü."

İlaçların verdiği ağrının gözlerimi açmamı zorlaştıran bir migrene dönüştüğü alnımı ovuşturdum.

"Gördüğünüz gibi müvekkilim ciddi bir rahatsızlık içinde. Hepsi bu kadar mı?"

Rachel'in profesyonel tonu Granger'ı yatıştırmadı. Bunun yerine, "Kaybolduğunuzda neden bir grup MC motorcusunun hastanenizi bastığını anlatmak ister misiniz? Ve o motorculardan birinin Jersey'e dönerken neden vurulduğunu anlatmak ister misin? Kaçırılmanla aynı zamanda mı? Sanırım bize söylemediğiniz bir şey var Dr. Walker ve sizi temin ederim ki bunu çözeceğiz."

Sözleri karşısında irkildim, Indy'ye bir bakış attım ve onun da kimin vurulduğu konusunda benim kadar kararsız olduğunu gördüm.

Ama Rachel'a baktığımda, onun da bildiğini gördüm. Orada acıma vardı.

"Hayır," diye inledim.

Yüzünü buruşturdu. "Durumu stabil."

Rachel'in cevabı beni tekrar yastıklarına gömdü.

İşimi yapmaya ve tutuklularını ya da sevdiklerini kurtarmaya çalışırken polisleri ya da hasta yakınlarını rahatlatmak için kaç kez bu kelimeyi kullandım?

Kaç kez, onları bu hale getirmek için mücadele ettiğimizde birileri istikrarlı olmamıştı?

Ağzım çalıştı, dudaklarımdan hiçbir kelime dökülmedi, ama lanet olası hayatımın aşkı Çelik'in vurulduğunu ve işin özüne indiğimde beni yatağının başında istemeyeceğini anladığımda kendimi tam bir umutsuzluk içinde buldum.

Elini tutmamı istemezdi.

Ve bu, Annie Young'ın da kullanmış olabileceği, kalbime saplanmış bir bıçaktı.

ON DÖRT

LODESTAR

Kulüp binasının arkasından gelen kıkırdamaları duyduğumda, sırtıttığımı gizledim çünkü burada yapılan seksî eğlenceli buluyordum.

Benim gibi inanılmaz derecede bastırılmış biri için bu bir gösteri izlemek gibiydi. Aslında, bir şovdan daha iyiydi. Yirmi dört saat pornoya erişmek gibiydi ve burada gerçekten geliyorlardı.

Kişisel olarak çok iyi olmasam bile seksten etkilendiğimi itiraf edebilirim. Kendim yapmak için hiç arzu duymasam bile.

Ama yerleşkede bu kadar açık olmalarını seviyordum ve sadece Günahkârlar'ınkini de değil. Çoğu MC'nin kulüp evi böyleydi - geceleri orjiler, gün boyunca uykulu ve uyuşuk.

Bu yüzden *şimdi* böyle bir kıkırdama duymak beni şaşırttı. Bu tür şakalar için çok erkendi.

Köşeden bakıp kim olduğunu anlamaya çalıştığımda, iki yüzü tanıdığımda kaşlarım kalktı.

Kuzey elini kesinlikle üvey annesi olan bir kadının eteğine doğru kaydırırken içimden mırıldandım ve arkama yaslanıp babasını aldatan bir oğlun gösterisini izlemekten memnun bir şekilde kaşlarımı kaldırdım.

Yemin ederim, bu *Maury*'den daha iyiydi.

Yani, hadi ama! Bu bir dizinin tüm heyecanına sahipti ama gerçek hayatta aksiyon vardı. Büyüleyici, diye düşündüm. *Etkileyici*.

Ancak yapacağım şey kadar büyüleyici değil.

Üvey annesinin dudaklarına inerken North'a sırttım, sonra onun fermuarını karıştırmaya başladığını izlediğimde ikisini de rahatsız etmeyen yumuşak bir kurt ısılgı çıkardım.

Elini sikinin etrafında gezdirirken başımı yana eğdim ve bunun ilk kez olmadığını fark ettim.

En azından ben öyle düşünmüyordum.

Kadının dokunuşunda, kavrayışında hiç tereddüt yoktu. Ve North'un, kadının dokunuşundan aldığı zevkle ürperirken alnını onunkine gömme şekli bana bunun tek seferlik bir şey olmadığını söyledi.

Çok daha iyi!

Nefesimin altında mırıldandım ve onlar bunu duymayınca dilimi şaklattım.

Buraya sadece beynimi boşaltmak için gelmiştim.

Stone'u bulmaya çalışıp başarısız olduktan ve kaynak eksikliğine kızdıktan sonra

polisin müdahalesi olmadan onu geri almamı sağladı, bir molaya ihtiyacım vardı.

Sonra kıkırdamayı duydum ve *Jerry Springer*'ın bir aile bölümünü izlerken, bunu kendi çıkarım için kullanabileceğimi biliyordum.

Elbette, kazanç bunu ifade etmenin çok zor bir yoluydu.

Onlara *bir şeyler* yapmaları için şantaj yapacak değildim.

En azından, uzun vadede zaten gerçekleşmeyecek şeyler değil.

Dil gıdıklamam şaşırtıcı bir şekilde işe yaradı ve kadın sertleşti. Dürüst olmak gerekirse, adını hatırlayamıyordum çünkü onu burada sadece iki kez görmüştüm, sadece her zaman Dog'un yanına yapıştığını biliyordum ve Dog, Giulia ile akrabaydı ve bu nedenle ilgimi çekiyordu.

Beni gördüğünde dehşet gözlerini aydınlattı ve ben de ona gülümsedim. Ancak bu onun korkularını yatıştırmadı ve hemen, "Köpek'e söylemeyeceğim," diye mırıldandım.

Sözlerim North'un geri çekilmesine neden oldu ve aceleyle saklamaya çalıştığı sikinin iki elinin arasında sallandığını gördüğümde dişlerimin arasından ılık çaldım.

Tanrım, büyük bir çocuktu.

Fermuarı çekene kadar gözlerim aletindeydi, ona sırttım ve bana kaşlarını çatıldığını gördüm.

Omuz silktim, hiç özür dilemeden. "Göğüslerimi göstersem dik dik bakarsın, değil mi?" Ona göz kırptım. "Baktığı için bir kızı suçlayamam."

Kuzey öfkeleni. "Bizi izleyerek ne halt ediyorsun?"

"Üvey annenle öpüşmeni mi izliyorsun?" İkisine de sırttım. "Merak etmeyin," diye tekrarladım. "Dog'a söylemeyeceğim ama önce bana bir konuda yardım etmenizi istiyorum."

Kaşları çatıldı. "Bana şantaj mı yapıyorsun?"

"Zeki çocuk. Ama buna bir isim koymak zorunda değiliz. Sadece bir şey istiyorum-"

"Bütün lanet olası şantajcılar böyle der," diye sözünü kesti kadın. Jenny miydi? Charlie miydi? Emin değildim.

Önemli değildi.

"Hayır, aslında ciddiym. Sadece Steel'in yanında getirdiği sandığın nerede saklandığını bilmek istiyorum." Kuzey gözlerini bana dikti. "Bunu neden bilmek istiyorsun ki?"

Kadın ona dirsek attı. "Kapa çeneni ve söyle ona, North. Bilmek istediği tek şey buysa." Kesiğini boğazına engel oluyormuş gibi, sanki bir üniforma ya da lanet bir gömlek yakasıymış gibi çekiştirdi,

ve bu jest karşısında gözlerimi devirdim.

"Bak, bana nerede olduğunu söyle, bir bok demeyeceğim."

"Sana nerede olduğunu söyleyemem. Lily ve Tiffany'yle olanlar yüzünden zaten çok kötü durumdayım."

"Ne zararı olabilir ki?" diye mırıldandı kadın, elini adamın karnına koyup kirpiklerini ona doğru savururken.

"Ne zararı var? Bu sorulmaya değer bir soruydu.

Niyetimin Kuzey'i tehlikeye atıp atmayacağını düşündüm ve öyle olduğunu sanmıyordum. Muhtemelen oraya giden yolu kendim bulabilirdim ama bunu sormak, ertesi günümü bir uyduyu hackleyerek geçirmekten daha kolaydı.

Adının Buzdolabı olduğunu biliyordum, konuşmalarına kulak misafiri olmuştum, ama gerçek şu ki, ziyaret ettiğimde onu hiç bulamamıştım, bu yüzden şimdi orada bir hazine vardı, Lancaster üzerinde çalışmaya başlamanın zamanı gelmişti.

Günahkârların sormayacağı sorularım ve ona ulaşmak için başvurmayaacakları yollarım vardı.

Kuzey boka batabilirdi ama cevaplarımı almak için Donavan'a zarar vermeyecektim.

Sadece kafasını sikecektim.

İşkencenin en iyisi.

Mırıldandım ve "Sadece nerede olduğunu bilmem gerekiyor" dedim. "Bir kamyon ya da ATV olmadan oraya ulaşamazsınız."

"Benim bir SUV'um var. Hatırladın mı?" Buraya geldiğim ilk gün beni kapıda karşılayan kişi oydu. Kuzey'in bu kadar güzel ama bu kadar aptal olması çok yazıktı. Kardeşinin aksine.

Hawk çok nadiren gülümseyen ve genellikle mutsuz olan çok lezzetli bir kış parçasıydı, ama mermer bir heykel gibi bir yüzü ve görünüşe göre sekiz bulmadan iki ile ikiyi nasıl toplayacağını bilen birinin beynine sahipti.

Kuzey mi?

O kadar emin değildim.

Konseyin Hawk'ı Kuzey'e tercih ettiği her iki kardeşe verdikleri görevlerden belliydi. İkizler üzerinde hangisinin akranlarından daha iyi onay aldığını görmek ilginç bir psikolojik deney olabilirdi ama ben o kadar da kötü biri değildim.

Artık değil.

Bu da başka bir Lodestar'dı. Başka bir zamandan ve başka bir yerden.

Kadın tekrar adamın karnını okşadı. "Tamam Kuzey, istemediğini biliyorum ama baban öğrenirse beni eşek sudan gelinceye kadar döveceğini biliyorsun."

Bunun üzerine gerildi ama sözleri gözlerimi kısmama neden oldu. "Seni dövüyor mu?" Sorum karşısında irkildi ve bana ters ters baktı. "Sana ne lan?" "Aslında çok umurumda." Mırıldandım. "Onun aramızdan çıkmasını mı istiyorsun?"

Ağzı kocaman açıldı. "Ha?"

"Beni duydun. O senin için bir tehlike mi?"

"Sadece sarhoş olduğunda." Cevabı beni güvenle doldurmadı. "Ve görünüşe göre şimdi. Hayatından endişe ediyor musun?"

Bu soruyu sormamı hiç beklemediğini söyleyebilirdim ama aynı zamanda sıradan bir şantajcı da değildim.

Elbette, sebep ve fırsat iki şeydi, ama ben bir sürtük değildim. Ve özümde bir feministtim.

Aslında sadece feminist değildim, *lanet* olası bir feministtim.

Hiçbir şekilde bu kadının hiçbir başvurusu olmadan tekmelenmesine izin vermeyecektim.

"Beni öldüreceğini sanmıyorum."

"Onu oğluyla aldattığı için bile mi?" Ses tonumu yumuşatarak sordum.

Yüzünü buruşturup North'a sadece köpek yavrusu aşkı olarak sınıflandırabileceğim bir bakış attığında içimi çektim. "Şaşırdım. Nyx genellikle karısını dövenlerle ilgilenir."

"Sadece ona söylerlerse."

North'un mırıltısı beni nefesimin altında oflattı. "Evet, adam akıl okuyucu değil. Onu *biraz* rahat bırakmalısın."

Kadın başını salladı. "Bela istemiyorum. Eğer bana söyleneni yaparsam, Köpek altın kadar iyidir." Bu sözler karşısında her yanımda ürperdi.

Bana söyleneni yaparsam?

Neydi o?

Labrador retriever mi?

Kendini bu kadar değersizleştiren bir kadınla baş edemediğim için nefes nefese kaldım ve mırıldandım, "North, bana buzdolabının yerini söyleyeceksin, seni aldatırken yakaladığım için değil.

"Çünkü o orospu çocuğunu öldüreceğim ve sen de bunun için bana teşekkür edeceksin."

Bunun üzerine ağzı bir karış açık kaldı. "Onun ölmesini istemiyorum. Onu seviyorum!"

"Onu seviyor musun?" Alay ettim. "Onu seviyor olsaydın, kulüp binasının bir köşesinde herkesin görebileceği bir yerde karısını beceriyor olmazdın. Seni sikişirken bulmak için çok uzaklara gitmem gerekmedi, değil mi?" Gözlerimi devirdim. Tanrım, bu iki mankafanın beyin hücreleri ortak mıydı?

Kadın bunun üzerine homurdandı ama gözlerinde bir suçluluk parıltısı gördüm. Bir sahneyi zorlamaya çalışıp çalışmadığını merak etmeme neden olan bir parıltı. Onu suçlayamazdım.

North çok tatlıydı. Onu istiyordu ve eğer Dog'la olan ilişkisinden kurtulmak istiyorsa...

Oğlunu babasına tercih ettiği için onu kesinlikle suçlamadım.

Bu bakışın bütünüyle ne anlama gelebileceğini düşünürken çenemi ovuşturdum. North'u manipüle mi ediyordu, yoksa partnerinden gerçekten korkuyor muydu? Sonra şu cümleyi düşündüm.

Bana söyleneni yap.

Hayır, Kansas'ın bu tarafında doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Eğer seni dövmediğini öğrenirsem ve onu dışarı çıkarırsam, o zaman senin için gelir ve sana musallat olurum," diye homurdandım, gözlerinin dehşetle açılmasını izledim.

Yutkundü, başını sallarken boğazı düğümlendi ve fısıldadı, "Hayır. Yemin ederim. Ama sadece sarhoş olduğunda."

Korkusuna güvenerek nefesimin altında mırıldandım. Sonra ona gülümsedim. "İstediyini aldın. Bir ortağın resmin dışında kaldı."

"Bunu ben istemedim," diye fısıldadı, ağzı panikle titriyordu ve elleri onu benden koruyabilecekmiş gibi North'u tutuyordu.

Sanki onun için tehlikeliymişim gibi.

Lütfen.

"Hayır, ama senin hayatını tehdit etmesine izin vermeyeceğim." Ona sıırttım. "Ya da herhangi bir kadının hayatını." Ben kendi cinsiyetim için kimsenin varlığından haberdar olmadığı bir süper kahramandım. Bu yüzden hayatımın yıllarını, zamanımı, paramı benden başka kimsenin umursamadığı amaçlara adadım.

Bu kadın listemin en başına yerleşti. Donovan Lancaster'dan sonra tabii ki.

Rex bana o piçle konuşmam için izin vermişti ama bunun onunla ilgilenmelerinden sonra olacağını biliyordum.

Erkekler, yumrukların ve kör nesnelerin, bir neşterin doğru kesiminden daha fazlasını başarabileceğini düşünmeyi tercih ediyorlardı.

Aptallar.

Kuzey üvey annesine bir bakış atarken dudaklarını yaladı. "Babamın ölmesini istemiyorum."

"Yapmalısın. Belli ki değer verdiğin kadını dövüyor..." Ona kaşlarımı kaldırdım, sonra da kızarmasının tadını çıkardım. "Sanırım anneni ve kız kardeşini de incitmiştir."

Yüzünü buruşturdu. "Bu onların hatasıydı."

Bunun üzerine homurdandım. "Ağzından çıkanı kulağın duymazsa sen de benim listeme girmeye çalışacaksın, ahabap." Öfkelen dim. "Onların hatası, kıcı mın kenarı." Ona sert bir bakış

attım. "Bu büyücüyü istediğine emin misin?"

Ona biraz daha goo-goo gözleri yaptı. "Bana karşı çok iyi."

Tekrar mırıldandım. "Anladım. Madem öyle diyorsun."

Bana göre biraz öz değere ihtiyacı vardı, ama ben kim oluyordum da yargılıyordum? Çoğu kadının buna ihtiyacı vardı.

Erkeklerin onları oradan oraya koşturmasına, sağda solda kalplerini kırmasına izin vermek mi?

Siktir et.

Fildişi kulemde iyiydim. Kimse bana dokunamazdı. O

aCooooig amcığı dışında kimse.

Sunucularıma girmiş ve bana içeriden saldırmayı başarmıştı. Piç kurusu.

O hıyar yüzünden ne kadar çok donanımı atmak zorunda kaldığımı düşünerek ofladım ve "North Buzdolabı? Bütün gün bekleyemem, tatlım."

Yutkundu. "Seni oraya

götürebilirim." Gülümsedim. "İyi

cevap!"

Görünüşe göre, ufaklık baba katillğine ilk görüldüğü kadar karşı değilmiş.

Yirmi dakika sonra, SUV'uma sıkışmış bir şekilde, yerleşkenin tamamen yol dışı olan bir tarafında ilerliyorduk. Arabamı temizletmek zorunda kalmak beni rahatsız ediyordu ama lanet olsun, amaç için buna değerdı.

Tekerlekler neredeyse yere battığı için turba gibi bir şey olan otlakların üzerinde ilerlerken ve medeniyetten gittikçe uzaklaşırken onu gördüm. Gördüğüm manzara karşısında mırıldanarak, "İşte buradasın," diye mırıldandım.

"Neden hep mırıldanıyorsun?"

"Çünkü şarkıyı seviyorum," diye

cevap verdim.

"Hangi şarkı bu?" diye sordu, ben sessizliğe bürünüp Buzdolabı'na, uzun zamandır aradığım bir adamı barındıran on sekiz metreye on sekiz metrelik kutuya bakmaya başlayınca.

"Prodigy'den 'Firestarter'," diye cevap verdim dalgınca.

Güldü. "Bunu biliyorum. Müthiş bir melodidir."

Dudaklarım seğirdi.

"*Banging*" kelimesi kullanıldı.

"İki seçeneğin var, seni burada bırakabilirim ve geri yürüyebilirsin ya da arabada kalırsın ve birinin çığlık attığını duyarsan hiçbir şey söylemezsin. Biri derken, şuradaki sandığın içindeki adamı kastediyorum."

Yutkundu. "Hawk'ın dün geri getirdiği sandığın içinde bir adam mı

var?" Tanrım. Bu çocuk ne kadar bilgisizdi?

Rex akıllı olduğu ve aptalın teki olmadığı sürece onu karanlıkta bırakmayacağı için şimdi temkinliydim, ağzımı açtığım için kendimi tokatlamak istiyordum ama görünüşe göre North tam bir hıyar değildi.

Yutkundu ve fısıldadı, "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Ben burada kalacağım. Bir konuda yardıma ihtiyacın olursa diye."

Yorumuna şaşırarak kaşlarımı kaldırdım.

"Teklifin nazik, ama yapmak zorunda

değilsin-"

Başını iki yana salladı. "Eğer Donovan kaçarsa, o zaman boku yerim."

Homurdandım. "Güven bana bubba, hiçbir yere gitmiyor." Ona göz kırptım, ürperdiğinde şaşırmadım. "Ben sıradan bir kadın değilim."

Yutkunması her şeyi anlatıyordu ama "Evet, bunu görebiliyorum" diyerek onayladı.

ON BEŞ

TAŞ

Indy beni içeri götürdüğünde geç olmuştu. Geçti çünkü uyuyor olacağını, uyuşturucudan kafasının güzel olacağını ve bunun taburcu olma sürecine başlamadan önce onu görmek için son şansım olacağını biliyordum.

Hasta görünüyordu.

Isıtılmış ölü gibi görünüyordu ve sadece teninin renginden bile yaşam mücadelesinin zor kazanıldığını anlıyordum.

Indy beni onun yanına götürürken, göğsündeki bandajlara baktığımda titriyor ve midem bulanıyordu, "Neredeyse ölüyordu" diye fısıldadım.

Indy iç çekti. "Sana söyledim, bana nasıl olduğunu söylemediler." "Bu bir soru değildi. Sana onun yaptığını söylüyorum."

"Peki nasıl anladınız? Bandajlar yüzünden mi?" Kadın homurdandı. "Bu hiç mantıklı değil. Kolumda o büyüklükte bir bandaj var ve ben vurulmadım."

"Hayır, dövme yaptırmışsın." Gözlerimi devirdim ama sonra Çelik'in başucundayken şaka yaptığımı fark ettim.

Hastane yatağında.

Hayatı için savaştığı yerde.

Indy, konuşmamızın ne kadar uygunsuz olduğunu sezmiş olacak ki, "Sence iyileşecek mi?" diye fısıldadı.

"Umarım öyledir." İyileşemeyeceği düşüncesiyle yutkundum ve MC'den biri olmadan tek başına olmasına şaşırsam da, "Bana çizelgelerini verebilir misiniz?" diye sordum.

"Eğer sinirlenirsen buradan gideriz" diye uyarmasına rağmen dediğimi yaptı.

"Biliyorum." Parmaklarımla bir 'ver' hareketi yaptım, ardından istatistiklerindeki bilgileri okumaya başladım.

Durumu stabildi. *Şimdi.*

Görmüş olması gereken muameleyi hatırlayınca irkildim ve yüz hatlarımı düzeltmezsem Indy'nin tehdidini gerçekten gerçekleştireceğini biliyordum.

Sorun şu ki, burada olmamam gerekiyordu.

Sorun şu ki, aynı yoğun bakım ünitesinde olmamız ve onu bu şekilde görmem kaderin bir cilvesiydi.

Savunmasız.

Daha önce bu şekilde görüldüğünü bildiğimden emin değildim.

Daha önce onu uyurken ve hastayken görmüştüm ama bu şekilde değil.

Sakinleştirici verilmişti ve vücudunun iyileşebilmesi için birkaç gün daha sakın kalması gerekiyordu. Ama gerçek şu ki, ona bakmak bile kalbimi sızlatıyordu.

"Onu asla sevmeyeceksin, değil mi?" Indy törpüledi.

Omzumun üzerinden ona baktım, gözlerimde hüznün vardı, başımı sallarken onun gözlerinde de aynı hüznün vardı.

"İçimde çok derinlerde."

"Kanser gibi." Ofladı pufladı. "Her neyse, başımız belaya girmeden seni buradan çıkarmalıyız. Yani, buradaki hemşirelerden bazıları çok tatlı ama dışarı atılıp buraya gizlice girmemize yardım eden kişinin başını belaya sokmak istemiyorum."

Aynı fikirde değildim ama ondan uzaklaştırılmak varlığında fiziksel bir acı bıraktı.

Bu acıya ve o anda vücuduma inen diğer tüm ağırlara dayanabileceğimden emin değildim ama bununla başa çıkacaktım. Yapmak zorundaydım.

Tıpkı aramıza koyacağım mesafeyle başa çıkacağım gibi.

Bir kez daha aynı şehirde olacak olsak bile, bu beni tekrar göreceği anlamına gelmiyordu.

Dudağımın içini ısırdım ve "Gitmeye hazırım" diye fısıldadım. İç çekti. "Tamam."

Beni yoğun bakımdan çıkarıp kaldığım bölüme doğru götürdüğünde, yanından geçerken hemşire odasını işaret ettim. "Oraya gitmek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü buradan gideceğim. Eve gitmek istiyorum. Benim için yapabilecekleri başka bir şey yok. Otuz altı saattir buradayım, bana ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok sıvı verildi ve artık eve gitmeye hazırım."

Indy, tartışmak istemediğini bildiğinden, "Çocukları uyaracağım," diye homurdandı. "Neden?"

"Çünkü senin daireni topluyorlar, *güzelim*. Bu yüzden kimse Steel ile oturmuyordu. Şu anda hepsi meşgul."

"Ne?" Birden patladım ve açıklamam gece koğuşunun sessizliğinde gerçekten çok gürültülü oldu. "Evet, *ne*. Seni şehirden çıkarıp West Orange'a geri götürmeye niyetli olduklarını söylemiştim.

Rachel da polisi zorlamak zorunda kaldı çünkü sizi yakınlarda tutmak istediler ama siz sadece şüpheli bir kişisiniz, şüpheli değilsiniz."

Bunun üzerine gözlerim büyüdü. "Bu beni gerçekten daha iyi hissettirdi," diye homurdandım.

"*Sadece* şüpheli bir kişi mi? Harika!"

Kıs kıs güldü. "Şu anda tüylerinin nasıl kabardığını görsen kıkır kıkır gülerdin."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Kaltak."

O da sırıttı. "İnek."

Eğlence azalana kadar ikimiz de kıs kıs güldük ve ben Steel'in tekrar olmak istediğim bir odada olduğu ve dairemin artık bana ait olmadığı gerçeğiyle baş başa kaldım.

Yutkundum, neler olduğunu, hayatımın nasıl daha da kötüye gittiğini merak ettim ve sonra bunu düşünmemeye ve sadece işlerime devam etmeye karar verdim.

"Hemşire odasına, MacDuff," diye mırıldandım ve Indy, neyse ki, itiraz etmedi.

Oraya vardığımda, telaşlı gece ekibine gülümsedim ve onlara "Sabah serbest bırakılma sürecine başlamak istiyorum" dedim.

Yoğun bakımdan çıkarılmışım ve sadece Yüksek Lidren Hastanesi'nde hemşire olan Raina'nın arkadaşı olan bir hemşireyle konuşmam saatler sonra geri dönmeme yardımcı olmuştu.

Gitmeden önce Steel'i görmem gerekiyordu. Ziyaret ettiğimi bilmediği bir zamanda.

Ona olan sevgimi, göğsümün derin dondurucusuna geri koymadan ve sonsuza dek yoluma devam etmeden önce gösterebileceğim bir anda.

Bunca yıldır onun için yanıp tutuşmuyordum. Hayatımı yaşamıştım, başka birini bulmaya çalışmıştım ama bir türlü olmamıştı.

Yine de onu bırakmanın zamanı gelmişti, çünkü belli ki ona tutunmaya çalışıyordum ve bunu yapmamalıydım. Çocukluğumdan beri tanıdığım Robin'e aşık olmuştum ve bu aşk bir kanserdi. Ama kemoterapi zamanı gelmişti.

Hemşirenin homurdanması beni şimdi ve buraya geri getirdi. "Hâlâ gözlem altındasınız."

"Uyuşturucular ya sistemimden atılacak ya da beni öldürecekler." Bu noktada, burada olmak pek bir işe yaramayacak gibiydi.

"İkincisinin bir seçenek olması konusunda rahat mısın?" "Şu anda hastanede olmak konusunda rahat değilim."

Bakışları yumuşadı. "Bunu anlayabiliyorum. Haberler HL'de olanlarla çılgına dönmüş durumda." Başımı salladım, iri gözlerini anlıyordum çünkü ben de bütün gün onu izlemiştim.

Yan tarafımdaki ani bir ağrı beni hemen harekete geçirince yüzümü buruşturarak, "Sadece biraz sessizlik istiyorum, hepsi bu," diye mırıldandım.

"Anlaşılabilir. Mümkün olan en kısa sürede sizi taburcu etmesi için bir doktor getireceğim, ancak bu muhtemelen sabah yedi ya da sekiz civarında olacaktır."

"Nasıl çalıştığını biliyorum," diye cevap verdim sessizce. "Merak etme."

Indy beni uzaklaştırırken bana gülümsedi ve ekip neler olduğunu, bana neler olduğunu ve hayatımın dönüştüğü diğer tüm çılgınlıkları tartışırken fısıltılarını duydum.

"Peki ya Bayan Biggins?" diye sordum.

"Ne olmuş ona?" Indy sordu. "Onu paketliyorlar, değil mi?"

Kadın homurdandı. "Hayır, Stone. Bırakmayacaklar. On sekiz yaşındaki kedinizi burada kiraladığınız dairede bırakacaklar." İçini çekti. "Yemin ederim, çok çılgınca şeyler söylüyorsun."

"Deniyorum," diye mırıldandım, ama yine de Bayan Biggins'i elime geçirme ihtimali, şu anda olduğumdan daha da erken çıkış yapmak istememe neden oldu.

Odama tekrar girdiğimizde gözlerim yaşlarla doldu ve bulanık bir görüşle geride bıraktığım çarşafın dağınıklığına baktım.

"Bunu mu demek istedi?"

Indy'nin sorusu kaşlarımı kaldırmama neden oldu. "Ne demek istiyorsun?" "Senin ölmen hakkında söylediklerini mi?"

Omuz silktilim. "Hepimiz ölebiliriz."

"Bu hiç yardımcı olmuyor, Stone," diye karşı çıktı.

"Hayır, değildi ama yine de doğru." Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Uyuşturucunun bana verdiği zararı duymak ister misin?"

"Hayır. Seni burada kalmaya ikna edemeyeceksem olmaz."

Dudaklarım büküldü. "Burada kalmak zorunda olsaydım kalırdım. Aptal değilim. Ama eve gitmek istiyorum, sonra da hayatımı yeniden yoluna koymak istiyorum."

Elbette bunu söylediğim an, vücudumda bir şeylerin kırıldığını hissettiğim andı.
Acıyla yutkunarak, benimle konuşan Indy'ye bakarken yüzümü buruşturdum.

anlayamadım.

Sözleri beynimi saran ani bulanıklığa nüfuz edemiyordu ve bunu ona tercüme etmeye çalışarak ona baktığımda, içinde bulunduğum çıkmazı anladığını fark ettim.

Dehşete kapılmış bir nefes aldı ve yere baktığımda nedenini anladım.

Başım öne düştü ve bana az önce kustuğum kanla lekelenmiş bir kucak gösterdi. Ne olduğunu anlamadan önce, onu görmemiştim bile.

Bir bok görmedim.

Sadece aşırı güvenimin beni zorlamaya ittiğini biliyordum ama eğer bu dünyadaki son gecemse, Steel'i gördüğüm için minnettardım.

Bayılmadan önce düşündüğüm son şey oydu, bir daha uyanıp uyanmayacağımdan emin değildim.

ON ALTI

NYX

"BENİMLE DALGA MI GEÇİYORSUN?"

"Bak, evlilik beni o kadar da değiştirmedir. Ne zaman şaka yapacağımı biliyorsun? Özellikle de böyle konularda?"

Haksız olmadığı için gözlerimi devirdim, onları ovma için uzanırken bile - kahretsin, yorgundum. "Ne yaptı?"

"Çoğu medeni ülkede kesinlikle yasadışı olan bazı işkence manevraları." Piç herifin sesi etkilenmiş gibi gelmiyordu.

Homurdandım. "Yaşıyor mu?" Önceliğimiz buydu.

Ne de olsa Rex'in onun için bazı planları olduğunu biliyordum ve onu suçlayamazdım.

Bu piç bize çok paraya mal olmuştu ve eğer onu bir kuş gibi öttürebilsek, harcamaya değer bir yatırım olacaktı.

Lancaster'la olan sorunumuz sadece kişisel değildi. Bu her şeyi bitirirdi ama her sonun bir başlangıcı vardı ve Lancaster'ınki de müttefiklerini ispiyonlamayı içeriyordu. Lodestar'ın yaptıklarının yansımalarını düşünürken, "Ne keşfettiğini söyledi mi?" diye sordum.

"Hayır." Mav ofladı pufladı. "İşin kötüsü, onu kanatmadı bile! Yemin ederim, kampta çığlık attığını duyabilirdiniz! Tanrım. Oraya gittiğimizde ne göreceğimden emin değildim ve onu orada dikilmiş, adama işkence ederken gülümserken bulmak bugün göreceğimi düşündüğüm şey değildi."

"O ne yaptı?"

"Ne yapmadı ki?" Mav tısladı. "Onu kırdı. Onu tamamen kırdı." Bir iç daha çekti. "İyi tarafından bakarsak, kokain almış bir kookaburra gibi konuşuyor. Rex'i buraya getirmek istiyorsan, soracak soruları varsa, şimdi tam zamanı olduğunu söyle. Tek yapman gereken Lodestar'ın adını anmak ve o da bokla kaplı bir bebek gibi ciyaklamaya başlıyor."

Bunun üzerine burnum kırıştı. Şerefsizler her zaman altlarına sıçmak ve işemek zorundaydı. Bunun hijyenik olmadığının farkında değiller miydi?

Kendi kendime homurdanarak, "Bu işe karışıyor musun, yoksa bu işin dışında mı kalıyorsun?" diye sordum.

Hattın ucunda küçük bir beyaz gürültü oldu, sonra Maverick yavaşça mırıldandı, "Ben karışmıyorum. Birinin kadınları sakinleştirmesi gerekiyordu ve nedense beni dinlediler. Bağırmaya başladığında, yemin ederim ödümü kopardı, onları boş verin."

Dudaklarım kıvrıldı. "Bunun doğru olduğundan şüpheliyim," diye gürledim. Maverick'i 'korkutmak' için çok şey gerektiğini biliyordum ve bunun nefret ettiği bir adamın işkencesi

olmayacağını da biliyordum.

Rex'in şehirdeki müttefiklerimizden biriyle görüşmesini izlerken çenemi ovuşturdum.

Five Points ana ekibimizdi ama *Demonios Bandidos* ile de bazı bağlarımız vardı.

Juan Alonso sanıldığı kadar hıyar biri değildi, yüzünün büyük bir kısmı iğrenç dövmelerle kaplı olsa da -çünkü benim de yüzüm dövmelerle kaplıydı, ama lanet olsun, sırtımdaydılar- aslında kurnaz bir iş adamıydı.

Rex ve Bolivyalı'nın Stone'un kaçırılması soruşturmasına dahil olan polisler hakkında konuştuklarını bildiğim için işin bu kısmıyla pek ilgilenmedim.

Rachel, Rex'e memurlardan birinin Stone'a ne kadar hıyarlık ettiğini söyledikten sonra, o piçin suratına vurmaya karar vermişti.

Sinirlendiği için onu suçlayamazdım.

Stone'un sorgulanması fikri benim de hoşuma gitmedi, özellikle de hastayken ve hala hasta yatağındayken.

İşte domuzlar böyledir. Tuzaklarını ne zaman kapatacaklarını asla bilemediler.

Soruşturmanın gerekliliğini kabul etmiştik ama kızımıza bir pislikmiş gibi davranmak?

Kesinlikle başına kötü şeyler gelecekti.

Başkanım ile aramızın iyi olduğunu bildiğim için Maverick'le konuşmaya geri döndüm ama tam o sırada elimdeki telefonun çaldığını hissettim ve "Bir saniye bekle Mav" diye mırıldandım.

"Elbette," dedi ve ben de mesajı okumak için telefonumu indirdim. Indy'den gelen mesaj kalbimin sıkışmasına neden oldu.

"Gitmeliyim Mav. Stone ameliyata giriyor. Rex'e haber vermeliyim."

"Siktir. Ameliyat mı? Evet." İç çekti. "Sonra konuşuruz, kardeşim."

"Evet, sonra. Seni haberdar ederim." Aramayı keserek Rex'e doğru yürüdüm, bunu yaparken Juan'a başımı salladım, sonra eğildim ve kulağına mırıldandım, "Stone'un bize ihtiyacı var. Ameliyata girecek."

İrkildi ve dürüst olmak gerekirse Çelik'in geçen gün neden kendini kaybettiğini anlayabiliyordum.

Rex çoğu zaman kapalı bir kutu gibiydi ve Stone ile iletişim halinde olduğunu bilsem de bu kadar yakın olduklarını fark etmemiştim.

Ama son birkaç gündür her türlü şeyi öğreniyordum.

Indy gibi... Görünüşe göre, o ve Stone düşündüğümünden çok daha yakınlarmış.

MC gibi yerler işlevsiz bir tür aileydi, yalanların ve gerçeklerin yuvasıydı, bazıları açıkta, bazıları yüzeyin altına gizlenmişti. Patlamayı bekleyen bir volkan.

Steel'in kendi Yellowstone'uyla uğraşmasına ve bize söylememesine çok kızmıştım. Konseydeki adamları kardeşten daha fazlası olarak görüyordum. Onlar bir aileydi. Seçimle. Her birini akrabam olarak seçmiştim ve bu çok güçlü bir seçimdi.

Özellikle de benim gibi biri için.

Güven sorunlarım olduğunu söylemek, Betty White'ın yaşlı bir sürtük olduğunu söylemek gibiydi.

Gerçi bunu muhtemelen Giulia'nın yanında sessizce söylerdim çünkü o yaşlı ineği seviyordu. Ailem temelinden sarsılıyordu ve gerçek şu ki, bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Hiç de bile.

Ona baktığımda Rex'in gerginliği Juan'ın kaşlarını kaldırarak bana bakmasına neden oldu. "Kötü haber mi?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla, İspanyol aksanının hafif bir tonu vardı.

Bir çizgi filme aitmiş gibi görünen yüzünün aksine, iki bin dolarlık takım elbisesi son derece şıktı. Bu şık kıyafetle Beyaz Saray'daki bir toplantıya bile girebilirdi.

Bu yüzden dövmelerini anlamamıştım.

Merdivenden o kadar yukarı çıkınca, göz önünde saklanmak diye bir şey kalmıyordu. Bunun ona daha çok mu yoksa daha az mı güvenmemi sağladığından emin değildim.

Ne olduğundan kaçmak, ondan saklanmak yoktu ve bu da bizim konumumuzdaki birinin olabileceği kadar açık bir kitap olduğu anlamına geliyordu.

Rex, "Kardeşimizin Yaşlı Kadın," diye homurdandı, "kötüleşmeye başladı." Juan'ın ağzı gerildi. "Bunu duyduğuma üzıldüm." Sesi de öyle geliyordu.

Bu piçler, aile söz konusu olduğunda çok samimiydiler. Gerçeküstüydü.

İnfaz memuru olarak görev yaptığım süre boyunca *Demonios Bandidos* ile sadece iki kez muhatap olmuştum ve bu işi Sin'e devrettiğim için mutluydum. Tıpkı Beş Nokta'da olduğu gibi irtibatı o sağlayacaktı ve bana pek insan canlısı denemeyeceği için bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm.

"Gitmem gerek Juan," diye mırıldandı Rex, sesi biraz gergindi, sanki kafası güzelmiş gibiydi.

"Elbette, *amigo*. Önce aile."

Rex çenesini eğdi ve ardından, "O Granger piçine bunu ödecek misin?" diye sordu.

"Yapacağıma söz verdim, ama eğer... Yaşlı Hanım'ın hastalığını daha da kötüleştirdiyse, onu kendim ziyaret etmekten çok mutlu olacağım."

Rex dişlerini sıktı. "Sanırım meselelere yardımcı olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Yüzünü gösterip ona toprakların nasıl yattığını anlattırsan memnun olurum. Önümüzdeki birkaç hafta içinde Jersey'e gitmek istersen senin için bir şeyler hazırlayacağım."

Kaşlarımı çattım ama neden bahsettiğini daha sonra sormaya karar verdim. Aklama operasyonumuzla ilgili olduğunu düşündüm. Biz *Demonios*'un parasını aklamasına yardım ettik, onlar da bizimkini.

Juan alt sıradaki altın dişlerini göstererek sırttı, sonra elini uzatıp önce Rex'in, sonra benim elimi sıktı.

Garajdan çıkarken gökyüzüne baktım, gözlerim kısılmıştı.

İki lider iş konuşurken birkaç saattir Kalküta'nın kara deliğindeydik ve ben oradan çıkmaya, işime bakmaya hazırdım.

Bisikletlerimize doğru ilerlerken Rex'e, "Lodestar aceleci davrandı. Donovan'la konuşmuş, anlaşıldığı kadarıyla onu konuşturmayı başarmış."

Rex sözlerim karşısında dondu kaldı, nefesini tıslayarak verirken sırtı gerginlikten kaskatı kesilmişti. "Lanet olası kadın." Ellerini yumruk yaptı. "Yerleşkedeki sürtüklerin emirlere uyma sorunu nedir?"

Homurdandım. "Lodestar'ın serseri mayın olduğunu biliyorsun. Lanet olsun, patlamayı bekleyen bir bomba gibi."

Bir iç geçirdi. "Doğru söze ne denir kardeşim, doğru söze ne denir." Burnunun kenarını sıktı, sonra da "Stone'a gitmek istiyorum" diye mırıldandı.

Omuz silktim. "Yapmayacağını hiç düşünmemiştim. Bu yüzden konuyu açtım. Eve gidip sorguya başlayayım mı?"

Nefesini dışarı üfledi. "Bundan sorumlu olmasını istediğim son kişi sendin Nyx."

Sırttım, gücenmedim çünkü anladım ama anlamadım da... Sonuna kadar dürüsttüm, özellikle de ona karşı, "Onunla ilgili endişelenmen için bir neden yok. Fiziksel olarak Giulia'ya zarar vermedi. Yaralamış olsaydı, bu tamamen başka bir mesele olurdu."

Mırıldandı. "Doğru. Onun ölmesini istemiyorum."

Bu ifadenin kesinliği kaşlarımın kalkmasına neden oldu. "Onu daha ne kadar hayatta tutmayı planlıyorsunuz?"

"Ondan bilgi pompalamaya devam edebildiğimiz sürece."

"Bu uzun bir süre olabilir," diye mırıldandım. "Link'in bunu kabul edeceğini sanmıyorum." "Ne zaman deliliğimin bir yöntemi yok, Nyx?"

"Biliyorum Rex, ama lanet olsun, çocukluğundan beri kadınına tecavüz edilen ben değilim. Mav'in de kan isteyeceğini hesaba katmıyorum."

Rex homurdandı. "Oh, lanet olası kanlarını alacaklar ama beklediğinden daha yavaş olacak, hepsi bu." "Sence bize ne söyleyebilir?" Sokağa girdiğimizde ona doğru dönerek fısıldadım. bir grup insan bize doğru geliyordu.

Akıllı oldukları için, bizden kaçınmak için düz bir çizgiye girdiler ve biz de onlar bizim alanımıza girmeden neşeli yolumuza devam ettik.

"*Famiglia*'nın yerleşkesi hakkında bilgi verebileceğini umuyorum." "O *Famiglia* değildi," diye hatırlattım ona.

"Sadece bağlıydı."

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum. Onların bağlantıları ve bizimkiler, benzer mi? Farklı mı? İşin iç işleyişini bilmek istiyorum ve bunu öğrenmenin tek yolu da olaylara içeriden bakmaktır."

Yavaşça başımı salladım ve bebek kardeşimin tutulduğu hapishaneden gelen haberleri düşündüm. "Fieri öldü, bu da liderin oğulsuz kaldığı anlamına geliyor."

Rex bana bir bakış attı. "Kesinlikle, bu da Benito nalları diktiğinde zirveye hazır bir bilinmeyenimiz olduğu anlamına geliyor. Taht için sıradaki adamın kim olabileceğini ve bunun Tiffany'ye herhangi bir sorun çıkarıp çıkarmayacağını bilmek istiyorum."

"Onu harcarsak, sefil hayatına şimdi son verirsek? O zaman *Famiglia* Google'ımız sonsuza dek yok olur."

İçimi çektim. "Anlıyorum kardeşim, anlıyorum ama Link'i ya da Mav'ı hesaba katmıyorsun."

"Onlar önce kardeş. Biz savaştayız. Bunu unutmamamız gerekiyor. Dün olanlara bakın," diye gürlledi, bu soruyu ona yöneltmemden memnun değildi. "Steel, gruplar arasında devam eden bu aptal oyun yüzünden vuruldu. Bunun olması gerekenden daha uzun sürmesini istemiyorum. Eğer Donovan Lancaster bu işi daha çabuk bitirmenin anahtarıysa, onu sonuna kadar kullanmadan ondan kurtulmayacağım ve bu arada onu perişan edebiliriz. Ghost'u ve diğer kızları tuttuğu yer, kıyaslandığında Ritz gibi görünür. Ben buna varım. Ama onu hayatta tutacağız, Nyx. Beni duyuyor musun?"

Homurdandım. "Seni duyuyorum, kardeşim."

"Güzel." Bisikletine doğru giderken nefesini içine çekti. Ben kendiminkine doğru birkaç adım yürürken, "Stone'un nesi var?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Indy sadece biraz kan kustuğunu söyledi." Rex'in

ağzı gerildi. "Steel'den haber var mı?"

Başımı salladım. "Rex?"

"Öyle mi?" diye cevap verdi, ben konuşurken kaskını takıp bağladı.

"Neden onları bir araya getirmeye bu kadar takıntılısın?"

Cevap verip vermeyeceğini merak etmemi sağlayacak kadar gerildi, sonra mırıldandı: "Çünkü Steel kendini öldürmeye çalıştığında onu bulan bendim. Stone aşırı doz aldığı anda oradaydım. Tüm bu saçmalıkların sebebi o şerefsizin onun babası olmasıydı..." Başını iki yana salladı. "Satrancın kurallarını biliyorsun, değil mi Nyx? Oynamadığını biliyorum ama onları biliyor musun?"

Omuz silktim. "Temel şeyler."

Rex alnına vurdu. "Gerçek şu ki, uzun zaman önce Bear bana bu kuralları öğretti ve onları MC ve konseyine bağladı. Bu dünyada piyonlar ne kadar önemli olursa olsun, MC'nin geleceğini belirleyecek ya da bozacak olanların kilit oyuncular olduğunu söyledi."

"Ama MC onun zamanında olduğundan çok daha farklı. Gerçek şu ki, konseyi birbirine bağlayan bağlar nedeniyle her zamankinden daha fazla bir aileyiz."

"Bunu görebiliyorum," diye kabul ettim.

Rex Prez olmadan önce, babası tüneği yönetirken, konsey sıkıydı ve hatta orada kan bağları vardı, ama bu benimle, Rex, Steel, Link, Mav ve Storm'la olanla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. Şimdi Sin de var. Her ne kadar sonradan eklenmiş olsa da, deniz piyadesi olarak görev yaptığı yerden döndükten ve lanet olası babasını öldürdükten sonra en başından beri uyum sağlamıştı.

"Benim kilit oyuncularım ve onunkiler tamamen farklı. O kendi oyuncularının her zaman elinin altında olmasını isterdi çünkü bu sayede nereye gittiğini anlayabilirdi ama ben? Sizler sadece taşınacak parçalar değilsiniz. Siz benim ailemsiniz. Her yer öyle. Hepiniz için lanet olası bir ana tavuk gibi endişeleniyorum ve hepinizin yaşadığı pislikleri gördüğümde..." Başını iki yana salladı. "İçinizde en şanslı olan bendim. Babam anneme sadık kalmamış olabilir ama en azından bazı açılardan sadık kaldı. O beni hiç dövmedi, annem de beni hiç dövmedi. Aralarında hiçbir zaman husumet olmadı. Annem sadıktı ve beni iyi bir çocuk olarak yetiştirdi, muhtemelen bir MC için fazla iyi."

Bunu hepimiz biliyorduk.

Rachel'la yaşadığı sorunlardan biri de buydu. Rachel onun potansiyeli olduğunu biliyordu ve Rachel'a göre bu potansiyeli, West Orange'daki hapisane nüfusunun toplamından daha fazla yasadışı iş yapan bir kardeşler grubunu yöneterek boşa harcamıştı.

"Siz piçlerin acı çektiğini gördüğümde, bu beni etkiliyor. Gerçekten etkiliyor. Stone ve Steel? Birbirleri için yaratılmışlar. Tıpkı ben ve Rachel gibi. Bazen bunu önceden söylüyorum ve gerçek şu ki Steel'in neden ondan uzak durduğunu anlıyorum."

"Rachel'dan uzak durmanızın nedeni de benzer bir şey olduğu için mi?"

Rex çenesini eğdi. "Evet. Babam pislik emen bir amcık olduğu için değil, onun için en iyisini istediğim için. Şimdi Giulia'ya sahipsin, bunu daha çok anlayacağını biliyorum ama bazen, canın yansa da, sana sahip olan kadın için en iyi şey olmadığını kabul etmen gerekir." Başını iki yana salladı. "Rachel'ın etrafında olmak beni öldürüyor. Her seferinde beni öldürüyor ve belki bir gün aramızdaki her şeyi düzeltereğim ve ona sahip çıkacağım ama aramızda bir sürü husumet var, üstesinden gelinemeyecek bir sürü farklılık var. Ama Steel ve Stone'un yok."

Başımı salladım. "Anladım."

Dudakları büküldü. "Emin misin?"

"Evet, biliyorum. Giules'ten önce bile, birlikte olmaları gereken şeyi gördüm. Bunu istemediğim için asla kıskanmadım, ama kendisinin olanı talep etmediği için onun bir pislik olduğunu düşündüm."

Rex homurdandı. "Stone bir kadına dönüştüğü anda o oldu. Steel sadece yol boyunca sikildi." Çenesi gerildi. "Babasının kim olduğunu biliyor musun?"

Homurdandım. "Hayır, değilim ama bu kardeşimin suçu değil, değil mi?" "Kuzenin," diye düzeltti ve yüzümü buruşturdu.

"Kahretsin, kulüp binamızda *The Bold and the Beautiful* dizisinin bir bölümünden daha fazla encest ilişki var."

Buna kıs kıs güldü. "Bizim kadar çok sevişen insan olduğunda, etrafta dolaşan bir velet ordusu olmaması şaşırtıcı."

"Öyle," dedim kuru bir sesle, sonra mırıldandım, "Her neyse, anlıyorum ve seni tutmak istemiyorum. Ben kulüp binasına gideceğim, sen haberleşmeye devam et ve ikisinin de nasıl geçtiğini bana bildir."

Rex başını salladı. "Yapacağım."

Kickstand'i tekmeledi ve ben de aynısını yaparken, ikimiz de ters yönlerle doğru giderken onun

uzaklaşmasını izledim.

Kardeşimin vurulduğu yolda seyahat etme fikri beni pek de mutlu etmemişti, bu yüzden şehirden çıkıp West Orange'a giden farklı bir rota izledim.

fazladan bir saat.

NYC, sınırları aşan ve tanımlanması neredeyse imkansız olan bölgelerden oluşan bir smorgasborddu. *Demonios Bandidos*'ta olduğu gibi bağlantılarımızın olduğu sınırlara bağlı kalmak için elimden geleni yaptım.

Onların topraklarında güvendeydik ve köprüden geçip topraklarımıza geri dönmek için bundan faydalandım.

Eve doğru yuvarlanırken, rüzgâr yüzüme vururken, vücudumun her tarafı tamponlanmışken, bir an önce yerleşkeye geri dönmem gerekirken, bir parçamın özgürleştiğini, diğer parçamın ise bağlandığını hissettim.

Rex'in ne demek istediğini biliyordum.

MC bir satranç oyunu gibiydi ya da en azından insanlar bir satranç tahtasındaki taşlar gibiydi ve bu şekilde düşünmesem de Rex'in ne kadar zeki olduğunu biliyordum. En çok da Bear'ın oğlunun neler yapabileceğini fark ettiğini biliyordum.

On iki adım sonrasını düşünebilen biri varsa o da Rex'ti. Her konuda onun kararlarına güvenirdim ama sonunda Buzdolabı'nın kapısını açmak zorunda kaldığımda ve Lancaster'la karşılaştığımda, Rex'in aklında başka bir şey varken kan isteyen kardeşlerimi zapt etmek zorunda kalacağım için mutlu olmadığımı itiraf etmeliyim.

Kana susamışken stratejinin hiçbir anlamı yoktu ve onları suçlayamazdım. İkisini de.

Benim söz hakkım olsaydı, Luke Lancaster'ı bin kere öldürürdüm. Ve bu asla yeterli olmazdı.

Tüm vücudum, her biri onun ölümünü temsil eden milyonlarca kafatasıyla boyanabilirdi ve bu, onu nasıl sakatlamak istediğimi asla yeterince örtmezdi.

Lily, Hayalet, Tatána, Amara ve Donavan Lancaster'ın zamanında istismar ettiği diğer tüm kadınlar adaleti hak ediyordu.

Ama henüz alamayacaklardı. Ki bu berbat bir şeydi.

Yerleşkeye geri döndüğümde Giulia'nın orada beni beklediğini görünce pek de şaşırmadım.

Benimle ilgili bir radarı vardı ve bu radar her çalıştığında kalbime bir doğruluk hissi yerleşiyordu.

Onun için
ölürüm. Onun
için
öldürürüm.

Ama onun için yaşadığımdan emin olurdum, çünkü onun dünyasında ben olmasaydım, tıpkı roller tersine dönseydi aynı olacağı gibi, bir varoluşun gölgesini yaşayacağını biliyordum.

Ve gerçek şu ki, bu şekilde çok uzun süre yaşadım.

Aylardır yörüngemdeydi, hala parmaklarımla sayabileceğim bir süre, ama her nasılsa, sanki hiç orada olmamış gibiydi.

Sanki her zaman ruhuma işlemiş gibiydi.

Ona dönüş yolunda olduğuma dair bir mesaj atmamıştım ama yine de durup domuzumdan inerken ve onu yakalamak için tam zamanında dönerken gülümsediğimi biliyordu.

Bacakları belime dolandı, karnı benimkine çarptı ve kolları boynuma dolandı.

Onu sıkıca, güvenli bir şekilde tuttum ve bana karşı olan tüm gür kıvrımlarının hissini sevdim.

Onun benim olduğunu bilmek ve bunun kanıtının aletime dayanması her zaman yükümü boşaltmak istemem için yeterliydi, ama ağızlarımız çarpıştığında?

Kahretsin, bir adamın ihtiyacı olan gerçek karşılaşma buydu.

Benim için hissettiklerini göstermekten gurur duyarak ve utanmadan diliyle beni becerdi ve ben de sikimi amına soktum, onu bana karşı sallanmaya teşvik ederken kışını sıkıca tuttum.

Seks söz konusu olduğunda özel bir adamdım ve onun da öyle olduğunu biliyordum, ancak MC'nin içinde dolaştığı tüm bu labirenti başlatan bardaki saldırıdan bu yana işler değişmişti.

Sınırları zorlamaya başladı, sınırlarını bulmaya çalışıyordu ve ben de nereye gitmesi gerekiyorsa onunla birlikte gidiyordum.

Geri çekildi, alt dudağımı acıtacak kadar sert ısırды ve bunun için ona sııttım. "O benim."

"Özel bir hareket çalabilirim, değil mi?" diye mırıldandı, sesi alçak ve boğuktu, bu gece ona vurduğumda nasıl haykıracağını düşünmeme neden oldu.

Onun içine girmeyeli çok uzun zaman olmuştu, onu kollarıma almayalı çok uzun zaman olmuştu. Kahretsin, bir korkağa dönüştüğümü biliyordum ama umurumda bile değildi.

Yaşıyordum. Hayatımda ilk kez var olmaktan fazlasını yapıyordum ve bunun için özür dileyecek değildim.

Kapı aralığından gelen bir huff sesi dikkatimi çekti ve kulüp fahişelerinden birkaçının yüz hatlarına kazınmış sefalet, kıskançlık ve acıyla bizi izlediğini gördüm.

Bu üçlünün birkaç şeyden kaynaklandığını düşündüm.

Bir, kıskanıyorlardı çünkü hepsi bir noktada bana kancalarını takmaya çalışmışlardı. İki, çünkü bazıları bir yemeğe ne kadar ihtiyaç duyuyorsa, onlar da bir İhtiyar istiyorlardı. Ve üçüncüsü? Üzerlerinde kir izleri olan kirli giysiler vardı ve ellerindeki boktan ve onları örten sarı eldivenlerden Giulia'nın Rex'in biz şehre gitmeden önce verdiği emri ciddiye aldığını anladım.

"Gecenin bu saatinde onlara temizlik mi yaptırıyorsun?" Onlardan uzaklaşıp kulüp binasının yan girişine doğru ilerlerken yumuşak bir kahkaha attım.

"Elbette öyleyim," diye cevap verdi ışıltı ışıltı bir gülümsemeyle. "Onların hayatını güzelleştireceğimi düşünmedin, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Rex bir canavar yarattı."

Bana göz kırptı. "Hayır, sevgilim, bunu sen yaptın." Yarı yarıya haklı olduğunu bilerek kıs kıs güldüm, sonra "Nyx?" dedi.

"Evet, bebeğim."

"Neler oluyor?"

"Stone ve Steel ile mi? İkisi de şu anda gözlem altında."

Başını iki yana salladı. "Buzdolabından gelen çığlıklar," diye fısıldadı ve onu sarstıklarında ne kadar kötü olduklarını anlatan keskin bir nefes verdi. Kırılması zor bir cevizdi ama o çığlıkların bir süre rüyalarına gireceğini görebiliyordum. "Orada neler oluyordu? Siz şehirdeyken bir şey olacağını düşünmemiştim."

"Öyle olmaması gerekiyordu," diye homurdandım. "Bu yüzden beklediğimden daha erken döndüm." "Öyle mi? Neden?"

"Çünkü Lodestar içeri girdi ve Lancaster'ı öttürdü." İçimi çektim. "Stone az önce ameliyata girdi ve ben de Rex'le ayrıldım çünkü buraya gelip Buzdolabı'nın kilitli olduğundan emin olmam gerekiyordu." Burnum kırıştı. "O lanet yerden haberin bile olmamalı bebeğim."

Elini salladı. "Tiff yanlışlıkla Sin'den öğrendi." "Ve sana söylemek zorunda kaldı, öyle mi?"

Dudakları büküldü. "Kadınlar konuşur, bebeğim."

Sonunda binanın yanından geçip beni doğrudan Rex'in ofisine giden koridora götürecek olan girişe doğru ilerlerken gözlerimi deviriyordum.

Onu odamıza götürmekten başka bir şey istemiyordum ama yapmam gereken işler vardı ve

Mav'ın da orada olacağını biliyordum.

Koridorda yürümeden önce onu öptüm, sonra ofise vardığımızda kışının yanaklarını sıktım ve mırıldandım, "Bu boku çözmek gerek bebeğim. İyi olacak mısın?"

"Elbette," dedi bana parlak bir şekilde, ama gözlerindeki gölgeleri gördüm ve bu gece kabus göreceğini biliyordum.

Lodestar arkalarında olsa bile, Stone hasta olduğu için Rex değil de ben burada olsam bile, bu gece onunla birlikte olacağım için çok mutluydum.

Bana muhtemelen kabul edebileceğinden daha fazla ihtiyacı vardı. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Hâlâ ona ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Yine de bununla başa çıkacaktık. Başka seçeneğimiz yoktu.

Tıpkı Rex'in satranç tahtasındaki beyaz ve siyah taşların sonsuza dek savaşmak için doğması gibi, ben ve Giules?

Bu hayatı birlikte geçirmek için doğduk. Onunla birlikte kralıma kraliçe.

Maverick

Lodestar'a işleri değiştirdiği için kızmam gerektiğini biliyordum ama kızamazdım. Onu çok iyi tanıyordum, çalışma şeklini biliyordum ve Donavan Lancaster'a bizden önce ulaşmayı başaracağını tahmin etmiştim.

Tiff ve Lily kaçırılmadan hemen önce Rex'le birlikte sorguya girerken onu izlediğim anda, Rex kabul etse de etmese de onun kendi bildiğini yapacağını anlamıştım.

Ona göre, izin aldığı için yanlış bir şey yapmıyordu.

Rex'in bir kontrol manyağı olması, tüm ipleri elinde tutmayı ve onları istediği gibi çekmeyi sevmesi önemli değildi.

Umurunda bile değildi.

Kendi gündemi vardı ve uzun süredir onu takip ediyordu. Onu suçladığımdan değil.

Dışarıdan normal görünebilirdi, ama içi? Berbat durumdaydı. Ben mi?

İlk bakışta yara bere içindeydim ve kırılmıştım.

Yaşadığım savaşları, verdiğim mücadeleleri gördünüz. Giulia beni şişmanlatmak için elinden geleni yapsa da hala çok zayıf olan vücudumdan ve çizilmiş yüzümden belliydi.

Lodestar sıradan bir kadın gibi görünüyordu. Ben bir askere benziyordum.

Aynı zamanda görev yaptığımızı asla söyleyemezsiniz. Aynı birimde olduğumuzu asla bilemezsiniz.

Her nasılsa, benden üç yaş küçük olmasına rağmen, aynı boku görmemize ve birlikte daha kötüsünü yapmamıza rağmen, benden çok daha genç görünüyordu.

Kıskanç değildim ama bunun ne kadar sinsi olabileceğini biliyordum. O beni incelerken ben de onu inceledim.

Sanki birbirimizle bir oyun oynuyorduk, birbirimizin zayıflıklarını bulmaya çalışıyorduk, ama sorun şu ki, ikimiz de birbirimizin zayıflıklarını çok iyi biliyorduk.

Benim pozisyonum olmamasına rağmen ben Rex'in masasının arkasına oturdum, o da benim karşıma, masanın karşısına oturdu.

Bir kez olsun arkamızdan iş çevirip Lancaster'la görüşmemesi gerekirken görüştüğü için özür dilemedi. Hayalet, Amara ve Tatána'nın dehşet içinde yatakhanelerinden çılgılık atmasına neden olan sesler için bir kez bile pişmanlık göstermemişti.

O piç kurusuna böyle bağırması için ne yaptığından bile emin değildim. Buzdolabının duvarları ses geçirmez olmaktan çok daha fazlasıydı. Adamlar orada ölesiye dövülmüş, canları çıkana kadar işkence görmüş, hayata döndürmek için kan nakli yapılmışlardı, sırf biz işkenceye biraz daha başlayabilelim diye.

Hiçbir şey ve hiç kimse onlara böyle çılgılık attırmamıştı.

Adamla ancak yirmi dört saat geçirmişti ve bunu biliyordum çünkü onu en son o zaman görmüştüm. Dün saat dörtte.

Bakışmamızı bölen kapı açıldı ve odanın diğer ucuna bakarak Giulia'nın poposuna vuran Nyx'i gördüm.

Ona hınzırca bir bakış fırlattı ve bu beni gülümsetti, çünkü Nyx'i diken üstünde tutabilecek biri varsa, o da

O küçük fındırdekti ve kulüp fahişelerini perişan etme görevinden zevk aldığı belli olan bir şekilde fırlayıp gitti.

Erkekler onun kulüp fahişelerine karşı açtığı savaşın henüz farkına varmamışlardı ama farkına vardıklarında o kadar da şikâyet edeceklerini sanmıyordum. Onun yemeklerini seviyorlardı ve kendi istediğini elde etmek için bir miktar yeşil biberi kolayca uyuşturan biriyle tartışmayacaklardı.

Yaşlı Bayanlar, erkeklerin tavşanlardan herhangi birini istedikleri zaman ve istedikleri yerde becerme tercihlerinden hoşlanmıyordu. Sadece Giulia'nın kulüp kapkaççılarının hayatını çekilmez hale getirme kampanyasını yönetiyor olması, kapkaççıların şikâyetlerini konseye iletmesini engelliyordu çünkü herkes, tavşanlar bile Nyx'ten korkuyordu.

Bazen o öfkелendiğinde ben bile öfkелendim.

Sıradan bir korku gibi değildi, daha çok onun *için* korkuyordum ama yine de gerçektir. Nyx onun yoluna devam etmesini izlerken bize döndü, sonra da Lodestar'a baktı.

"Senin bir baş belası olduğunu hep biliyordum ama bu kadar büyük bir baş belası olduğunu hiç fark etmemiştim Lodestar."

Omuz silkti. "Bu bir yetenek Nyx. Bunu bilmek zorundasın."

"1986'dan beri kargaşa ve kaosa neden oluyor," diye mırıldandım içimden, bana sırtınca güldüm.

"Doğum tarihimı hatırlıyorsun."

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Sanki unutabilirmişim gibi."

Birbirimize sırtıttığımızda, Nyx mırıldandı, "Daha az powwow. Mav, ne oluyor lan?"

Gözlerimi devirdim. "Saçmalama. Ona kıyamazsın. Bu imkânsız. Özellikle de o herifin domuz gibi ağlamayı hak ettiğini bildiğin halde."

Homurdandı. "Lodestar, seninle uğraşan Rex değil de ben olduğum için çok şanslısın."

Omuz silkti. "Onunla başa çıkabilirim."

O da yapabiliirdi.

Şu bahsettiğim aldatıcı şeyi hatırlıyor musun? Melek gibi görünebilirdi ama kesinlikle öyle değildi.

Aldığımız gizli eğitimin bir insana yaptığı şey buydu. Gerçekte tek bir silah taşımadan silahlı olduğunuz halde normal görünmenizi sağlıyordu.

Krav Maga'dan bahsetmiyordum bile. Eğitimimiz daha derindi.

Sırtımın berbat olmasının nedenlerinden biri de buydu, yapmak için eğitildiğimiz şeylerle attığımız taklaların boyutu buydu. Belli ki fazladan ders almıştı çünkü Lancaster'ın bu şekilde tepki vermesi için ne yaptığını ben bile bilmiyordum.

Çenemi ovuşturarak mırıldandım, "Lodestar'ın her zaman bir planı vardır, Nyx.

Bunu biliyorsun." "Ona hayranlık duyuyormuş gibi konuştuğunun farkındayım."

Dudaklarım seğirdi. "Ona hayranlık duymuyor

değilim," diye karşı çıktım. "Evet, ama o rütbeyi kırdı.

Bu kural dışı."

Lodestar konuşmadan sıkılmış gibi bir iç geçirdi. Muhtemelen öyleydi.

Ben ve o tek kelime etmeden sohbet edebilirdik. Son kırk dakikadır yaptığımız gibi sadece birbirimize bakabilirdik ve bir şekilde bütün bir tartışma sona erebilirdi.

Bir zamanlar onun benim için doğru kadın olduğundan emindim. Ancak hayat ikimizi de değiştirdi, savaş bizi mahvetti ve o zamanlar birbirimize uygun olsak bile şimdi uygun değildik. Esasen ikimiz de kafayı yemiştik ve Nyx ve Giulia'da olduğu gibi bazı delilik türleri birbirine iyi uysa da ben ve Star?

Hayır.

"Ne buldun?" Nyx iç çekip Rex'in masasının kenarına oturduktan sonra sordu. Rex ona bakarken kollarını göğsünde kavuşturmuş, tamamen onun cevap vermesini bekliyordu.

Salak.

Tekerlekli sandalyemde geriye doğru sallanırken dudaklarım kıpırdadı, sadece onu taşılayacağı gösteriyi bekliyordum.

Ondan bir şey öğrenip öğrenemeyeceğini ya da burada bulunma nedeni her neyse paylaşıp paylaşmayacağını merak ediyordum.

Elbette, Katina hayatına girdiğinden beri Hayalet'in peşindeydi ama Katina'nın tam olarak nasıl farkına vardığı tamamen başka bir konuydu.

Bana söylememişti, bu yüzden Nyx'e söyleyeceğinden şüpheliydim.

Tabii ki, o zaman sizi her zaman şaşırtacağını biliyordunuz çünkü açıkladı. Tamamen.

"Yaklaşık sekiz yıl önce, kadın ve erkek satın almakla ilgilenen bir grup erkeklerle karşılaştım."

"Erkekler ve kadınlar mı?" Nyx yankıladı. "Hayalet'teki gibi mi?"

Çenesini eğdi.

"Onlarla nasıl karşılaştınız?" Ses tonuna güvenmeyerek sordum.

"Ben de onlardan biriydim." Dudakları büküldü ama yüzü, gözleri boş kaldı. "Bir görev kötü gitti, açık denizlere gönderildim ve bağlantım bana kazık attı. Birdenbire eskisinden daha kötü bir cehennemin içinde buldum kendimi. Kum havuzunda olmayı, yaşadıklarım yüzünden kırımın havaya uçmasını tercih ederdim ama sonunda satıldım ve bu şekilde kaçtım."

Nyx'in gözleri irileşti ama bu, başına gelenleri kolayca kabullenmesinin göğsümde yarattığı ezici acıyla kıyaslanamazdı.

"Neden bana söylemedin?"

"Ne anlamı vardı ki? Seninle temasa geçtiğimde, dışarıdaydım ve tekrar hareket etmek için özgürdüm. Bunun üzerinde durmanın bir anlamı yok Mav. Bu senin nasıl yapılacağını asla öğrenemediğin bir şey. Kapa çenenen."

"Gerçekten de her şeyi kapattın," diye alay ettim, "değil mi? Nedenine odaklanmasan bile hâlâ onların peşindesin."

Omuz silkti. "Onlara bunu ödetmek zorundaydım. Yaşadıklarım için değil." Başını kaldırdı, bu hareket sahte olmayan bir gururla doluydu. "Ben bir askerim. Daha kötülerıyla başa çıkmak için doğmuşum. Ama oradaki kadınlar? Öyle değillerdi. Hayalet, Tatána ve Amara gibi kadınlar... kolayca kırılıyorlardı. Kolayca satılır, unutulur ve geride bırakılırlar.

"Yine de beni aldıklarında sıçıp batırdılar. Sıradan bir tutsak değildim ve bu hatalarını onlara ödettim."

"Seni satın alan adamı öldürdün mü?"

Gülümsemi ve bu gülümseme sıradan bir adam olsaydım tüylerimi diken diken ederdi.

Neyse ki Nyx de sıradan biri değildi ve ikimiz de şaşkınlıkla ve anlattığı hikâyenin büyüüne kapılmış bir şekilde ona bakıyorduk.

Güzel olduğu için değil, sonunda cevapları alabildiğimiz için.

Bir aydan biraz daha uzun bir süredir buradaydı, ama onun gibi yetenekli biriyle uğraştığınızda, nedenlerini bilmemek savunmamızda bir zayıflıktı.

Lancaster'a bizden önce bu şekilde gelmişti.

Onun motivasyonlarını bilmiyorduk, bu yüzden hareketlerini nasıl tahmin edeceğimizi bilmiyorduk.

Bazı insanlar bunu anlayabilirdi, ama daha önce de söylediği gibi, Lodestar 'bazı insanlar'

değildi.

"Ödemeyi yaptı, merak etme ama yeterli değildi. Sonlara doğru çok sinirliydim," diye mırıldandı, sanki ters giden bir alışveriş gezisiymiş gibi. "Hepsine acı çektirmem gerekiyordu, bu yüzden biraz kazı yapmaya başladım-"

"Nasıl?"

Dudakları mizah içermeyen bir sırıtışla büküldü. "O zamana kadar bir servetim vardı."

Bilgisayar korsanlığından çok para kazandığını biliyordum ama gülümseme şekli henüz paylaşmadığı bir sırrı açığa vuruyordu.

"Her kuruşumu ringi nasıl parçalayacağımı bulmak için kullandım ve onu içten dışa doğru parçalamak için büyük oyuncuları yok etmem gerekiyordu. Çok yaklaştım çocuklar. Çok yaklaştım." Nefesini bıraktı ve bize baktığında canlı bir enerjiyle doluydu, öyle ki sanki bana güneş gibi ışık saçıyordu.

"Alıcımı benimle evlenmeye ikna ettim," diye devam etti ve başka biri olsa buna inanmazdım ama Lodestar'la bunun gerçekleştiğini görebiliyordum. "O öldüğünde, *kazara*, her şey bana miras kaldı. Bu beni işleri kimin yürüttüğünü anlamamı sağlayacak bazı çevrelere soktuğunda, Donavan Lancaster'ın adı ortaya çıkmaya devam etti ve onu bulmaktan başka alternatifim kalmadı.

"Araştırdığımda, Fieris'e, sonra bir oğula ve yol boyunca yaptıkları alışverişlerin tüm bu kadın isimlerine rastladım. Tüm dünyayı kapsayan bir çemberin arkasındakilerin Fieri *Ailesi* olduğunu anladım ve daha da yakınlaşmam gerektiğini biliyordum." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Hâlâ isimlerin peşindeyken, yanlış bölgeye baktığımı fark ettim ve bu beni buraya getiren bazı kabloları tetikledi."

"Katina'yı nasıl buldun?" Nyx sordu.

Bana başıyla onay verdi. "Bunu çoktan sınıfla paylaştım. Annesi aracılığıyla. O da benim gibiydi. Şanslı olanlardan biriydi."

Satın aldığınız kişiyle evli olmanın sizi nasıl şanslı kıldığından emin değildim ama Hayalet'e kâbuslar yaşatan o çukurda saklanmamış olsaydı, bir kadının kendini nasıl şanslı sayabileceğini kolayca kabul edebilirdim.

Sözleri üzerine düşünürken, "Lancaster sana ne söyledi?" diye sordum.

"Esasen, yüzüğün arkasında Fieriler var. Sonunda bunu doğrulayabildim."

"Oyunun sonu ne?"

"Onları ve onların deri ticaretiyle ilişkili herkesi yakmak." "Bunu anlayabilirim," diye homurdandım. "Ben de yardım edeceğim."

Bana sırıttı. "Yardım ediyordun, sadece farkında değildin." Sırıttım.

"Doğru."

Nyx başını salladı. "Neden bunu bize en başından söylemedin?"

"Çünkü senin ve benim çıkarlarımız uyuşmuyor. Elbette *Famiglia*'nın gitmesini istiyorsun ama buraya geldiğimde onlarla müttefik olmadığını kendim görmek zorunda kaldım. Sonuçta Fieris'le değil de Beş Nokta'yla dost olman kaderin bir cilvesi."

"Haklı olduğu bir nokta var," diye kabul ettim.

Nyx ürperdi. "Biz asla deri ticaretini içeren bir şeyin parçası olmayız." "Doğru, ama bunu bilemezdi, değil mi?"

Nyx burnunu çekti. "Lodestar, sırtımdaki dövmelelerden haberin var mı?" Nyx ona gülümsedi. "Biliyorum ve bence senin en güzel yanın onlar."

Bana kaşlarını çatmak için arkasını döndü. "İşte böyle, böyle bir şeye asla bulaşmayacağımızı başından beri biliyor olmalıydı.

"Lodestar, bunu Rex ile paylaşacağım ve bu onun sana karşı yumuşamasını sağlayacak, ama eğer konuşmak istersen

Donavan'la tekrar birlikte olursanız, Rex onaylayana kadar beklemeniz gerekir."

"Elbette. Ama bu konuda endişelenme," diye cevap verdi sakın bir şekilde, omuzları titriyordu. "İhtiyacım olanı aldım ve bulduğunuz her şeye erişebileceğimi biliyorum."

"Bunu nasıl yapabileceksiniz?"

Bir el salladı. "Mav'ın kodlamasının anahtarını uzun zaman önce buldum."

Onun kibirli ifadeleriyle alay ettim. "Ya bir ya da iki yıl önce bir bok yükseltmiş olsaydım?"

Bana gülümsedi ama bu gülümseme, kendini beğenmiş bile olmayan, neredeyse sevgi dolu bir gülümsemeydi. "Mav, saçmalama."

Yeteneklerimi küçümseyerek beni kızdırmış olsa da gülmek zorundaydım. Nyx'in kaşları çatıldı ve ben de gözlerimi devirdim.

"Mav'ın kodlaması sağlam," diye güvence verdi Nyx'e, onun şüphesini hissederek, "ama onu çok iyi tanıyorum, hepsi bu. Dünyadaki en iyi hackerlardan bazılarına karşı savunma yapmak için fazlasıyla yeterli olacaktır."

"Ama sen en iyisisin, ha?" Nyx kayıtsızca

sorguladı. Kız ona gülümsedi. "Evet. Öyleyim."

"Ta ki biri kışına tekmeyi basıp seni kaçtırtana kadar," dedim kendini beğenmiş bir tavırla-hey, o olmasa bile bu benim olamayacağım anlamına gelmezdi.

Bana bir ahududu patlattı, ama sadece bu bile doğru konuştuğumu gösteriyordu.

Aslında bıraktım, gitmesine izin verdim ve ofisten çıkıp Nyx'le beni onun söyleyeceklerini tartışmak üzere bıraktığında, "Yalan söylemiyor, değil mi?" diye mırıldandığında ona kaşlarımı kaldırdım.

"Hayır. Lodestar nadiren yalan söyler. Kurnazlık yapar ama asla düpedüz yalan söylemez." Homurdandı. "O kurnaz bir sürtük."

Omuz silktim, çünkü bu bir yalan değildi.

"Keşke yalan söylüyor olsaydı," diye gürlledi Nyx, ağzı gerilerek.

"Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle olmasını isterdim ama değildi. O sadece olayları farklı şekilde ele alıyor. Daha önce hiç karşılaşmadığım bir şekilde bazı şeyleri kapatabiliyor."

"Muhtemelen bir psikopattır," diye mırıldandı Nyx, bu da beni güldürdü.

"O zaman doğru yerde, değil mi?"

Dudaklarında isteksiz bir gülümseme oluştu. "Lancaster'ı güvence altına aldınız mı?"

Başımı salladım. "Tabii ki. Birkaç kardeş buzdolabını didik didik aradı, güzelce kafese tıklandığından emin oldu."

"Güzel. Bu gece oraya gitmeye hiç niyetim yok." Ayağa kalktı, gerindi, sonra ensesini ovuşturdu. "Birkaç gün çok kötü geçti Mav."

"Ne zaman öyle olmadı ki?"

Gözlerini devirdi. "Doğru."

Esnediğinde ona, "Biraz dinlenmelisin. İşler sabah erkenden başlayacak." "Ne tür şeyler?"

"Çılgınlıklar."

Sözlerim onu gerdi. "Ha?"

Omuz silktim. "Ona her ne yaptıysa, durmuyor. Arada sırada tek tük çılgınlıklar atıyor, bu yüzden uzun bir gece tek başına kaldıktan sonra daha da kötüleşecektir."

Nyx kaşlarını çatı. "Onu yolda duyabilirler mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Kontrol ettim. Ama biri kulübenin arkasına geçerse, belki geçebilir." "Orası da bizim arazimiz."

Başımı salladım. "Evet, izinsiz girmiş olurlar."

"Ve izinsiz girenler vurulacak," diye mırıldandı alçak bir hırıltıyla.

"Aynen öyle. Endişelenmiyorum." Burnunu çektğinde güldüm. "Ama evet, biraz dinlen çünkü eğlence sabah yeniden başlayacak."

İç çekti, sonra mırıldandı, "İyi geceler kardeşim. Evde olmak güzel." Kapıya doğru ilerlerken, "Gelişme var mı?" diye sordum.

"Olsaydı sana söylerdim."

Telefonumu çıkarıp Stone ve Steel'in tedavi gördüğü hastanede sisteme girilmekte olan kayıtları tararken bile bu cevabı kabul ederek gitmesine izin verdim.

Yanılmamıştı.

Son kırk dakika içinde hiçbir güncelleme yapılmamıştı ve Steel'in durumunun stabil olduğunu ve Stone'un acil ameliyatının başlamak üzere olduğunu öğrendiğimden beri kontrol ediyordum.

Haber alamamaktan nefret ederek gerildim ve eğilimli olduğum gibi sinirlenmek yerine iç çektim ve Nyx'e söylediğim gibi yapmaya karar verdim - biraz dinlenmeye.

Saat o kadar geç değildi, sadece on birdi ama burada günlerimiz ve gecelerimiz berbattı. Uyuyabildiğimiz zaman uyuyor, ihtiyacımız olduğunda dinleniyorduk ve şu anda benim buna ihtiyacım vardı.

Gözlerimi ovuşturduktan sonra ellerimi tekerleklerin üzerine koydum ve masanın arkasından kapıya doğru yuvarlandım.

Kapıyı çekip açtım, Rex'in kapıyı yıllar önce salıncaklı bir kapıyla değiştirmemiş olmasına her zamanki gibi sinirlenmiştim, ama o anda koltuk değneklerimi uzun süredir kullanmadığımı fark ettim.

Lanet olsun, nerede olduklarını bile bilmiyordum.

Onların akıbetini düşünerek, her zamanki gibi tüm eklemlerimi değil de sadece iki eklemimi sıyrarak koridora çıktım ve bodruma inen rampaya doğru ilerledim.

Uzun bir yoldu, yaklaşık binanın uzunluğu kadardı ama kulüp binasının o kısmına ulaşabilmemin tek yolu buydu. Bodrum katına kurulan asansörle ulaştığım tavan arasında uyudum.

Oraya vardığımda kalbim yerinden çıkacak gibiydi çünkü lanet bir labirent gibiydi.

Kardeşlerin bunu bilerek yaptıklarını, beni taşınmaya, rehabilitasyona zorlamaya çalıştıklarını biliyordum ama ben inatçı bir piçtim ve istediğimi istediğim zaman yapardım.

Odama geldiğimde kırım sandalyeden kaldırıp yatağıma uzandım.

Oda sıcaktı, ama çalışan birçok bilgisayar sayesinde her zaman sıcaktı. Sabit klima bile bir işe yaramıyordu ama buna alışmıştım. Hatta hoşuma bile gidiyordu.

Testlerini yaparken, sürekli işlem yaparken ekranlardan gelen parıltıyı ne kadar sevsem de, makinelerin uğultusu bana annemin dudaklarından dökülen bir şarkı kadar ninni gibi geliyordu.

Benim için sık sık şarkı söylemezdi, ama söylediğinde? Her zaman olduğu gibi huzurlu bir uykuya daldım.

Onun anısı, bana her zaman bir melek olduğunu düşündüren uzun sarı saçları, ne zaman yalan söylediğimi anlayan mavi gözleri, kalbimi mutlulukla hızlandıran gülümsemesi... Annemle Hayalet'in görünüş olarak birbirlerine benzediklerini fark ettiğimde, ilk kez mutlu bir şekilde gözlerimin kapandığını hissettim.

Ürkütücü bir şekilde değil, sadece meleksi bir şekilde.

Ghost'a bakmak saf bir ruha sahip birine bakmak gibiydi. Ona dokunmak bile sanki onu lekeliyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu ama o bunu hiç umursamıyor gibiydi ve ben de bu konuda onunla tartışacak değildim. Hiçbir zaman onu zorlamadım, zorlamazdım da çünkü buna ihtiyacım yoktu ama elini tutmak, parmaklarımın bileğini kavramasına izin vermek bile hoşuma

gidiyordu.

Dokunuşlar masumdu ama her biri aramızdaki güvenin arttığının kanıtıydı ve bu benim için onun bacaklarını açmasından daha önemliydi.

Uykuya daldıktan bir süre sonra, kapımın hafifçe gıcırdayarak açılması birinin içeri girdiği konusunda beni uyardı.

Yurtdışında geçirdiğim zamanlardan beri hep hafif uyurdum ve gerilmiş olsam da, öfkemi serbest bırakmadan önce kimin gizlice girdiğini bilmek isteyerek opossum oynadım.

Hepsi odamdan uzak durması gerektiğini biliyordu. İlk başta, eve döndüğümde, hepsi TSSB'mi oral seksle tedavi edebileceklerini düşünmüşlerdi ve seksin zihinsel çöküntüleri iyileştirmedeğini anlamalarını sağlamak zor olmuştu.

Yani birileri odama giriyor, geri çekilmeleri gerektiğini bildikleri halde gizlice benim alanıma mı giriyorlardı?

Bu beni mutlu bir adam yapmadı. Şöyle söyleyeyim.

Ne yaptıklarını görmek için bekledim, hatta bilgisayarımda açık olan çalışmamı kontrol etmeye çalışıp çalışmayacaklarını merak ettim, sonra çarşafın üzerinde bir elin fısıltısını hissettim ve koku burnumun tam ortasına çarptı.

Hayalet.

Gerilmek istedim, ona ne halt ettiğini sormak istedim ama kalbim heyecanla çarpıyordu.

Bana ilk kez gece geliyordu ve heyecanlanmamam gerektiğini bilmeme rağmen aletim ağrımaya başladı.

Bir an için bu ihtiyaç ateşini fark etmedim bile.

Bunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve beni cinselliğimden koparan sisi kırmayı başaran bir şey yaptığında ara sıra dalgalar halinde gelse de, bu sefer?

Acıdı.

O kadar kötü ki nefesimi kesti.

Kalbim kabaca ve dengesiz bir şekilde çarpıyordu, sanki spor yapıyormuşum gibi hissediyordum ve ses çıkarmamayı nasıl başardım, asla bilemeyeceğim, ama başardım.

Ben hallettim.

O zaman oradaydı.

Vücudu benimkine yaslanmıştı.

Bir kilise faresi kadar yumuşak hareket ediyor, başka bir erkek olsa odalarına gizlice girdiğini asla anlayamayacakları bir şekilde bana doğru sürükleniyordu, ama ben sıradan bir erkek değildim.

Sıradan biri değildim.

Eli karnımın üzerine geldiğinde, sikimin seğirerek ereksiyona geçtiğini hissettim, yine çok acıyordu, zevkten çok acı veriyordu.

İçime yerleştiğinde yutkundum, vücudu bana bunu yapıp yapamayacağını görmeye çalıştığını söyleyen bir şekilde benimkine karşı gevşedi. Bana yakın olup olamayacağını test ediyordu.

Nefes alış verişini düzleştirdiğinde, henüz uyumamış olsa bile sinirlerinin yatıştığını anladım.

"Neden buradasın, Hayalet?" Yumuşakça sordum, o kadar yumuşaktı ki fısıltılı sesine bile rakip oldu.

Gerilmedi, bu da onun gelişle uyandığımı bildiğini gösteriyordu ama yorgun bir ifadeyle, "Bu gece yalnız kalmak istemedim," diye mırıldandı.

Yatak olarak kullanılmaya karşı değildim ama cevaplara ihtiyacım vardı. Bazen onu konuşturmak aramızdaki uçurumu nasıl kapatacağımı bilmemin tek yoluydu. Lodestar'da olduğu gibi ona bakabiliyor, tek kelime etmeden onunla iletişim kurabiliyordum ama onu Star kadar iyi tanımiyordum. Onunla denizaşırı ülkelerde görev yapmamıştım, kırıldığını görmemiştim, bir görevin başarısıyla zafer kazandığını görmemiştim. Onun tüm zayıflıklarını ve güçlü yönlerini bilmiyordum, bunları kendi kusurlarım ve niteliklerimle nasıl dengeleyeceğimi bilmiyordum.

Aslında bir yabancıydı ama benimdi.

Bunu, yolun karşısındaki yatakhanedeki odasına ilk girdiğim ve o uzun kirpiklerinin arasından bana baktığı, tek bir bakışıyla beni kısıkvrak yakaladığı andan beri biliyordum.

Ona kadar ilk görüşte aşka hiç inanmamıştım ama artık inanıyordum.

Onun ne olduğunu biliyordum, onu kendime yaklaştırmak ve benim olduğunu korkusuzca kabul etmesini sağlamak için otuz yıl sabredeceğimi biliyordum.

"Maverick?" diye mırıldandı usulca, sesi tıpkı annemin beni uyuturken söylediği gibi beni yatıştırıyordu.

"Evet, Hayalet."

"Neden çılgık atıyordu?"

"Yani, öldü mü?"

Biraz gerildi. "Evet. Sanırım demek istediğim buydu."

"Çünkü Lodestar ona zarar verdi. O ölmedi. Ölmüş olmayı

dileyebilir." İç çekti. "Buna sevindim."

Dudaklarım seğirdi. "Öylesin, ha?"

"Evet. Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

"Hayır, bence seni normal biri yapar." Biraz

kıs kıs güldü. "Normal mi? Ben mi?"

"Evet, bunu sana kimin söylediğini unutma," dedim kuru bir sesle.

"Doğru. Ama ben senin gibi normal olmayı tercih ediyorum. Senin normalin

beni mutlu ediyor." Boğazım düğümlendi. "Öyle mi?"

"Evet. Öyle." İç çekti. "Burada kalmamın bir sakıncası var mı?"

"Lütfen yap," diye mırıldandım, bacağını nazikçe kaldırıp baldırlarımın üzerine koyarak beni sersemletirken bile.

Bu bir oyun değildi, öyle olsaydı diziyle sikimi dörter, amının sıcaklığını kalçama bastırırdı.

Bunun yerine, bu sadece onun yaklaşma yoluydu.

Kendimi oyuncak bir ayı gibi hissediyordum ve kaderim konusunda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Bana doğru iç çektiğinde, yumuşak sesi beni çok etkiledi, fısıldadım, "İstersen her gece burada kalabilirsin, Hayalet."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü, kolumda hissettim. "Bu hoşuma giderdi." Benim istediğimden fazla değil.

Şakağına bir öpücük kondurdum, sonra mırıldandım: "Uyu artık. Yarın istediğinden daha erken gelecek."

İç çekti. "Bu üzücü bir gerçek."

Öyle değil miydi?

Ama bu gece, o burada olduğu için çok daha tatlıydı ve sabah daha da parlak olacaktı, çünkü bana yaslanmıştı ve boktan hayatımın geri kalanında yanımda onunla uyanmaktan çok mutluydum.

YEDİ

ÇELİK

Uyandığımda, sanki her parçam 'açık' moduna geçmiş gibiydi.

Daha önce de vurulmuştum, daha önce de komaya girmiştım, bu yüzden uyandıktan sonra nasıl hissettiğimi biliyordum.

Ancak bu kez durum farklıydı.

Neden farklıydı?

Beynimin bir kısmı, bir seri katil tarafından kaçırılan kadınımın yanına gitmek yerine kuyruğumu kısıtırıp eve koşarken korkaklığım yüzünden vurulduğumun farkındaydı.

Utanç beni vurdu ve bunu bir nedenden dolayı tekrar uyandığım düşüncesi izledi. Neredeyse öleceğini bilmek garip miydi?

Biliyordum.

Kurşunun yörüngesini hissettiğimde, korttaki başıboş bir tenis topu gibi vücudumu parçaladığında, ölümün muhtemel olduğunu anlamıştım.

Elbette, buna kızmıştım ama bu hayata muhtemelen erken biteceğini bilerek girdiniz.

Yine de unutamadığım şey, onu söndürmeden önce bilincime düşen son düşünceydi.

Ölene kadar Stone'u kendimden korumaya yemin etmişim ve bu yemini yerine getirdim. Ölmüştüm.

Bu onu artık alabileceğim anlamına geliyordu, değil mi?

On dokuz yaşındaki ben başını sallıyordu. Ama neredeyse yirmi yılını sevdiği kadından kaçarak geçiren adam? Prensiplerinden vazgeçmek, sonunda Stone'u kollarına, yatağına alabileceğini kabul etmek için çaresizdi.

Kahretsin, bu adam onun sadece hayatında olmasına bile razı olurdu.

Sağlam kolumla uzandım ve elimi yüzümde gezdirdim. "Şükürler olsun."

Bu mırıldanma üzerine gözlerimi kısarak yatağın kenarından baktığımda Link'in beni izlediğini gördüm. Göz göze geldiğimizde esnedi ve ben de "Stone nasıl?" diye mırıldandım.

Kaşları çatıldı. "Neden umursuyorsun ki?"

Öfke içimde parladı ve kesinlikle uyanık ve farkında olmama rağmen hala çok halsizdim. Link ruh halindeyken onunla uğraşmak, genellikle tetiklediği öfkeyle başa çıkmak için fazla halsizdim.

O herifi seviyordum, MC'nin bağlarından çok daha fazla şekilde kardeşim gibiydi, ama Tanrım, o

başımı döndürdü.

Zamanın çoğunu burnunu kırmak isteyerek geçirdim, ama ne yazık ki, her türlü kablo ve bokla lanet olası yatağa bağlıyım.

"Umurunda."

İki kelime, basit, ama gözleri şaşkınlıkla parladı - itiraftan değil, bunu itiraf ettiğimden anladım.

"Durumu daha da kötüye gitti," dedi ve sesi artık temkinliydi, sanki ayıya yem attığını hissetmiş ve geri çekilmesi gerektiğini biliyormuş gibiydi.

Çenem sıkıştı. "O iyi mi?" "Daha iyi oldu."

Kelimelerle daha çok oynuyorsun.

Ona homurdandım, sonra elimi hareket ettirirken, size verdikleri uzaktan kumanda şeyini fırçaladım ve hemşirelerin çağrı düğmesine bastım.

Birkaç dakika sonra biri uğradığında, "Tekerlekli sandalyeye ihtiyacım var" diye bağırdım.

"Bay Pringle, yatakta kalmalısınız!"

"Bana Pringle deme," diye çıkıştım. "Adım Steel."

Link yanımda kıs kıs gülerken ellili yaşlarının sonundaki kadın bana onaylamayan bir bakış fırlattı. "Bay Pringle," dedi, "bu hastanede 'lütfen' ve 'teşekkür ederim' kelimelerini kullanınız. Yatakta kalmanız gerekiyor."

"Kadınımı ziyaret etmem gerek."

Hemşirenin buruşuk kaşları bunun üzerine daha da buruştu. "Senin kadının mı?"

"Stone Walker," diye açıkladı Link, belli ki emekliliğine az kalmış bir kadınla kavgaya tutuşmak üzere olduğumu hissetmişti.

Bunun sokaktaki itibarım için iyi görünmeyeceği kesindi. Ama bana yine lanet olası Pringle derse, yaptıklarından sorumlu tutulamazdım.

"Ah," diye mırıldandı hemşire, sonra yüzünü buruşturdu ve kabul etti, "Tekerlekli sandalye getireceğim, ama dediğimi yapmak zorundasınız ve söylediğim zaman buraya dönmelisiniz."

Merhametli olması bana Link'in söyleyemediğini söyledi - Stone kötü bir durumdaydı.

Kendimi iki kez ısınmış ölüm gibi hissederek bir nefes verdim ve dikkatlice yatağı kaldırmaya başladım.

Bunu o izlemiyorken yapmam gerekiyordu, çünkü izlerse beni yataktan indirmezdi.

"Bayılmamış olmana şaşırdım," diye mırıldandı Link, oturmama yardım etmeden önce beni izliyordu.

Bedenim tamamen uykudaydı ama onu harekete geçiriyordum. Will tek başına her şeyi tam olarak çalışır hale getirecekti, çünkü her parçam onu görmek istiyordu. Tek yapmam gereken uzuvlarımı aynı seviyeye getirmekti.

Lanet

uyuşturucular.

Onlardan nefret

ederdim.

Homurdandım. "Onu görmem gerek."

"Ne değişti?" Yaz sıcağında camları açık bir arabada bırakılmış bir köpek gibi nefes nefese dik oturduğumda Link beni desteklerken bile yumuşak bir sesle sordu.

Yutkundum. "Zamanlama."

"Zamanlama mı?" Şaşkınlığını hissettim. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Bunun her şeyle ilgisi var," diye gürledim. "Neredeyse ölüyordum. Benim için söylemene gerek

yok.

bunun doğru olduğunu biliyorum. Benimle birlikte yola çıkan kamyonların kafamı ezmemesi tamamen şans eseri idi."

"Refüje uçtun ve şansına bir çiçek tarhına düştün," diye bilgi verdi Link, aslında benim için hecelemesine ihtiyacım olmadığında bana her zaman yardımcı oldu. "Ayrıca Five Points'ten bir adamdan da yardım aldın."

Ona gözlerimi devirdim, sonra mırıldandım: "Tam bir baş belasısın, biliyor musun?" "Tam da sevdiğim gibi," diye dudaklarını şapırdatarak alay etti.

Onu ittim. "Lily sana nasıl katlanıyor, aklım almıyor."

İstediğim gibi güldü ve Hemşire Ratchet ortaya çıkıp benim için bir sandalye getirirken benim de dudaklarım seğiriyordu.

"Normalde bunu yapmazdım ama Stone'un zor birkaç gün geçirdiğini herkes biliyor. Eğer sen onun erkek arkadaşıysan, Tanrım, durum düşündüğümünden de kötü."

Onu düzeltecek değildim ve Link de zeki bir herif olduğu için onu düzeltmedi.

Bir sürü homurtu, inleme ve başımın bayılacağımı düşündüğüm noktaya kadar aydınlanmasıyla, sonunda tekerlekli sandalyeye binebildim.

Her parçam hareket etmek için çok erken olduğunu haykırıyordu ve bunu her santimimde hissediyordum, ama beni asla yatağıma geri sokamazdın. Sırtımda bir tüfek olsa bile.

Koridorun sonuna doğru yuvarlanırken nefesimi içime çektim, kendimi kapının açılacağı ve onu göreceğim ana hazırladım.

Önce Rex'i horlarken görmeyi beklemiyordum ama yanında birinin oturduğunu görünce sevindim.

Kardeşlerimden birinin burada olup ona eşlik etmeyeceğinin hiç aklıma gelmemesi tuhaf değil miydi?

Tıpkı Link'in benim için burada olduğu gibi. Yaptığımız şey buydu.

Nasıl yuvarlandığımız.

Bir kriz anında asla yalnız değildik. MC'nin neşesi buydu.

Kendimi güçsüz ve sinirli hissederek içeri girdiğimde uyandı ama o sırada gözlerim onun üzerinde değildi.

Onun

üzerindeydile

r. O baktı...

Siktir.

Hasta görünüyordu.

Yüzü sarı keçeli kalemle boyanmış gibi garip bir şekilde sarıydı ve onu son gördüğümde olduğundan çok daha zayıftı.

Ne kadar zamandır bu işin dışındaydım?

Rex'in aklımdaki en önemli düşüncüyü bileceğini düşündüm. "Dört gündür bilincin yerinde değil."

Tanrım. Bu yüzden vücudum harap olmuştu.

O kadar süre hareketsiz kaldıktan sonra buraya gelerek onu gerçekten zorlamıştım. "Üç yıldır böyle."

"Onun nesi var?" Parmaklarımı onunkilere dolayabilmek için uzanarak homurdandım.

Uyandığımda her ne bekliyorsam, bu değildi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, West Orange'daki evine dönüp hayatını düzene sokacağını, işleri

yoluna koyacağını düşünmüştüm.

Ama değildi.

Yapamazdı.

O buradaydı.

Hissettiğimden daha da hasta görünüyordum.

Link kadar bitkin görünen Rex'e bakmak için döndüğümde boğazım düğümlendi, her zamanki gibiydi, belki biraz solgundu, siyah gözü haki yeşiline dönüşmüştü.

Yorgun oldukları için onları suçlayamazdım. Biz rahat yataklarda uyurken, onlar tüm hastanelerde standart gibi görünen o berbat sandalyelerde uyuyorlardı.

"Şu anda sarılığı var," diye açıkladı hemşire yumuşak bir sesle, bakışları benimle Stone arasında gidip geliyordu. "Sonra da daha önce teşhis edilmemiş bir peptik ülserin patlamasıyla büyük bir komplikasyon yaşadık."

Yüzümü buruşturdum. "Her zaman sinirleri üzerinde yaşardı."

"Midesi bu gerçeği açıkça ortaya koydu. Ülserleri uzak tutmak için dramatik bir tempo değişikliğine ihtiyacı olacak."

Oh, bir değişiklik yapacaktı, tamam.

Hayatından çıkıp gitmemin tek amacı onun iyi bir hayat yaşamasıydı.

İsteddiği her şeye ulaşması, onu geceleri uykusuz bırakan hedeflerini yakalaması için. Annesinden daha iyi bir kadın olması için.

Daha çok, ona ihtiyacı olan şeyi asla veremeyeceğime dair bir kesinlikti. Çarpık kanımla, bir şekilde, hayatımdaki tek saf şeyi zehirleyecektim.

Ama ona bakarken, en iyi hayatını yaşamadığını fark ettiğimde, ona yine de sahip olabileceğimi ve ağaçları görmesini sağlayabileceğimi biliyordum.

"Onun başka nesi var?" Mırıldandım, çünkü bu onun neden bir bez bebek gibi göründüğünü açıklamaya yetmiyordu.

Hemşire, "Zehirlendiği ilaçlardan kaynaklanan bazı komplikasyonları vardı," diye açıkladı. Sonra ısıklık çaldı. "Yalan söylemeyeceğim Bay Pringle-" Bunun üzerine dişlerimi sıktım. Siktiğimin Pringle'ı, kıkımın kenarı. "Hiç böyle bir uyuşturucu karışımı görmemiştim. Taslağın arkasındaki niyetin ne olduğu hepimizi biraz şaşırttı."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Hastanesindeki ölüm meleği bir eczane teknisyeniydi ve onun üzerinde kullandığı ilaçları hazırlarken bolca kullandığı belli olan pek çok ilaca erişimi vardı-" Yüzünü buruşturdu. "Kurbanlar. Görünüşe göre Stone'a normalde verebileceğinden daha düşük bir doz vermiş ama zehrin gücü sayesinde yine de çok fazla zarar vermiş."

"İyileşecek mi?" Yumuşak bir sesle sordum.

"Evet, zamanla," diye temkinli bir cevap verdi. "Eğer başka bir komplikasyon yaşamazsa."

Kaşlarım çatıldı ve parmaklarımı onunkilere doladım. "Onda hiç olmadığından emin olacağım."

"Ne yazık ki işler böyle yürümüyor," dedi kuru bir sesle. "Şu anki haliyle, onu tedavi etmeyi başardık."

Bazıları önceden var olan ama teşhis edilmemiş her sorunu vardı. Gerçek şu ki, Bay Pringle, o zaten biraz yürüyen bir saatli bomba gibiydi."

Ağzım gerildi. "Ne şekilde?" "Kalp sorunları var."

Ona bakakaldım. "Ne?"

Hemşire yüzünü buruşturdu. "İronik olan şu ki, ona verilen ilaç dozu yüksek miktarda aspirin içeriyordu. Peptik ülserin patlamasına neden oldu ama kalp krizi geçirmesini engelledi. Onu soktuğumuz komadan uyandığında gerçek bir dinlenmeye ihtiyacı olacak."

Kaşlarımı ovuşturdum ve sonra mırıldandım: "Bunları bize anlatmana şaşırdım."

Birdenbire bana sırttı ve gözlerimin açılmasına neden olarak dışarı çıkarken şöyle dedi

"Ripley'e selamımı söyle."

Kapı arkasından kapanırken Rex güldü. "Evet, görünüşe göre Hemşire Ratchet eskiden bir kulüp fahişesiymiş. Ripley bana ondan bahsetti ve ben de kızımız ve senin üzerinde çalışması için işleri ayarladım."

"Sağ ol dostum."

Sesim duygudan kısılmış, korkudan boğuklaşmıştı.

Kurşunlarla başa çıkabilirim. Girip çıkıyorlardı, umarım. Ama hastalıklar? Kalp rahatsızlıkları? Hay sikeyim. Stone kendisiyle ne halt ediyordu?

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. Ne dediğini duydun. Lanet olası bir saatli bomba. Daha otuz beşinde bile değil, Tanrı aşkına."

Link gürledi, "Kendine çok fazla yükleniyor."

"Doğru söyledin." Rex burun kemiğini sıktı. "Gerçek şu ki, erken mezun olduğunda onunla gurur duydum ama bunun sağlık üzerindeki etkilerini hiç düşünmemiştim."

Alt dudağımı ısırdım. "Bayan Biggins nerede?"

Rex sorum üzerine başını salladı. "Tiff ona bakıyor." Link,

"Kedisini hatırladığına göre çok seviyor olmalısın," diye mırıldandı.

İkisini de görmezden geldim, cehennemden gelen kediye bakıldığını bilmek beni rahatlatı ve "Sigortası var mı?" diye sordum. Sigorta açısından?"

Rex, "MC'nin planında o da var," diyerek beni temin etti.

Gözlerini yakalayıp ona dik dik baktım. "Ne kadara mal olursa olsun, benim payımdan kesilecek." Bana kaşlarını çatı. "Bu çok aptalca. İhtiyacın yok-"

Başka bir şeyi kabul etmek istemediğimden, "Benim payımdan," dedim. O benim kadınımdı.

Onun borçları benim de borçlarımdı.

Rex homurdandı ama Link sadece bir kahkaha attı. "Bir de romantizmin öldüğünü söylerler."

"Kapitalist Amerika'da öyle," diye homurdandım, sonra parmaklarını sıktım ve mırıldandım,

"Bu, yaşlı kaltağın adımı başından beri bildiği ve yine de bana lanet olası Pringle dediği anlamına mı geliyor?"

Rex kıkırdadı. "Evet."

Gözlerimi devirdim. "Anlaşıldı."

Taş

Uyandığımda gördüğüm ilk şey oydu ve biliyordum ki, elimde olsa, gördüğüm son şey de o olacaktı.

Gerçek şu ki, bayıldığım o son gece yaşayıp yaşamayacağımdan emin değildim ve uyandığımda onun burada olması?

Bunun bir rüyanın gerçekleşmesi olduğunu söyleyemezdim, çünkü vücudumdaki tüm acılardan sonra, bu kesinlikle bir kabustan daha fazlasıydı, ama yine de... onun burada olması harikaydı.

Tekerlekli sandalyede oturuyor olması bana onun da yaralanmış olduğunu hatırlattı. Başı garip bir açıyla öne eğikti, bu da nasıl olduğuna karar vermek için yüzünü göremediğim anlamına geliyordu, ancak bir asker gibi horluyordu, bu da onun diğer her parçasını yutarken bile dudaklarımın seğirmesine neden oldu.

Kendimi bir sürüngen gibi hissetmeden onu izleyebilmek, aynı zamanda gözlerim gerçekten istediği gibi ona ziyafet çekebilmek cennet gibiydi.

Mutlak mutluluk.

Daha önce kendime böyle davranmama izin vermemiştim, çünkü gözlerimdeki acıyı, ruhumdaki ihtiyacı ve isteği görmesini hiç istememişim.

Adım Stone'du ve taş gibi bir mizacım olduğu söylenirdi ama ben öyle biri değildim. Aslında değildim. Değişmemin, hastalarım dışında herkese karşı açık ve sevgi dolu biriyken soğuk ve sert birine dönüşmemin nedeni oydu.

Bu adam yüzünden acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum ama hissetmenin ne demek olduğunu da biliyordum. Ve kalbimde ona duyduğum sevgi o kadar büyüktü ki, bazen, bazı günler, içimden patlayacağından emin oluyordum.

Bu kadar basit olduğunu düşünerek bu adamı saçlarımdan temizleyebileceğimi sanarak aptallık etmişim...

Hiçbir şey basit değildi. Hiçbir şey. Aşk akla geldiğinde değil, ve bu kadar eski bir aşk? Bu kadar saf?

Bu dokunulmamış mı? Hiçbir şey onu parçalayamaz.

İşte bu yüzden ziyafet çektim. Çünkü onu her zaman seveceğimi kabul ettim ve burada olmasına ve benimle oturmasına rağmen, bunun muhtemelen onun tarafında hiçbir şeyi değiştirmediğini kabul ettim.

Kulüp için kim olduğumdan dolayı burada olacaktı. Hepsi bu kadardı.

Hiç kimseyi soğukta bırakmadılar, hele benim gibi, ben çocukken ve onlar gençken takılanlardan biri olan birini hiç bırakmadılar.

MC bir aileydi ve ben gitmiş olsam ve bana kızgın olsalar da onlar hâlâ benim ailemdi. Yani onun varlığı sadece bir nezaketti. Link, Rex veya Nyx otele gidip biraz kestirip dinlenirken o da buraya gelebilirdi.

Vücudum uyanıklığa yavaş tepki verse de beynim, onun gözlerini açıp bana sevgiyle bakması için bir milyon dilek dilemek istesem bile bunun gerçekleşmeyeceğini bildiğimi kabul ediyordu.

O uyuduğu ve ben de belli ki bir süredir baygın olduğum için, düzgün bir şekilde uyanmak için acele etmedim.

Bacaklarım ve kollarım hareketsizlikten ağrıyordu, ya sırtım? Tanrım, lanet olsun. Bu öldürdü. Omurgamın ortasında muhtemelen Grönland büyüklüğünde bir düğüm vardı.

Bir süredir başımın belada olduğunu gösteren başka şeyler de vardı ama bunları düşünmekle vakit kaybetmedim.

Steel buradayken değil.

O gittikten sonra sağlığımı düşünebilirdim. Şimdi mi?

Sadece onun varlığından keyif alıyordum.

Hemşire içeri girdiğinde ona dışarı çıkması için bağırarak istedim ama yapmadım. Hemşireler doktorlardan ve hastalardan çok çekmişti ve bu hemşire Steel'i yeni uyandırmış olsa bile onlara asla bu kadar kötü *davranmazdım*.

Bir saniyeliğine gözlerini kırptırdı, sonra odaklandığında gözleri benimkileri yakalayınca genişledi.

Öne doğru yuvarlanıp elimi tutarken bakışlarındaki hevesle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bir ton damar yolu açtığına irkildim ama umurumda değildi. Elimi tutuyordu, bana yakın oturuyordu, düşündüğüm gibi dışarı çıkmıyordu.

"Çok şükür."

İki kelime. Çok romantik değil ama Steel için mi? Bana saçlarıma adanmış bir sone de yazabilirdi.

Ona göz kırptım ve dilimin biraz bulanık ve kalın olduğunu fark ettim - neden konuşamıyordum? Tanrım. Entübe edilmişim!

Panik beni vurdu ve sonra, beni tüketmesine izin vermeden önce, eli alnımdaydı ve beni susturdu. "Sakin ol, tatlım. Sakin ol. Ben buradayım. Hiçbir yere gitmeyeceğim."

Ve duymam gereken her şey buydu, çünkü bununla birlikte, bir şekilde bunu kastettiğini, beni terk etmeyeceğini ve yanımda kalacağını bilerek bilinçsizliğe geri döndüm.

Çelik

Sonraki üç hafta boyunca dört kez uyandı ve her seferinde beni görüp giriş yaptıktan sonra tekrar çıkış yaptı.

Onun sinirleriyle yaşayan tek kişi o değildi.

Ben güçlendikçe, doktorlar ona verilen zehrin vücuduna verdiği zararı düzeltmek için çok çalıştıkça o hiç değişmemiş gibi görünüyordu.

Eğer söz hakkım olsaydı, ondan kaltağın boğazını kesmekten daha fazlasını yapmasını isterdim. Bence saldırgan bacaklarının arasına iyi bir tekmeyi ve sırtına da bir bıçağı hak ediyordu.

Nyx'in hikâyelerinden birinde eserken yorgunluktan gözlerimi ovuşturdum.

Mini bir rotasyon vardı, böylece hemen bir blok aşağıda bulunan otel odama dönüp arada sırada biraz dinlenebiliyordum.

Ayakta tedavi görmeme izin verilmişti ve omzum hâlâ çok ağrıyor olsa da iyileşme süreci devam ediyordu.

Her şeyi yavaşlatan bir enfeksiyon geçirmiştik ama neyse ki birileri benim yanımdaydı, çünkü başlar başlamaz bana verilen yüksek doz antibiyotiklerle oldukça hızlı bir şekilde kaybolmuştu. Stone'un yanında oturduğum sadece iki günü kaçırmıştım ve bunun her dakikasına şükrediyordum.

O zamandan beri daha iyiye gidiyordum ve bir otele taşındığımda rotasyon başlamıştı.

Kardeşler savaş alanındaki askerler gibi kapısından girip çıkıyorlardı, bazıları bana eşlik etmek, bazıları da yemek getirmek için. Yaşlı Hanımlar bile uğramıştı ve ben onları izlemiş, markalarını incelemiş, gerçekte bir kadına sahip olmanın nasıl bir his olduğunu merak etmişim.

Birinin sahibiydim ama onun sahibi değildim ve onu reddettiğim onca yıldan sonra beni reddetse bile bir dövme sanatçısına gidip onu benim olarak damgalatma dürtüsü güçlüydü.

Aklı başına gelir gelmez odasını terk etmemi isterse bunu hak etmişim. Beni bir daha asla görmek istemezse bunu hak ettim.

Böyle bir şeyden sonra, hayatının sonsuza dek rotasından saptığı bir şey, kararları doruğa çıkardı ve seçimler ve seçenekler değişti ve tamamen farklı yönlere doğru sekt.

Nyx ve Giulia'nın bu şekilde bir araya geldiklerini biliyordum. Elbette, sevişiyorlardı, ama barımızda saldırıya uğraması Nyx'in onu planlanandan önce sahiplenmesine yol açmıştı.

Tanrım, tüm erkek kardeşlerim trajedi karşısında kadınlarına sahip çıkmıştı. Bu da beni trajedinin bir tetikleyici olduğu sonucuna götürdü.

Ama Stone sıradan bir kadın değildi.

Bu olaydan sonra, kendisini kurtardığı için tıp bilimine bir teşekkür olarak kendini kariyerine adamaya karar verirse hiç şaşırırmam.

"Dinliyor musun?"

Nyx'in sesi yumuşadığında şaşırarak göz kırptım, sarsılmış düşüncelerime girmiş olsa bile.

"Hayır, üzgünüm dostum."

Yüzünü buruşturdu, sonra da "Merak etme," diye mırıldandı. Ona bir bakış attı. "Entübasyonun çıkarılmış olmasına çok sevindim."

"Ben de öyle. Ne zaman içindeyken farkındalığa geçse paniklediğini hissedebiliyordum. Kendimi klostrofobik hissetmeme neden oluyordu."

"Onu şimdi uyandırıyorlar, değil mi?" "Evet."

Bunun üzerine mırıldandı. "Bu iyi haber, değil mi?" "Başka bir şey ters gitmediği sürece öyle."

Son ameliyattan bu yana iki ameliyat daha geçirmişti ve bu ameliyatlarda lanet böbreğinin bir kısmı ve karaciğerinin bir kısmı alınmıştı.

O kaltak ona çok zarar vermişti. Şu anda iyileşiyordu ama geçirdiği ameliyatlardan kalan yara izleriyle doluydu. Artık çocuk sahibi olmasının zor olabileceğini söylüyorlardı, bu da kafamı karıştırıyordu çünkü çocuk sahibi olmayı hak ediyordu. Ama o çocuklar benim olmalıydı ve ben hiçbirini istemiyordum - şeytan DNA'mı paylaşacakları zaman değil.

Kafam karışmış, biraz da sinirlenmiş bir halde elimi çeneme sürterek yatağının yanından uzaklaştım ve pencereye doğru ilerledim.

Buradan şehrin büyük bir kısmını görmek zordu ama görebildiğim kadıyla hayat dolu bir koşuşturmacası vardı. Burası, onun hayatta kalmasına yardımcı olan makinelerin bip sesleri ve uğultuları dışında sessizdi ve burada, başucunda oturuyor olmak benim için şaşırtıcı olmanın ötesinde bir şeydi.

İşler değişmiş, rotadan o kadar dramatik bir şekilde sapmıştı ki, hâlâ bunun etkisindeydim. "İyi misin kardeşim?"

Nyx'e bir bakış attım, sonra homurdandım. "Muhtemelen bugün yıllardır konuşmadığın kadar çok konuştun." Sırıışı utangaçtı. "Konuşmamak çok zor. Birini öldürmek üzereymişsin gibi görünüyorsun."

"Keşke yapabilsem."

Nyx homurdandı. "Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim."

"Şimdi anlıyorum," diye mırıldandım, Giulia'nın saldırganını öldürmüş olmasına duyduğu öfkeyi anlıyordum.

Stone'un o kaltağa da aynısını yapmış olmasına minnettar olsam da, keşke onun üzerinden geçme şansım olsaydı.

"Kahretsin, kadınıma yaşattıkları için o sürtüğü ezmek ve bin parçaya ayırmak için sol böbreğimi verirdim."

Nyx mırıldandı ve ardından "Senin kadının, ha?" diye sordu.

Göz ucuyla ona baktım ve omuz silktim. "Sadece bir ifade."

Kıs kıs güldü. "Evet. Ne ifade ama." Ağzı bir sırıtışa dönüştü. "Unutuyorsun, sırtını gördüm."

Bu beni susturdu. "Bana ihtiyacı var."

Bunu söylerken sesimde bir yalvarış olmasından nefret ediyordum. Bir bok yapmak için onun onayına ya da iznine ihtiyacım yoktu ama bir şekilde bunu istiyordum.

Nyx... O bilmiyordu ama biz bir aileydik. Onun fikirleri benim için dünyadaki herkesten daha önemliydi. Lana Jane bana sonsuza dek sır olarak kalmasını dilediğim bir şeyi söyleyerek hayatımı mahvetmeden önce bile hep öyleydi.

"Onu sahiplenebilecek kadar iyileşir iyileşmez sahiplenmeni istiyorum." Homurdandım. "Benden buradan defolup gitmemi isteyebilir."

"Hiç sanmıyorum. Seni daha önce sevdi ve uyandığında da sevecek." Ne zaman?

Eğer değilse.

Hepimiz bu kelimeyi kullanırken çok dikkatli davranıyorduk, çünkü çok uzun zamandır her şey bir anda olup bitiyordu. Geçen her günle birlikte, her yirmi dört saatlik süre, onu sık sık kaybedebileceğimiz bir ömür gibi gelmişti.

Birinin başucunda oturmanın verdiği dehşeti hiç hayal etmemiştim, Stone'un hayatını kaybetmesinden, o kurşunlar bana saplandığında korktuğumdan daha fazla korkacağımı hiç hayal etmemiştim... Belki de aşk buydu? Birinin yaşamasını ya da ölmesini kendinin yaşamasından daha çok önemsemek?

Huzursuzca çenemi ovuşturdum. "Umarım bu doğrudur. Artık onsuz bir şeylerle başa çıkabileceğimden emin değilim."

"Zihnindeki bir düğme gibi olması ne kadar komik, değil mi?" Nyx usulca düşündü.

Kapıda bir tıkırtı duyuldu ve konuşmamızı böldüğü halde ona baktım, onaylarcasına başımı salladım, sonra Indy'nin üç pizza kutusuyla içeri daldığı kapı aralığına döndüm.

İlk başta burada yemek yediğim için kendimi kötü hissetmişim. Yani, teknik olarak bu odada bulunmamam gerekiyordu, bu kadar uzun süre kalmamam gerekiyordu ama sonra bu durum normaleşti.

Bunun yeni normal olmasından nefret ediyordum.

Eski normalim Stone benden nefret ediyor, bana dırdır ediyor, ikimiz de öyle olmadığını bildiğimiz halde benden nefret ediyormuş gibi bana kaşlarını çatıyordu.

Benim onu sevdiğim kadar o da beni seviyordu. Sikeyim.

Çok fazla zaman kaybı.

Bir sürü lanet an kayboldu. Hepsi

benim hatam.

Ve işte buradaydık, ben neredeyse ölüyordum, o neredeyse ölüyordu ve kahretsin, eğer beni çok

korkutan ve birazcık fazla mı bıraktım diye düşünmeme neden olan bu korkuları yaşamaya devam etmeseydi

Uzun.

Pişmanlıklar midemde kurşun bir ağırlık gibiydi ve beni yemek yemeye iten tek şey ailemin sürekli yemek getirmesiydi.

Marilyn Monroe'nun bir keresinde söylediği o saçmalığı görmüştüm. Pişmanlık duymamalısın, çünkü o anda tam olarak istediğin şey buydu.

Ama ya yaptığınız şeyi istemiyorsanız?

Ya bunu belirli bir nedenden dolayı yaptıysanız ve bu neden hayatınızın sonunda birdenbire hiçbir anlam ifade etmez hale geldiyse?

Gerçek şu ki, bana DNA'mı kimin verdiği önemli değildi. O kötü kaltakla akraba olmamın da bir önemi yoktu.

Ben bendim.

Çelik.

Kendi kötülük seviyem, kendi amcıklık seviyem, ama bunun bir çocuk sıkıcı olmakla hiçbir ilgisi yoktu. Ben sadece kendimdim.

Bir aziz değil, kesinlikle bir günahkâr, ama tüm bunlara rağmen Stone'un içinde sevilebilir bir şeyler vardı. Ya da bulmadıysa bile, ne zaman gözlerini açıp bana, Dünya'yı Atlas'ın omuzlarına yükleyen benmişim gibi baksa, kendine yalan söylüyordu.

Bu bakış mı?

Şu anda uyanmasını kolaylaştıran tek şey buydu. Gözlerini daha uzun süre açabileceğini, bugünün temelli uyandığı gün olabileceğini bilmek.

Indy'nin eli omzuma geldi ve beni orada okşadıktan sonra elini başımın üzerinde gezdirdiğinde, bana sarılmak için eğildiğinde yüzümü karnına çevirdim.

Ağlamak istediğim için kendimi korkak gibi hissediyordum ama bunu Nyx'in önünde yapmayacaktım. Çok fazla zaman kaybı.

Şu anki litani buydu. "O iyi olacak."

"Öyle olsa iyi olur," diye homurdandı Nyx ve ben de gözlerimi devirdim çünkü o bir dilim pastanın etrafında homurdanıyordu.

"Adamıma elini mi sürdün, Indiana?"

Yavaş bir ses tonu, mırıldanan kelimeler, her biri yarı uykulu, ama lanet olsun, hiçbir kadının dudaklarından daha tatlı tehditler duymamıştım.

Hepimiz donup kaldık, Nyx bile, çünkü söyleyecek hiçbir şeyi yoktu ve sonra Indy arkasını dönüp fısıldadı, "Stone? Gerçekten uyanık mısın?"

Öyleydi.

Harap olmuş görünüyordu. Gözleri bitkin bir haldeydi ve o derinliklerden acı çektiği için uyandığını görebiliyordum.

Dudaklarımı ısırdım, hemşireyi çağırıp durumuyla ilgilenmesini isteyecektim. Serum ilaçlarını kesiyorlardı ve amaçlanan sonuç buydu. Uyanması. Morfinin etkisiyle hâlâ sersem gibiydi, bu çok açıktı ama onu bu şekilde görmek tam anlamıyla bir sihirdi.

Uykuda buruşmuş, yüzü yastıklarla buruşmuş ve vücudu yara izleriyle dolu? Çok güzeldi.

Hayatımda hiç bu kadar güzel bir kadın görmemiştim.

Gerçekten boğazım tıkanı. Bu kez ağlama ihtiyacımdan kaçamadım ve yüzümü sağlam omzuma sildim çünkü o buradaydı ve konuşuyordu ve bu kez doktorların onu iyileştirmek için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarına inanmak zorundaydım.

Indy'den uzaklaşarak yatağının diğer tarafına doğru ilerledim ve dikkatlice oturdum.

Kadınım kıvrımlarla doluydu, onlarla zengindi, bırakmayan bir popo ve günlerce yuvarlanan göğüsler ve kalçalar.

Şu anda öyle değildi. Kilosu dramatik bir şekilde azalmıştı ve bundan nefret ediyordum çünkü bir deri bir kemik kalmıştı ve katı gıdalara geri döndüğü anda bunu düzelteceğimi biliyordum.

Kahretsin, MickyDs'i hızlı aramada tutardım çünkü bunun onun zayıflığı olduğunu biliyordum. Gerçi kalp rahatsızlığı yüzünden belki de değildi... ama bir yolunu bulurdum. Hiçbir şekilde onsuz yapamazdı, hele ki şimdi tekrar benimleyken.

"Hey," diye mırıldandım usulca otururken, yatağın ağırlığını çok fazla kaydırmamaya ve bana doğru yuvarlanmamasına dikkat ettim.

Yutkundü. "Gerçekten burada mısın?"

İlk yorum karşısında biraz şaşırılmış bir halde kaşlarımı çattım. "Evet, buradayım." Kırpikleri kırpışarak kapandı. "Senin bir rüya olduğunu sanıyordum."

Kapalı kaldılar ve ben havladım, "Taş!"

Tekrar açıldılar.

Nefesimi içime çektim ve mırıldandım, "Uyanık kal, Stone. Hadi, yaşayanlar diyarına dönme vaktin geldi."

Vücudunu hareket ettirmeye çalışıyormuş da başaramıyormuş gibi hafifçe kıpırdanırken inledi. "Neden her şey acıyor?"

Bilinci kapalıyken çok şey yaşamıştı ve normalde bize bunları açıklayan kişi şu anda yatakta olan kişiydi. Her kaza geçirdiğimizde Giulia, sonra Tiff ve Lily hastanedeyken Stone aranmış ve durumu Rex'e o açıklamıştı.

Doktorları çağırabileceğimi biliyordum ve bir dakika içinde çağıracaktım ama aynı zamanda olan biten her şeyi öğrenmesini de istemiyordum. Bu muhtemelen onu depresyona sokacak ve iyileşmesini geciktirecekti.

Ona bakarken dudaklarımı büzdüm ve parmaklarımı onunkilerle birleştirerek mırıldandım: "Yakında sana ilaç getireceğiz."

İçini çekti, gözbebekleri şişerken ışıktaki duran Nyx ve Indy'ye baktı. "Siz neden buradasınız?"

"Bir süredir uyuyorsun Stone," diye homurdandım. "Bana eşlik ediyorlar ve yemek getiriyorlar."

Indy suratını astı. "Steel burada fazla zaman geçirmeme izin vermiyor, çünkü hemşireler üçümüzü bir yana bırak, birimizin bile odanda olmasından hoşlanmıyor. Teknik olarak sadece ziyaret saati olduğu için girmemize izin veriliyor."

Bana bir ahududu patlattı ama ben omuz silktim. "Senin yanından ayrılmak üzere değildim, Stone." Bunun üzerine yutkundü, boğazı çalışıyordu. "Bunu şimdi mi söylüyorsun?"

"Hayır, şimdi değil. Bunu söyledim ve ciddiylim. Bir daha yanından ayrılmayacağım, Stone." Parmaklarımı sıktı. "Ölüyor muyum?"

Gözlerimi kırptım. "Ha?"

"Bunu yakında öleceğimi düşündüğün için mi söylüyorsun?" Dudaklarını yaladı ve o kadar kuruydular ki, sözleri beni dondursa da, hemşirelerin doldurmaya devam ettiği buz parçacıklı küçük bardağı almak için uzanmak zorunda kaldım.

Çoğunlukla erimişlerdi, sadece su vardı ama birkaç tanesi hâlâ ağzını ıslatacak kadar büyüktü.

"Hayır, ölmüyorsun," diye homurdandım, "sen de ölmesen iyi olur. Eğer ölürsen gerçekten çok kızarım."

yap."

"Bana her zaman kızgınsın," dedi iç çekerek, su kuru dudaklarının soluk pembedini içine batan sıvıyla fuşyaya dönüştürürken.

"Eskiden öyleydim." Çenemi yukarı kaldırdım. "Sonra sen neredeyse ölüyordun, ben de neredeyse ölüyordum ve bunun bir gün için çok fazla ölüm olduğunu düşündüm. Bir ömür için."

"Ne diyorsun sen?" diye fısıldadı.

"Buradan çıkar çıkmaz benim stüdyomda yer ayırttığını söylüyor." Indy'nin yorumu üzerine ona ters ters baktım. "Kapa çeneni, Indy. Onu kızdıracaksın!"

Ama Stone kızgın görünmüyordu, sadece kafası karışmış gibiydi. "Yorgunum," diye mırıldandı.

"Bir doktor çağır Indy," diye mırıldandı Nyx ve Stone'un hastaneye yatışı sırasında Stone'la ne kadar yakın olduklarını, kardeş gibi olduklarını ortaya koyan kız kardeşi hemen fırlayıp söyleneni yapmaya gitti.

"Onu uyanık mı tutacağız yoksa dinlenmesine izin mi vereceğiz?" Göz kapakları titreyerek kapanmaya devam ederken ses tonuma endişe karışarak sordum.

"Bence doktorlar onu görene kadar onu uyanık tutmalıyız."

Birkaç dakika sonra iki doktor geldi ve tam zamanında geldiler çünkü onun kayıp gittiğini hissedebiliyordum.

Bizi dışarı çıkardılar, ben de ne olup bittiğini öğrenmek istediğim için neredeyse itaatsizlik edecektim ama Indy beni tuttu ve Hemşire Ratchet, aslında adı Sandra olan oldukça hoş bir kadın, kolumu sıktı ve mırıldandı, "Bırak işlerini yapsınlar. Onun buradan çıkmasını ne kadar istiyorsan sen de o kadar istiyorsun, Pringle. Bırak işlerini yapsınlar."

Bu beni rahatsız etti ama istediğini yaptım ve bana Pringle dediğini bile fark etmedim, o kadar kendimde değildim.

Baş ve işaret parmaklarımla kaşlarımı ovuşturduktan sonra koridorda yürümeye başladım. Bu hastanede olduğum kadar hiçbir hastanede bulunmamıştım ve gerçek şu ki, buradan nefret ediyordum. Stone'un bütün gün ve bütün gece burada olmaya, bitmek bilmeyen bip seslerine, kokulara, sessiz fısıltılardan gelen seslere ve kederli ya da acı çeken birinin boğuk hıçkırıklarına nasıl dayanabileceğinden emin değildim.

Burada daha fazla kalırsam delireceğimi biliyordum ama kalacaktım çünkü bana daha önce de ihtiyacı olduğunda onu terk etmişim. Yanında ben olsaydım daha iyi olacağını sanmıyordum ama belki de olurdu.

Belki de arkasında ben olsaydım daha güçlü olurdu.

Onun yerine, neredeyse ölüyordu ve tüm bunlar ben hiç olmaması gereken bir ameliyat için iyileşme sürecindeyken oldu, çünkü o lokantada kardeşlerimle kalsaydım, asla vurulmayacaktım.

Nyx yanıma geldiğinde dişlerimi sıktım, elini sağlam omzuma koyarak ileri geri yürümemi engelledi.

"Eğer istersen sana bir hediyem var."

Ona kaşlarımı çattım. "Kadınımı iyileştirmeye ne dersin, Nyx?"

Alay etti, sonra mırıldandı, "O doğru yerde ve bu sana iyi gelecek. Biraz temiz havaya ihtiyacın var. Daha da kötüsü, birine bunu ödetmelisin."

Yutkundum ve ne kadar haklı olduğunu fark ettim.

"Gerçekten ihtiyacım olana kadar hastaneden ayrılmayacağıma dair kendime söz verdim."

"Çimeni yıpratmak üzereydin, Steel. Bence dışarı çıkıp biraz farklı uyaranlara ihtiyacın var. Bu beyaz işkence gibi, Tanrı aşkına. Daha kötü durumda olan sensin. Indy kalsın, Stone'la oturur çünkü zaten uykuya dalmıştı, geri döndüğümüzde dinlenmemesi için bir neden göremiyorum.

"Çok uzun sürmez. Belki bir saat bile. En fazla."

"Beni lanet bir restorana götürmek için olmasa iyi olur-"

"Hayır," dedi Nyx gülerek. "Senin sıska kışına yemek getirecek değildim. Bu iyi bir şey."

Dişlerimi sıktım ama Stone'un test edildiği odaya bakmaya çalıştığımda

Sandra panjurları indirmişti, aklımı kaçırmadan önce bir şeyler yapmam gerektiğini bildiğim için dilimi ısırđım.

Ona döndüm ve "O uyanmadan önce buraya dönmem gerek" diye gürledim.

Nyx Indy'ye bir bakış attı, o da bana döndü ve beni tek koluyla kucaklamak için uzandı. Doğası gereği dokunsal değildi, ailelerinin hiçbirisi öyle değildi, Quin grubun en seveceniydi - tabii bu aşağı gönderilmeden önceydi - ama yine de bana bu kadar çok sarılması korktuğunu gösteriyordu.

Onu suçlamadım.

Ben de

korkmuştum.

Bu lanet olası durumu açıklığa kavuşturabilecek tek kişi yataktaydı ve bizi dehşete düşürüyordu.

Sandra denedi ama bizim alışık olduğumuz şekilde anlatmıyordu.

Stone bize cevaplarımızı 'siktir git' ve 'kendini aş' diyerek verdi.

İkimizin de bunu yaşadığını ve orada olmaya herkesten daha çok hakkı varken beni Stone'un yanına aldığı için nazik davrandığını bilerek onu sıktım.

Stone'u terk eden bendim ve boşluğu dolduran Indy oldu. Kulağına "Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve beni daha sıkı sıktı.

"Seni seviyor," diye mırıldandı. "Sadece onun lanet kalbini tekrar kırma. Tüm bu olanlardan sonra, bunu başarabileceğini sanmıyorum. Ve sen de yapamazsın, çünkü gelir ve sana bunu ödetirim."

Bunun saçmalık olduğunu söylemek istedim ama yapamadım. Diyemedim. Haklı olduğunu biliyordum.

Ve gerçek şu ki, Stone'a sırtımı dönmek gibi bir arzum yoktu. Aksine, onun *bana* sırtını dönmесinden korkuyordum.

"Uzun sürmesin," diye uyardı Nyx, kolumu tutup bana bir şey fırlattı. Kesiğe göz kırtım, yeni ve tertemizdi ama 'Sekreter' bandım takılıydı. Tüm bu rezalet başladığından beri hastanede bir tane bile takmamıştım ve ikinci derime alışıyormuşum gibi hissederek omuz silktim.

Aptalcaydı, ama şu söz, 'kıyafet insanı yaratır'? Doğruydı. Bu bendim.

Kesiğim beni olduğum adam yaptı ve onunla kendimi daha güçlü hissettim. Daha yenilmez.

Eski kesiğu istiyordum ama o da ben söylemeden çöpe gitmişti. Onu kurşun delikleriyle, kanla kaplı olarak ve ilkyardım görevlileri beni tedavi ederken parçalayarak takacaktım, çünkü onlar benim onur rozetlerimdi.

Bu yenisi işimi görecekti ama Nyx'in öngörüsü için minnettar olsam da eskisini kaybettiğim için içerliyordum. Onunla birlikte gömülmeliydim - tabii artık ölümü düşünecek zamanım yoktu.

Ben yoluma devam etmeliydim,

Stone da öyle. Birlikte.

Sinirlerimin yatıştığını hissettiğimde Nyx'i takip ettim ve hastanede dolaşırken boynumu çıtlatarak oradaki çatlakla uğraştım. Vurulduğumdan beri pek spor yapmamıştım ve spor salonuna geri dönmem gerekiyordu ama yaralarım artık çekmez hale gelene kadar boku yemiştım ve sadece bacak günleri yapıp Schwarzenegger kalçaları ve çöp adam gövdesiyle kalmayı reddediyordum.

Kibir, senin adın motorcu.

Bu düşünce dudaklarımı titretti, özellikle de Stone'un tepkisini düşündüğümde. Tek bir bedende küçük ve büyük olsaydım muhtemelen gülerdi ve bana tekrar gülümsemesi için buna değerdı. Sadece kahkahasını görmek, gözlerindeki mutluluğun yanı sıra ondan yayılan neşeyi de izlemek için.

Yeraltından otoparka doğru ilerlerken boğazım *yine* kalınlaştı, nefesimin altında homurdandım.

Motosikletlerimiz tek bir alanda kümelenmişti. Vurulmamdan sonra hurdaya dönmüş olan Baby değildi ve parlak turuncu sürtüğü çok özlemiştim ama Nyx kendi motorunu çıkarırken ben de benimkini çıkardım. Bir şekilde, bir aracım olduğu için minnettardım.

Kardeşlerim bana kanatlarımı bir kafesin arkasına takıp getirdikleri için çok sevindiler.

Tek kelime etmeden yola koyulduk ve beni hastane otoparkından çıkarıp New York'un acımasız sokaklarına götürürken onu takip ettim.

Ve lanet olsun, onlar da kötüydü.

Tanrım, bir arkadaşına nasıl iyi vakit geçirteceğini çok iyi biliyordu.

Gözlerimi devirerek onu takip ettim ve sonunda beni bir zamanlar ofis olarak kullanılmış gibi görünen, ancak şimdi uyuşturucu ticaretinin yapıldığı karanlık bir yer olan küçük, köhne bir binaya götürdü.

Belki de öyleydiler. Bu mahalle pek güzel sayılmazdı.

Kenara çektiğinde arkasına park ettim ve motordan inerken omzundan tutup "Neredeyiz lan biz?" diye tısladım.

Burnuna vurdu. "Bu bir sürpriz."

"Sürprizlerden nefret ederim," diye

bağırdım. Dudakları kıpırdadı. "Bunu seveceksin."

Ona kaşlarımı çattım. "Nyx," diye hırlayarak uyardım.

İçini çekti. "Sen tam bir oyunbozansın." Elini binaya doğru salladı. "Seni kimin vurduğunu bilmek ister misin?"

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "*Famiglia* piçi içeride mi?"

Göz kırpması kalbimi kükretti. "Elbette öyle."

"O zaman neyi bekliyoruz?"

Adrenalinini yüksek bir şekilde duvardan duvara boktan ve kirli camlarla kaplı ofise doğru ilerlerken bir kapıya yaklaştık. Nyx önce bana, sonra bir başkasına silah doğrulttuğunda, ben de bir tanesini kotumun arkasına soktum ve silahını kuşanıp kapının kilidine ateş etmesini izledim.

Uzakta akan trafiğin gürültüsü ve tam o anda gümbür gümbür geçen bir trenle -ki bu da bana herifin bunu planlayıp planlamadığını, planladıysa da nasıl planladığını merak ettirdi- ofistekilerin az önce ne yaptığının farkında olup olmadıklarını bilmiyordum.

İçeriden ses gelmeyince diğer tabancamı aldım ve kapı kolunu çevirip açtıktan sonra botumla o şekilde tuttum ve Nyx her ne planladıysa onu beklemeye başladım.

Ben içeri girmeden Nyx kolumdan çeğiştirip beni durdurdu ve bir bandana itti.

Sırıttım, yüzümü kapattım ve sonra ikimiz de silahlarımızı doğrultarak içeri girdik. Önce o girdi, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi, ki ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyorduk ve karanlık koridorda ilerlerken, ben neler olduğunu merak ediyordum ama çenemi kapalı tutmam gerektiğini biliyordum, başka bir kapıya yaklaştık.

Biri gölgelerin arasından fırlayıp bize doğru geldiğinde tereddüt bile etmedim.

Bang.

Maverick kadar iyi bir nişancı olmasam da nişancılığım kulüpte ünlüydü ve üzerimize gelen adam ölü bir ağırlık gibi yere düştüğünde Nyx sadece kıkırdadı.

Kıkırdadığı için onu suçlamadım, çünkü aniden ben de gülmek istedim.

Kahretsin, bu iyi hissettirdi. *Famiglia* amcıklarını yere sermek mi? Doğal bir ruh hali yükseltici hakkında konuşun.

Kalp atışlarım duruldu ve yürümeye devam ederken adrenalinin azalmasını bekledim, bir gölge

kümesine doğru ilerlerken ben hâlâ Nyx'i takip ediyordum.

Başka bir kapı daha vardı, ama bu sefer, kilidi vurduğunda ve ben tekmeleyerek açtığımda, dört adam

ileri atıldı.

Güvenlik.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Nyx ve ben dört el ateş ettik, her birini birer parça indirdik ve dizlerinin üzerine çökmeden önce sadece bir tanesini indirebildiler. Ölmek üzere olan bir balık gibi titreyip solumasına rağmen hâlâ silahına davranan birine tabancayla vurdum ve yere yığılırken üzerine basıp kapı aralığından içeri baktım.

Gördüklerim beni pek de şaşırtmadı.

Saat erkendi, bunun gibi bir yeraltı kumarhanesinin bu kadar kalabalık olması için bile çok erkendi.

Rulet masalarının etrafında üçer dörder kişi vardı, blackjack stantları dağıtıcı dışında boştu ve birkaç barbut masasının olduğu yerlerde de neredeyse hiç kimse yoktu.

İlk başta kimse bizi fark etmedi, bu da bana arka kapıdan girdiğimizi düşündürdü ama sonra biri çığlık attı - blackjack krupiyesi olduğunu düşündüm - ve Nyx tavana bir kurşun sıkıp bağırdı, "Paranızı istemiyoruz, size zarar vermek istemiyoruz. Jacob Russo'yu istiyoruz."

Bunun üzerine kaşlarım kalktı ve bir kadın "O orada" diye ciyakladığında, işaret ettiği adamdan bir sırt darbesi aldı, onun lanet olası sevgilisi olduğunu varsaydığım biri, ileriye doğru yürürken sııttım, Russo silahını çekerken bile Nyx'in arkamı kolladığını biliyordum.

Elbette başımı belaya soktuğumu biliyordum ama beni vuran, Lancaster'ın istihbaratına göre maaşla tuttukları birkaç keskin nişancıdan biri olan -diğerleri borçlu oldukları iyiliklerin karşılığı olarak iş alıyorlardı- ve emirlerine itaatsizlik etme zamanı geldiğinde *çok* pervasız olan bu orospu çocuğu için kendimi ateş hattına atmaya fazlasıyla hazırdım.

Ona doğru uzandığımda tetiği parmakladı ama ben daha hızlıydım. Bir saniye sonra silah elinden fırladı ve birkaç parmağıyla birlikte yere yuvarlandı.

O acısını haykırırken, ekibinden bazıları aptalı oynamaya karar verdi ve bana doğru akın etti, ama Nyx durumu kontrol altına aldı.

Bok çuvaları gibi yere yığıldılar ve bebek gibi ağlayan Russo'nun yanına gittiğimde bacaklarını altından tekmeledim, dizlerinin üzerine çökmesini izledim, sonra arkasına geçtim, eğildim ve fisıldadım, "Hak ettiğinden daha hızlı ölüyorsun."

Namluyu çenesinin altındaki yumuşak ete bastırdım ve çok fazla mücadele edemeden mermimi serbest bıraktım.

Beyni her yere sıçradığında, umurumda bile değildi, sadece bana sıçramadığı için mutluydum.

İçeri girdiğimiz gibi sakın bir şekilde oradan çıktım ve kadınlar çığlık atarken, satıcılar sessiz ve dikkatliydi, belli ki işletmelerinde bu düzeyde şiddete alışkındı.

Nyx arkamdayken ikimiz de dışarı çıktık ve başka kimse ilerlemeden dışarı çıktığımızda, yeraltı kumarhanesini güvende tutmak için sadece beş adama ihtiyaç duyduklarını düşündüklerine göre buradaki güvenlik besbelli berbattı, hemen hemen bildiğim bir şey için onay arayarak sordum, "*Famiglia*'ya aitti, değil mi?"

Nyx sırıttı. "Evet. Beş Nokta yasadışı kumarhanelerini istiyor. Lancaster sayesinde bunu biliyordum ve Russo'nun takıldığı yerlerden biri olup olmadığını öğrenmek için birkaç arama yapmayı düşündüm. Aptal herifin üzerinde bir sürü işaret var."

"Artık değil." Kardeşime sııttım ve motorumu çalıştırmadan hemen önce, "Haklısın, bu bir hediye idi. Sağ ol kardeşim. Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

SEKİZ

ÇELİK

"UYAN, APTAL HERİF."

Biri omzumu salladı ve beni kabaca sarsarak uyandırdı. "Ha?

Sorun ne?"

Rex'in kaşları aniden çatılmıştı. "Stone. Sorun bu." İçimde bir acı parladı.

"Ha?"

"Beni duydun. Yatakhane de ğil."

Gözlerimi kırptıstırdım, neden bahsettiğini anlamaya çalışırken tamamen kendimden geçmiştım. Ama bilardo masasına geri dönmeme izin vermedi, bir bok yapmama izin vermedi. Beni çekip çıkardı ve kıyafetlerimi bana itti.

"Tam zamanında. Bilardo oynamak istiyordum-"

Grizzly'ye homurdandım, herifin ne kadar adi bir herif olduğunu umursamadan, başım dönüyor olsa da kot pantolonumu çekistirdim.

Üstümü örttüğümde, Rex beni odanın diğ er ucuna, bardan dışarı ve kulüp binasından yola kadar sürükledi. Son ranzaya vardığımızda sendeleyerek içeri girdim ve hemen ardından Stone'a aldığım kedi Bayan Biggins bana saldırınca tısladım.

Küçüktü ama pençeleri çok kötüydü, özellikle de bir tür judo kedi numarası yapıp bana doğru uçtuğunda. Aşağı doğru kayarken pençeleri göğsümü sıyırdı, küçük uçları içeri girdi.

Tısladım, ama o pis herif canımı yakıyor olsa da, düşmeden önce onu yakaladım ve beni tekrar ısıramadan önce tüküren, tıslayan, hırlayan halini kanepeye fırlattım.

Kaba bir uyanıştan bahsediyoruz.

Bir kedi yavrusu tarafından parçalandıktan sonra kendimi biraz daha uyanık hissetsem de hala gözlerim kamaşıyordu, "Burada ne işimiz var?" diye ağzımdan kaçırdım.

"Kahvaltıya gelmesi gerekiyordu ve gelmeyince annem onu bulmam için beni gönderdi. Eşyaları paketlenmemişt i, yatağında uyumamıştı." Rex dişlerini sıktı. "Şimdi ne halt ettin, salak?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Hiçbir şey yapmadım. Bunca zamandır ondan uzaktaydım."

Başını iki yana salladı. "Senin için hiç umut yok." Omzumu tuttu, beni döndürdü ve mırıldandı, "Tam olarak buna uygun yaşamıyorsun, de ğ il mi?"

Onu sahiplenme zamanım geldiğinde hazır olması için birkaç ay önce yaptırdığım damgayı düşünmek istemediğim için omuz silktim.

Ağzım gerildi. "Beni neden buraya getirdin?"

"Çünkü o senin kadının. Nerede olduğu umurunda değil mi?" diye hırladı.

"Tabii ki umurumda ama muhtemelen çalışıyordur. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin."

Rex, tıpkı lanet olası kedi gibi tısladı ve "Lanet olası baban gibi olmaktan her zamankinden daha fazla korkarken nasıl oluyor da bir amcığa dönüşüyor, amcıkça şeyler yapıyorsun?" diye çıkıştı.

"Sakin beni onunla kıyaslamaya cüret etme..." diye çıkışırken tenimin kızardığını, her yanımın öfkeden bembeyaz kesildiğini hissettim.

"Eğer bir pislik gibi davranırsan, yaparım. Kanında var, değil mi?" Bana yumruk attığında yumruğunu yakaladım ve kendi yumruğumu suratına indirirken sıkıca kavradım.

Kan fışkırdı, üzerime sıçradı, göğsümden aşağı damlayan ince kan nehirlerine karıştı, ama ikimiz mobilyaların yarısını devirip neredeyse pencereye çarptığımız bir kavgaya girerken bunu görmezden geldim.

Bizi ne durdurdu?

Bayan Biggins yine saldırdı. Pençelerini yüzüme geçirdi, ısırıp tıslarken beni iyice tırmaladı, pençeleri zaten karışık olan saçlarıma dolandı.

Neredeyse gözümü kesecekti, onu savuşturmak için ellerimi kaldırdım ve ancak Rex onu tutup göğsüne bastırduğunda durdu.

Tüm bunların ne anlama geldiğini merak ederek ona tısladım, sonra beni nasıl kana buladığını görünce yüzümü buruşturdum.

"Sana karşı bir şeyler hissediyor ve onu suçlayamam," diye tersledi Rex. "Onu bulmak için benimle gelecek misin?"

Yapmam gerektiğini bildiğim halde yapamadım.

Güçlü kalmalıydım, sağlam durmalıydım. Hayatında bana ihtiyacı yoktu, onu lekelememe. Her şeyi onun için çok daha kötü hale getirmeme.

Yeni bir başlangıç yapma şansına ihtiyacı vardı. Bu yerleşkenin sunabileceğinden daha fazlası için bir şansa. Korkak olduğum için bana küfretmeye fırsat bulamadan telefonu çaldı. Ekranı kaşlarını çatarak baktığında,

Gerildim ve o cevap verdiğinde içimdeki gerilim daha da arttı.

"Hastanede mi?" diye bağırdı. "Nyx, ne oluyor lan?"

Arkasını dönüp tükürmeden önce bana ters ters baktı, "O boku nereden bulmuş ki?" Tısladı. "Siktir. Sadece siktir. Dipshit burada, her zamanki gibi beyninden vurulmuşa döndü. Bizi yirmi dakika içinde oraya götürebilirim. Tedavi ediliyor mu?" Bir duraklama. "İyi, evet. Her şeyin yolunda olduğundan emin ol, kardeşim. Tanrım, uyuşturucu kullandığını hiç düşünmemiştim."

"Öyle değil," diye gürledim ve kendime ters bir bakış attım.

"O zaman aşırı dozda kokain alarak ne halt ediyordu?" diye hırladı bana ama gözlerinin derinliklerinde ikimiz de cevabı biliyorduk.

Bir şekilde bunun suçlusu bendim. Ve 'bir şekilde' bunu anlamak o kadar da zor değildi.

Annesini yeni kaybetmişti ve çok iyi bir anne olmasa da, hala başa çıkması gereken bir keder vardı. Ve bunun ötesinde, beni kaybetmişti. En yakın sırdaşını.

O zamandan beri firariydim-

Ağzımın tadı aniden kusmuk gibi geldi ve ayağa fırladım, yapabileceğimden daha hızlıydı, bu yüzden neredeyse düşüyordum, kendimi porselen tahtın önüne çarpmadan ve bağırsaklarımı kusmadan önce.

İşim bittiğinde kendimi bok gibi, her zamankinden daha boktan hissediyordum ve Rex tabutuma

ivi akmaya karar vererek arkamdan gürledi, "Benimle geliyorsun."

"Hayır," diye zayıfça tersledim, başım klozetin üzerinden aşığı sarkıyordu.

"Yapmayacağım." "Onun sana ihtiyacı var, sık kafalı. Onu öylece terk edemezsin."

"Yapılması gerekeni yapıyorum."

Kıçımı tekmeledi, beni tuvalete itti ve ben de ona izin verdim, ancak beni sefalet içinde bırakarak yatakhanelerden hışımla çıktığında rahatladım.

Onu seviyordum. Bundan kaçış yoktu.

Ama onu o kadar çok seviyordum ki, yara bandını şimdi sökmenin gelecekte sökmekten bin kat daha katlanılabilir olacağını biliyordum.

Rex'in annesi Rene, onu kanatları altına alır ve Stone'un doğru yolda kalmasını sağlardı ve gerçek şu ki, ben doğru yolda olmaktan başka bir şey değildim.

Ben tehlikeye giden bir yoldum. Sefaletle götüren bir yol ve Lana Jane bana kim olduğumu söylemeden önce bile öyleydim.

Ne olduğumu.

Votkalı kusmuğun ekşi kokusuyla yüzümü buruşturarak nefesimi içime çektim. Sifonu çekmek için uzandığımda topuklarımın üzerinde geriye doğru çöktüm ve ninja kedinin tekrar üzerime geldiğini hissettiğimde neredeyse çığlık atıyordum.

Bu sefer biraz daha acımasızdım, çünkü canımı yakıyordu! Onu tutmayı başardım, sonra kendimi banyoya kapatmadan önce onu hızla oturma odasına fırlattım.

Sonra yerde sızıp kaldım; Taş'ın, piç babaların ve tutulmayan sözlerin düşünceleri bana ulaşamıyordu.

NINETEEN

TAŞ

istemiyordum.

Ama ağrım vardı. Düşünmek istemediğim kadar çok yerimden bok giriyor ve bok çıkıyordu, bu yüzden kafamı hareket ettirmek şu anda yapabildiğim tek şeydi.

Ona zayıfça sııttım, gözleri onunla bağlantı kurmanın verdiği mutlulukla parladığında kendimi çok daha iyi hissettim.

"Sızlanmıyorum. Kıcımin içindeyim."

"Yeni evin hakkında böyle konuşmanın hoş olmadığını biliyorsun, değil mi?" Nyx kollarını göğsünde kavuşturarak alay etti. Alnında birkaç çizgi daha vardı ve en çok kopan kardeş o olduğu için, endişesinin alnına kazınmış olduğunu görmek beni biraz ağlatsa da içimi ısıttı.

"Bir muhasebeci için çalışıyorsan Coshocton güzel olabilir, ama lanet olsun, ben şirket değilim-" Nefesinin altında homurdandı. "Tek iyi şey Başkan olmam. Gerisi boktan."

"Benim yerime göz diktiğini hep biliyordum," diye şaka yaptı Rex ama sırtıışı eğlendiriciydi. "Onu kapmak için sırtıma bir bıçak saplamana dikkat etmeliydim."

"Prez olabilmemin tek yolunun buraya taşınmak olduğunu bilseydim, emin olun oraya bir tane sokardım. Belki bükerdim de."

Rex, "Hepiniz lanet olası bir kalpsiniz," diye karşılık verdi.

Bu sataşma içimi sevinçle doldurdu ve Steel, "Bir şeye ihtiyacın var mı bebeğim?" diye gürleyene kadar mutlulukla iç çektim.

Yutkundum ve ona bakmak istesem de bakamadım.

Bakamadım.

Dudağımı ısırarak başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim."

Link'in gözlerindeki bakış bana oyunumu bildiğini söylüyordu. Dügümlenmiş kaşlarında ve huysuz gülümsemesinde hayal kırıklığının yanı sıra bir tür boyun eğme de vardı ama her ikisini de görmezden geldim.

"Suya bile ihtiyacın yok mu?" Nyx sorguladı.

Onunla göz göze geldim, çenesindeki tiklerden onun da bana kızgın olduğunu anladım. Hay sikeyim!

Ne yapmam gerekiyordu?

Burada olduğu için minnettarlıkla Steel'in ayaklarına mı kapanacaktı? Neredeyse yirmi yıldır yokken mi? Ve yok dediğimde ciddiye dim.

Hayır, hiçbir yere gitmemişti ama orada da değildi.

Arkadaş olarak en sevgi dolu, dokunaklı, şefkatli insanlardan birine sahipken, Casper'ı elle tutulur hale getiren birine dönüşmüştüm.

Diğerleri söz konusu olduğunda, her biri beni farkına bile varamayacakları şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı, ama onlara yıkılmadan bakabiliyordum, çünkü onları seviyordum, ama onlara aşık olmamıştım.

Çok büyük bir fark vardı.

Ayrıca, aşık olduğum adam Tristate bölgesindeki her hatunu becermişti, *kelimenin tam anlamıyla*, bu yüzden ona bir bok borçlu değildim.

Onaylamamaları canımı sıktığı için homurdandım, "Hayır, teşekkürler." Sonra gözlerimi kapattım.

"Acı çekiyor musun?" Rex sordu ve sakın sesinden onun da en az diğerleri kadar anladığını ama beni yargılamayacağını anladım. O en iyi arkadaş türüydü, çünkü asla yargılamazdı. Koşullar ne olursa olsun.

"Birazcık."

"Ben doktoru
çağırayım." Bu

Odadan çıkarken botlarının yere vurduğunu duyduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Ona bok vereceksin-"

Nyx'e kaşlarımı çattım. "Pardon?"

Bana ters ters baktı. "Kötüleştikten beri başucundayım Stone."

"Ee? Ne yapmamı istiyorsun? Teşekkür için sikini yalamamı mı?" Çenem gerildi. "Yerleşkede bunu onun için yapabilecek yarım düzine orospu var."

Rex iç geçirdi. "Eğer ikiniz kafa tokuşturacaksanız, o zaman onu eve gönderebilirim."

Omuz silktim. "Neden burada olmasın ki? Ben de onun için burada olurdum."

Bu onları şaşkına çevirdi.

"Ne?" Homurdandım.

"Ona kötü davranacaksın ama yine de kalmasını mı istiyorsun?" Link temkinli bir şekilde sordu.

"Kötü davranmayacağım, ona o kadar çok şey yapmayacağım," diye karşılık verdim, gözlerimi kapatırken ses tonum biraz daha yıpranmıştı. "Sadece uyumak istiyorum."

"Sence tartışılır mı?" Sin birkaç dakika sonra yumuşak bir sesle sordu ve tekrar uykuya daldığımı düşündüğünü söyledi.

"Muhtemelen," dedi Rex esnerken. "Bunun kötü bir şey olduğundan emin değilim. Muhtemelen ikisinin de ihtiyacı olan şey bu. Zaten çok uzağa gidebilecek gibi değil. Henüz gidemez. Hâlâ alınması gereken dikişleri var ve bu onu eve götürmemi sağlasa bile, ki böyle bir şey olmayacak." Omuz silerken kesimi hışırdadı. "Her neyse, bunu hak ediyor. Belki de onun yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vermeseydi, bunu çoktan aşmış olurlardı."

"Canın cehenneme Rex," diye hırladım, gözlerim fal taşı gibi açıldı ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yüz yüze geldim, daha hareketli olsaydım lanet olası dişlerini kırardım.

"Ömürlük bir dostla böyle mi konuşulur?" diye karşılık verdi, ama gülümsemesi hâlâ kendini beğenmiş bir haldeydi. "Evet, seninle tam da böyle konuşmalıyım. Ne cüretle benimle-"

"Ne? Sen ne yaptın? Yaşadıklarından dolayı onu sarsman gerekirken onun pisliklerine katlandığını mı? Sen hiç karşılık vermedin, bebeğim. Asla."

Nyx, "O haklı, sen yapmadın," diye onayladı. "Hayır, yapmadın."

Geçmişimin etrafında dönüp dolaşan ve asla anlayamayacakları şeyleri araştıran bu orospu çocukları çemberinden de aynı cevabı aldım.

Storm bile bu işin içinde, Tanrı aşkına.

"Uyanmadan önce Candy'nin ağzını burnunu kırdığım zamandan bahsediyordunuz, değil mi?"

Hepsi başını sallayınca, "Onu neden dövdüğümü biliyor musunuz?" diye sordum.

Rex omuz silkti. "Kapışmayı hiç sevmedin."

"Hayır, tavşanlar kanımı kaynatıyor," diye kabul ettim. "Ama nedeni bu değildi. Doğuştan şiddet yanlısı değilim

."

Nyx homurdandı. "Bunu boğazını kestiğin kadına söyle." Ona

ters ters baktım. "O nefsi müdafaaydı."

Nyx omuz silkti. "Sadece kafasına vurabilirdim."

"Yaptım. Onu sersemletti ama yine de peşimden geliyordu. Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım."

"Yapabileceğin pek çok şey vardı. Sen şahdamarına saldırdın." Tekrar omuz silkti.

"Söylemiyorum

Seni suçluyorum. Keşke sana yaşattıklarından sonra o kancığa daha fazlasını yapsaydın, ama Stone, eğer şiddet uygulamadığını düşünüyorsan, o zaman kandırılan sensin, ben değil."

Ağzım gerildi. "Ne zamandan beri hepiniz psikiyatrist oldunuz? Hıyar, tabii, ama psikiyatrist? Hayır." Bana cevap vermeyince onlara biraz daha ters ters baktım. "Ben hayatta kalan biriyim. Ben buyum.

yap. Steel'i atlattım ve devam edeceğim. Ama Candy'nin canına okumamın sebebi zatürreyi atlatmak için oraya gitmiş olmamdı. Hatırladın mı? İyileşmek için eve geldim.

"Onu her becerdiğinde bana gelirdi. Bilmem gerekmeyen her boku bana anlatırdı. Hepsi onun benim, benim de onun olduğumu biliyordu ama bu onları asla durdurmadı," diye bağırdım ve öfkeyle yatağın kumandasını kaptığım gibi yatağı dik konuma getirdim.

Yatak yükseldiğinde, vücudum ani hareketi protesto ettiği için irkildim ama yıllar boyunca her acıyla başa çıktığım gibi bununla da başa çıktım.

Parmağımı Rex'in yüzüne doğru ittim ve devam ettim: "İşin keyfini kaçırdılar." Yüz ifademim vahşileştiğini hissedebiliyordum. "Ne yaptıklarını, ne zaman yaptıklarını ve nasıl yaptıklarını yüzüme vurmaktan zevk alıyorlardı. Onları cesaretlendireceğini düşündüğüm için hiçbir zaman bir bok yapmadım, ama bu sadece onları devam etmeye teşvik etti. Ben aldım. Çünkü ben her şeyi kabul ederim. Ben aptalım, ben buyum. Bana attığınız tüm pisliklerle başa çıktığım gibi bununla da başa çıkıyorum.

"Ama o gün, bu kadarı yeterdi."

Rex bir an için dişlerini sıktı ve ardından, "Ne yaptı o?" diye sordu.

Ona baktım ve gözlerimi diken diken etmeye başlayan yaşlardan nefret ettim. Bir yorgunluk dalgası beni vurdu ve eski bir haber için neden bu kadar sinirlendiğimi merak ederek yastıklara gömüldüm. "Tanrım, ne önemi var ki?"

Rex elimi tutup parmaklarımı kendi parmaklarıyla dikkatlice birleştirirken, "Bu çok önemli," diye hırladı. "Söyle bana."

Kelimeleri söylemem istediğimden daha uzun sürdü. "Kız onun ayın gözdesiydi ve onu benim uyuduğum ranzanın dışında becerdi. Yerleşkede her yerin serbest olduğunu biliyorum ama bunu bilerek yaptı." Eski, hatırladığım acı yüzümü buruşturmama neden oldu. "O herif ne yaptı biliyor musun?"

"Ne?" Link homurdandı.

"Bok suratlıydı. Siz sikler ne içtiyseniz ondan sarhoştı, ama boşaldığında? Adımı inledi."

Bu bomba karşısında sessizlik çöktü ve çenemi sıkarak homurdandım, "Bu yüzden ertesi gün onun ağzını burnunu kırdım, çünkü bunu yapacağını bilmesi gerekiyordu. Çünkü bunu duymamı istiyordu. Beni hâlâ sevdiğini ve sevse bile onu becereceğini bilmemi istiyordu. Tıpkı amı olan her şeyi becerdiği gibi çünkü o bir sürtük.

"Ve bunu yaptığında, hatırlarsanız, beni birkaç yıl ortalıkta göremediniz çünkü o an ondan gerçekten nefret etmeye başladığım andı. Daha kolay olduğu için onu terk ettim." Ağzım bir hırıltıya dönüştü. "Karşılık vermediğimi mi söylüyorsun? Annem öldüğünde on beş yaşındaydım. Dünyam paramparça olduğunda. Siktirip gittiğinde ve beni terk ettiğinde. Eteğinin içindeki her şeyi defalarca becerdiğinde. Geri çekilmedim çünkü geri çekilecek *bir şey yoktu*. Beni umursamıyordu ve her seferinde onu başkasıyla sikişirken yakalamama izin vererek bunu bana göstermeye devam etti.

"Ben de umursamayı bıraktım. Hiçbiriniz beni desteklemediniz. Biriniz bile. İşte o zaman kardeşlik kodunu aldım. Sonunda kafama dank etti ve her zaman benim yerime onu destekleyeceğinizi anladım." Çenemi yukarı kaldırdım. "Biz bir aileyiz. Benim için adam öldüreceğini biliyorum ama *onun* beni içten dışa öldürmesi umurunda bile değildi.

"O zaman ben de umursamayı bıraktım. Hayatıma devam ettim. Hepinizden ve kulübe sadık kalsam da, ayrıldığımı asla fark etmediğinizi biliyordum. Kendi hayatımı kurdum, kendi yolumu çizdim ve sonunda biriyle yattım. Ne oldu biliyor musun? Orgazmı keşfettim. Taş gibiler," diye tersledim, tamamen sinirlenmişim. "Erkek arkadaşlarım ve sevgililerim oldu ve tabii ki biraz ona

özlem duydum, ama bir şey

mızımız bir sürtük gibi onun etrafında dolandığımızı görmediniz. Ben işime baktım, işimi yaptım ve çok da iyi yaptım, tıpkı onun yaptığı gibi istediğimle yattım.

"Geri adım atmadığımı söylüyorsun ama *attım*. Lanet olası hayatımı tam da istediğim gibi yaşadım ve çok yakında doktor olacağım. Hayallerimden birini gerçekleştireceğim. Ben onun *için* yaşamıyorum, sizi sikikler. Kendim için yaşıyorum. Ve onu gerçekten seven tek kişiyi kendinden uzaklaştırdığını fark edemeyecek kadar aptal olan o, ama bu onun suçu. Benim suçum değil. Anladınız mı?"

Bir boğaz temizleme sesi duyuldu ve yatağın etrafındaki adamlar dağıldı, sözlerim karşısında kızaran bir doktor ve yüzü hayalet görmüş gibi görünen Steel ortaya çıktı.

Onu görünce ağzım bir karış açık kaldı, sonra arkamı dönüp önüme baktım. "Siz beyefendilerin odadan çıkmasını istiyorum," diye fısıldadı doktor.

"Onu duydunuz. Siktir git," diye homurdandım, sadece şoktan etrafta dolandıklarını bildiğim halde onu destekledim.

Botları gök gürültüsü gibi gümbürdeyerek dışarı çıktıklarında, kapı kapanır kapanmaz doktora döndüm ve "Kaç kez neredeyse ölüyordum?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Doktor olduğunuzu biliyorum ama bilmek istediğiniz ilk şey bu mu?"

Gülümsemem sıkıydı. "Bunun seni sakinleştireceğini düşündüm. Buradaki onca erkek eti insanın beynini bulandırmaya yeter."

Bir kahkaha attı ama mırıldanırken gülümsemesi hüzünlüydü, "Evet. Karmakarışık demek daha doğru olur. Yeni evli hemşirelerden büyükannelere kadar herkesin ağzının suyu akıyor. Yönetim bu yüzden kriz geçiriyor."

"Bahse girerim," diye cevap verdim kuru bir sesle.

"Adım Dr. Sugden, ama siz bana Mallory diyebilirsiniz."

Teşekkür etmek için başımı salladım. "Ben Stone'um. Ama sen bunu zaten biliyordun."

"Elbette. Her neyse, bu sorunun cevabını gerçekten bilmek istiyor musun?" Başımı salladım. "Hayır. Her 'neredeyse'yi hâlâ oluyormuş gibi hissedebiliyorum." "İlaçlar seni kesinlikle zorlamış-"

Kapı patlayarak açıldı ve ikimiz de sarsıldık, ben de acıyla irkildim çünkü çok acımişti! Steel oradaydı, yüzü hâlâ solgundu ama gözlerinde yıllardır görmediğim bir ateş vardı.

Doktor konuşmaya başladı ama Çelik ona ters ters baktı, sonra odaya daldı, benim yanımda ve onun karşısında duracak şekilde hareket etti. Sonra elimi tuttu, ona karşı koymaya çalışsam da parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve "Devam et" diye bağırdı.

"Senin burada ne işin var?" Tükürdüm ama beni görmezden gelme sırası ondaydı.

"Daha önce orada değildim. Önceden bir pislikti. Haklısın. Şimdi buradayım. Şimdi bana pislik diyebilirsin ama milyonlarca farklı sebepten dolayı." Gülümsemesi sıkıydı. "O benim, Doktor. Ben odadayken istediğin her şeyi söyleyebilirsin."

"Bu çok alışılmışın dışında-"

Ona baktım, beni rahatsız eden, bana sırtını dönmüş bir yüze baktım. Sonra ellerimize baktım. Parmaklar birbirine düğümlenmişti. Ten tene. Yıllardır olmadığımız kadar yakındık.

İçimdeki her şey onu uzaklaştırmak istese de yapmadım.

O benim, Doktor.

Bunun doğru olmasını istedim. Aptal bir kaltaktım. Bunun o kadar doğru olmasını istiyordum ki canım acıyordu. Bu yüzden bana "benim" deme hakkını kazanmamış olsa da onu itip kakmadım. Bunun yerine, doktorun durumum hakkında bana söyleyeceği şeyin neşeli olmayacağını farkında olarak eline yapıştım ve "Devam et Mallory. Vur bana."

Ve birlikte, bununla ne kadar süre başa çıkabileceğine karar verdiyse o kadar süre boyunca.

her şeyi bir araya getirip vidaladıktan sonra fırtınayla yüzleştik.

Çelik

"Rachel hatta."

Uykulu bir şekilde telefonunda oyun oynayan Stone'dan uzaklaşıp pencereden dışarı bakarken omuzlarım diken diken oldu. "Ne dedi?"

"Savcı ona karşı soruşturmayı bıraktığını söyledi. Nefsi müdafaa olduğu konusunda anlaştılar."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandım, hastane personelinden biri devasa bir çöp konteynırını asfalt alanında on sekiz tekerlekli bir araca doğru iterken yere bakıyordum.

Bunun sonuçlarını düşünürken çenem çalıştı, sonra sordum: "Yani artık polisler ziyaret etmeyecek mi?"

Onları sadece bir kez görmüştü ve etrafta dolaştıkları her seferinde onlarla uğraşmış, gerçekten baygın olup olmadığını izlemiştim.

Sanki bu konuda yalan söyleyeceğiz. Şerefsizler.

Yine de bundan bıkmıştım, bu yüzden Rex Rachel'ı çağırmış ve onunla ilgilenmesini istemişti. Yerleşik köpekbaliğımızı tanıyorsam, muhtemelen onları ayrımcılık nedeniyle dava açmakla tehdit etmiştir. "Hayır. Artık ziyaret yok," diye onayladı.

"Güzel."

"Bu arada, vurulmanızla ilgili soruşturma hâlâ devam ediyor," dedi homurdanarak.

Bu adalete gözlerimi devirmiştım. Ha. "Birileri bu hafta iyi bir maaş paketi almış demek ki, ha?"

"Evet. Çözülmemiş davalar odasından öteye gittiğini göremiyorum. Ama en azından Stone için bu iş bitti."

"Ne yazık ki burada her şey daha yeni başlıyor." Gözlerimi ovuşturdum, geceleri beni dinlemediğimi sandığında hıçkıra hıçkıra ağlayarak uyuduğunu düşünmemeye çalıştım. Acıdan hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Kızımız nasıl?" Rex endişesini açıkça belli ederek sordu. "Çok uyuyor." *Çok ağlıyor.*

"Seni biraz rahat bıraktı mı?"

"Şey, benden gitmemi istemedi," diye cevap verdim kuru bir sesle. "Yani bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorum." "Evet. Muhtemelen bunu hak ediyorsun."

"Biliyorum." Ve biliyordum. Bunu biliyordum.

Aramıza o kadar çok mesafe koymuştum ki, onunla aramda Atlantik Okyanusu'ndan daha fazla boşluk vardı, ama iki gün önce Rex'e ve kardeşlerime Candy'nin yaptıklarını anlattığından beri bana çok fazla bok vermemişti.

Doruğa ulaştığımda onun adını inlediğimin farkında mıydım? Hayır.

Ama omzum parçalanmış bir şekilde uyandığımdan beri düşündüklerimi doğrulayan bir şekilde her şeyi yüzüme vurdu.

Bizim zamanımızdı.

Duymayı beklemediğim şey, onun kendininkini almaktan bahsetmesiydi.

Bunun ikiyüzlülük olduğunu biliyordum ama lanet olsun... *Ben* fahişelik yapabilirdim ama o

yapamazdı. Vücudumdaki her sahiplenici kemiği hazır ola geçirdi.

Onun erkek arkadaşları olduğunu hiç düşündüğümü söyleyemezdim ama şimdi bunu biliyordum. Kafam allak bullak oldu.

"Orada mısın, sık kafalı?"

Homurdandım. "Evet.

Düşünüyorum." "Bunun acıttığını biliyorum."

"Evet, evet, pislik." Boynumun arkasını ovuşturdum.

"Berbat olan ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Sadece o söylediğinde farkına vardık, ama seni destekledik. Her seferinde. Elbette ben yakın durdum, iletişimde kaldım ve diğerlerinin de öyle yaptığını biliyorum. Mesajlar falan. Ama ben hep senin tarafını tuttum. Hep öyle yaptık. Bunu yaptığım aklıma bile gelmedi, çünkü biz böyle yaparız. Kardeşler fahişelerden önce gelir. Sadece, Stone bir fahişe değil."

"Hayır, değil," diye mırıldandım, suçluluk duygusu içime işliyordu. "Bu konuda kendimi bok çukuru gibi hissetmediğimi mi sanıyorsun? Benim yüzümden tüm ailesini kaybetmiş olması?"

"Sadece bunu telafi etmen gerektiğini kanıtlıyor. Onunla dalga geçme, Steel."

"Yapmayacağım," diye yemin ettim, sonra yumruğumu duvara vurmak istemeden bu konu hakkında daha fazla konuşamayacağım için, "Ona soruşturmadan bahsedeceğim," dedim.

"Muhtemelen polisler tarafından ziyaret edildiğini bile hatırlamıyordur."

"Olmayabilir ama olursa da en azından neyin ne olduğunu bilir." Homurdandım. "İrtibatta olacağım." "Evet. Her gelişmeyi bilmek istiyorum."

"Elbette. Güle güle,

kardeşim." "Sonra

konuşuruz, Çelik."

Yüzümü bir kez daha ona döndüğümde, beni izlediğini görmek beni şaşırtmadı.

Bunu çok yaptı.

Daha önce, yerleşkede, etrafta olduğu çeşitli zamanları düşündüğümde, daha önce bana gerçekten hiç bakmadığını fark ettim. Beni görmezden gelmemiş ya da benden kaçmamıştı, sadece bana hiç *bakmamıştı*.

Bazen onu bakarken yakaladığımda, kaybettiği zamanı telafi edip etmediğini merak ediyordum ve başka bir zamanda, başka bir yerde onunla dalga geçebilirdim ama beni izlediğini görmek beni rahatlatıyordu.

Görünüşe göre, beni görünce midesi bulansın diye onu yeterince uzaklaştırmamıştım.

Tabii bu iğrenç suratla ilgili her ayrıntıyı gözden geçirmiyorsa. "Sana neden aşık olduğumu biliyor musun?"

Soru beni şaşırttı.

Sonunda kas kontrolümü yeniden kazanana ve "Hayır. Neden?" diye mırıldanana kadar ağzım çalıştı.

"Çünkü çok tatlıydın." Dudakları kıvrıldı. "Bana karşı çok naziktin, şiirlerini falan okumama izin veriyordun. Diğerleri beni severken ve benim için bir bok yapmazken, sen hep yanımdaydın. Her zaman. Kendimi güvende hissetmemi sağladın ve bana bunu hissettiren tek kişi sendin." Yumuşak gülümsemesi kayboldu. "Diğerleriyle hissettiklerimden farklıydı. Benim için başlarını belaya sokacaklarını biliyordum ama bir savaş başlatmak? Hayır."

Ona, ne olursa olsun bizden biri olduğunu bilmesini isteyerek, "Bilirler," dedim.

"Şimdi olsa yaparlardı. Ama şimdi işler farklı. O zamanlar genç bir kızdım. Biraz baş

belasıydım." Yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen çok fazla. MC'de değildim, en azından gerçek anlamda, ve hayatı biliyordum ama onun bir parçası değildim.

"Sanırım Bear ve Rene ile yaşamaya başladığımda bu durum değişti. Normalde asla görmeyeceğim ya da duymayacağım şeyler gördüm ve bu her şeyi değiştirdi."

"Senin yanında hep iş konuşurduk."

"Duymak ve anlamak tamamen iki ayrı şeydir. Bunu biliyorsun." Omuz silktim.

"Sanırım."

"Şimdi benim için savaşa giderler. Bunu biliyorum. Ben onlar için değerliyim."

Bunun üzerine öfkem alevlendi. "Kapa çeneni Stone. Sakın böyle saçma sapan konuşmaya devam etme."

"Kötü anlamda söylemedim." Omuz silkti. "Gerçekten istemedim. MC için değerlisin, değil mi?"

Rex öyle, Storm öyle. Hepimizin doğuştan gelen bir değeri var."

"Evet, biliyoruz ama sana karşı hissettikleri bunun ötesinde. Sen bizden birisin."

Dudakları büküldü ve gözlerinde yıllardır görmediğim bir utangaçlık belirdi. "Bunun için teşekkür ederim."

Kaşlarımı çattım. "Sana gerçeği söylediğim için bana teşekkür etmene gerek yok."

"Elbette istiyorum." İçini çekti ve yorganın içine biraz daha yerleşti. Burada geçirdiği süre boyunca biraz uzamış olan siyah saçları normalden daha uzundu ve yastıkların üzerine dökülüyordu. Şu anda orada olmayan bir parıltı görmeye alışmıştım. Sanki sağlık sorunları hayatını tüketiyormuş gibi.

Özellikle de doktorun önümüzdeki birkaç hafta boyunca uğraşacağı bazı sorunları açıklamasından sonra bu düşünce beni gerdi.

"Rex ne dedi?" diye sordu, ben hiçbir şey söylemeyip, kıpırdamayıp sadece ona baktığımda. Solgun yanaklarına, gözlerinin altındaki gölgelere baktım. Orada olmaması gereken ama olan şeyleri.

Her hastalık belirtisi savaş başlatmaya değer bir şeydi, ama öfkelenecek kimse yoktu.

"Bana savcının sana karşı suç duyurusunda bulunmayacağını söyledi."

Stone yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, ucuz atlattım, değil mi?"

"Benden daha iyi," diye hayıflanarak karşılık verdim, elimi uzatıp nazikçe omzumu işaret ettim. "Prognoz nedir?" diye sordu doktor modunda.

"Bir şeyi yok. Neyse ki kasları yırtmış, kemiği değil."

"Biraz hasar vermişler, yoksa seni bayıltmazlardı." Bir el salladım. "Ben güçlü biriyim."

Dudakları büzüldü. "Çizelgelerini okuduğumu biliyorsun, değil mi?" Nefesimin altında tısladım. "Ne zaman?"

"Buraya getirildiğin gece. Tüm bunlar başlamadan önce." Başını yana eğdi. "Rehabilitasyona ihtiyacın olacak."

"Siktir et," diye homurdandım.

"O zaman asla tam bir el becerisi kazanamazsın-" Ben sadece homurdandığımda omuz silkti.

"Burada benimleyken egzersizler üzerinde çalışabilirsin. Yapacak daha iyi bir şeyin yok."

Burnumu çektim. "Sen öyle diyorsun. Bir sürü işim var." Dizüstü bilgisayarımı gösterdim. "Bir sürü."

"Öyle mi? Hemşirelere de bir gösteri yapabilirsin. Seni görecektim kadar sık pencerenin önünden geçiyorlar."

Kıskanmasını istediğim için aptal mıydım?

Muhtemelen.

Sesi öyle gelmiyordu, sadece yorgun gibiydi. Sanki benimle tartışmaya zahmet edemiyormuş gibiydi ve ben aniden bunu istedim.

Statükomuzdan bıkmıştım. Sinirlenmesini istiyordum. Tekrar umursamasını istiyordum.

"Sana bir gösteri yapacağım," diye karşılık verdim. "Başka kaltak yok."
Öfkelendi. "Bu bir değişiklik yapar."

Omuz silktilim, yüzümü hafifçe buruşturarak bunu kabul ettim. "O zaman öyleydi." "Ve şimdi bu mu? Ne değişti?"

"İkimiz de neredeyse ölüyorduk."

Ağzı gerildi. "Buna itiraz edemem. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim-" Telefonu çaldı ve sırtıttı, cevap verirken yüzü aydınlandı, "Raina! Senden haber almak çok güzel. Orada neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Polisler her yeri tarıyor mu?"

Annie Young'ın hastanede işlediği cinayetle ilgili polis soruşturması hakkında konuşmaya başladığında, bu kesintiye sinirlendiğimi itiraf etmeliyim ama aynı zamanda sevindim de. Dün arkadaşlarına nasıl olduğunu ve neler olup bittiğini açıklayan bir mesaj gönderdiğinden beri bir düzine telefon görüşmesi yapmıştı ve her bir görüşme, çocuklara söylediklerini aynen doğruluyordu.

Hayatına devam etmişti.

Peki neden hala geçmişe takılıp kalmıştım?

Neden hala sırf onu aklımdan çıkarmak için hareket eden her kadını beceriyordum?

Dizüstü bilgisayarımı aldım ve sadece konuşmasını dinlemediğim için ona biraz mahremiyet vermek için açtım, ama odaklanmak zordu. Dinlemek istiyordum. Hayatındaki her şeyi ve herkesi bilmek istiyordum.

Bir parçası olmam gereken bir hayat. Kendimi kopardığım bir hayat.

Bunu onu korumak için yaptığım kesindi ama bunun tam olarak ne olduğunu anlamak gittikçe zorlaşıyordu.

O zamanlar mantıklı gelmişti. Artık o kadar da değil.

Elbette, onu takip ediyordum ama görünüşe göre, yattığı erkekleri görmem için yeterince iyi değillerdi.

Mav'ın kitaplar üzerinde çalışabilmesi için bir araya getirmem gereken karmakarışık rakamlara bakarak ekrana bakarken, zihnimde bir kasırğa gibi büyüyen gerilim baş ağrısını görmezden geldim.

Onun bir hayatı

vardı. Benim

hayatım oydu.

Neden bunu şimdi görüyorum?

YİRMİ

TAŞ

Elimdeki serum bölgesine baktığımda, her şeyin tersine döndüğünü hissettim.

"Enfeksiyon kapmış," dedim hemşireye, Harriet'i ve tüm dünyanın değiştiği o sabahı düşünerek.

Bana gülümsedi. "Her şey kontrol altında."

Mikro yönetim yapmamak zordu. Bu adamlar işlerini biliyorlardı, ben kimdim ki daha iyi bildiğimi söyleyecektim?

Ama onlara iki gün önce enfeksiyon kapıldığını söylemiştim ve bana antibiyotik tedavisine ancak bu sabah başladıklarını biliyordum.

Beni dürtüp dürtmeyi bitirdiğinde, Steel'in hâlâ sandalyede uyukladığını görmek için döndüm. Koltuğu köşeye çekmişti, böylece artık her zaman başucumda durmuyordu ve bu küçük boşluğun ikimiz için de harikalar yaratması şaşırtıcıydı.

Bu odanın onun kısmıydı, burası da benim. Oradayken genellikle uyur ya da çalışırdı ve konuşmazdık. Uyuduğunda dinlenmesine izin verirdim çünkü bir otel odası olmasına rağmen onu sık kullanmazdı.

Buna sevindim.

Şimdiye kadar West Orange'a gitmiş olacağını, beni kendi başıma bırakacağını ve yanlış teşhis olduğu ortaya çıkacak bir başka teşhis üzerinde çalışırken doktorları ve hemşireleri terörize etmeyi bırakacağını düşünmüştüm.

Ama yapmamıştı.

Kaldı. Aslında, kokacak kadar kalmış ve ancak kendi kokusundan bıktığında otel odasına gidip duş almıştı. O zaman bile, birkaç saat sonra tekrar ortaya çıkardı. Dinlenmiş görünmüyordu ama tam boy bir yatakta kestireceğini ve kartonda olmayan bir şeyler yemek için dışarı çıkacağını biliyordum.

Indy ve ailenin geri kalanı her gün ziyarete geliyor, ikimize de yemek getiriyorlardı ama paket yemekten bıkmış olması gerektiğini biliyordum. Çoğu zaman bana bir şeyler getirirdi. Tavuk kanadı ya da hamburger olmayan bir şey.

-McDonalds'ı çok severdim ama midem ancak bu kadarını kaldırabiliyordu ve şu anki sağlık sorunlarım nedeniyle benim için en iyisi değildi. O yüzden geri getirdiği şeyler sevdiğimi bildiği yemeklerdi. Güveç ve spagetti marinara.

Salya alarmı.

Hastane yemekleri her zamanki gibi berbattı, bu yüzden geri getirdikleri her zaman takdir edildi. Bundan da öte, biraz dinlenebildiği için mutluydum. Beni uzun süre yalnız bırakmadığı için

minnettar olsam da.
Mücadele ediyordum.

Kabul ediyorum.

Onun burada olmasına alışmak istemiyordum, çünkü bu iş bittiğinde beni yine yalnız bırakacağını biliyordum, ama bir zamanlar tanıdığım Çelik'i görmemek gittikçe zorlaşıyordu.

Güçlüydü, şefkatliydi. Sevecendi. *İlgilenirdi*. Beni dinledi. Artık bana bakmıyordu. Yardım etmek istedi. Acı çektiğimde çığlık atmak istedi ve çok kötü acı çektiğim ve doktorlar beni dinlemediği için ağladığımda benim için savaşmak istedi.

O benim sert ve hazır şövalyemdi, oysa ben onu bu rolden çoktan çıkarmıştım.

Bu düşünce karşısında dudağımı ısırdım ve telefonum çalarken sandalyesinde kıpırdanışını izledim. Uyanmadı, ama sonra yeterince uzun çalmasına izin vermedim.

Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı.

"Harry, merhaba!" Yumuşak ve sıcak bir sesle söyledim. Harry benim kayıtsızlık duvarımı neredeyse aşmış olan eski sevgilimdi.

İşlerin ilerlemesini durduran tek şey, bir kardiyoloji ünitesinde departmanı denetlemesini sağlayacak bir pozisyon açıldıktan sonra Batı Yakası'na transfer olmasıydı.

"Nasılsın, Stone?" Harry sordu, sesi samimi, endişesi açıktı.

"Sert. Beni hiç dinlemiyorlar. Yemin ederim, bu iş bittikten sonra tekrar viziteye çıkacağım ve hastaları dinlediğimden emin olacağım."

Homurdandı. "Sanki zaten bilmiyordun? Sen her zaman vicdanlı oldun."

"Daha fazla olmam gerekiyor. Onlara iki gün önce serum yerimin enfeksiyon kapıldığını söyledim. Bana sadece bugün antibiyotik verdiler."

"Tedavinin her yönünü bilmiyorsun, değil mi?" "Hayır.

Ama yine de bir dahi olmak gerekmiyor."

"Ya kan raporunda bir değişiklik görmeyi bekliyorlarsa?" İçimi çektim. "Mantıklı olma."

"Ya da mantıklı, hmm?" Güldü. "Tamam, katılıyorum. Onlar piç. Kesinlikle piçler. Gelip ziyaret etmemi ve kafalarına vurmamı ister misin?"

Sırıttım. "Benim için kırmızı göz uçuşunu göze alır mısın?"

"Sende küçük ya da yaşlı bir şey yok Stone," dedi kuru bir sesle ve burnumun kırıışmasına neden oldu. "Teşekkürler, sanırım." Gözlerimi devirdim. "Sen her zaman büyüleyici biriydin."

"İngiliz cazibem iş başında."

"Ben ne kadar Fransızsam sen de o kadar İngilizsin." Homurdandı.

"Üçüncü nesil, bebeğim."

"Kesinlikle," dedim ona kendini beğenmiş bir şekilde. "Büyükannem Fransızdı. En azından ben konuşabiliyorum." "Ben İngilizce konuşuyorum. En azından öyle sanıyorum."

Alay ettim, "Sadece öğrenmek zorunda olmadığın için. Eğer bir şey varsa, ben senden daha fazla Fransızım."

"Şu kan testlerinden birini yaptırdım, DNA testlerini bilirsiniz. Hani soyunu öğrendiğin?"

"Seninki sana ne söyledi?"

"Asya kökenli olduğumu."

Gülmek zorunda kaldım çünkü Harry parlak yeşil gözleri olan kızıl bir kafaydı. "Büyükbaban denizaşırı bir yerde görevliyken yerel halktan biriyle yatıp kalktı mı?"

"Sadece Fransa'da Asyalı bayanlar varsa ve o zamanlar göçün bu kadar yaygın olduğunu

sanmıyorum.

o zaman."

"Asla asla deme." Sırıttım. "Her neyse, işler nasıl?"

"Son aradığımdan beri mi?" Mırıldandı. "Sanırım... Seni özlediğimi fark ettim."

Dudaklarım yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. "Ben de seni özledim."

"Biz her zaman iyi anlaştık, değil mi?" "Evet," diye

itiraf ettim. "Öyleydik."

"Peki, ne giyiyorsun?"

Tam da onun istediği gibi kahkahayı patlattım. "Şu anda çok seksi görünüyorum," diye takıldım.

"Açık gri, sırtı açık bir elbise giyiyorum. Bir partiye gitmek için hazırım-"

"Kiminle konuşuyorsun lan sen?"

Steel'in öfkeli hırıltısı karşısında şaşkınlıkla irkildim, sonra ona ters ters bakarak, "Harry, gitsem iyi olacak," diye mırıldandım. "Duyduğum kimdi?" diye sordu kabaca.

İçimi çektim. "Hiç kimse."

"Ben hiç kimse değilim," diye homurdandı Çelik.

"Hiç de öyle görünmüyor," diye homurdandı Harry. "Sen iyi misin?"

"Evet, tabii ki. Sadece..." Dudaklarımı büzdüm. *Bu sadece, neydi?* "Bir arkadaşım. Ben

hastanedeyken bana göz kulak oluyor."

"Sen yoğun bakımdayken mi?"

Boğazımı temizledim. "Bazı iyilikler yapmam gerekti."

"Koğuşun temel kurallarını ihlal etmek mi? Bunlar bazı kurallardan daha fazlası."

Rex'in bunu gerçekleştirmek için kime rüşvet verdiğini bilmek istemiyordum,

sadece verdiğine sevinmişim. "Sanırım." İçimi çektim. "Seninle sonra konuşuruz,

Harry. Aradığın için teşekkürler."

Vedalaştıktan sonra aramayı kestiğimde Çelik'e ters ters baktım. "Senin derdin ne be?"

"Ben odadayken biriyle edepsizce mi konuşacaktın?" diye tersledi ve ne kadar iri olduğunu fark

etmemi sağladı. Omuzları dikleşmiş, pazuları kaya gibi olmuştu ve öfkeden *zonkluyordu*.

Gözlerimi ona diktim. "Eğer isteseydim, yapabilirdim. Tıpkı ben bardayken Hattie'yi becerdiğin

zamanki gibi."

Burun delikleri alevlendi ama titrek bir adımla geri çekildi.

"Ya da ben oradayken Erin'i bilardo masasında becerdiğin zamana ne demeli, ya da JoJo ile

yakaladığım duvara karşı sevişmeye... ya da-"

"Yeter," diye tersledi, yüzü asılmıştı.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum." Gözlerimi ona diktim. "Harry ve ben şakalaşıyorduk. İşler

tuhafлаştığında böyle yaparız."

"Garip mi?" Bana kaşlarını çattı. "Ne tür bir gariplik?"

"Beni özlediğini söyledi." Çenemi yukarı kaldırdım. "Kaliforniya'da yeni bir işe girdiğinde

neredeyse çıkıyorduk."

Bu onu yutkundurdu.

Bir elini kaldırdı ve neredeyse titremekte olduğunu görünce şaşırdım. "Bunu bilmeme gerek

yok."

Belki bilmiyordu, belki de biliyordu. Sadece Steel'i o zamandan beri bu kadar

sarsılmış görmediğimi biliyordum.

O ilk ve tek öpücükten beri. Onu annemin odasından çıkarken bulduğumda, kalp krizi

geçiriyormuş gibi görünüyordu.

On saniye sonra hışımla dışarı çıktığında, ne olduğundan emin olamadan gidişini izledim.

Bu konuda tamamen üzgünüm.

Bir hayatım vardı. Onsuz geçen bir hayat. Mutluydum. Erkek arkadaşlarım vardı. Yetişkin biriydim.

Görünüşe göre tüm bunları unutan kişi Steel'di ve ihtiyacı olan hatırlatmayı o almıştı.

Tabii ki o gider gitmez boş odaya baktım ve iç çektim.

O kadar çok yer kaplıyordu ki bir anda kendimi yalnız hissettim. Ne kadar yalnız olduğumu fark ettiğimde ciğerlerim yanmaya başladı ve duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissettim.

Hayır, bu ilk ayrılışı değildi ama ilk kez öfkeyle gidiyordu. Acaba o-

Geri dönecekti, değil mi?

Kahretsin, onu neden kızdırmıştım? Onu

kızdırdın mı? Neden-

Botların gürültüsünü bir kez daha duydum ve yeniden ortaya çıktığında şaşkına döndüm. Yüzü hâlâ beyazdı, çenesi taş gibiydi ama kafası ıslaktı. Sanki yüzüne su sıçramıştı.

Sandalyesine geri oturdu, dizüstü bilgisayarını dizinin üzerine çekti ve çalışmaya başladı.

İkimiz de tek kelime etmedik. Altı saat boyunca. O çalıştı, ben onu izledim, nefesimin düzene girmesine, paniğimin azalmasına izin verdim - bu da neydi böyle? - ta ki tekrar gitmeyeceğini ve yerinde kaldığını bilmek için onu sürekli izlemem gerekmediğini anlayana kadar.

Gitmemiş olmasının bir önemi yoktu.

Geri dönmesi benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Ona, onun varlığına bağımlı olmaya başladığım gerçeğini artık görmezden gelemezdim. Ama bu başka bir zaman, başka bir yerde endişelenmem gereken bir konuydu. Şu an için sadece burada olmasından memnundum.

Çelik

Kıskandığımı kabul etmek zordu.

Ama ne olduğundan emin değildim.

Seviştiği erkekleri mi? Paylaştıkları öpücükleri? Birlikte yaşadıkları sırları? Bir çift olarak yaşadıkları hayatları?

Kaç kişiyle yatmıştı? Kaç öpücük, kaç sır? Nasıl birlikte olmuşlardı? Harry'yle.

Adı buydu. Kahrolası

Harry.

Onu öldürmek, boğazını sıkmak

istedim. Onu öpmeye nasıl cüret

eder?

Nasıl cüret eder-

Tabii ki o zaman mantıksız davrandığımı anladım. Ama onun yanıdayken genellikle mantıksız davranıyordum ve onun da benim yanımda aynı şekilde davrandığını fark ettim. Benimle hiç tartışmazken birden işler değişti.

Didiştik. Hem de çok.

Savaştım. Hem de çok.

Ve ikimiz de sakinleştik, birbirimizi dikkatle izledik, diğerinin ne düşündüğünü merak ettik ama sormadık.

Her seferinde öfkelenip yüzümü yıkamak ve sakinleşmek için banyoya giderdim. Her döndüğümde kocaman gözlerle beni izler, tüm acı gerçeği kaydedirdi. Beni ne kadar kızdırırsa kızdırırsın -ki bunu çok yapardı- geri dönerdim. Lanet bir bumerang olacaktım.

Aynada yüzüme, gözlerimin altındaki yorgun çizgilere ve beni gri gösteren yorgunluğa bakarken bir iç geçirdim, fazla suyu akıtmak için elimi yüzümde gezdirdim ve sonra bir kağıt havlu aldım.

Kuruduktan sonra banyodan çıktım ve koridordan onun odasına doğru ilerledim. Yalnız olmadığını görünce şaşırmadım. Ziyaret saatiydi ama oradaki insanlar tanıdığım kimseler değildi.

Onu ziyarete gelen pek çok misafiri vardı. İş arkadaşlarından eski meslektaşlarına ve tıp fakültesinden arkadaşlarına kadar. Her yeni yüz, ne kadar çok şey kaçırdığımı hatırlatıyordu ve bu lanet olası uyarıdan hiç hoşlanmamıştım.

Yatağında oturan ve benim kardeşim olmayan bir grup erkeği görünce hemen kendime geldim.

Yirmi dakikadır banyodaydım. Her biri serinlemek için kullanılmıştı. Sakinleşmek için. Ne zaman yaptığım saçmalıkları yüzüme vursa, her zaman bir cehenneme dönüşürdü ve her zaman birbirimize hırlardık.

Bir keresinde, bir tartışma yüzünden neredeyse kovuluyordum, bu yüzden her zaman fısıldayarak tartıştığımızdan emin olduk.

Gerçek şu ki, her ne kadar bu kadar çok tartışmamayı dilesem de, bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Bu kızgın kelimeler iyileştirici kelimelerdi.

Ne zaman bir kabuğu çıkarıp havaya maruz bıraksa, acılık bulaşmadan iyileşmesine izin veriyordu.

Hayatımda bir sürü şey yapmışım gibi görünüyordu, artık hatırlayamadığım şeyler.

Çocuklara başımı salladım, karşılığında birkaç selam aldım ama onu görmezden geldim ve dizüstü bilgisayarına gittim.

Onlara benden bahsetmedi ve meraklı bakışlarını hissetsem de sormadılar.

Onunla tanımadığım insanlar ve anlamadığım şeyler hakkında konuşarak sohbet ettiler.

Her referans, üstesinden gelmem gereken bir tokattı ve ben de üstesinden geldim.

Zar zor.

Gitmeye başlayana kadar. Dört adamdan üçü ona el salladı ve yakında tekrar ziyaret edeceklerini söyledi.

Dördüncü mü?

Eğildi ve onu öptü. Öptü.

Önümde.

Elbette, başım yana dönüktü ve pencereye bakarken botlarımı duvara dayamıştım ama her şeyi görüyordum.

O lanet öpücük, dudaklarını onun şakağına dokunduruşu. Kulağına yumuşak bir fısıltı, gözlerindeki şefkatle ona gülümsemesi.

Her biri ölüm çanıydı. Onun

için.

O her kimse.

Ama gitmesine izin verdim ve kapı kapanana kadar sessiz kaldım, sonra o ateşe gaz attı. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Sesindeki alaycılığı duyabiliyordum ve lanet olsun, kıcına şaplak atılması için çalışıyordu. Ne kadar sert vurursam poposunun nasıl zıplayacağını hayal edebiliyordum ama onun yerine parmaklarımı çıtlattım.

Şaplağa ihtiyacı olan biri varsa, o da oydu. Tatlı sikiş.

Söyleyebileceğim tek şey başka bir tartışmaya neden olacağı için sessiz kaldım. Ofladığını duydum ama duymazdan geldim.

Sonra, bir oyun oynarken -biliyordum çünkü sürekli küfrediyordu-, "Bir daha başka bir adamı öpersen, onun bağırsaklarını deşerim," diye bağırdı.

Kadın sustu. "Bunu söylemeye hakkın yok," dedi sonunda. Ona bir bakış attım. "Her türlü hakka sahibim. Ve bunu sen de biliyorsun."

Çenesi gerildi ama isyankâr görünse de onun göremediği bir şey gördüm.

Umut.

Bu onun gözlerini parlattı.

Bu da avucumdaki kaşıntının biraz azalmasını sağladı.

Umudun olduğu yerde, daha fazlası için bir vaat vardı ve bu benim üstesinden gelebileceğim bir şeydi.

Sadece ona, tanıdığı o aptal olmadığımı kanıtlamam gerekiyordu. Ben yıllar önce aşık olduğu adamdım.

O yıllarda yaşananlardan dolayı kırgındı, hatta biraz çarpıktı ama bununla başa çıkabilirdim.

Benim Yaşlı Hanımım olmaya layık bir kadın yaratmışlardı. Hayatın karşısına çıkardığı her türlü pislikle başa çıkabilecek bir kadın.

Daha önce çok gençti, hazır olamazdı. Dünyamız hakkında ne kadar çok şey bilse de, her şeyi bilmiyordu - kötü ya da çirkin, çünkü neredeyse hiç iyi yoktu. Ama bensiz geçen bir ömürden sonra, GSW'lerden araba kazalarına kadar parçalanmış insanlara dikiş attıktan sonra, her şeyin üstesinden gelebileceğini biliyordum.

Her şeyi.

Ve yapmak zorunda kalacaktı.

Çünkü iyileştiğinde, onu kendim yapacaktım.

Bana tıslayabilir, tekme atabilir, söylenebilirdi ama bu amansız, inkar edilemez, yorulmak bilmeyen gerçeği değiştirmezdi.

O benim kadınımdı.

Benim geleceğim.

Sadece bunu fark etmesini sağlamam gerekiyordu.

Ve beş gün sonra, onu daha önce öpmüş olan aynı adam tekrar ziyaret ettiğinde, onun kendisini öpmesine izin vermedi. Bunun ileriye doğru büyük bir adım olduğunu hissettim.

Çünkü belki de sonunda işin iç yüzünü anlamaya başlamıştı.

YİRMİ BİR

TAŞ

HUYSUZDUM, mız mızdım, huysuzdum ve beni tanımlayabilecek -hayır, tanımlayabilecek- diğer tüm kelimeler ne kadar kızgın olduğumu *tanımlamak* için.

Asabi doğru kelime değildi.

Ben de kaşınıyordum. Karnım iyileşiyordu, ameliyat bölgeleri iyileşmişti ve bunu yaparken, enfeksiyon kapmamış olsalar da, sadece iyileşiyor olsalar da, fırtına gibi kaşınıyorlardı.

Hiçbir yerim eskisi kadar acımıyordu ama hâlâ kaskatı ve ağrılıydım ve en son istediğim şey bugün bir kafesin içinde araba kullanmaktı.

Omuzlarımı kıpırdattım, ruh halinde olduğumun ve sadece bir kişinin beni bu şekilde idare edebileceğinin farkındaydım -dy.

Ama Indy burada değildi. West Orange'daki yeni dairemdeydi, benim için bir şeyler hazırlıyordu, böylece eve döndüğümde yatağıma kıvrılıp daha iyi bir ruh haline gelene kadar bir şeyler yapabilecektim.

Hiçbir şey yapmadan yatmak için altı haftam daha vardı ve bence bu çok fazlaydı.

Hareketsizlik için yaratılmamıştım ve tek tesellim, sonunda iyileşiyor olmamdı ve hastanede onu zorlamaya çalıştığım tek seferde, yırtılmış midemdeki bir kası çektiğimde neden olduğu şiddetli acıdan neredeyse bayılacaktım.

Sadece bu anı bile beni daha da huysuzlaştırmaya yetti ve hiçbir şeye öfkelenmedim, lanet olsun, güneşin ne kadar yüksek olduğuna ve arabaların kaportalarında nasıl parladığına öfkelenim, çünkü evet, bu beni kızdırmak için yeterliydi.

"Şimdi ne diye oflayıp pufluyorsun?" İşte en

büyük sorunumun özü buradaydı. Çelik.

Sorusu karşısında dişlerimi sıktım, sonra yüzümü pencereye çevirirken tekrar ofladım.

Piç kurusu hâlâ buradaydı, hastanede geçirdiği uzun haftalar boyunca hiçbir yere gitmemişi ve ben burada, diğer ayakkabının ne zaman düşeceğini, her zaman yaptığı gibi ne zaman siktirip gideceğini merak ediyordum, çünkü artık dışarıdaydım, oyunun kuralları değişmişti.

Şimdi yeni evime gidiyordum, muhtemelen beni yine yalnız bırakacaktı, aylarca onun yanında kaldıktan sonra yine yalnız kalacaktım ve şu anda bununla başa çıkamazdım.

Peki benim oflamam? Çünkü korkmuştum.

Dehşete düşmüştüm.

Tek başıma olmaktan değil, *onsuz* olmaktan.

Nefesimi içime çektim, bıraktım, olduğu kişi olduğu için ona kızmamaya çalıştım, her ne kadar

"Acı çekiyorum, tamam mı?" diye ısırdım.

Yalan söylemiyordum, çünkü öyleydim. Acıdan daha fazlası vardı. Rahatsızdım, karnımı binlerce sivrisinek ısırması gibi hissediyordum ve yoğun trafikte bir saat boyunca kamyondaymış olmaktan pek hoşnut değildim.

Bunu acele olmayan bir saatte arabayla dolaşacak şekilde planladığımı biliyordum, ama bir yığılma bizi kışımızdan becerdi ve işte buradaydık, bir kamyondaymış, birlikte sıkışıp kaldık, hem sonsuza dek onunla sıkışıp kalmak isterken, hem de parçalandığımızda bununla başa çıkıp çıkamayacağımızdan emin değildim.

Güven, işin özü buydu.

Adamı sevebilirdim, beni vücudumun sıkıntılarından uzaklaştıracak kadar ateşle onu isteyebilirdim, ama ona güvenebilir miydim?

Hayır.

Bende böyle bir şey yoktu ve güvenin sevginin önüne geçmesini ilginç buluyordum. Ben uyanmadan önce, üç haftadır oradaydı. Beni izliyordu. Sonra, beş hafta boyunca yanımdaydı.

Beş hafta boyunca, Annie Young'ın hastalarını öldürmek için kullandığı zehrin daha hafif bir formu olan, reçetesiz satılan ilaçların yanı sıra kanser tedavisinde kullanılan bazı ilaçların akıllıca bir karışımı olan ve otopsi yapıldığında hiçbir şeyin tamamen düzensiz görünmemesini sağlayan garip dozlardaki ilaçların sonuçlarını öğrendiğimde doktorlar benimle konuşurken ve sürekli komplikasyonlara yol açan ameliyat sonrası bakım sürecinde yanımdaydı. İster ateş ister enfeksiyon olsun, bir şeyler ters gidebilecekse gitmiştir.

Ama bugün, dün ve ondan önceki gün olduğumdan daha iyiydim ve eve gidebilecek kadar iyiydim.

Burada Indy'nin mi yoksa onun mu oturmasını istediğimden emin değildim, çünkü her ne kadar beni oraya onun götürmesini istesem de, ikimizin de paylaştığı bir eve girmemizi ve lanet olası doğal hayatımın geri kalanı boyunca orada olmasını istesem de, bunu yapacağını düşünmüyordum.

İşte bu yüzden huysuzdum.

Neden oflayıp pufluyordum.

Çünkü eve döner dönmez, ev her neresiyse artık -dy az önce bana hastaneye yakın güzel bir yer bulunduğunu söylemişti- onun ortalıktan kaybolacağını, kulüp binasına geri döneceğini ve hiçbir şey değişmemiş gibi davranacağını hissediyordum.

Düşüncesi bile boğazımı düğümledi. Ona tutunmak istedim, kendimi ona yapıştırmak ve beni terk etmemesi için yalvarmak istedim ama kendime biraz saygım vardı. Pek çok motorcunun etrafında bulunarak öğrendiğim derslerle şekillenmiş bir şey.

Kendine saygısı olmayan bir kadın, kullanılacak ve istismar edilecek bir kadındı.

Bu yüzden ona karşı bir sürtük gibiydim. Bu yüzden yaptığı hiçbir şeyin yanına kâr kalmasına izin vermedim.

Ben de istedim. Bunu o kadar çok istedim ki. Onun içine gömülmek ve rahatlamak, ona hiçbir şey vermemek, sadece birlikte huzur içinde olmak istiyordum ama bunu nasıl karşılayacağını biliyordum.

Bunu bir zayıflık olarak görecekti ve onun söz konusu olduğunda acınacak derecede zayıf olsam da, ona olan aşkım yüzünden ne kadar çürümüş olduğumu asla bilemeyecekti.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ama artık farklıydım. Hastaydım, aylarca hastanede yatmışım ve önceki Taş şimdiki Taş değildi.

Hastane odamda geçirdiğim süre beni daha yeni fark etmeye başladığım şekillerde değiştirmişti ve normale dönüp dönemeyeceğimden emin değildim. Elbette, tekrar ayağa kalktığımda bir

iyileşme olacağından emindim, ama aynı şekilde, bir iyileşme daha önce olduğum gibi değildi, değil mi? İnkâr ediyor olsam bile, çünkü bu, kalbimin iyileşmesini sağlamak için yapmam gereken yaşam tarzı değişikliklerini hesaba katmıyordu.

durumum alevlenmedi ya da mide ülserim beni rahatsız etmedi.

Yaklaşan günler, stres ve gerginlik, fiziksel ve duygusal acı, hepsi gözyaşlarımın yanaklarımın üst kıvrımlarını ıslattığını hissetmeme neden oldu ve sırf onları örttüğü için taktığım güneş gözlüklerine minnettardım.

En sevdiğim CD'lerden biri olan NOFX'i tekrar tekrar çalıyorduk ve hatta onun benim için aldığı ve benim de karıştırdığım bir kese kağıdı MickyDs bile vardı. Evden en sevdiğim yastığım, Indy'nin ona vermiş olması gerektiğini bildiğim bir battaniyem vardı çünkü battaniye ile yorgan arasındaki farkı bilmiyordu ve benim için elinden gelen her şeyi yapmış olsa da bunların hiçbirisi yeni evime gittiğimizde beni terk etmesini telafi edemezdi.

Bu yüzden somurtkan ve sessiz kaldım ve muhtemelen kulüp binasına siktir olup sonunda biraz amcık bulabildiği için minnettar olmasını sağlamak için kitaptaki her bahaneyi ona verdim.

West Orange'a dönüş yolculuğunun tamamı o korkunç sessizlik içinde geçti. Yarı yarıya beni orada terk etmesini bekliyordum ama etmedi. Kaldığımı sandığım hastanenin bulunduğu bölgeden geçmeye devam etti ve yerleşkenin bulunduğu büyük tepeye doğru ilerledik.

Aldığımız her kilometrede kaşlarım kalktı ve anında açılan kapılara vardığımızda ve içeri girdiğimizde ne bekleyeceğimden emin değildim.

Yerleşke sessizdi. Ölümçül derecede. Aslında tuhaftı, çünkü buranın kalabalık olmasına, bir arada yaşayan onca insanın hayat ve enerjisiyle dalgalanmasına alışkındım, ama bugün öyle değildi.

Kulüp binasından en uzaktaki yatakhanelerden birine gidip dışarıda durana kadar arabayı sürmeyi bırakmadı.

"Bil diye söylüyorum," dedi usulca, sesinde ağrıyan bedenimi ateşlendirmemesi gereken ama yine de ateşlendiren alçak bir tehdit vardı, "eğer iyileştiğinde bana bir daha böyle davranırsan, seni tekrar tatlı olana kadar tokatlarım ve sonra mırıldanana kadar seni beceririm."

Kalbim umutla çarptı. *Umut*. Tehlikeli, zehirli bir umut.

Gözlüğünü burnuna indirdi, bana dikkatle baktı ve "Şimdi şu lanet olası kediniz kadar suratsız olmayı bırakacak mısınız?" dedi.

Heyecandan içim kıpır kıpır olurken bile ona ters ters baktım. "Bayan Biggins ekşi değil!" Homurdandı. "Bu konuda mızımızlanacağına güveniyorum ama dayak yeme fikrine değil."

Omuz silktilim. "Şaplağa ihtiyacım varsa, o zaman şaplağa ihtiyacım var."

Tısladı, sanki ona tokat atmışım gibi kafasını yana salladı. Tepkisi beni şaşkına çevirdi, ama sonra ne dedi?

Beni şaşırttı.

"Dövüş formunda değilken böyle şeyler söyleyemezsin, bebeğim."

Uzandı, çenemi kavradı ve işaret parmağıyla başparmağının arasına sıkıştırdı. Bu hareket gözlüklerimi biraz düşürdü ve boştaki eliyle uzanıp gözlüklerimi çekiştirerek saçlarımın arasına soktu, bu da gözlerimi kısmama neden oldu çünkü dışarıyı çok aydınlıktı ve hastanede geçirdiğim uzun zamandan sonra buna alışık değildim.

Ancak, bir tıslama daha çıkardığında ve başparmağı yanaklarımda gezindiğinde, onları gördüğünü anladım. Gözyaşı izleri.

Muhtemelen kurumuş ve Indy'nin bu sabah hastane odamdan ayrılıp buraya gelmeden önce sürmem için ısrar ettiği minimal rimeli mahvetmişlerdi.

Şimdi nedenini anlamak çok açıktı.

Eğer yatakhanelerden birinde kalsaydım, altmışlı yıllardan beri yenilenmemiş olacaktı. Şikayet edecek değildim.

Belki burada olsaydım ve sözleri hâlâ kulaklarımda çınlasaydı, beni unutmazdı.

Belki gelip ziyaret ederdi?

Bu düşünce karşısında dudağımı ısırđım ve o da mırıldandı, "Neden ağlıyorsun, bebeğim? Canın çok mu yanıyor?" Başımı salladım. "Hayır."

Bu konuda dürüsttüm, çünkü ağrı ve onunla birlikte gelen yönetim hakkında yalan söyleyemezdim. Elbette ona pek çok konuda yalan söyleyebilirdim ama bu konuda değil.

Bir kızın prensipleri olmalıydı, değil mi?

Hamburgerimin ve patates kızartmamın içinde geldiğı kâğıt torbayı karıştırdı, bir peçete aldı ve hâlâ terlemekte olan kolamın üzerine çekti. Artık ıslak olan mendili yanaklarıma silerek beni biraz temizledi, muhtemelen McDonalds'ın patates kızartması kokuyor olsam bile bu jest hem beklenmedik hem de bir şekilde çekiciydi.

Yani, dürüst olmak gerekirse, bilinen tüm evrende daha iyi bir koku var mıydı?

Beni temizlerken dudağımı ısırđım, sonra geri çekilmeye başladığında elini yakaladım, parmaklarım bileğinin etrafında kayarken onu orada tuttum.

"Ciddi misin?"

"Ne demek istiyorum?" diye sordu, bana bakarken kaşları çatılmıştı.

"Şaplak hakkında mı?"

Güldü. "Bebeğim, şaplak konusunda sana asla yalan söylemeyeceğim."

Duymak istediğim cevap bu değildi ama bana bir fikir verdi.

Kahretsin, eğer onun burada kalması için tek gereken şaplak yemekse, ben de şaplak yedim. Zaten en sevdiğim şeydi ve bunu yapmaktan hoşlanan sadece bir erkek arkadaşım olmuştu. Diğer herkes tuhaf olduğumu düşünüyordu.

Tabii ki onları kulüp evindeki bir seks partisine davet etmeliydim, çünkü şaplak atmanın sapıkça olduğunu düşünselerdi, gözleri gerçekten açılırdı.

İçten içe gülmek istedim ama gülmedim. Umut içimde çırpınıyordu ve bu tehlikeli bir şeydi, ama o kaltak bana yaptığını yaptığından beri tehlikedeydim. Neden işleri bir adım öteye taşıyıp bu süreçte her zaman benim olması gereken adamı geri almayayım ki?

Kamyondan inmeme yardım ettiğinde, "Seni daha önce hiç kafese binerken gördüğümü sanmıyorum" diye mırıldandım.

Kıs kıs güldü, sonra yumuşak bir hareketle eğilip beni kucağına alarak taşımaya başladığında ciyaklamama neden oldu.

Bana enayi diyebilirsiniz, buna izin verirdim -sadece bu seferlik- ama kalbimi eritti. Bundan daha fazlasını yaptı! Tam *bir Subay ve Centilmen* anıydı. Richard Gere'in gelip Debra Winger'ı fabrikadaki boktan işinden alıp başka bir hayata götürdüğü an... Romantik değildim, gerçekten değildim, ama bir çift yumurtalığa sahipken o filmi kim sevmez ki?

Beni kapıya kadar taşıırken içimden iç çektim. Sırtı ya da omzu için endişelenmedim çünkü hastanede çok kilo vermişim ve dürüst olmak gerekirse kıvrımlarıma kavuşmayı dört gözle bekliyordum.

Sıra güçlü ve yakışıklı bir adam tarafından çekiştirilmeye geldiğinde işe yarasa bile.

Kapı bir gıcırtyla açıldı ve Indy'nin çocukluğundan beri görmediğim kadar coşkulu bir şekilde etrafta zıpladığını görünce gülümsedim. Arkasında ev tamamen yenilenmişti ama bunu fark ettiğimde bile küçük, müstakil 'dairenin' insanlarla dolu olduğunda gördüm.

İçimden inlemek bile gelmiyordu, çünkü yorgundum ve tekrar yatmaya hazırdım, ama

Sevdiğim onca insanı?

Tanrım.

Beni tam kalbimden vurdu.

Kalbim boğazımda, geniş ve mutlu bir şekilde sııttım, ilk kez bunun gerçek olabileceğini hissettim.

Manhattan'da küçük bir apartman dairesinde yaşayan, eski hayatımdan kimseyle bağlantı kuramayan, yapayalnız biriyken birdenbire burada oluvermişim.

Önemli olan herkesle.

Kardeşim gibi sevdiğim adamlarla, kız kardeşim olan bir kadınla ve şimdiye kadar İhtiyarım olması gereken ama olmayan bir adamın kollarında.

Artık burada olduğuma göre, yerleşkede olmaktan mutlu olduğumu ve West Orange'da bir apartman dairesine tıklılma fikrinin mutsuzluğumun bir başka nedeni olduğunu kabul edebileceğimi tahmin ediyordum.

Yalnızlıktan bıkmıştım. Bayan Biggins'i seviyordum ama Steel kalbimi kırdığında geride bıraktığım insanların yerini tutamazdı.

Hepsini özlemiştim ve burada olması ve beni karşılaması gerekirken Ohio'da olan Storm'u da özlemiştim. Güçlü bir nedeni olacağından şüphem yoktu. Yine de, o ve Keira dışında tüm ailem sırf benim için, sırf eve hoş geldin demek için yeni evime doluşmuşken somurtamayacağımı düşündüm.

O kadar mutluydum ki yüzüm çatlayacakmış gibi hissediyordum.

Cidden, kendimi o kadar mest olmuş hissettim ki, yolculuk sırasında ne kadar mutsuz olduğumla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Bu yerin, insanların ve şaplak atma düşüncesinin bir kıza neler yapabileceği inanılmazdı. Bunların hangi sırayla beni neşelendirdiğinden emin değildim ama umurumda değildi. Bunu kabul edecektim. Ve tüm bu süre boyunca Steel beni taşıdı.

Beni yatakhaneye götürdü, kollarında insanları selamlamama izin verdi, bana yeni düzeni gezdirirken, daha önce hatırladığım kadarıyla iki katlıydı, düşük bir seviyeydi, kabul, ama şu anki durumumda bu çok fazlaydı.

Mutfak ve yemek odası, geniş bir televizyonun önünde uzanabileceğim kadar uzun bir L koltuğun bulunduğu küçük bir oturma odasına açılıyordu. Arka tarafta ise bir yatak odası ve büyük bir banyo vardı, aslında duş başlığının tavanın ortasında olduğu ve her şeyin ıslandığı tuvaletlerden biriydi.

Gerçek hayat için pratik değil ama benim için şimdi? Çok yardımcı oldu, özellikle de bir sandalyeye oturup yıkanabildiğim için. Banyoda bunlardan bir tane bile vardı - biraz bağımsız olmamı sağlayan beyaz ve gümüş koltuklar.

Doktor olmanın en zor yanı, iyileşmek için tam olarak nelerden geçmem gerektiğini bilmektir. İnsanlara tedavi sonrası bakım kurallarını binlerce kez anlatmışım ve yine de kuralları kendim çiğnediğimde bu beni çok etkilemişti. Ama yine de tüm protokolleri uyguladığımdan emin olmak için geri döndüm, çünkü daha uzun süre kışımın üstünde, yatakta sıkışıp kalmak istemiyordum.

Eğitimimi tamamlamak ve sonunda pratisyen hekim olarak yollara düşmekten başka bir şey istemiyordum. Kendimi zorlamaya devam edersem bunu yapamazdım ve şimdi burada olduğuma göre? Eve mi? Normalde endişelenmem gereken rastgele şeylere sahip değildim.

Yerleşkede yaşarken, bedava yemek biletiydi. Yani, bir bakıma. Benim pozisyonumda, öyle olurdu. Kira, faturalar, yemek ya da bunun gibi şeyler için endişelenmeme gerek yoktu.

Sakatlanmadan eve dönseydim, üzerime düşeni yapmam gerekecekti ve bu da adil bir durumdu, ama şimdi? Kira ve benzeri şeyleri karşılama kaygısı olmadan ihtiyacım olan dinlenmeyi

sağlayabilirdim.

West Orange'da kalıyor olsaydım gurur, MC'den yardım istememe engel olurdu ama gururlu olmama izin vermiyorlardı. Bu da oldukça akıllıcaydı.

Beni tanıyorlardı ve itirazlarımı elimden alıyorlardı.

Bana etrafı gösterdikten sonra Steel beni kanepeye götürdü ve üzerine oturttu. Birdenbire Bayan Biggins ayağa fırladı, dişlerini gösterdi, benekli kaplumbağa kabuğu tüyleri diken diken oldu ve güldüm çünkü Steel'e hep böyle tepki verirdi ve o da her zaman nefesinin altında "Lanet olası amcık" diye mırıldanırdı.

Bu onların olayı gibiydi ve kökenleri aslında biraz üzücü olsa da bunu sevdim.

Bayan Biggins, Çelik'in beni her zaman incittiğini yavruyken öğrenmişti, bu yüzden beni savunuyordu ve bu onun sefil halini sevmemin nedenlerinden sadece biriydi.

Kanepeye kıvrıldığımda, Indy battaniyeyi dizlerime bastırdı ve Bayan Biggins bir süre kucağımı yoğurdu, bir şekilde acı çektiğimin farkındaydı, hangi kısımlardan kaçınması gerektiğini biliyordu, hepsi bana yakın dururken ve yanımdan ayrılmadan.

Yapmayan başka biri var mı? Çelik.

Bir keresinde tuvalete gitmek için kalktı ve döndüğünde benim için meyve suyu, bir kap ilaç ve Giulia'nın yaptığı ve bomba gibi olan açık sandviçlerle geldi.

İlaçları meyve suyuyla birlikte aldım, sandviçi yedim, onunkinin de yarısını yedim ve sonra onun kolu omzumda, Indy ayaklarımın dibinde, kanepenin L'sine oturmuş bir şekilde oturdum.

Fazla bir şey söylemedim, çünkü konuşmaya katılacak enerjim yoktu. Bugün yaptığım şey bile beni benden almıştı ama diğerleri konuştu ve bu bana eski günleri hatırlattı.

Bana gençliğimi ve işlerin daha az karmaşık olduğu zamanları düşündürdü.

O günleri tekrar geri istiyordum, Çelik'in daha önce olduğu gibi her zaman yanımda olmasını istiyordum. Emin olmasam da işlerin nereye doğru gittiğini biliyordum.

Steel'in sağı solu belli olmazdı ama o zamanlar bana bakışını saf bir insanın bile yanlış anlaması imkânsızdı. Ta ki her şeyi yanlış anlıyormuşum gibi görüne kadar.

Olayları yanlış okumamıştım, sadece öpüştüğümüz o ilk gece bir şeylerin değiştiğini biliyordum. Annemin ona bir şey söylediğini, onu kızdıracak bir şey söylediğini hep biliyordum ama ne olduğunu hiç sormamıştım.

Belki de şimdi ona sormanın, aramızdaki şeyleri neyin değiştirdiğini konuşmanın tam zamanıydı. Belki de şimdi değil.

Saatler geçtikçe kadınlar yavaş yavaş uzaklaşırken, erkekler kulüp işleri hakkında konuşuyorlardı - değişmeyen başka bir şey daha vardı. Her zaman benim önümde konuşurlardı, konuşmamaları gerekse bile.

Bunun nedeninin Indy'nin dövme stüdyosunu açmaya gitmesi ve Giulia'nın da bazı kulüp fahişelerinin hayatını zindan etmek için kulüp binasına geri dönmesi olduğunu biliyordum.

Dostum, bunun için çok üzgündüm, gerçek dışıydı.

Onlara yerleri falan fırçalatmasını izlemek için sabırsızlanıyordum. Patlamış mısıra layık bir olaydan bahsediyoruz.

Böylece sadece ben ve çocuklar -ve tabii ki Bayan Biggins- kaldık ve onların, görünüşe göre Buzdolabı'nda işkence gören Lancaster adında birinden bahsetmelerini dinlemekten ve hastanede bana hıyarlık eden polis Granger'ın şu anda alçılı olduğunu ve ters giden bir 'gasp' olayından sonra çenesinin telle kapatıldığını öğrenmekten memnundum.

Aksine, bana kâbuslar gördürmesi gereken sözler beni uyku noktasına kadar rahatlattı ve Steel'in içine girip nihayet dinlenmeme izin verdiğimde, uyandığımda o kadar dua ettim ki

oradaydı.

YİRMİ İKİ

AYI

Yüzüne krem sürmesini, farklı serumları cildine yedirmesini yapmacık olmayan bir hayranlıkla İZLEDİM.

Rene beni her zaman etkilemiştir. Yol boyunca yaptığım çeşitli hataların beni şaşırtmasının nedeni buydu. Ona ihanet etmeme neden izin verdiğimi asla bilemeyeceğim. Gecenin sonunda onu izlemek bile başımı döndürürken.

"Neye bakıyorsun?" diye alay etti, dudakları titriyordu çünkü biliyordu.

Her zaman biliyordu.

Böyle bir aşkı bulmak zordu. Ben kendiminkini bulduğum için şanslıydım ve aptal bir pislik olduğum için beni affettiği için daha da şanslıydım.

"Çok güzelsin," dedim yumuşak bir sesle, etrafında dönerken gözleri parlıyordu. "Teşekkür ederim," diye cevap verdi ama yanaklarında beni şaşırtmayan bir kızarıklık vardı.

Yirmi dört yıl oldu ve o kızarıklık beni hâlâ etkiliyor.

Yirmi dört yıl, bir çocuk, kaybedilmiş bir çocuk ve bir ömür boyu süren hatalar ve o hala beni anlayan tek kişiydi.

Yatağa tırmandı ve kalçalarımın üzerine oturdu. Ellerimi oraya koydum, kremi cildine sürmeye devam ederken onu yerinde tuttum ve şimdi mükemmel bir manzarayla onu izledim, gece rutinine devam ederken anın tüm stresinin yıkandığını hissettim.

Yaşlı kadını diğerlerine benzemezdi. Stres okyanusunun ortasında sakinleşebiliyordu... Keşke benim de böyle bir yeteneğim olsaydı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, işini bitirdiğine göre teni pırıl pırıl parlıyordu, saçlarını akşam duşundan sonra taktığı tuhaf sargıdan çözüp örmeye başlamadan önce. "Stone'un iyi bir kız olduğunu düşünüyorum." Ve bu gece hastanede olması çok yazıktı...

Onu doğru yola sokmam gerekiyordu, ki benim yolumun bundan farklı olduğunu düşünürsek bu hiç de kolay değildi.

Ama yardım çılgınlıklarının durması gerekiyordu. İki aşırı doz daha çok fazlaydı ve şimdi de notları düşmeye başladığı için üniversite bursunu kaybetmişti. Karışmamın zamanı gelmişti, haklı olarak bu benim görevim olmasa bile... Bunu kendi görevim haline getirecektim. Birinin kıza el atması gerekiyordu. Her şeyin boşa gitmesine izin vermeyecek kadar büyük bir potansiyeli vardı.

Cesedimi çiğnemedi, annesi gibi bir kulüp fahişesi olur muydu? Rex'in de aynı şekilde hissettiğini biliyordum.

Dalgınlığım karşısında kaşları kalktı. "Çöpçatanlık yapmaya başlayacak mısın?" Dudaklarım kıvrıldı. "Beni bu kadar iyi

tanımayı bırak, kızım."

"Yirmi dört yıl sonra mı? Şimdiye kadar seni iyi tanımamış olsaydım, ikimiz için de umut olmazdı."

"Doğru." Alt dudacağımı kemirdim. "Steel'i daha iyi tanıdığımı sanıyordum." "Bir dönemden geçiyor," diyerek beni yatıştırdı.

"Kıza zarar veriyor." Başımı salladım. "Bunun gerçekleşeceğini göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Hayır. Ona her zaman hayranlık duymuştur. Ama umutlanmadan önce, Rex ona aşık olmayacak. Onun için bir kız kardeş, boo. Bunu biliyorsun." Eğildi, saçları artık örülmüştü ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "O Steel'in, o da Rachel'in."

Bunun üzerine burnum kırıştı. "Rachel ve o birbirlerini canlı canlı yiyecekler." "Bu da eğlencenin bir parçası değil mi?"

Aşağı uzanıp kıcını avuçlarken sııttım. "Bu da işin bir parçası, elbette. Ama bir gecenin huzuruna ne demeli? Kadınının yüzüne krem sürmesini izlemek ve dünyada her şeyin yolunda olduğunu hissetmek, ha?"

"Dengelerini bulacaklar," dedi bana usulca, uzanıp çenemi kavradı ve yağlı parmaklarını tenimde gezdirdi. "Hepsi bulacak."

"Eğer onları doğru yola sokarsam yapacaklar."

Homurdanmam onu güldürdü. "Sen Solomon değilsin, boo."

"Öyle hissediyorum, en azından bazı günler."

Başparmağıyla çenemdeki çukura vurdu. "Lana Jane'in icabına baktın, değil mi?" Burnumu kırıştırdım. "Emin ol hallettim."

"Sen doğru olanı yaptın. Stone burada bizimle olduğunda iyi olacak. Onu yarın alırız, yerleşmesini sağlarız."

"Teşekkür ederim, tatlım."

Rene omuz silkti, her zaman yaptığı gibi cömertliğini küçümsedi. Kadınım, lanet olası azize. Tanrı onu sevsin. "Benim için bir zevk. O iyi bir kız ve böyle bir anneye sahip olduğu için alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı var."

"Onu ve Steel'i birlikte istiyorum." "Neden?"

"Çünkü o da iyi bir çocuk ve o en iyisi. İhtiyacı olan şey o. Ama her şeyi berbat edecekse, Rex için onu isterim. Onu Başkan'ın Yaşlı Hanımı olarak hayal edebiliyor musun?" Nefesimin altında ısıklı çaldım. "Birlikte vahşi olurlardı."

"İnsanların hayatlarını onlar için planlamayı bırak," diye azarladı ama dudakları azarının darbesini yumuşatmak için benimkilere geldi. "Dünyayı büyük bir satranç oyunu gibi görmeyi sevdiğini biliyorum ama sana şunu söyleyebilirim ki, Rachel onun veziri olmadığı sürece oğlumuz mutlu olamayacak."

"Steel'e gelince? O şeytani piçin babası olduğunu öğrenmek onu rahatsız edecekti. Kevin öldüğünde ona söylemen gerektiğini söylemişim. O zaman Büyük Usta beynin nereye gitti, ha?"

Poposuna hafifçe vurdum. "'Sana söylemişim' demek hiç seksi değil."

"O zaman tüm zayıflıklarını bilmem utanç verici, değil mi?" diye alay etti, eli sikimi tutmak için aramızdan aşağı kaydı.

"Rene?" diye mırıldanırken bile ona izin verdim. "Evet, boo?"

"Seni seviyorum, bunu biliyor musun?" Gözleri yumuşadı.

"Seviyorum." "Özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Seni affettim."

"Kendimi affetmeyeceğim."

"Güzel." Omuz silkti. "Yani bir daha yapmayacaksın."

Ve yapmazdım da.

Çünkü Yaşlı Kadın'ım bisikletime binmeden bu hayatta özgürlük diye bir şey olmadığını anlamam çok uzun sürdü.

Hiç özgürlük yok.

Kendi kanımdan ve canımdan olan çocuklar için de aynı şeyi istedim. Özgürlük ve sevgi.

Ne yazık ki hiçbiri gözleri olan herkesin görebileceği şeyleri kabul ederek işimi kolaylaştırmıyordu.

YİRMİ ÜÇ

TAŞ

Uyandığımda orada değildi.

Benim de ilk aklıma gelen buydu.

Bir sonraki sefaletti, sonra kalp ağrısı geldi ve sonra öfke geldi - kendime. Ona değil.

Umut ettiğim için aptal bir kaltaktım.

Sonra birkaç şey kafama dank etti. Birincisi, artık koltukta değildim.

İkincisi, içinde bulunduğum yatak yeni kokuyordu, çarşaflar en sevdiğim yumuşatıcıyla parfümlenmişti -teşekkür ederim Indy- ve yanımda, soğuk olması gereken yerde sıcaktı.

Gerçekten sıcak.

O kadar sıcaktı ki, birkaç dakika önce orada yatan kişinin yataktan yeni çıktığını biliyordum.

Nedenini anlamak için kulaklarımı zorladığımda, onun banyoda olduğunu duydum.

Elbette bir adamın işediğini duymak dünyadaki en güzel serenat değildi, ama bunu kabul ederdim çünkü bu onun burada olduğu anlamına geliyordu.

Daha da iyisi, bu benimle yattığı anlamına geliyordu.

Steel gerçekten benimle yatmıştı.

Buna dayanabileceğimden emin değildim. Otuz dört yaşındaki bu yorgun bedeninin her parçası birdenbire kendini yeniden on beş yaşındaymış gibi hissetti.

Kapı gıcırdayıp da ayak seslerini duyduğumda neredeyse titriyordum ki, arkamızdaki yerleşkenin açık panjurlardan sızan loş ışıkları arasından onun yolunu takip ettim.

Yatağa geçtiğinde çıplak olduğunu gördüm ve gözlerim şaşkınlıkla açılırken, karnım ameliyat izleriyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde yandı ve her şey doğduğu günkü kadar çıplak olan sevdiğim adamla birlikte olmanın verdiği heyecanla ilgiliydi.

Eğer sağlıklı ve bütün olsaydım, havayı yumruklardım, teşekkür etmek için yağmur dansı yapardım, ama iyi değildim ve bu berbat bir şeydi, ama onun burada olmasının tek nedeni buydu.

Yine de, şenliğime yağmur yağdırmayacaktım. Aksine, bu beklenmedik anların tadını çıkaracaktım.

Beni rahatsız etmekten çekinerek yanıma yerleştiğinde, "Uyanık olduğunu biliyorum, bebeğim," diye mırıldandı.

Dudaklarımı ısırdım, onun dudaklarından dökülen ve giderek daha sık duymaya başladığım bu sevecen ifadeye bayılmıştım. Ama burada farklıydı. Şimdi farklıydı.

Birlikte yataktaydık.

Bir yatağı paylaşıyorduk, içinde çıplaktı!

Tanrım, bu bana oldukça güçlü bir mesaj gönderiyordu, değil mi? Eve çarpmak hakkında konuşun! Bunu yanlış okumak, bana 'oyuncak bebek' demesinin sadece bana acıdığı için olduğunu düşünmek yoktu.

"Uyanık olduğumu nereden biliyorsun?" Şikayet ettim.

Homurdandı. "Bir soru sorduğumda cevap verdiğin gerçeği mi?" Dudaklarım seğirdi. "Çok bilmiş."

"Her zaman bir dahiydi," diye kabul etti.

Eskiden beri zekasıyla ilgili bir sorunu olduğu için ona bu konuda takılmazdım. Bu her ortaya çıktığında aklımı başımdan alıyordu, çünkü gerçekten zekiydi ve kelimelerle yapabildikleri, beni eritecek kadar güzel şiirler yazması, hiçbir aptalın yapamayacağı bir şeydi. Ama onu kızdırmaya hiç niyetim yoktu. Yatağımdayken olmazdı.

Çıplak.

Öncelikler, biliyor musun?

Ben de "Uyandığında burada olmanı beklemiyordum" diye mırıldandım.

"Bütün gün donuna kadar batan şey bu muydu?" diye gürledi ve ona şaşkın bir bakış attım, yatağın kendi tarafından bana baktığını gördüm.

Aramızdaki mesafenin durumumdan kaynaklandığını biliyordum, ama lanet olsun, ona binmek ve o sakin içimde nasıl kaydığını bilmek için sol mememi verirdim.

Bunu hissetmek için 18 yıldır bekliyordum. Sanırım biraz meraklı olmayı hak etmiştim. Sorusu karşısında omuz silktim ve "Neden düşünmeyeyim ki?" diye mırıldandım.

"Sana hiçbir yere gitmediğimi söyleyip durduğum için mi?" Söylemiş miydi?

Hastanede kaldığım süre boyunca yanımdan ayrılmamıştı ama içten bir yemin, aşk ve sevgi sözleri hatırlayamıyordum.

"Hastalıkta ve sağlıkta" konuşmaları yok.

İçini çekti. "Kadın, yemin ederim hiç dinlemiyorsun."

Biraz güldüm. "Peki ya sen?"

"Doğru." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Indy'nin sana ne söylediğini hatırlamıyor musun?"

"Bana neyi anlattın?" Şaşkınlığımı belli etmeden sordum. "Indy bana çok şey anlattı. Özellikle neyi?"

"Stüdyosundaki randevu hakkında

mı?" "Ne randevusu?"

İç çekti. "Randevunuz."

"Dövme yaptırmayacağım," diye karşılık verdim. "Dövme falan istemiyorum."

"Bunu istiyorsun." Eli aniden saçlarımdaydı ve bana çarpmadan ya da yatağı kaydırmadan yatakta nasıl hareket ettiğini asla bilemeyeceğim.

Ama saçlarımı tutuşu mutlaktı ve beni rahatsız etmeden boynumu eğişi, bir şarkının sözlerini dokuyup kulağıma söylemesi gibiydi.

Başımı arkaya eğdi, doğrudan ona baktığımdan emin oldu ve mırıldandı, "Sen benimsin. Dünyanın bunu öğrenmesinin zamanı gelmişti."

Gözlerimi ona diktim. "Peki ya tam tersi? Hmm? Nyx'in ve Link'in markalarını gördüm. Sin'inkini de." Öfkelen dim. "Eğer dövme yaptıracığımı düşünüyorsan, koleksiyonuna bir şey eklemeyeceğini düşünüyorsan delirmişsin demektir-"

Benden uzaklaşarak ve etrafımda dönerek yelkenlerimin rüzgarını aldı.

Komodinin ışığı yandığında gözlerimi acıttığı için irkildim.

Acı geçtiğinde, parıltı da, ona baktım, sarsak hareketine kaşlarımı çatarak, sonra sırtını gördüm.

Oh.

Tanr

ım.

Eskiydi.

Çok eski.

Otuz sekiz yaşında bir adamın olabileceği kadar yaşlı.

Ama işte oradaydı.

Benim adım.

Onun markası.

Markam *onun* üzerinde.

Büyük harflerle *Pierre*. Taş anlamına gelen Fransızca bir kelime. Doğum belgemdeki isim. Hay sikeyim.

Ağlamaya başladım. Başka seçeneğim yoktu. Başka seçeneğim yoktu.

Hıçkıra hıçkıra ağladım, aynı anda hem canım yandı hem de çok iyi hissettim, ama yılların acısı ve kalp kırıklığının zehri bir türlü geçmiyordu.

Acı çekene kadar ağladım ve gözlerimi her açtığımda biraz daha ağladım, şimdi onunla aynı hizadaydı, yatağın kenarına yaslanmış oturuyordu, orada benim olduğunu tüm dünyaya ilan eden o kocaman dövmeyi bir anlığına görebiliyordum.

Benim haberim bile olmadan.

"Neden?"

Soru dudaklarımdan kaçmadı. Oh, hayır. İçimden kükredi.

Fiziksel olarak incinmekten çok daha fazlası canımı yakıyordu. Onu boğmak istesem de, karnımın ağrısına aldırmadan kendimi oturur pozisyona getirdim, böylece adımın çizgilerini takip edebilecektim.

Omuzlarının genişliğine yayılmıştı, ismimin verildiği 'sıcak dudaklar' logosundan fişkırان uzun, el yazısı bir eğim - annem bir Rolling Stone süper hayranıydı.

Gözlerimi dikmiş, harflerin izini sürerken gördüklerime inanamıyor, itibar edemiyordum.

Yavaş yavaş kâbusa dönüşen bir rüya gibiydi. Çünkü eğer bu görüldüğü kadar eskirse, mürekkebi taze değil de eski ve hafif soluksa, o zaman bize onlarca yıl acı çektirmişti, peki ne için?

Bağlanmak istemediği için mi? Aklıma

gelen tek şey buydu.

Beynim bir vızıltı, sesler ve görüntülerden oluşan bir bulanıklık, yıllar boyunca yaptığı tüm pisliklerin geri dönüşleriydi.

Kahrolası kulüp fahişelerinden, beni görmezden gelmeye, beni itip kakmaya, hayatımda değişmeyen tek şey olduğu halde yokluğuna kadar.

O anda ondan nefret ettiğimden emindim.

Ondan o kadar nefret ediyordum ki, ancak aşkın öteki yüzü olabilecek bir şekilde, çünkü bu nefret o kadar derine iniyordu ki, içime akıyor, kalbime tünel açıyordu.

Ama ona dokunmadan

duramadım. O buradaydı.

Çıplaktı.

Bana bunu gösteriyordu.

Aylardır benimle birlikteydi, iyileşme sürecimde yanımda oturuyordu ve bir şeylerin olduğunu

biliyordum.

Zihninde bir şeyler değişmiş, bir ışık düğmesinin açılması gibi olan bir şey, 'hayır' bu asla olamazdan 'evet' birlikte olabiliriz'e dönüşmüştü.

Dokunduğumda gerildi ve ona vuracağımı düşündüğünü hissettim. Ama vurmadım.

Sırtına bir bıçak yemeyi hak etmiş olsa bile.

Kahretsin, adımları kazıma ve ayaklarının dibine atmama hak etmişti. Yıllarca sefalet, peki ne için?

Dokunuşumun altında omuzları kasıldı ve kafamdaki beyaz gürültünün içinden konuştuğunu anlamam bir saniye sürdü.

"Sana bir söz verdim, ölene kadar seni kendimden koruyacağıma dair. Ben öldüm," dedi basitçe.

"Ve kahraman olmaktan yorulmuştum. Senden uzakta olmaktan yoruldum. Sen yanımda olmayacaksan yaşamamın ne anlamı var ki?"

Bir an için ne duyduğumdan emin olamadım. Steel artık şiirsel değildi, hatta o kadar duygusal bile değildi. En azından benim tanıdığım adam değildi. Ve benimle değil.

Çocukken bana karşı nazik davranır, tatlı şeyler söyler, not defterimin ön yüzüne kalemle bir şeyler karaladığında kendimi şanslı hissetmemi sağlardı. Ergen kalbimi eritecek bir şey.

Ama bu farklıydı.

Steel artık daha zordu. Asla bilemeyeceğim şeyler yapmış, insanları öldürmüş, kötü işler yapmıştı ve MC'nin muhtemelen Nyx'in ruhunu Kuzeydoğu'da meydana gelen kanunsuz cinayetlerle temizlemesine yardım ettiğini biliyordum.

Yüzümü omuzlarına bastırdım, karnımdaki ağrıyı, içimdeki sarsıntıyı görmezden geldim ve bunun yerine onu derin derin içime çektim.

"Öldün mü?"

"Hayatta olmam bir mucize," diye homurdandı. "Kurşunlar isabet ettiği anda öleceğimi biliyordum. Uyandığımda bunun bir hediye olduğunu anladım. İkinci kez boşa harcamayacağımı biliyordum."

Boğazıma bir portakal kaçmış gibi hissediyordum. "İlk seferinde neden ziyan ettin?"

Nefes aldı ve yumuşak bir sestem çok törpülenmiş bir sestti. "Sana söylemem gerektiğini biliyorum ama bunu o kadar uzun zamandır içimde tutuyorum ki söyleyebilir miyim bilmiyorum."

Sesindeki acıyı, kelimelerindeki ıstırabı? Ona inandım.

Yapamazdım.

Her neyse, bizi bunca zaman ayrı tutmak için kullandığı lanet olası sebep her neyse, bu onu incitmişti.

Belki de bana verilen zehir kadar canımı yakıyordu.

"Annem o gün sana bir şey söyledi, değil mi?" Uzanmak için hareket ettiğimde usulca sordum, sadece oturduktan sonra birden kendimi olması gerekenden çok daha yorgun hissettim.

Kahretsin, bu iyileşme çok zor olacaktı.

Alnımda terler birikmiş, ensemden boncuklar oluşmuştu ve rahatlamış bir şekilde yastıkların üzerine yığıldım.

Işığı kapattıktan sonra bana katıldığında, bana doğru kıvrıldı, vücudu kıvrıldı, böylece ona birlikte olabileceğimiz kadar yakındım.

Bu gerçeküstü olmanın çok ötesindeydi. Onun sıcaklığının bir yanımı kavurması, nefesinin dudaklarımı okşaması. Burnumda onun kokusu, çarşafı sinmiş özü.

Yıllar boyunca erkek arkadaşlarım oldu, çünkü rahibe değildim, ama hiç biriyle birlikte

yaşamadım, hiç

Benim evimde kalmalarına izin ver.

Her zaman ayrılırdık çünkü onlar daha fazlasını isterlerdi ve ben yakın seks arkadaşları olmaktan mutluydum ve bu adam yüzünden oldu.

Onu beklediğim için değil, belki de öyleydim, ama bir kez yanmıştım ve tekrar yanmamın imkanı yoktu.

Peki neden bunu dinlemeye istekliydim? Beni evimde bırakıp eve gideceği düşüncesi bugün neden ruh halimi bu kadar bozmuştu?

Beni parçalamış, lime lime etmişti ve beni tekrar bir araya getirmesi uzun zaman alacaktı. Güven mi? Hay sikeyim. Telafi etmemiz gereken çok şey vardı ama sanki...

İsa.

Umut etmenin aptallar için olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim.

Bir bok ummadım. Bir dilek de olabilirdi.

Çok çalıştım. Çok çalıştım. Elde ettiğim her şey için savaştım ve kimse bunu dileyerek, hayal ederek ya da umut ederek yaptığımı söyleyemez.

Hayır.

Kırdığım her zavallı santim için çabalamıştım. Ama Steel beni yeniden umutlandırdı.

Ve bu tehlikeliydi, çünkü umut etmek istiyordum. Güvenmek istiyordum. Sadece tekrar incinmekten korkuyordum.

Eli yanağımı okşamak için yanıma geldi ve nasırlı başparmağı çene çizgime sürtünürken ürperdim.

Ama nasırlı başparmağım bana bugün duyduğum şeyi düşündürdü. "Senin bir tamirhanede bir şeyleri kırıp döktüğünü düşünmek zor. Okuldaki tamirhane dersinden hep nefret ederdin."

Sözlerim üzerine gerildi, sonra dudakları seğirdi. "Kahretsin, yine yaptık, değil mi?"

"Ne? Kulüp işlerini benim önümde mi konuştunuz?" Hafifçe güldüm. "Evet. Konuştun. Ama eminim Rex biliyordur."

"Rex her şeyi bilir ve görür. Seni her zaman sevdi."

"Onu hep sevdim. MC'ye asla zarar verecek bir şey yapmayacağımı biliyor olmalı."

"Muhtemelen bunu kalbini ilk kez söküp üzerinde dans ettiğimde anlamışsındır." Dişlerini sıktı, sonra alnını omzuma indirdi. "Çok üzgünüm Stone."

Yutkundum, çünkü yeterli değildi. Kelimeler yeterli değildi.

"Sadece neden yaptığını söyle."

"Lana Jane... lanet olsun, tam bir sürtüktü."

Hakareti beni rahatsız etmedi. Annem hayattayken onu hiç sevmemiştim ve ölümünden sonra, onun pek çok işiyle ilgilenmek bana kaldığında, bazı kötü insanlara borcu olduğu için onun adına dayak yediğimi gördüğümde, onu daha da az sevmiştim.

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Evet, öyle olduğunu sanıyorsun," diye homurdandı. "Ama bilmiyorsun." Titrek bir nefes daha çekti. "O öpücük beni ayakta tuttu, Stone. Yemin ederim. Her sabah aklıma gelen ilk şey o öpücük oluyor ve geceleri rüyalarım giriyor."

Alay ettim, "Eminim, beni sisteminden çıkarmak için becerdiğin onca amcıkta sonra -"

Başını iki yana salladı. "Asla olmaz. Mümkün değil. Senden uzak olmanın ıstırabını atlatmak için,

Elbette. Ama bu tıpkı bir eroinman gibi raydan çıkıyor ve acısını dindirmek için kullanıyor.

Muhtemelen hayal edebileceğinizden daha fazla kadınla yattım" -ah, bu pek acıtmadı, değil mi?

hiç kimse saymadı. Bir kaşıntıyı kaşımak gibiydi. Benim için hiçbir şey ifade etmedi ve hayır, bunun kulağa hoş gelmesi gerekmiyor. Kulağa ne kadar boktan geldiğini biliyorum. Ama annen beni mahvetti. Beni çok iyi mahvetti ve bana söyledikleriyle başa çıkamadım."

"Bana gerçekte ne dediğini söyleyerek başlamaya ne dersin?" Ses tonum delicesine sakinken sordum.

"İlk söylediği şey, 'Baban Steel gibi çocuklarla ilgilendiğini bilseydim, Stone'u daha küçükken sana satardım' oldu."

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Milyon

ıstık yılı geçse bile asla öyle bir şey değildi.

Donup kaldım. Söylediği onca farklı şeyi hesaplayamıyordum. Sonra, ben de aynı şekilde aklım başımdan gitmişken, ne olduğunu anlayamadan mırıldandı: "Evet. Benim tepkim de aşağı yukarı böyleydi ve dürüst olmak gerekirse, bunca yıl sonra bile, o öğleden sonrayı milyonlarca kez yeniden yaşasam bile, bunu nasıl söylediğini hala anlayamıyorum. O kadar soğukkanlıydı ki gerçeküstüydü."

Yutkundum, inanamadım ama aynı zamanda kabullenebildim de. Her zaman biliyordum-

Öyle değil mi?

Nefesimi içime çektim. "Daha zayıf ya da daha güzel olsaydım beni satmaya çalışacağı hissine kapıldım, bu yüzden sanırım bu pek de sürpriz olmadı."

Sözlerim onu geren boğuk bir gümbürtüydü. "Sana dokunan her piçi öldürürdüm. Bunu bilmelisin-"

"Evet. Ben yaptım. Sizler beni çoğu zaman güvende tuttunuz, özellikle de onun yaptığı onca şeyden sonra."

Eli diğer koluma geçti, böylece ön kolu göğsümde durdu. Bu ağır bir yükü ama kendimi ona daha yakın hissetmemi sağladı. Karnımı tutamazdı, ameliyat bölgeleri hâlâ dağınaktı ama beni bu şekilde tutabilirdi ve ben de bunu kabul ederdim.

"John'ları bazı geceler kapımın kolunu oynatırdı-" Titrek bir nefes daha verdim. "Hiçbir zaman Rene ve Bear'ın evinde uyuduğum kadar iyi uyumadım."

"Hayal edebiliyorum," diye mırıldandı. Dudakları omzumun kıvrımına, topa gitti ve fısıldadı, "Ama onun sözlerinde çok önemli bir şeyi kaçırdın, Stone."

Yapmış mıydım?

"Yani bana fahişelik yaptığını düşündüğünüz için ilişkinizi kesmediniz mi?"

Vücudumu sarsarken beni inleyen patlayıcı bir hareketle ayağa kalktı. Tıslarken bile, elleri beni dengelemek için uzandı, "Kahretsin, üzgünüm bebeğim. Hayır! Hayır! Bu yüzden ayrıldım! Siktir, Stone. Siktir! Bunu nasıl düşünebildin?"

Ağzım titredi. "Şey, bir şey seni kopardı-"

"Evet, ne diyordu. Bana söylemekten zevk aldığı şey." Dişlerini sıktı. "Babam... Kevin'i hatırlıyor musun? Nyx'in amcası?"

Gerildim.

Kevin'i nasıl hatırlayamadım?

Dokuz yaşımdayken annemin onu eve getirdiği o garip zaman mı? Ve o bana bakıyordu.

Hatırlayınca burnumu kırıştırdım, çünkü odadan çıkmak için öfke nöbeti geçirmiş ve 'annemi misafirlerin önünde küçük düşürdüğüm' için bir ay ceza almıştım.

Nyx'in kız kardeşi Carly kendini öldürdüğünde, bir süre sonra Kevin öldüğünde, Kevin'in tam olarak ne olduğu o zaman ortaya çıkmıştı. Ve ondan sonra, çoktan öldüğünde, Indy geceleri onun odasını ziyaret ettiğini itiraf etmişti. Bu yüzden şimdi kabuslar görüyordu. Bu yüzden

Uykusuzluk.

"Elbette onu hatırlıyorum." Sesim hırıltılıymış gibi çıktıysa, öyle olduğum içindir. "Hasta herif."

"Bana onun babam olduğunu söyledi, Stone. Annemin *ona* söylediğini söyledi."

Ağzım titredi. "Oh, Steel," diye fısıldadım. "Söylediği tek kelimeye bile inanmadın! Onun bir yalancı olduğunu biliyorsun!"

"Söyledim, ama söyleme şekli, Stone, sadece siktir et... Doğru olduğunu biliyordum. Bundan zevk alıyordu. Bana anlatmaktan zevk alıyordu. Ben de oradan çıktım ve *bildiğini bildiğim* tek kişiye gidip sorduğuma emin oldum."

Boğazım düğümlendi. "Ayı mı?" "Evet."

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Kevin benim biyolojik babam."

Bir an için, vahiy patlamayı bekleyen bir bomba gibi aramızda asılı kaldı. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bulmaya çalışırken saniyelerin geçtiğini hissedebiliyordum.

Sonra, "İstersen giderim," diye mırıldandı.

Başımı salladım ama o görmedi ve yataktan kalkmaya başladığında inleyerek ayağa kalktım ve elimi koluna attım.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye homurdandım.

"Aynada kendime bakmaya dayanamıyorum Stone, buna katlanamıyorum. O zaman neden beni kendine yakın bir yerde istiyorsun ki?"

Ne diyeceğimi bilemedim, gerçekten bilemedim. Bunu asla tahmin edemezdim ama sadece kızgın olduğumu düşündüm.

"İsveç'in tüm nüfusunu uyutup sperm donörünün kim olduğu yüzünden mi beni kendinden uzaklaştırdın?" Fısıldadım, sadece olayları onun gördüğü gibi gördüğümünden emin olmak istiyordum.

"Hayır, genç olduğun için senden uzak durdum ve tıpkı onun gibi olduğumu fark ettim."

Ağzım açık kaldı. "Ha?" Elimi bıraktım. "Sen..." Bir an için söyleyemedim bile. "Çocuklar mı?"

"Hayır!" diye bağırdı. "Senden hoşlanmıştım. Gençken."

"Ama sen de gençtin!" Kafam tamamen karışmıştı.

"Aramızda dört yaş fark var. Tanrım, şimdi bunu düşünmek bile beni ürkütüyor." Kendimi tavşan deliğinden aşağı atılmış gibi hissediyordum.

Tek bildiğim, yakında beynimin erime noktasına ulaşacağı ve bu gerçekleştiğinde kulaklarımdan buhar çıkacağıydı. Özellikle de benimkinin onun doğum gününe ne kadar yakın olduğunu düşünürsek üç yıl gibi geliyordu.

"O geceye kadar beni öpmedin bile ve bu on altıncı doğum günümünden bir ay önceydi," dedim usulca.

"Göğüslerin ve kığın olduğu anda seni istedim-"

"Bu bir pedofilin isteyeceği şeyin tam tersi değil mi Çelik?" Sorum karşısında dondu kaldı. "Ne?"

Bu şimdiye kadar yaptığım en rahatsız edici konuşmaydı, ama hayatımın aşkını sapkın bir sapık olmadığına ikna etmeye çalışmak gerçekten yapmak zorunda kaldığım garip şeyler listesinin başında geliyordu.

Hiç.

Yutkundum, sonra mantık yürüttüm, "Pedofiller küçük çocukları uzun süre tımar ederler ve sonra cinsel olarak olgunlaşmaya başladıklarında... ummm... şey, bunu istemezler, değil mi? Eğer bir şey varsa, bir çift meme ve bir popo büyüttüğümde, kapatılmalıydın. Yani baban gibi olsaydın."

Birdenbire sırtüstü yatmıştım ve bir bacağını kalçalarımın üzerine atmıştı, yüzü boğazıma gömülmüştü ve beni defalarca incitmiş olsa da, beni kırmış olsa da, bu güçlü adamın bana karşı yıkıldığını hissetmekle kıyaslanamazdı.

Gerçeğimi kabul ederkenki rahatlama hıçkırıkları gözlerimin yanmasına neden oldu ve kollarımı ona doladım, çünkü bunun zihinsel bir işkence olduğunu fark ettim.

Öğrendiğinden beri bir hapishanedeydi, kendi yaptığı bir hapishaneydi elbette, ama nasıl kaçacağını bilmediği bir hapishaneydi.

Onun her ihanetini kalbimde bir yara izi gibi taşırdım, ama bu? Benimkinden çok daha kötü bir acıya katlandığının canlı kanıtı.

O hıçkıra hıçkıra ağlarken ona sarıldım ve bir şekilde bunu atlatacağımızı biliyordum. Yürütecektik.

Çünkü tıpkı sırtındaki damganın tüm dünyaya ilan ettiği gibi, Steel benimdi. Dünyanın geri kalanının benim onun olduğumu bilmesinin zamanı gelmişti.

YİRMİ DÖRT

ÇELİK

varmadım."

Suçluluk duygusu hepimizi vurduğu gibi beni de vurdu. Bakışlarımızı paylaştık, onu ne kadar kötü bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığımızı hatırlayarak omuzlarımızı kamburlaştırdık, sonra dikkatimizi tekrar kadınlara çevirdik. Ya bu olacaktı ya da 'Kumbaya' şarkısını söylemeye başlayacaktık ve biz de aziz değildik. Sonuna kadar günahkârdık ama bu bir kardeşimizi geride bıraktığımız anlamına gelmiyordu.

Stone da bir kardeşi ama yol boyunca bunu unutmuştuk, her birimiz. Kaybolan yılları, boşa geçen anları ve ona gösterdiğimiz sadakatsizliği telafi etmek için hepimizin uzun süre çalışacağını biliyordum. Herkesten çok ben, biliyordum. Ama önce aile bizim inancımızdı ve bu konuda çuvallamıştık.

Bizi terk etmişti, artık umursamıyordu ve bunun nedeni ona davranış şeklimizdi. Elbette, MC'ye sadık kalmıştı ve düzenli olarak kontrol ettiği tek kişinin Rex olmadığından şüphem yoktu, ama bu bize yakın olduğu anlamına gelmiyordu. Hastanedeyken söylediği gibi yapmıştı, kendi hayatını kurmuştu.

Şimdi, onun bizi seçmesini hak ettiğimizi kanıtlamamız gerekiyordu. Bir kez daha hayatında olmamıza izin vermesi için.

"Artık çalışabilir, değil mi?" Link boğazını temizleyerek sordu.

"Bugün itibariyle, evet."

Bunun ne anlama geldiğini anlayınca vücudum gerildi.

Altı hafta boyunca aynı yatağı paylaştık. Lanet olası altı hafta boyunca hem cennette hem de cehennemdeydim. Ona sarılmak, ona yakın olmak, onun alaycılığından zevk almak, onun ruh halini ve onu sevmek ve hiçbir şeyi yanıma bırakmamasının tadını çıkarmak, ama onu sadece bir kez öpmüştüm.

Bir kez, çünkü o bir kez? Kanamaya başlamıştı ve bu benim cehennem anlayışım olduğu için, onu hemen durdurmuştum.

Altı hafta boyunca, bu cennet ve cehennem beni ayakta tuttu, rehabilitasyonunu sağlamak için yaptığı her şeyi kontrol ederken hayatını sefil hale getirmem için bana ilham verdi. Onu hastaneye götürdüm ve fizik tedavisine yardım ettim. Karnındaki zimbalar çıkarılırken onunla birlikte inlemiş, böbreklerinin ve karaciğerinin tekrar eski kapasitesinde çalıştığından emin olmak için kan testi üstüne kan testi yaptırırken ellerini kavuşturup onunla birlikte oturmuştum.

Diyalize girmesi gerekebileceğinden korktukları bir nokta vardı, ama bu gerçekleşmemişti ve ona verdikleri bazı ilaçlar nihayet işe yaradıktan sonra böbrekleri devreye girmişti.

Son altı hafta kolay geçmemişti ama o benimleydi, biz birlikteydik ve önümüze ne engel çıkarsa çıksın üstesinden gelebileceğimizi düşündüm.

Bu süre zarfında, kız kardeşi kaçırılan Kamboçyalı subayla temasa geçtik ve Donovan'dan Asya operasyonlarıyla ilgili bazı bilgileri işkenceyle almayı başardık, ancak Link'in yumrukları bir haftadan uzun bir süredir öfkesini Yaşlı Hanımına çocukluğu boyunca işkence eden adama kusarken kanlı olmasına rağmen hiçbir somut ipucu bulamadık.

Bu, denemekten vazgeçmeyeceğimiz anlamına gelmiyordu elbette.

Lodestar bu işin üzerindeydi ve kaybolan her kadının bulunmasını sağlamaya kararlıydı. Bu tür bir söz vermek imkansız olsa bile, MC'nin tüm kalbiyle arkasında olduğu bir mücadele.

Yine de denemek zorundaydık ve hepimiz gemideydik.

Fırtına'nın Yaşlı Kadını Keira'nın Giulia ve Stone'a doğru yürüdüğünü gördüğümde güneşin parıltısından gözlerimi kısmıştım.

Parıltının neden ortaya çıktığını gördüğümde sııttım.

Şezlongunun metali güneş ışınlarını yakalamıştı ve onların yanına oturdu, Giulia'nın

kucağındaki patlamış mısır paketini kaptı ve bir avuç aldı.

Giulia çantayı oflaya puflaya bırakmadan önce ikisi çanta için biraz tartıştı.

"Üçünün anlaşabileceğini hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı Nyx.

"Ortak bir nefretleri var," dedim kuru bir sesle. "Her zaman ortak düşmanlar üzerine ittifaklar kurun," diye mırıldandım, sanki bu bir tarih dersiye ve ben de öğretmendir.

Nyx homurdandı. "Doğru."

Keira kirayı ödemekte zorlanıyordu ve lokantadaki patronu olarak onu gelip Cyan'la birlikte yerleşkede kalmaya teşvik etmişim çünkü çift vardiya çalışıyordu ve gün içinde yeterli saat olmadığı için daha fazla çalışmıyordu.

Gururu anlıyordum, anlıyordum, ama Storm'dan alimonyaya ödemesi gerekenden başka bir şey istemezdi - ve ödemesi gerekenin iki katından fazlasını ödediğini biliyordum - ve biz söylemeden onun için işlerin nasıl olduğunu öğrenirse paçavrasını kaybedeceğini biliyordum, ama bir kadının gururu vardı. Özellikle de kendi başına bir şeyler yapmaya çalışıyorsa.

Neden bu kadar çok paraya ihtiyacı olduğunu bilmiyordum ama kime sorabilirdim ki?

Yerleşkede kalması için ısrar etmeden önce ona kaldırabileceğini düşündüğüm kadar vardiya vermişim.

Rex gemideydi çünkü çoğumuz Keira'dan hoşlanıyorduk, özellikle de Storm'un içine edene kadar ondan hoşlanmıştık.

Ben ondan yıllar önce sıçıp batırmışım ve Stone'un bana yeniden önemliymişim gibi bakmaya başlaması bir yana, beni ona yaklaştırdığı için bile şanslıydım.

Son altı hafta aletim için zor geçmişti. Ama *bizim* için zor olmamıştı.

Bana yeniden güvenmeye başladığını biliyordum ve bu hayal edebileceğimden çok daha tatlıydı. Rex, "Konuşmamız gereken bir iş var, şerefsizler," diye mırıldandığında alt dudakımı kemirdim.

Burnumu çektim, arkamı döndüm, sonra da haklı olduğunu bildiğim için, "Devam et o zaman," diye mırıldandım.

Bir ölü kardeşimiz ve kulüp binasında kayıp iki kişi vardı. Böyle şeyler tüm dikkatimi vermemi gerektiriyordu ama tamamen odaklanamasam da denemek zorundaydım.

Dudakları seğirdi. "Birinin bu gece için planı mı var?" Alaycı bir ifadeyle, "Benim iki planım var," dedim.

"Nedir onlar?"

Link'e baktım. "Sonunda onu damgalatmak, çünkü o randevuyu bir kez daha ertelemek zorunda kalırsam aklımı kaçıracağım. Ondan sonra da en az üç gün o yataktan çıkamam."

Nyx kıs kıs güldü. "Viagra mı aldın?"

"Hayır. Sadece hayatımda hiç yumruğumu bu kadar uzun süre sikmek zorunda kalmamıştım." Sırıtişım utangaçtı ama bana bir bok vermediler.

Nedenini ben de biliyordum.

Bu Stone'du.

Stone

önemliydi.

Hepsi beni yalnız bıraktı, kilise için oturduğumuz masaya geri döndüler ama ben pencerenin önünde durdum ve dikkatimi bakmak istediğim tek kişiden ayırdım.

"Peki, onları avlamamız gerekiyor mu?"

Avcılık her zaman ilgimi çektiği için dinledim.

"Hayır, onlar yapmadı."

Link'in emînliğı kafamı sallamama neden oldu ve Nyx homurdandı, "Kayınbiraderimi öldürmek zorunda kalmamayı tercih ederdim ama Dog öldü ve ertesi gün kaçtılar Link. Çok şaibeli görünüyor."

"Katy Dog'a zarar vermezdi. O öyle biri değildi."

"Peki kim yaptı?"

"Ben."

Ses kapı aralığından geldi ve gözlerimi devirdim, Lodestar'ın orada durduğunu görünce şaşırmadım, kollarını kavuşturmuş, kapı pervazına yaslanmıştı.

"Ha?" Sin mırıldandı.

Mav gözlerini devirdi. "Ne yaptın sen Yıldız?"

Adam ona doğru döndü ama kadın omuz silkti. "Onu dövüyordu. Bunun devam etmesine izin veremezdim."

Rex burun kemiğini sıktı. "Star, Tanrı aşkına, etrafta dolaşıp erkekleri öldüremezsin çünkü onlar-"

"Ne? Yaşlı kadınlarını dövmek mi? Onları korkutmak mı?" İşaret parmağıyla çenesine vururken başını yana eğdi. "Bence biri Rachel'ı, Giulia'yı, Tiff'i, Lily'yi, Stone'u ya da-" Gülümsemesi sahteydi. "Bence kandan daha fazlasını döküyor olurdun. Bence onları çüklerinden asarsınız," diye alay etti. "Yani, evet, saçmalıklarınızı başkasına satın."

Boğazımı temizledim. "Haksız değil."

Nyx burnundan gürültülü bir şekilde nefes verdi. "O değil, Rex."

Başkan çenesi taştan yapılmış gibi görünüyordu ve ben de onu suçlamıyordum. Kıçının tekmelenmesinden hoşlanmıyordu ve Lodestar'ın bunu bir erkeğe yapma alışkanlığı vardı.

"Cenazeyi organize etmemiz gerekiyor," dedi sadece ve beni şaşırtarak ona bundan daha fazla bok vermedi.

"Ben ilgileniyorum," diye mırıldandım. Sekreter olarak bu tür şeyleri organize etmek bana düşüyordu. "Peki ya Sarah?" Lodestar gürlledi.

Ghost, Amara ve Tatána Lancaster'lardan kurtulmuştu ama Sarah kurtulamamıştı.

"Unutmadım," diye onu yatıştırdım, çünkü ancak o zaman ona baktığımda aslında ne kadar gergin olduğunu gördüm.

Tanrım, resmen duygularıyla titreşiyordu.

"Polisler cesedini morgdan daha yeni çıkardılar," diye yumuşak bir sesle onu temin ettim.

Çenesi sanki tekrar eklem yerine oturmuşum gibi geriye ve içeri doğru sallandı ve dudaklarındaki gerginlik biraz azaldı.

"Cenazesini ben kaldıracağım,"

dedi. "Gerek yok."

Rex'e ters ters baktı. "Çok gerekli. Ben hallederim."

Gözlerini devirdi. "Keyfine bak."

Öfkelendi. "Yapacağım."

"Bizim haberimiz olmadan kapıyı nasıl açtın?" Link homurdandı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hem o hem de Mav kokladı, bu da hepimizi homurdanmaya sevk etti. Sinsi casusluk, işte böyle bir şeydi.

Mav ve Star'ın Sam Amca için ne halt ettiklerini hiçbir zaman öğrenemedik ama görev süreleri onları gerçek dünyada pek az uygulaması olan ya da hiç olmayan pek çok beceriyle gerçek dünyaya göndermişti.

Tabii suça karışmamışlarsa.

Topuğunun üzerinde dönüp bizi bir kez daha kokladıktan sonra dışarı çıkarken, hükümetin askerleri en iyi suç dehalari olmaları için eğittiği fikrini göz ardı ederek çenemi ovuşturdum.

Başımı salladım ve "Neden ona katlanıyoruz ki?" diye mırıldandım.

Mav homurdandı. "Neden bana katlanıyorsun?"

Nyx anında, "Sen bir kardeşsin," diye cevap verdi, sonuna kadar cesurca.

Mav'ın sırtışı utangaçtı ve yüzünde böyle bir sırtış görmek o kadar rahatsız ediciydi ki beni bir tüyle bile yere düşürebilirdiniz.

Gülümsediğini görmek bile öyle bir değişiklikti ki, kabul etmeliyim ki seyretmesi epey destansı bir şeydi. O kadar uzun zamandır o kadar mutsuzdu ki hepimiz onun mutsuzluğuna alışmıştık.

Elbette yardım etmek istedik ama o kendine yardım etmedi.

Rehabilitasyon derslerini reddetti, fizik tedavi fikriyle alay etti ve onu lanet olası bir psikiyatristle mi konuşturacaktık? Ondan lanet bir iblisle konuşmasını da isteyebilirdik.

Bunun arkasında Ghost olmalı.

Kahretsin, her zaman bir kadındı, değil mi?

Hepimize kafamı sallamak istedim. Lanet olası sert motorcular, katiller, hepimiz eriyorduk çünkü aniden yataklarımızda doğru kedi vardı.

Arkamdan bir kahkaha sesi geldi, tam olarak kimin kırbaçlandığını teyit ediyordu ve biliyor musunuz? Hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Onlarca yıllık mutsuzluk birdenbire hoşnutluğa dönüşme yoluna girmiş gibi hissettirdi ve kadınımlı izlemek için arkamı dönmekten kendimi, ciğerlerimin bir saniye sonra bir yudum havaya daha ihtiyaç duymasını engelleyebildiğimden daha fazla alıkoyamadım.

"Ona katlanıyoruz çünkü o lanet olası bir dahi," diye mırıldandı Rex acımasızca, söylediği her kelimeye inandığını ama bundan hiç hoşlanmadığını söylüyordu. "Tam bir baş belası olsa bile."

"Hepimizin kıcı," diye düzeltti Link. "Ve benim sevdiğim şekilde de değil. Ne sikim? Etrafta dolaşıp kardeşleri öldüremez."

Nyx, konferans masası olarak kullandığımız eski püskü yemek masasının üzerinde şekiller çizerken, "Köpek ahmağın tekiydi," dedi hiç istifini bozmadan. "Uzun zamandır benim bok listemdeydi ve gerçek şu ki, onun Yaşlı Hanım'ı dövdüğünü görseydim, muhtemelen onu kendim boğardım. Özellikle de Giulia'nın peşine düşmesini izledikten sonra. Yumruklarıyla bu kadar becerikli bir sik benim kardeşim olamaz," diye bitirdi sözlerini acımasızca.

İfadesi karşısında çenemi ovuşturdum, kardeşleri öldürmenin iş yapmak için en iyi yol olmadığını kabul etsem bile bunu gerçek olarak kabul ettim.

"Boktan bir tekme," diye onayladım. "Ama onu öldürmek? Biraz... aşırı görünüyor."

"Lodestar aşırılıkların kadınıdır," diye homurdandı Mav. "Ve ona bunun gerekli olduğunu söyleyen bir şey görmüş olmalı. Her neyse, Dog ve Lizzie'yi eskiden gördün. Birbirlerine vurmaktan her zaman yara bere içindeydiler."

"Dog'un öldürülmesini onaylayamayız," diye mırıldandı Sin huzursuzca. "Pek çok şeyi onaylayabiliriz ama bu onlardan biri değil."

"Ne yapmak istiyorsun? Bize yardım ederken onu kovacak mısın?" Mav alay etti.

Rex başını salladı. "Hayır. Bunu istemiyorum. O burada güvende ve Katina'nın iyiliği için de öyle kalmasına ihtiyacımız var. Ghost'un kız kardeşiyle tam zamanlı olarak ilgilenmeye hazır olduğunu sanmıyorum ve onu suçlayamam. Katina'nın üstesinden gelmesi gereken çok şey var ama aynı zamanda Star'ı da seviyor, bunu gözleri olan herkes görebilir.

"Sadece kontrol altına alındığından emin olmamız gerekiyor." "Ebola gibi mi?"

Rex, Link'in iğneleyici cevabı karşısında yüzünü buruşturdu. "Evet. Ebola gibi." Nefesini dışarı üfledi. "Yaşlı kadınlarını döven erkek kardeşler olup olmadığından emin olmalıyız-" Homurdandı. "Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama lanet olsun. Önleyici olarak saldırmamız gerekiyor. Yaşlı

bir kadının bir çürükten şikâyet ettiğini bile duyuyorsunuz, kardeşine gidiyorsunuz, ona hayatının tekmesini atıyorsunuz ve sonra onu uyarıyorsunuz çünkü lanet olsun, bir kez yaparsa, tekrar yapar ve ciddi anlamda kardeş eksiğimiz var. Kardeşler

İhtiyacımız olan son şey böyle bir zamanda sayımızı sınırlamak.

"Belli ki Star rehabilitasyona inanmıyor ve *bir kereliğine* sorun değil. Artık onun bir psikopat olduğunu biliyoruz, uyum sağlayabiliriz."

"İyi ki buna ediyor," diye gürledi Nyx.

"Öyle," diye onayladı Mav ve ben bunun bir silah arkadaşına sadakat mi yoksa onun duygusal davranması mı olduğundan emin değildim - tabii bu mümkünse.

Elimi çenemde gezdirdim ve bunu düşündüm.

Lodestar derli toplu görünebilirdi ama kesinlikle uç noktadaydı. Bunu daha önce hiç görmemiştim.

Mav kırık izlerini yüzünde, vücudunda taşıyordu. Açıkça görülebiliyorlardı, herkesin görebilmesi için açıklardı çünkü bunu bilerek yapmıştı. Onu rahat bırakmanız için savaşa gittiğini bilmenizi istiyordu. Ve gerçek şu ki, ben buna alışmışım.

Star çok normal görüldüğü için, onun tam olarak öyle olduğunu düşünmek kolaydı.

Sıradan.

Ama o sıradan biri değildi, bu da tehlikeliydi.

Onun entrikalarının bize ne kadar yardımcı olduğunu zaten biliyordum ve işimize olan katkısının her yönünü bilmek için temizlenmiş olsam da, kızımı daha iyi hale getirmeye odaklandığım için son altı haftadır bunun dışındaydım.

Yine de Lodestar bir şekilde Chicago'da *Famiglia*'ya ait bir uyuşturucu çetesini çökertmeyi başarmış, Mav'in bile odun atmasına neden olan bazı güvenlik duvarlarını yıkmıştı ve Nyx *ile* benim büyük bir sıçrama yaptığımız NYC'de *Famiglia*'nın yönettiği kumar operasyonlarının farkındaydım. Onları da çökertmenin eşiğindeydi, bu da bizi Five Points'in iyi kitaplarına sokuyordu.

Her zaman bir artı.

Özellikle de son sekiz haftada iki sefer yapmışken ve gelecek hafta bir tane daha yapacakken. Para gerçekten gelmeye başlamıştı.

Hepimiz erkekleri izlemeye ve evlerinde aile içi şiddet olmadığından emin olmaya karar verdikten birkaç dakika sonra Link, "Hazır çılgın kadınlardan bahsediyorken," diye mırıldandı, "bir önerim var."

"Ne tür bir öneri?" Rex ona temkinli bir şekilde bakarak sordu. "Eğer konu senin kışınla ilgiliyse Link, o zaman siktir git-"

"Hayır, değil." Homurdandı. "Kadınların bu işe karışmasını ne kadar istiyorsun bilmiyorum ama Lily yakında delirecek. Bir şeyler yapması lazım. Herhangi bir şey. Aklını olanlardan uzak tutmak için." Dudaklarını büzdü. "Hepsi kulüp binasına yakın kalıyorlar ve o da bunu anlıyor ve kabul ediyor ama bunun onu öldürdüğünü görebiliyorum-"

Rex yorgun bir sesle, "Lancaster'ı henüz öldüremeyiz, Link," diye mırıldandı.

Nedenini ben de biliyordum. Link her kilisede o piçin ölmesini savunurdu.

"Bunu biliyorum ve anlıyorum. Bizi neye bulaştırdığını gördükten sonra mı? Şimdi tamamen anlıyorum." Nefesini içine çekti. "Maverick ve Lodestar, *Famiglia*'nın operasyonlarını içeriden dışarıya doğru yıkmaya odaklanmışken, defterler konusunda bir yardıma ihtiyacımız olabileceğini düşündüm. Lily ekonomi mezunu. Bu işin üstesinden gelebilecek biri varsa, o da odur."

Onun sözleri üzerine sessizlik çöktü, sonra Nyx mırıldandı, "Ben buna varım. O çok zeki bir kız ve beynini böyle boşa harcamak yazık olur."

Rex kaşlarını çatı. "Bilmiyorum-"

"Bilmeyecek ne var?" Nyx karşı çıktı. "Rachel ve Stone'u

kullanıyorsun-" "Onlar ev yapımı."

"Lily MC'de yeni olabilir," diye karşı çıktı Link, kulakları sıkıntısından pembeleşmişti. "Ama o

bize sadık olmak için herkesten çok sebebi var. Onu güvende tuttuk ve piç babasını eve getirdik. Bize bir kan borcu var, tabii bunu böyle ifade etmeniz gerekiyorsa."

Rex homurdandı ve onun kuşkulu halini görünce yardım etmeye karar verdim. Link haklıydı-Lily sağlandı-bu yüzden mırıldandım, "O haklı, Rex. Maverick'te çok şey var."

Kardeşıme bir bakış attım ve korkmadığını gördüm, bu da bana bu fikre karşı olmadığını söyledi. Bu iyiye işaretti.

Uzun zamandır Mav'ı ayakta tutan tek şey defterler ve MC'nin mali kayıtlarını düzgün tutmaktı. Ama şimdi?

Görünüşe göre gerçekler ve rakamlardan daha fazla yaşaması gereken şeyler vardı.

"Bence yapabilir," dedi Mav yavaşça. "Ve ona yardım edeceğim, çiraklık edeceğim, her şeyin üstesinden gelip gelemeyeceğini göreceğim."

"O bir kardeş değil," diye karşı çıktı Rex bıkkınlıkla. "Bunun erkekler arasında güvensizlik yaratacağını biliyorsun." Mav omuz silkti. "O zaman onlara söyleme." Link'e bir bakış attı.

"Bunu sorduğunu biliyor mu?" "Hayır." İç çekti. "Onu umutlandırmak istemedim."

Mav homurdandı. "Eğer bunu yaparsa, bir kez bile ciyaklarsa onu öldüreceğimizi bilmeli."

Sert ses tonu Link'in irkilmesine bile neden olmadı. "Bizi hayal kırıklığına uğratmaz," diye homurdandı. "O sadıktır. MC'ye, ama daha da çok bana. Bunu bana asla yapmaz."

"İlişkiler bozulur," diye homurdandı Rex.

"Hayır, bu sadakatin ötesinde bir şey." "O henüz seninle evli değil-" diye ekledi Rex.

Bunun üzerine Link'in ağzı sertleşti. "Bu sadece bir zaman meselesi." Nyx bir iç çekti. "Ne bekliyorsun lan?"

"Aceleyle gerek yok, değil mi? Fieri öldü amına koyayım!"

Rex alnını ovuşturdu. "Aklından neler geçtiğini bilmek istemiyorum Link, ama bu senin omuzlarında. Eğer işi batırır ve domuzlara ispiyonlarsa bedelini ödemek zorunda kalacak kişi sen olacaksın."

Omuzlarını dikleştirdi ve "Ona hayatım pahasına güveniyorum. Daha da önemlisi, ailemin hayatı konusunda ona güveniyorum."

Rex ona akli başında bir adamın kıvranmasına yetecek kadar uzun süre baktı ama konseyin çoğu gibi Link de pek akli *başında* sayılmazdı.

Sonunda Rex mırıldandı, "Tamam. Mav, onu iplerle tanıştır. Çok zorlanmayacaktır ama çok fazla turta hokkabazlığı yapıyoruz. Onu önce yasal işlerle başlat. West Orange işletmeleri. Mikro bira fabrikasıyla ve yatırımları yönetmekle ilgilenmesini sağla. Muhtemelen bundan hoşlanacaktır. Sonra, kendini kanıtladığında, onu diğer işlere de dahil edin."

Mav onaylamak için çenesini eğdi. "Anladım."

Rex homurdandı. "Hepsi bu kadar mı? Yoksa bir sonraki konseyde bir amcık mı istiyorsunuz? Şimdiden evimde her zamankinden daha fazla orospu dolaşıyor-" diye homurdandım. "Stone ona kaltak dediğini duyana kadar bekle."

Rex omuzlarını büktü. "Eğer ona söylersen-" Ona sııttım. "Neyi söylersen?"

O bana ters ters bakınca, ben de sııttım.

Taşak avcımın bir ünü vardı ve ben bununla gurur duyuyordum.

YİRMİ BEŞ

KEIRA

Jingles yapacağını yaptığında -sırt üstü göğüslerinin üzerinde uçarken- STONE burnunu çekti.

Gülmenin kötü bir şey olduğunu tahmin ediyordum ama kadın tişörtünü ıslatmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki kardeşlerden biri onu ev işleriyle uğraşmak yerine yatak odasına götürüp becerecekti, onun düştüğünü görmek tatmin ediciydi.

Tanrım, kulüp kapışmasından nefret ediyordum ve Giulia'nın onlara tüm o sefil şeyleri yaptırmasına bayılıyordum.

Rex'in ona onlar üzerinde güç vermesini daha da çok seviyordu.

Elbette, onlara hükmediyordu. Ya da sanırım, bu durumda, hanımefendilik daha uygun düşüyordu, ama kahretsin, izlemesi harikaydı.

Bu sürtükler evliliğimi mahvetti.

Mahvettiler.

Storm da öyle ama suçun hiçbirini bu sürtüklere yüklemeyecektim.

Erkekleri aldatmak için ne kadar çok çalıştıklarını görmüştüm. Kız arkadaşlarına sadık kalmaya çalışan erkek kardeşlere neler yaptıklarını görmüştüm... Her şey ve her şey teklif ediliyordu.

Elbette, erkekler günaha karşı direnmeli, ama ben bile o şekilde eğilimli olsaydım, tüm lanet alanlara erişimim olduğunda teslim olurum.

Her biri, ironik bir şekilde, biz olmak istiyordu. Peki ya biz?

Yürüdükleri zeminden nefret ediyorduk.

Jingles taklasına kıs kıs güldüğümüz için bize kızdığında, gözlerindeki kötü niyet umurumda bile değildi. Bana ne yapabilirdi ki?

Evliliğimi mahvetmek mi?

Bekle, burada çalışan diğer tüm sürtüklerle birlikte o da bunu çoktan yapmıştı. "Şu anda oldukça kötü görünüyorsun, K."

Giulia'nın yorumu karşısında dudaklarım kıvrıldı ve ona omuz silktim. "Öyle hissediyorum."

Giulia'yı severdim. Tanrım, keşke onun yaşındayken ben de onun gibi olsaydım. Belki işler farklı yürürdü.

Belki İhtiyarım hala İhtiyarım olurdu ve belki kızım babası yüzlerce mil uzakta, başka bir eyalette olduğu için benden nefret etmezdi.

Dudağımı ısırdım ve "Kendimi kötü hissediyorum" diye onayladım. Homurdandı.

"Gerçekten kötü olamayacak kadar iyisin."

Stone başını salladı ama göz göze geldiğimizde bakışları daha nazikti. Giulia cesur ve atılgandı, hiçbir şeyden korkmazdı, ama Stone sıcak bir kalbe sahipti ve genellikle ona karşı dikkatli davranırdı.

Bir şey ağzından kaçırıp kardeşlerine yeni bir fırça atmadığı sürece ne söylediğini bilmiyordum.

Giulia'nın da iyi kalpli olmadığını söylemiyordum, çünkü öyleydi. Sadece Stone gibi kalbini koluna takmıyordu.

Giulia üç kadının sağlığına kavuşmasına yardım etmişti, Stone ise özünde empati kurabilen bir şifacıydı. İkisinden de hoşlanmam şaşırtıcı mıydı? Onlar da benim gibi Florence Nightingale'lerdi.

İkisinden de hoşlandığım için aklım başka yerlerdeydi. Dudaklarımı büzdüm, erkeklerinin onlara sadık kalıp kalmayacağını merak ettim ve umutsuzca kalmalarını umdum.

Şu anda yaşadıklarımı kimsenin yaşamasını gerçekten istemiyordum. Bunu hiçbir kadın için istemedim.

"İyi misin, sevgilim?" Stone bana usulca sordu.

Yine sıcak bir kalp... Gözlerim yaşlarla doldu ve başımı salladım. "Cyan'la bir tartışma daha." Lodestar adında bir kadın ve onun üvey kızı Katina'yla paylaştığımız ranzalı eve taşındığımızdan beri Cyan'la aramız pek iyi değildi.

Giulia tıslayarak nefes verdi. "Ah, şekerim, özür dilerim. Annem bizi babamdan uzaklaştırdığında çok sevinmişim, sadece kulübü özlemiştim." Yüzünü buruşturdu. "Zamanla daha iyi olacak."

Dog'un ölümü için cenaze siyahları giymeye başlamayacağı açıktı. Soygun haberi bu sabah mutfağın her yerindeydi ve fısıltıların çoğundan sıkılmış görünüyordu.

"O gerçekten harika bir baba," dedim kederle. "Onunla birlikte oraya gitmeyi kabul etmediğim için beni asla affedeceğini sanmıyorum."

"Yapacak. Giulia haklı. Sadece zaman alacak."

"Zamanım var mı bilmiyorum. Hiç bu kadar huysuz ya da mutsuz olmamıştı. Okulda zorbalığa maruz kaldığını biliyorum, ama bunun üstesinden geldiğimi sanıyordum, ama tüm bunlar - şu anda başa çıkılması gereken çok şey var."

Stone bana baktı. "Steel paranın sıkışık olduğundan bahsetmişti."

İçimi çektim. "Bu konuyu kimseyle konuşmayacağını söyledi."

Omuz silkti. "Ben kimse değilim ve senin için endişeleniyordu."

"Storm'a söyleyeceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Sertçe fısıldadım. "Onun bilmesini istemiyorum!" "Neyi bilmesini?" Giulia sordu.

Yüzümü buruşturdum. "Önemli değil."

Kokladı. "Sır kokusu alıyorum, bu da sulu olduğu anlamına geliyor. Hadi ama. Vazgeç." Dudağımı ısırdım. "Okula dönmek için para biriktiriyorum."

Stone'un kaşları kalktı. "Bu yüzden mi bu kadar çok çalışıyorsun?"

Başımı salladım. "İlk başta zor olacağını biliyorum, bu yüzden okuldayken bir yastığım olsun diye tüm işi şimdi yapıyordum."

Giulia bir nefes verdi. "Bu beklediğimden çok daha az eğlenceliymiş."

Kıs kıs güldüm. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Bana bir ahududu üflediğinde, ona sııttım. "Ne çalışmak istiyorsun?"

Stone bir doktor olduğunda utandığımı hissederek başımı eğdim. Onun gibi biri için benim aptal rüyalarımın ne önemi vardı ki?

"Hemşire olmak istiyorum."

Gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

Başımı salladım.

"Bu harika. Rex'e söylemelisin! Çalışmalarını finanse etmene yardım edecektir."

Söyemesini beklediğim şey bu değildi. Ağzım açık kaldı. "Ha?"

Ama Stone başını sallayarak bana bakıyordu, oturduğu yerden kalkarken heyecanı açıkça belli oluyordu, yüzünü buruşturarak bana doğru eğildi ve "Okula gitmem için bana para verdi. Eğer bu yolda MC'ye yardımcı olacaksa, sana da yatırım yapar."

"Ama bir hemşire MC için nasıl bir yatırım olabilir?"

Omuz silkti. "Bu aptalların kaç kez vurulduğunu biliyorsun."

Yüzümü buruşturdum. "Doğru."

Giulia mırıldandı. "Bu gerçekten doğru mu? Eğitim masraflarını o mu karşıladı?" Stone başını salladı. "Ödedi."

Rachel Laker'inkini de."

Giulia'nın şaşkınlığı çok açıktı. "Rex onun avukat olması için para mı ödedi?" "İmkânı yok!" Tükürdüm.

"Evet, öyle." Stone eğlenmiş görünüyordu. "Benimle ve Rachel'la da, babası o zamanlar Prez olduğu için çok söz sahibiydi ama sonunda Bear'ı ikimiz için de ikna eden Rex oldu. Kendini yıpratmak yerine, git ve ondan yardım iste. Eminim sana yardım edecektir." Bana göz kırptı. "Ve eğer vermezse, bana söyle ve ben de konuşayım. Her doktorun bir hemşireye ihtiyacı vardır."

Giulia güldü. "Aynı takımı tuttuğunuzu bilmiyordum," diye kıkırdadı.

"Yok," diye mırıldandı Steel huysuzca, kulüp binasından çıkarken odağı Stone'daydı.

Eli Stone'un omzuna kaydı ve onun ne kadar mutlu olduğunu, parmakları birbirine dolanıp boğazına yaklaşırken Steel'in yüzündeki gerginliğin nasıl biraz olsun hafiflediğini görüp iç geçirmek istedim.

Storm ve ben bir zamanlar böyleydik. Yanlış giden neydi?

İşler neden bu kadar kötüye gitmişti?

Kendimi savunmak için denedim. Cyan'ın babasından ayrı kalmasını hiç istememiştim ama bana pislikmişim gibi davranmasına da katlanamazdım. Ona daha değerli olduğunu göstermeliydim. Hiçbir erkeğin, babasının bile, bir kadına bana davrandığı gibi davranamayacağını.

Dürüst olmak gerekirse, onu sadece akıllanacağı umuduyla bırakmışım. Uzun süre ayrı kalmalarını hiç istememiştim. Ama o eski yöntemlerine geri dönmüştü ve işte buradaydık, ben kulüp binasındaydım, o ise Ohio'daki bölümde.

Giulia "Çelik mi?" diye sorarken dudağımı ısırdım. "Ne?"

"MC'ye yardımcı olabilecek bir kariyer istiyorsanız, Rex'in bunu finanse edeceği doğru mu?"

Homurdandı. "Buna Şeytan'ın Günahkârlar Bağışı diyebilir miyim bilmiyorum ama evet, eğer gerekli olduğunu düşünürse sana yatırım yapar. Neden?"

"Keira hemşire mi olmak istiyor?"

Bakışları bana kaydı ve anında omuzlarımı kamburlaştırdım.

Storm'un kardeşleriyle Giulia, Lily, Tiff ve Stone'un sahip olduğu gibi bir ilişkim hiç olmamıştı ve dürüst olmak gerekirse kıskanıyordum.

Sanki hepsi onlar için mücadele edecek, onları güvende tutmak için saldırıya geçecek gibiydi. Peki ya ben? Ben sadece onların yatakhanelerinden birinde uyuyan bir engel gibi hissediyordum.

Ama bana bakarken gözleri kibardı ve mırıldandı, "Bu konuda neden yardım etmeyeceğini anlamıyorum. Stone'a yardım edebilirsin."

"Ben de öyle dedim."

Ona minnettar bir bakış attım ve "Bu işte iyi olmayabilirim" diye mırıldandım.

Giulia burnunu çekti. "Bu tavırla hiçbir yere varamazsın, değil mi?"

Kendime rağmen kıkırdadım, herhangi bir sorunu aşmama yardımcı olmak için her zaman ne söyleyeceğini bilmesini takdir ettim.

Utangaçlık. Eskiden çekingen değildim ama bir şeyler değişmişti ve kendimi rahatsız ediyordum. Giulia buna pek izin vermiyordu ve o benden küçük, Stone da benden büyük olmasına rağmen, on bir yaşındaki çocukla yaptığım başka bir kavgadan sonra ikisi beni her zaman dengeliyor gibiydi.

"Ona sormalısın," diye söze girdi Çelik. "Bu yüzden mi nakit sıkıntısı çekiyorsun? Okula mı gidiyorsun?"

Stone gururla, "Hayır, o bundan daha zeki," diye cevap verdi. "Okul için para biriktiriyor." "Kendini yıpratmak pek akıllıca değil, Stone," diye homurdandı.

"Değildim. I-" Burnum kırıştı, söylemek üzere olduğum şeyi itiraf etmekten utandım. "Ne oldu?" Giulia sordu.

"Cyan Jenna'yla mutlu." Omuz silktim, biraz para kazanmak için kardeşlerin çocuklarına bakan Yaşlı Kadınlardan birinden bahsediyordum. "Onunla şu anda benimle olduğundan daha mutlu, o yüzden ben de çalışabilirim."

Giulia homurdandı. "Sanırım bu çocuğun konuşmaya ihtiyacı var."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Hayır!" Ve gülmek zorunda kaldım çünkü Stone ve Steel aynı anda bunu haykırdı.

Giulia ofladı. "Ben olsam onu korkutmazdım. En azından çok fazla değil." "Korkmasına gerek yok," diye homurdandı Stone.

"Lanet olsun, Storm'un Ohio'dan kalkıp gelip seni parçalamasını istiyorsan korkut onu," diye karşılık verdi Steel. "Tanrım. Giulia, bu işi annesine bırak."

Giulia sanki ben burada değilmişim gibi, "Ona kötü davranıyor," diye karşı çıktı. "Bu saçmalıktan nefret ediyorum. Sanki Keira babasından o *orospuları* sikmesini istemiş gibi!"

Son kelimeyi bağırarak söyledi, böylece söz konusu sürtüklerin her biri onlar hakkındaki fikrini duyabilecekti, ancak kimse ona bir bok söyleyemeden Nyx ortaya çıktı, Giulia'nın iyiliği için mükemmel bir zamanlama ve tavşanlar anında başlarını eğdiler ve eldeki işe devam ettiler.

İşin ironik yanı, MC'de bulunduğum onca yıl boyunca, kapıcının yemek pişirmesi, temizlik yapması ve yatacak yer karşılığında kardeşleri becermesi gereken onca yıl boyunca, onları hiç temizlik yaparken gördüğümü sanmıyordum.

Bir kere bile.

Şimdi düşününce bu oldukça iğrençti, burnum kırıştı.

Giulia'nın kadınlara karşı kaba davrandığını, hatta belki de onlara zorbalık ettiğini tahmin ediyordum, ama onlar da ellerine geçirebileceklerini düşündükleri her türlü güçle aynı derecede acımasızdılar ve onu anında keseceklerini biliyordum.

Zayıf değillerdi. Motorcuların döl fahişeleri olamayacak kadar yaşlanıp kapı dışarı edilmeden önce sırf bir marka giyme şansı için bir erkeğin hayatını mahvedebilecek küstah sürtüklerdi.

Dudağımı kemirerek Storm'un ne yaptığını, Ohio'daki şubede yeni tatlıları eğitip eğitmediğini merak ettim ve bu düşünce beni acıya boğsa da Steel'in Stone'un ayağa kalkmasına yardım ettiğini gördüğümde tarif edemeyeceğim bir sevinçle dolmuştum.

Artık çok daha güçlüydü, çok daha sağlıklıydı ama ayakta dururken hâlâ biraz sallanıyordu.

Steel'in bir kadına bu kadar bağlı olabileceğini hiç düşünmemiştim ve Stone için mutluydum. Mutluydum çünkü bu kardeşler sevdiklerinde, çok seviyorlardı.

Bu da Storm'un beni hiç sevmediği anlamına geliyordu. Yutulması gereken en acı hap.

"Nereye gidiyorsun?" Giulia, Nyx'in yanından geçerken elini tuttu ve eğilip boğazına bir öpücük

kondurmadan önce sırtına doğru ilerleyerek sordu.

Bu samimi öpücük midemi bulandırdı ve böylesine açık bir gösteriden tahrik olmamaya çalıştım.

sahip olma.

Eğer dilekler at olsaydı... Storm bunu bana yapardı. Kulübe benim sahibimin kim olduğunu gösterirdi.

"Indy, Stone'u damgalıyor," diye ilan etti Steel ve gururunu hissedebiliyordum. Stone'un yanakları yandı ve ben de biraz kıkırdadım. "İyi eğlenceler."

Burnu kırıştı. "Eğlenceli mi? İğne batırmak mı? İğne zamanı geldiğinde insanların altınına işemesini sağladığım şey bu."

Giulia ve ben gülsek de Nyx başını salladı. "Indy'yle bu kadar uzun süre nasıl bu kadar yakın olabildiniz ve Indy sana daha nasıl mürekkep vermedi-"

"Ben iradeli biriyim," diye karşılık verdi.

Steel ve Nyx güldüler. "Yılın yetersiz ifadesi." "Bunu biliyorsunuz çocuklar. Biliyorsunuz."

Göz kırpması beni sırttırdı ve Steel'e yaslanıp bisikletini park ettiği yere doğru yürürlerken bana sırtarak el salladım.

"Onun bisiklete binmesi akıllıca mı?"

"Muhtemelen hayır," diye yanıtladı Nyx, sesi sıkılmıştı. "Ama onu duydun. Kendi aklı var ve kaltağa binmek istiyor. Yaşlı Kadın olarak ilk sürüşünde onun domuzuna binmesinin doğru olduğunu söylüyor."

Giulia güldü. "O First Lady değil."

"Bunu ona sen söyle," dedi Nyx alaycı bir ifadeyle. "Her neyse, Steel için o kesinlikle first lady. Kahretsin, onun tek kadını. Onu sahiplenmesinin zamanı gelmişti. Bunca zamandır onun markasını giyiyor, onunkini giymemesi çok boktan."

Giulia dönüp Yaşlı Adam'a baktı. "Ha?"

Bir elini salladı. "Sırtında onun adının yazılı olduğu koca bir dövme var. Sadece onun adını da taşıması doğru."

Giulia bana kaşlarını çattı ama bu ikimiz için de yeni bir şeydi.

Bunu merak ederek omuz silktim. Stone ilişkisi hakkında çok fazla şey paylaşmazdı. Kardeşleri hakkında, elbette. Çocukluklarına dair hikâyeler, kesinlikle. Storm'u dinlemek hoşuma gitmişti ama gerçek şu ki, bu hikâyeleri onun ağzından duymalıydım.

Kulüp binasına geri dönmek buruk bir tatlıydı çünkü burada, Storm'un ailesiyle çevrili olmam gerekmiyordu ama yine de onlar vekâleten benim de ailemdi.

Bana karşı sadakatsiz davranırken ona sadık kalarak yol boyunca acı çekmeme neden olan aileydi onlar ve yine de kadınlar beni kabul etmişti.

Sadece Giulia ve Stone değil, Tiff ve Lily de.

İlk defa, aktif olarak yerleşkede takılan arkadaşlarım vardı. Çoğu Yaşlı Kadın kulüp hayatını ve erkeklerinin kulüp binasında dönüştüğü hayvanları sevmediğinden takılmazdı ama artık durum farklıydı.

Belki de o kadar farklı ki Storm'la birlikteyken de böyle olsaydı her şey farklı olabilirdi.

Ama kahretsin, bunu düşünmenin bile bir anlamı yoktu. Var mıydı?

Taş

Bizi Verona'ya götürecek olan otoyola girdiğimizde bir çığlık attım.

Steel'in bisikletinin arkasında olmaktan duyduğum sevinç sınırsızdı. Canım yanıyordu elbette ama acıya alışmaya, en az rahatsızlığa alışmaya başlamıştım ve eninde sonunda bunun günümün bir parçası haline geleceğini biliyordum. Ve bunu kaçırmamın imkanı yoktu.

Markam için çalışıyordum ve stüdyodan döndüğümde kaltağa binmemeyi reddettim. Bu benim hakkımdı.

Onun motorunun arkasına en son on beş yaşındayken binmiştim. Telafi etmem gereken çok şey vardı.

O da öyle yaptı.

Yoldaki her dönüşte ve virajda bir çığlık daha atıyordum çünkü yeniden uçuyor olmanın heyecanını yaşıyordum. Öyle hissediyordum. Sanki bulutların üzerinde kanat çırparak yuvarlanıyordum.

Tabii ki ölmek istemiyordum. Kollarım beline sıkıca sarılmıştı ve bu hatırladığımdan daha eğlenceli değilse ne olayım.

Son altı hafta çok zor geçti. Çok acı çektim ve tedavi çok zordu, keşke fırsatım varken Annie Young'a daha kötü bir şey yapsaydım dedirtti.

Zehirli karışımıyla bana yaşattıkları için boğazını kesmek yeterli değildi, ama göğüslerine çıkmadığım ya da amına tekme atmadığım için pişman olsam da, çoğunlukla Çelik'in tüm bunlar boyunca nasıl yanımda durduğuna hayret ediyordum.

Sonra, garip bir şekilde, şaşırdığım kadar şaşırmadım da.

O her zaman sadıktı. Bu yüzden benden bunu kestiğinde beni kırmıştı.

Markasını gördüğümde, bu yolda ilerlediğimizi anlamıştım ve bunun mükemmel bir zamanlama olduğunu düşündüm, çünkü onun adını tenimde taşıdığımda, kulüpte işler resmiyet kazanacaktı.

Neredeyse korkutucu ama aynı zamanda heyecan vericiydi.

Uzun zamandır MC'nin bir parçasıydım ama bir şekilde dışarıdan biriydim de. Bu, pastanın üzerindeki kiraz gibiydi.

Indiana Ink'e vardığımızda, inerken yüzüm buruştu ve vücudum domuzun arkasından inmek için gereken hareketi protesto ederken başımın döndüğünü itiraf etmeliyim.

Elbette biliyordu, bana homurdandı ama ben kendimi toparlarken beni sabit tuttu.

Kapı açıldığında, arkamdan kucaklandığımda ve acı verecek kadar sıkıldığımda güldüm, ama bunu sorun etmedim.

İyi hissettirdi.

Bir yanda erkeğim, diğer yanda en iyi arkadaşım.

Mutluluk!

Uzanıp sırtını sıvazladım ve gülerek, "Beni gördüğüne sevindin mi Indy?" dedim.

"Siktir, onu daha dün gördün," diye homurdandı Steel, dudaklarımın seğirmesine neden olarak.

"Onun bakir teninde çığır açmak için ne kadar zamandır beklediğimi biliyor musun?" Burnum kırıştı. "Kulağa daha ürkütücü gelebilir mi?"

Güldü ama umurunda olmadığını biliyordum. "Yıllar," diye cevap verdi, kendi sorusunu cevaplarken bana değil Steel'e yöneltmişti. "Çok heyecanlıyım."

"Sadece küçük bir tane."

"Biliyorum, ama büyük bir şey planlıyoruz, değil mi?" Gözlerimi devirdim ama o bunu görmedi.

Karnımdaki yara tamamen iyileşene kadar kulağımın arkasına onun adını yazdırıyordum.

Çocuk sahibi olup olmayacağımı bilmiyordum ve dövme sanatçılarının kadınsı karnınıza dövme yaptırmamanızı tavsiye ettiklerini biliyordum, ancak yara izleriyle baş edemiyordum ve onları kapatmak istiyordum.

Markamın gideceği yer orasıydı. Sonunda. Ve Indy'nin bunun için büyük planları olduğunu biliyordum.

Mastektomi hastalarına dövme bağışlayarak adını duyurmuştu ve cömertliği ve nezaketi sayesinde adı her yere yayılmıştı - tam da hak ettiği gibi.

Yara dokusu ile uğraşmaya alışkındı, bu yüzden ne bulacağını bilmek beni heyecanlandırdı çünkü ona göre bu tasarımı on altı yaşından beri planlıyordu.

Evet, en iyi arkadaşım kesinlikle tuhaf biriydi.

İçeri girdiğimizde başka bir tuhaf adamla karşılaştım. Asistanından hiç hoşlanmamıştım ama onun zararsız olduğunu düşünüyordu. David'in onu düzenli tuttuğunu biliyordum ve bunun bir mucize olduğunu düşünürsek, onu sevmesine şaşırmadım. Yine de, özellikle hoşlanmadığım insanlara karşı yaptığım gibi onu içtenlikle selamladım ve nasıl olduğumu sorduktan sonra bana sıcak bir şekilde gülümsedi.

Dürüst olmayacaktım, çünkü biri bana nasıl hissettiğimi her sorduğunda gerçeği söyleseydim, yıkılıp hıçkırarak hıçkırarak ağlayacaklardı.

Ve mutlu olmak için çok fazla sebebim vardı.

Acı kesinlikle zordu ve bazen orada öylece durup ağlıyordum, ama her şeyi daha iyi yapan neydi? Steel'in beyaz atlı prensim gibi ortaya çıkacağını, beni kollarına alacağını ve yakında her şeyin değişeceğini söyleyeceğini bilmek. *Yakında* daha iyi olacağımı. Doktor olmama ve iyileşmenin çok zor olduğunu bilmeme rağmen ona inandım.

Onun kollarında mı? Hayatım değişmişti.

Kulağa acınası geldiğini biliyordum ama bununla başa çıkabilirdim.

Bu adam için acınacak *haldeydim* ve en iyi kısmı? O benim için zavallıydı!

Indy beni stüdyosuna götürdüğünde, ekipmanlara temkinli bir şekilde baktım. Bu boktan nefret ettiğimi biliyordu ama Steel için bununla başa çıkabilirdim, tüm bu çile boyunca yanımda olan adam için onun adını gururla taşıyabilirdim, bu yüzden beni kurmasına izin verdim.

Kadın işe koyuldu, bölgeyi hazırladı ve Steel, adını hassas deriye kazırken onaylarcasına mırıldandı.

Bittiğinde, beni sahiplenmesinin resmi eylemi mühürlendiğinde, gözlerindeki sıcaklığı görmekten heyecan duyarak ona sııttım.

Son birkaç hafta ranzamızda tam olarak şehvet merkezi olmasa da, bir şekilde bakışlarındaki ateş hiç azalmamış gibi görünüyordu ve bu konuda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Lanet olsun, yaşadıklarımın bir parçası olan bir sürü iğrenç şeyle uğraşırken nasıl böyle hissedebildi, bilmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, beni sevdiğini bu şekilde anladım.

Bana karşı hissettiklerinin gerçek, dürüst ve doğru olduğunu nasıl bildiğimi.

Kusarken bana yardım ederken, karnımdaki bandajların değiştirilmesine yardım ederken ve doktorun muayenehanesinde elimi tutarken bana ihtiyaç ve şehvetle bakabiliyorsa... evet, bu aşktı.

Herhangi bir muhalifin bize ne söyleyeceği umurumda değildi. Bunu biliyordum.

Küçük dövmenin üzerine küçük bir gazlı bez koydu ve bantladı, ama beni uyardı, "Çok tahriş

edici olacak ve saçların ona takılacak. Ama üzerine Aquaphor sürdüğünden emin ol, tamam mı?"

Başımı salladım. "Muhtemelen bakım sonrasını senden daha iyi biliyorumdur Indy."

Dilini bana doğru uzattı, bu hareketiyle bana Giulia'yı hatırlattı - Nyx'in etrafının onu terslemekten ve ahududu fırlatmaktan çekinmeyen iki kadınla çevrili olması tam da Nyx'e yakışırdı - ve "Pekala, uzun zamandır tasarladığım dövmeyle görmeye hazır mısın?" diye sordu.

Ona yarım bir sırıtış attım. "Ben hazırım." Hazır değildim.

Aslında gergindim. Ya nefret ettiysem? Ya-

Sonra aydınlar kağıdı oradaydı ve taslak önümdeydi. Bunun ötesinde, bana bir eskiz uzattı ve renkli görüntü karşısında gözlerim açıldı.

"Aman Tanrım."

"Tanrım, Indy, bu muhteşem."

Steel'in etkilendiği kesindi. Yeteneğinin ünlü olduğunu biliyordum, ama kahretsin... dövme destansı olmanın ötesindeydi ve karnıma mükemmel bir şekilde oturacaktı.

Bu kadar mükemmel bir şekilde orada durması aklımı başımdan aldı ve ona bakakaldım, sonra biraz daha bakakaldım, güldüğünde daha çok bakakaldım, açıkça sevdiğimi hissetti.

Dövmede, çilek rengi bir ayın ışığının arkasında gururla ve dimdik oturan bir kedi, tabii ki Bayan Biggins tasvir ediliyordu. Gökyüzünde yüksek ve dolunaydı, gümüşü bir lacivertle parıltıyan okyanusu aydınlatıyordu. Ay mandalalardan oluşuyordu ve çizgilerin içinde Steel'in adı iç içe geçmişti.

Mürekkebi bu kadar muhteşem yapan şey, yüzünü mükemmel bir benzerlikle bana doğru çevirmiş olan Bayan Biggins'in gölgelendirilmesiydi. Sanki orada, tam önümde oturuyormuş gibiydi.

Mutsuz, huysuz ve güzel. Sonsuza dek karnımda kalacaktı.

Ve daha da destansı? Bayan Biggins'in minik omzunda mı? Küçük bir kuş. Robin.

Çelik için.

"Bayıldım," diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla parlıyordu.

"Yapacağını biliyordum," diye mırıldandı, sesi ukalaydı, ama aldığım zevkten, takdirimden duyduğu sevinci gördüm ve elini uzatıp sıktım.

"Teşekkür ederim, Indy."

Bir omuz attı ama sırıtışı utangaçtı. "Bir şey değil!"

Sonra Indy gibi davranarak durumu değiştirdi ve mırıldandı: "Steel, kırk dakikalık bir boşluğum var... yeni mürekkep mi yoksa rötuş mu istersin?"

Çelik bana göz kırptı. "Evet, tazelenmesi gereken bir mürekkebim var."

Indy hangi dövmenin yeni mürekkebe ihtiyacı olduğunu gördüğünde ve ben *pierre*'in Fransızca'da taş anlamına geldiğini mırıldandığımda? Çizimi yüzünden benim ona baktığım kadar o da bana bakakaldı. Onu da suçlayamazdım. Kafadan kontak annem tarafından doğduğumda bana bir erkek ismi verildiğini sadece bir avuç insan biliyordu ve onların hepsi de Günahkârlar konseyindeydi.

Göz kırptığımda sadece başını salladı, sonra da "Çelik, sen delisin" diye mırıldandı. Onun homurdanarak "Biliyorum" demesi kalbimi ısıttı.

En azından adam bize yaşattıkları için deli olduğunu kabul edebiliyordu.

Hatalarını kabul eden bir adamı takdir ettim.

Çelik

O gece geç saatlerde yatak odasından çıktığında, küçük gazlı bez hala kulağının arkasına bir şekilde bantlanmıştı, sadece boğazının yanında görünüyordu, onu saklayamadığım bir arzuyla izledim.

Yatağa bir külot ve ince bir tişört giymişti ve giysileri daha önce giydiklerinden çok farklıydı - genellikle tişörtler ve bir çift boxer.

Nedenini biliyordum.

Beni istiyordu ve vücudu buna hazırды.

Bu konuda onunla günlerce tartışabilirdim. Doktor kabul etse bile iyileştiğini ve yakında çalışmaya hazır olduğunu düşünmüyordum ama dürüst olmak gerekirse Stone ne isterse onu yapıyordu.

Peki ya şimdi?

Ne isterse onu yapıyordum. Tanrıya şükür.

Tişörtü karnını gizliyordu, bu da beni kızdırıyordu. Nedenini biliyordum ama hoşuma gitmiyordu ama bunu zorlayacak değildim. Hele de göğüsleri V yakasından dışarı fırlamışken ve külotu bacaklarının üzerinde, belime dolanmasını istediğim uzun bacaklarını ortaya çıkarmışken.

Yürüyüşü haftalardır olmadığı kadar düzgündü ve bana doğru ilerleyişini izledim, daha sağlıklı görünmesi hoşuma gitti.

Ağızına yemek tıktırdığımdan beri kilo almıştı ve yuvarlak kalçaları, göğüslerinin kabarıklığı ve kalçalarındaki güç ona saldırma isteği uyandırıyor ama evet, bu olmayacaktı.

Yavaştan başka bir şey hissetmiyor olsam da bunu *yavaştan* almam gerekiyordu.

Nefesimi içime çektim, sikimin sertleştiğinin farkındaydım ama bana yaklaştığında elimi aşağı kaydırıp sikimi tutmaktan başka çarem yoktu. Ben mastürbasyon yaparken durdu, durakladı ve beni izledi, bakışları kasıklarına yapışmıştı, bu yüzden küçük bir gösteri yaptım, nasıl inlediğini, alt dudağını nasıl ısırıldığını sevdim.

Uzanıp bacaklarının arasından, külotunun üzerinden kendini avuçladığında inledim ve orada durup birbirimizin kendimize dokunuşunu izlerken, seksin daha önce hiç bu kadar tuhaf olmadığını biliyordum.

Ve garip bile değildi. Tanrım.

Ama...

Ona dokunabilirdim. Ama o kendine dokunuyordu. O bana dokunabiliyordu. Ama ben kendime dokunuyordum. Aptalca, ama lanet olsun, çok sıcaktı.

Hayatım boyunca ellerinin üzerimde olmasını beklemiştim ve işte buradaydı, birkaç metre uzağımdaydı, ama gösteriyi sevdiğini bilmek beni daha da sertleştirdi ve sonunda elini külotunun yanından geçirip iyi şeylere dokunmaya başlamasını izledim.

"Kurtul onlardan, bebeğim," diye mırıldandım, dudağını ısırmasına, yedek eliyle onları çıkarırken emmesine, parmaklarını görmek için sabırsızlandığım o güzel amcığın dudakları arasında bırakmasına bayıldım.

Onları dizlerine kadar indirdiğinde ağızım sulandı ve yukarı uzanıp iki memesini de yakadan dışarı çıkardığında, yaraları konusunda bunu yapacak kadar bilinçli olduğunu bilsem bile,

patlayacakmışım gibi hissetmemi engellemedi.

Aşağı uzanıp taşaklarımı tutarken homurdandım. Onları avucumun içinde yuvarlayarak inlemesini izledim, bakışları onlara yapışmıştı ve aniden beni muhtemelen porno izler gibi izlediğini fark ettim ve bu boku bin kat daha ateşli hale getirdi.

Sikeyim.

Mastürbasyon yapmaya başladım, daha hızlı, daha sert, ona daha fazla gösteri sunuyordum, böylece bir daha asla pornoya ihtiyaç duymayacaktı - bu yüzden buradaydım.

Ben onun kişisel BOB'uydum.

Ve bu düşünce beni yataktan fırlatmaya yetti, ona doğru ilerlerken sahiplenme duygusu elektrik gibi içime işledi.

Külotunu ayaklarının dibinde birikene kadar bacaklarından aşağı sürüklediğimde inledi, sonra onu uyluklarından tutup kaldırdım, hareketi protesto eden omzumun sıkışmasını görmezden geldim ve bana yapışması için onu yukarı çektim, ayakları kıcıma batıyordu.

Sikim amının çentiğine yerleştiğinde, iyi bir iş çıkardığı için onu tebrik etmek istedim, ama lanet olsun, penisimle konuşmak kadınıma herhangi bir ödül kazandırmayacaktı.

Kıçını kavradım ve ağızlarımızı birleştirirken onu kendime doğru çektim.

Öpücüğün içine doğru iç çekti ve ben de onun tadını severek, tadını çıkararak ve benim olduğu gerçeğinin tadını çıkararak ona doğru iç çektim.

Kulübün gözünde -benim için önemli olan tek kanun- o benimdi ve bunu kimse değiştiremezdi.

Benim markamı giyiyordu ve elimden geldiğince çabuk ona yamamdan bir kesik atacaktım.

Dilimi ağzına soktuğumda homurdandım, sonra bana doğru hamle yaptığında, benim onu becerdiğim kadar o da beni becerdiğinde küfretmek istedim.

Amcığı sikimin etrafında kaygan, ıslak ve suluydu, ona vurmak istememe neden oluyordu, ama yapamıyordum.

Ona karşı dikkatli olmalıydım ve dürüst olmak gerekirse, hayatımda daha önce hiç dikkatli davranmamıştım. Ama onun için bir yolunu bulacaktım, sadece nereden başlayacağımı bulacaktım.

Dudaklarını ısırıdıktan sonra geri çekildim ve "Nasıl bebeğim?" diye sordum. Seni nasıl alacağım?"

İnledi, sırtını dikleştirdi, sonra amını bana sürttü. Yüzündeki küçük acı parıltılarını gördüm, saklayamadığı parıltılar, ama onları umursamayacak kadar kendini kaptırdığını biliyordum.

Düşük seviyedeki acıya alışıyor olması beni kahrediyordu ama iradesi güçlüydü, bir eşekten daha güçlüydü ve inatçılığı sayesinde o kaltağın ona yaptıklarından kurtulduktan sonra bu konuda şikâyet etmeye başlamayacaktım.

"Sana binebilir miyim?" Bu beni şaşırttı. Kaşlarım havaya kalktı, bu da onu güldürdü. "Madem istemiyordun, neden sordun?"

Homurdandım. "Şikâyet etmiyorum, bebeğim, sadece şaşırdım. Karnın ağrımayacak mı?"

Burnu kırıştı. "Siktir! Sana binme düşüncesiyle kaç kez mastürbasyon yaptığımı biliyor musun?"

Güldüm, eğildim ve onu öptüm. "Dünya kadar vaktimiz var, bebeğim. Seni tekrar hastaneye yatırmayalım. Yeni meslektaşlarının karşısına sicilinde seksle ilgili bir yaralanmayla çıkmanı istemem."

Homurdandı. "En azından ben havalı olurdum." "Sanırım belki bizim tarafımızda?" diye mırıldanmadan önce kıs kıs gülüyordu.

"Bizim tarafımız mı?"

Burnu kırıştı ve hayal kırıklığını hissettim. "Bana vurmandan başka bir şey istemiyorum Steel, ama..." Homurdandı, sonra alnını benimkine yasladı. "Bu benim istediğim gibi gitmiyor.

istedim."

Omuz silktim. "Sikim bu gece evde olduğu sürece umurumda değil."

Yutkundu ve söylediklerimin onu etkilediğini anladım.

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"Ciddi olmadığım şeyleri söylemediğimi

biliyorsun." Alt dudağını kemirdi. "Ben

biliyorum."

"Güzel." Dudağını biraz daha kemirdiğinde homurdandım. "Bunu yapmayı bıraksan iyi olur. O ağzın yapmasını istediğim şeyler var-"

"Cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yaptırdın mı?" diye ağzından kaçırđı.

"Bu kadar uzun süre başucunda oturup, iyileşir iyileşmez seni tehlikeye atacağımı mı sanıyorsun?" Ona kaşlarını kaldırdım, başını eğip omuzlarını yuvarladığında memnun oldum.

"Aynen öyle. Ben temizim."

"Sorduğum için beni suçlayamazsın," diye karşı çıktı. "Sen bir sürtüktün."

Bunun üzerine gülümsememi gizlemek zorunda kaldım ama kışının yanaklarını sıktım ve uyardım, "Bu konuşma için iki şaplak kazandın. Hazır olduğunda."

Surat asması daha da eğlenceliydi, çünkü zamanlamadan mı yoksa hastalıklı haliyle ona geleceğimi düşünmeye cüret ettiği için otururken canı acıyana kadar ona şaplak atacağım gerçeğinden mi emin değildim.

Elbette, zamanında bir sürü orospu sikmiştim, ama hepsi de prezervatifle.

"Tut tut, bebeğim," diye gürledim, bizi yatağa götürüp dikkatlice otururken. Değerli bir kargo taşıyordum, kargonun kendisinin bile bildiğinden daha değerliydi ve onu sıkıca kavradım, üstümde olması için dikkatlice yaslanırken yakınımnda tuttum.

Hareket ettiğinde, eğildim ve gizlice meme ucunu dudaklarımın arasına aldım, dilimle fiskeleyerek onu biraz kızdırdım.

Tiz iniltisi en tatlı şarkı gibiydi ve hayatım boyunca duymayı arzuladığım bir müzikti.

Yan yatması için bizi çevirirken homurdandım. İlk başta önümün sırtına değmesini kastettiğini düşündüm ama öyle yapmadı. Bacağını yukarı kaldırdı, aramıza uzandı ve garip olmasına rağmen sikimi seksinin uzunluğunda yukarı ve aşağı sürükledi.

Homurdandım, alnımı tekrar onunkine bastırdım, kendinden emin olmasını, benden ne istediğini bilmesini sevdim.

Zevkini aldı, klitorisini dürttüğçe nefesi kesiliyordu, her geçişinde ona masaj yapıyordu ve kalçalarının sadece arkadan öne değil, bir yandan diğer yana sallandığını hissettiğimde, "Seni doldurmama hazır mısın, bebeğim?" diye gürledim.

Yutkundu. "Tanrım, Steel, çok hazırım."

"Yap o zaman," diye emrettim, bu anın ona ait olmasına izin vererek.

Ona yardım ederek biraz manevra yaptım ve ucunu kapısına bastırđığında, aletimin başı nihayet eve kaymaya başladığında rahatladığımı haykırmak istedim.

Ten tene.

Kahretsin, olağanüstüydü.

Destansı.

Cennet.

Mutlulu

k.

Cennet.

Yavaşça, aletim bir ömür boyu arzuladığı yerin içine doğru tünel açarken var olan her sihirli kelime.

Sonuna kadar girdiğimde nefes nefese kalmıştım, ama o beni sersemletti, amı titriyor ve nefesi kesiliyordu - kalbinin panikle çarpması bana gelmeye yakın olduğunu söyledi ve ben de aynı şekilde hissederken, patlamaya hazır olması beni sersemletti.

"Tanrım, Stone, beni öldüreceksin," diye mırıldandım, bir ton ön sevişmeye ihtiyaç duymamasına şaşırmıştım.

"Bunu uzun zamandır bekliyordum," diye inledi ve elinin aramızda, klitorisi üzerinde çalıştığını, kendini boşalttığını hissettim.

Ne istediğini bilen ve bunu elde etmekten korkmayan bir kadından daha güçlü bir şey var mıydı?

Yetersiz ışıktaki aşağıya baktım, klitorisine dokunmasını izledim, amının derinliklerinde sikimin kanıtını gördüm ve bir gümbürtü çıkardım. Hırlamam onu inletti ve yavaşça geri çekilmeye başladım.

Biraz garipti, yalan söylemeyeceğim.

Kahretsin, onu ön tarafına döndürmek ve arkadan içine girmek için sol taşığımı verirdim, ama ondan uzaklaşmadığım için, gözlerim her zaman onun üzerinde olduğu için bu an bin kat daha samimiydi. Ona acı çektiirmediğimi bilmek bile başlı başına orgazm olmaya değerdi, ama onun neşesini, lanet olası zevkini görmek, ona sahip olmak ve ben ona verirken, o alırken ona bu kadar yakın olmak, benim için bir daha asla bu kadar özel bir şey olmayacağını biliyordum.

Birlikte geçirdiğimiz ilk zaman unutulmaz olmalıydı ve öyle de oldu.

Göğüslerinin göğsümdeki ağırlığı, meme uçlarının göğüs kaslarıma sürtünme şekli hafızama kazınacaktı. Teni benimkiyle nasıl birleşiyordu, tulumun ipeği bana sürtünüyor, ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu. Dudakları nasıl dolgun ve somurtkandı, boynuma, boğazıma doğru kayıyor, ben onunla dikkatlice sevişirken kaygan suları ondan taşıp aletimin üzerine kayarken orasını burasını emiyordu.

Elinin çılgınca çalıştığını hissediyordum ve parmaklarının sularının içinde hareket ederken çıkardığı nazik sesler kendi başlarına bir müzik gibiydi. Nefesinin kesilmesini, saçlarını tutup at kuyruğunu çekiştirdiğimde başını geriye yatırıp ağzını yağmalamama izin vermesini seviyordum.

Vücudunu beceremediğim gibi onu orada becerdim, ama bu yeterliydi. Tanrım, fazlasıyla yeterliydi.

İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeydi ve Stone'u zihnimde başka bir seviyeye taşıdı. O sikilecek bir delik değildi.

O benim kadınımdı. Benim yaşlı kadınımdı. Benim olarak damgalandı.

Düşünceler gözlerimin arkasına elektrik çarpması gibiydi ve biraz hızlandım, dikkatli olmaya çalışıyordum, ama vermek zorunda olduğu her şeye ihtiyacım vardı. Amcığı aletimin etrafında kenetlendiğinde, sevincini haykırdığında, daha hızlı hareket ettim, dilim ona daha sert, daha sıcak, beni becermesine ihtiyaç duyuyordu.

İnlemeleri ve gıcırtiları istilacı dilimin etrafından geliyordu ve her zaman çılgınca olan parmakları onu tekrar başka bir seviyeye çıkarmaya çalıştığında, ona izin verdim, içinde patlamadan önce iki kez boşalması için yeterince uzun süre geri çekildiğimden emin oldum.

Geri çekilip yüzü boğazıma gömüldüğünde, canımı acıtacak kadar sert bir şekilde ısırıldığında, döllerim içine akarken kendi zevkimi kükredim.

Orgazmı onu alt ederken uzun ve alçak sesle inledi ve bu, amcığı vermem gereken her damlayı yutarken hissettiklerimle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Orada yatıyorduk, nefes nefese, harap olmuş, yıkılmış ve birbirimizin kollarında yeniden doğmuştuk.

Haftalardır geceyi onun yatağında geçiriyordu ve hiçbir zaman şu anki kadar iyi hissetmemişti.

O anda, içinde yaşadığımız dünya havaya uçmuştu. Aileler savaştaydı, yolun birkaç mil aşağısında delirmek üzere olan bir esirimiz vardı, kulüpte eş dövenlere karşı cinnet geçiren daha da deli bir hacker vardı ve bunlar *Famiglia*'nın yakalayıp sattığı kadınların başına gelenlerle kıyaslanamazdı.

Ama o anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Elbette, daha sonra olacaktı, ama şimdi? O benim tüm evrenimdi, ben de onun.

Ve hayatım, içindeki her şey, sadece orada olduğu için hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

Benimkine karışan nefesi için, göğsümde hissedebileceğim kadar sert atan kalbi için.

O benimdi, ama daha da önemlisi, ben onundum.

Ve bu gece ikimizin de unutamayacağı bir geceydi. Önümüzdeki günlerde ikimizin de tam olarak ihtiyaçı olan şey buydu.

TAŞ

"Size nasıl iyi vakit geçirteceğimi HER ZAMAN BİLDİM."

Fısıltıyla yaptığı şaka burnumu kırıştırdı ve karnına bir tokat attım. Peder yerdeki dikdörtgen bir delikten diğerine geçerken dudağımı ısırarak, "Sus," dedim.

İyi bir gün değildi ama kötü bir gün de değildi. Arazinin doğusunda yer alan özel bir mezarlık olan Günahkârlar Mezarlığı'ndaydık. Annem West Orange'daki mezarlığa gömüldüğünde ona nasıl saygısızlık edildiğini ancak şimdi fark ettim.

Ve bu konuda mutsuz olmayı kendimde bulamadım. Steel'e yaptıklarından sonra olmaz.

Ama bugün onunla ilgili değildi. Zamanından önce ölen diğer iki insanla ilgiliydi. Dog'u hiç sevmemiştim. Her zaman onun bir pislik olduğunu düşünmüştüm. Özellikle *de* kazara yol ismini nasıl aldığını öğrendiğimde - çünkü o bir *dawg'di*.

Bleugh.

Yine de, onu her zaman sevmemiş olsam da, ölmüş olmasından da hoşlanmamıştım. Ne büyük bir kayıp.

Giulia'nın onunla sorunları olduğunu biliyordum ve oğullarından biri ve Yaşlı Kadın cenazeye katılmadığı için kesinlikle karanlık bir şeyler dönüyordu.

Steel'in kulağına, "Sence North ve Katy arasında bir şeyler mi oluyordu?" diye sordum. Gözüme takıldı. "İkisi arasında bir şey olduğunu sanmıyorum."

Şüphelerim doğrulanınca mırıldandım ve bunu iğrenç bulup bulmadığımı düşündüm. MC hayatının beni yozlaştırdığını düşündüm çünkü aslında yozlaşmamıştım.

Üvey anne ve üvey oğul... kesinlikle bir porno film yapımında, ama bunu o kadar da tabu bulmadım. Bugün beni asıl üzen şey diğer cenazeydi.

Sarah.

Arkadaşları tutuldukları hapisanede çürümeye terk edilirken Amara, Tatána ve Hayalet'le ilgilenmişim ve burada olmanın, yetkililer cesedini teslim ettikten sonra onun gömülmesini izlemenin onları incittiğini bilsem de, bunun onlara biraz olsun rahatlama sağlayacağını düşündüm.

Kapanış, hepimizin ihtiyacı olan şey.

Bazen insanlar diğerlerinden daha şanslıydı. Annemin ölümünün kapanması için para verirdim ama elime geçeni de beğenmezdim. Peki ne anlamı vardı?

Bu gibi durumlarda pişmanlık duymak o kadar anlamsızdı ki neden böyle bir şey düşündüğümden bile emin değildim.

Çoğunlukla, Annie Young'da olduğu gibi, ölmeden önce onları daha fazla incitmiş olmayı diledim. Buna annemi de dahil ettim.

Bu beni korkunç mu yaptı?

Bana ve Steel'e çektirdiği onlarca yıllık acı için ona acı çektirecek bir Şey yapacağımı mı?
Birine babasının kim olduğunu söylemenin binlerce yolu vardı ve Lana Jane Walker böyle bir haberi vermek için en uygun kişi değildi.

İyi bir günde değil, hele kanserden ölmek üzere olduğu bir günde hiç değil.

Acımasızlığı her Şeyi arpıtıyordu ve gerçek Şu ki, Steel'e yaşattıkları için cehennemde çürümesini umuyordum.

Zihinsel ıstırap - kendini öldürmeye çalışmamış olması bir mucizeydi. Bu düşünce içimi dondurdu ve "Steel?" diye mırıldandım.

"Evet, bebeğim?"

"Annemden sonra aptalca bir Şey mi denedin-"

Gerildi ve birlikte ne kadar rahat olduğumuzu gösteren bu gerginlik her Şeyi anlatıyordu.

Kolunu kavradım, onu incittiğimi anlayana kadar parmaklarımı kolunun etrafında sıktım ve fısıldadım, "Eğer gelecekte benden böyle bir Şey saklarsan, ben-"

"Ne?" diye cevap verdi, ama sesi hafifti, gözleri geçmişteki haline duyduğum öfkeyle eğleniyordu. "Ne yapacaksın?"

"şaplak at sana."

şu anda aklıma gelebilecek en büyük tehdit buydu ve bunun gerçekten bir tehdit olup olmadığı tamamen başka bir konuydu.

Omzunda hâlâ hassas olan noktalara nişan almadığımdan emin olarak göğsünü drttm, sonra da "Söz ver bana" diye mırıldandım.

"Artık hiçbir yere gitmiyorsun, bebeğim. Benimle kalacaksın." Alnıma bir öpücük kondurdu.

"Güzel. Başka hiçbir yerde sıkışıp kalmak istemiyorum," diye itiraf ettim, i çektiğini duydum ve gülümsedim çünkü

Bazen çok

yumuşak

oluyorum. İroni,

değil mi?

Yumuşak Steel

mi?

Onunla bu konuda asla dalga gemezdim, çünkü doğasının o yapışkan tarafını ortaya çıkarmasını çok severdim ve bunu kendime aitmiş gibi gayretle saklardım. Ama ona nasıl hissettiğimi söylediğimde erimesini seviyordum. Onun için önemli olmasını sevdim.

Bana umut veren, uzun süre birlikte hayatta kalma şansımızın yüksek olduğuna inanmamı sağlayan Şey buydu.

Hayatta kalmak dedim çünkü o hala elik kafalıydı ve ben de hala bir kaya kadar inatıydım... Kafa kafaya gelirdik ama işleri yoluna koymak için sevişeceğimizden oldukça emindim.

Mutluluk.

Sonunda Günahkârlar arazisindeki özel mezarlığın diğer tarafına vardığımızda, Ghost Sarah'nın gömülmesini istemişti, aynen aktarıyorum: "nk burada kır çiçeklerinin yanında yatabilir, şehri görebilir, tepesinde gökyüzü, üzerinde güneş, yağmur ve rüzgâr olabilir. Öldüğü yerden sonra buna ihtiyaçı var."

Bazen ivi gibi sert olan Giulia bile bu istek karşısında ağlamaya başlamıştı.

elik, Sekreter olarak, cenaze işlemleri hakkında bilgi almak için bize gelmişti, o zamanlar bunun olağandışı olduğunu düşünmüştüm, ta ki Sarah'nın cesedinin de serbest bırakıldığını

öğrenene kadar.

Kaltaklar bir kardeşin cenaze törenine katılmazdı, bu yüzden bu sefer farklıydı.

Ghost, Sarah'nın tabutunu ve bazı çiçekleri seçmesine yardım etmişti ve ben de ona karşı bu kadar nazik olabilmesinden etkilenerek izledim.

Elbette bana karşı nazik olabilirdi ama ben o kadar kırılgan değildim. Hasta bile olsam, ölmek üzere bile olsam

Ghost'tan daha güçlü bir şeyden yapılmış.

Kendi çapında güçlü olmadığını söylemiyordum, çünkü öyleydi. Dürüst olmak gerekirse, ben Sarah'dan çok daha önce ölmüş olurum çünkü öldürülürdüm. Bir aleti ısırırdım ya da kaçmaya çalışırdım ve bu arada vurulurdum.

Farklı türden güçler vardı ve Hayalet, Tatána ve Amara'da bu güç fazlasıyla vardı - hayatta kalma gücü.

İlham verici bir şey.

İşte, mezarlığın köşesinde, yüksekçe bir yerde, şehri hafifçe gören, yerleşkeyi gözetleyen ve mevsimler değiştiğinde açık arazisi sayesinde tüm elementler tarafından hırpalanacak bir arsadaydık.

O zaman Ghost'un mantığını duymak beni çok etkilemişti, şimdi de Tatána ve Amara'nın başlarını salladığı Ukraynaca kısa bir konuşma yapması beni çok etkiledi. Yemin ederim ki ölene kadar aklımdan çıkmayacak bir şarkıya başladı. Tüylerim diken diken oldu, çünkü notalar unutulmazdı. Kesinlikle unutulmazdı.

Solosunu bitirdiğinde, itiraf etmeliyim ki gözlerim artık sadece islanmıyordu, sırlıslıkla olmuştu.

Tabutun üzerine toprak serpmek için elimi tabutun içine doğru uzatırken dudağımı ısırırdım ve tam uzaklaşmak üzereyken Steel'in telefonu çaldı. Sin'inki de öyle.

İkisine de baktım, sonra mırıldandım: "Bu iyiye işaret, değil mi?"

Steel ekranı okurken homurdandı, sonra da "Kahretsin" diye tükürdü. Bana doğru mırıldandı, "Uyandırmanın iyi geçtiğinden emin olabilir misin? Gelemezsem haber veririm."

Başımı salladım, arkasına bile bakmadan yürümeye başlayınca biraz şaşırdım. Sonra dondu kaldı, sanki bir sığır sopası yemiş gibiydi ve hızla yer değiştirdi. Beş saniyeden kısa bir süre içinde tekrar yanıma geldiğinde, yanaklarımı avuçlayıp beni öperken ona sııttım.

Tüm cemaatin önünde. Herkes onun için kim olduğumu biliyordu. Kapkaç da dahil.

Boğazımdan aşağı süzülen el yazısı 'S' harfinin uzun uzantısını görmüşlerdi, yani damgalandığımın farkındaydılar, ama bu bunu doğruladı.

Ve hayatımda hiç bu kadar sevinçten havalara uçmak istememiştim.

O çok hızlı dil darbesinden sonra dudaklarımı gagalayıp, "Uslu dur," diye mırıldandığında suratımı astım, bu da onu güldürdü, başını sallamadan önce kasvetli ifadesi biraz hafifledi.

Burnuma, sadece ucuna vurduğunda kaşlarım kalktı, ama bu küçük dokunuşu takdir ettiğimi itiraf etmeliyim.

Bu sefer, sinsice uzaklaştığında, içimi çektim ve o güzel poposunu yolun karşısına, her ne halt oluyorsa onun olduğu yere doğru yürürken izledim.

Birkaç dakika sonra alışılmadık bir ses duydum ve konsey ne olduğunu görünce hemen dikkatlerini çekti.

ATV'ler dışarıdaydı.

Sin ve Steel'e birer tane.

Bu da buzdolabına gidecekleri anlamına geliyordu.

Orada kimin olduğunu biliyordum, nedenini biliyordum ve Lancaster'ın ya kırıldığını ya da hasta olduğunu anlamam gerekiyordu.

Rex'e doğru yürüdüm, bunu yaparken vücudumda sadece hafif bir sancı hissettim ve beni gördüğünde kaşlarını çatmadı, sadece biraz şaşırmış görünüyordu.

"Bana ihtiyacın var mı?" Ona sordum.

Rex omuz silkti. "Hiç sanmıyorum, bebeğim."

Başparmağımı adamımın gittiği yöne doğru salladım. "O ve İnfazcı ancak bir şeyler ters gittiğinde böyle kaçarlardı."

İç çekti. "Lanet olsun. Huzur içinde bir cenaze töreni bile yapamayacak mıyız?"

"Pek de huzurlu bir hayat yaşamıyorsun Rex," dedim ona kuru bir sesle. "Huzur, hak edenlere gelir

o."

Gözlerini devirdi. "Eğer bana vaaz verilmesini isteseydim, pederle konuşturdum." Sırıttım. "Derhal dinini değiştirmeye çalışacağın-"

Bana kaşlarını çatı. "Bunu sadece bir kez yaptım."

"Bir keresinde ne yaptın?" Giulia sordu, törenden ve o unutulmaz şarkıdan sonra gözleri pembeleşmişti

Hayaletler.

Rex iç çekti. "Hiçbir şey."

"Bir şey değil," diye şaka yaptım. "Yehova Şahitleri'nin nasıl kapı kapı dolaştığını biliyor musun?" Yüzünü buruşturdu. "Biliyorum."

"Bir çocuk geliyor, o zamanlar Rex'ten biraz daha büyük, belki yirmi dört yaşında? Her neyse, Rex onu içeri davet etti ve onu dönüştürmeye başladı."

"Onu neye dönüştürmek?" diye sordu gülerek.

"Yehova Şahidi olmayanlar mı?" Rex temkinli bir şekilde cevap verdi. "Yaptığım çok boktan bir şeydi. Aslında pişmanım

o."

Bu onun ne kadar zeki olduğunun bir kanıtıydı ve bunun hatırlatılmasından hoşlanmadığını biliyordum.

Zaman.

Rex'in hayatının büyük bir bölümü kendisiyle savaşarak geçmişti. Rachel Laker'ın ona yardım etmediği bir savaş.

Rex, Nyx'in dikkatini çekince arkasını dönerken Giulia kaşlarını kaldırarak bana baktı. "İyi misin?" diye sorarak beni şaşırttı çünkü Rex'ten ve o hikâyeyi nasıl bildiğimden bahsedeceğini düşünmüştüm.

Yine de benim küçük haberlerime alışmışlardı, rastgele anlarda kardeşler hakkında hikayeler anlatmama alışmışlardı.

Hey, konseyin çoğunun küçük kız kardeşi olmanın avantajı buydu. Onları utandırmam gerekiyordu.

"O şarkı, lanet, değil mi?"

Giulia başını salladı. "Hiçbir zaman çok ağlayan biri olmadım ama lanet olsun."

Konuya girmeden bir el beni yakaladı ve Rex'e bakmak için başımı çevirdim.

"Hazır olduğuna emin misin?"

Nyx'e bir bakış attım, onun Azrail'i neşeli gösterdiğini gördüm ve omuz silktim. "Elbette."

Sonraki yirmi dakika bulanık geçti ve itiraf etmeliyim ki bir işkence odasındaki kasıtsız iznimden sonra tıp yolculuğuma geri dönmeyi hiç beklemiyordum, ama kurabiye bazen böyle ufalanır, değil mi?

Engabeli arazide ilerlerken SUV'un içinde olmak hoş değildi, çünkü çoğunlukla midemi bulandırıyor. Bu arazi o kadar engabeliydi ki bu sabah ilaçlarımı içmek için sadece bir parça tost

yediğime şükrediyordum.

Direksiyon başındaki Rex'e baktım ve "Umarım bisikletini bunu sürdüğünden daha iyi sürüyorsundur" diye mırıldandım.

Beni kokladı ama yorum yapma zahmetine girmedi.

Bu, her şeyin yolunda gitmediğini anlamam için yeterliydi.

Bunu anlamıştım ama gerçekten endişeli görünüyordu.

Buzdolabına vardığımızda -küçük, boktan bir binaydı ve garip bir çatısı olduğunu biliyordum, bu yüzden uydudan bakıldığında büyük bir çalılık gibi görünüyordu, özellikle de olduğu gibi birçok ağaç tarafından korunduğu için- SUV'deki gerilim daha da hissedilir hale geldi. Daha az gergin olan üçlü kalp bypasslarında bulunmuştum ve bu gerçekten bir şey ifade ediyordu.

Bu dört duvar arasında neler olduğunu bilmeme rağmen daha önce hiç buraya gelmemiştim ve doktor kalbim bundan memnun olmasa da bu dünyanın nasıl işlediğini biliyordum.

Ben de bundan etkilenmiştim, değil mi?

Kendi küçük yöntemimle suçun karmaşasıyla başa çıkmıştım. Bazı insanlar ölmeyi hak ediyordu.

İyileştirici ellerime ihtiyaç duyanlara yardım etmek için canla başla çalışırdım ve elimden geleni yapardım, insanların hayatlarının her anını dolu dolu yaşamalarına yardımcı olmak için son saate kadar çalışırdım, ama biraz ölüm meleği gibiydim.

Annie Young insanlara huzur vererek onları kurtarmak istemişti.

Ben mi? Hak eden insanların ölmesini sağlamak ve bunun yanında biraz da cehennem azabı çekmek istiyordum. Bir doktor için pek iyi bir ahlak anlayışı sayılmaz ama siktir et. MC'den başka kim bilebilir ki?

Yapıya doğru birkaç adım attığımda kapı açıldı ve yüzüme çarpan pis koku, "Tanrım. Burnuna da mı işkence ediyorsun?"

Rex oflayıp pufladı ama Steel, "Burada ne halt ediyorsun Stone?" diye çıkıştı.

Ona sııttım, her ne kadar bu koku gülümsemek için hiç de küçük bir şey olmasa da. Tanrım, ağzımın arkasında hissedebiliyordum, o kadar keskindi. "Ben doktorum. Şanslı değil misin?"

"Onu buraya getirmemeliydin." diye hırladı Rex. "Enfeksiyon ya da başka bir şey kapabilir."

Bu işler tam olarak böyle yürümüyordu ama bunu ona söylemeyecektim.

Beni korumaya çalışması hoşuma gidiyordu ve bir ömür boyu beni görmezden geldikten sonra, zorba olduğu anlara katlanabiliyordum... ta ki yeniliği geçene kadar.

Ona doğru birkaç adım daha atarak, kapıya giden dış geçide çıkan ahşap merdivenleri tırmanırken temkinliydim, çünkü çürüktüler.

"İçeride ne yapıyorsan ben halledebilirim." Ne yazık ki, iğrenç olsa bile bu bir yalan değildi.

Acil serviste geçirdiğim süre boyunca daha kötülerini de görmüştüm ama bu kesinlikle yakın bir ikinciydi.

Buzdolabındaki adam aslında artık bir insana benzemiyordu. Onu burada tutmuşlardı...lanet olsun, tahmin bile edemiyordum. Yüzü kocaman şişmiş bir kütleydi ve vücudu da daha iyi değildi.

Bir çift kirli, kan lekeli boxer dışında çıplaktı, bu da arkasında bir aleti olup olmadığını merak etmeme neden oldu ve yerde, yanında bir su kabı olan bir köpek kabı vardı.

Anlamış olsam bile midem bulandı.

Yine de bir şekilde anlayış, önümdeki psikolojik ve fiziksel işkence kanıtlarıyla başa çıkmak için yeterli değildi.

Onun durumu bir şeydi, ama kardeşlerimin birine bunu yapabileceğini bilmek?

Tamamen başka bir mesele.

Steel sırtıma dokunduğunda irkildim, o da karşılık olarak sertleşti ama başımı salladım ve "Sorun değil," diye mırıldandım.

İyinin tam tersiydi.

Yerdeki adam zar zor nefes alıyordu ve ortam kapkaranlık, hatta zifiri karanlık olmasına rağmen,

o kadar karanlıktı ki odanın köşeleri gölgelerle kaplıydı.

Kapıdan ışık geliyor.

Kurtçukları görmemi sağlayan ışık-

Tamam.

Yavaşça nefes aldım. Derin nefes verdim. Kokunun nereden geldiğini bulmak hoş bir keşif değildi.

"Nereden başlasam?" Homurdandım.

Rex, "Sadece onu hayatta tut," diye emretti ve ben de ona bir bakış attım, yüzündeki sertliği görünce başımı salladım.

Tiksindiğimi biliyordu, ne düşündüğümü biliyordu ama umursamadı.

Ondan böyle bir şey görmeye alışık değildim, bazen bana bok atsa da fikirlerimin önemli olmasına alışkındım.

"Neden? Neredeyse ölmek üzere," diye mırıldandım.

"Çünkü Lily'nin onun hayatına son verme şansına ihtiyacı var," diye homurdandı Link.

Link'in her zaman yaptığı gibi bir anda ortaya çıkıverdi ve ben de başımı yana eğdim.

"Sence Lily babasının hayatına son verebilir mi?"

"Biz bir araya gelmeden önce de amacı buydu." Omuz silkti. "En azından ona bu fırsatı vermek istiyorum."

"Kusma fırsatı," diye mırıldandım.

Nyx bunun üzerine kolumu tuttu ve yüzümü ona çevirdi. Suratının asık olmasına, Mahşerin Dört Atlısı'nın sadece ve sadece onun için Dünya'yı boydan boya geçecekmiş gibi görünmesine alışmıştım ama bu?

Her zamanki gibi değildi.

Gözlerindeki soğuğu görebiliyordum, bir buz kütesine dönüşmüştü, "O piç Lily'ye yıllarca tecavüz etti. Çocukluğu boyunca. Daha küçükken. Ona psikolojik olarak bizim ona yaptığımız kadar kötü işkence yaptı.

"Asya'daki en büyük insan kaçakçılığı halkalarından birinin arkasında tek başına o var çünkü para babası o ve o olmadan bu halkaların her biri ölür. Öyle şeyler yaptı ki, ona nasıl davrandığımız bir lütuf gibi görünüyor, bu yüzden sakın yargılamayın-"

Bunun üzerine tersledim, kolumu tutuşundan kurtuldum ve "Ben bir şifacıyım. Benim işim bu. Beni buraya getirip, hala nefes alan ve kurtçuklar tarafından canlı canlı yenen bir cesede bakmamı ve dilimi şaklatıp sana onu hemen iyileştireceğimi söylememi bekleyemezsin.

"Benim fikrimi istemediğini ve ne düşündüğümü umursamadığını anlıyorum. Ama bana lanet bir robot olmamı söyleme, Nyx. Sakın buna cüret etme."

Çelik boğazını temizledi. "O haklı, Nyx."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye cevap verdi ama hâlâ bana kaşlarını çatıyordu. "Onu hayatta tutabilir misin, tutamaz mısın?"

Gözlerimi devirdim. "Elimden geleni yaparım."

"Adam mahvolmuş gibi görünmeli ama kadının onu öldürmesi son vuruş olmalı."

"Onu güzelleştirmek için burada lanet olası bir makyaj karavanınız mı var? Belki cenaze evinden formaldehit alıp onu güzelleştirebilirsin," diye çıktım. "Ona yaptığın şeylerin çoğunu saklamak istiyorsan, üstünü ört. Bunların bir kısmını ilk yardım çantasıyla iyileştirmem mümkün değil."

"Bundan daha kapsamlı." Rex bana bir şey itti ve bir şekilde lanet olası bir sağlık görevlisinin kitini aşırıldığını görünce kaşlarım kalktı.

Ben homurdanmaya ve bağlantılarını merak etmeye başlamadan önce Lancaster kriz geçirmeye

başladı.

Ve bu, bu piç için buzdağının görünen kısmıydı.

Ona cehennem hayatı bahşediliyordu ve ben buna sevinirken, bu beklediğimden çok daha fazlasıydı.

Çelik

Bir saat sonra Lancaster'a bir eczaneden daha fazla ilaç yüklemiş olarak hışımlla dışarı çıktığında, arkasına bakmadı, benimle herhangi bir şekilde, biçimde veya biçimde bağlantı kurmaya çalışmadı.

Bunun acıttığını kabul ediyorum.

Acı veriyordu çünkü yaptıklarımızdan dolayı bizi yargıladığını biliyordum ve dürüst olmak gerekirse, onu suçlayamazdım.

Onu.

Bu sefer ben dahil olmamıştım ama geçmişte olmuştum. Bu teknikleri ilk kullanışımız değildi. Mav yurtdışında geçirdiği günlerde bizim yararımıza olacak şeyler öğrenmişti ve bu son olmayacaktı.

Ama önce ona, sonra bize bakışı ve kardeşleri hakkındaki görüşlerinin düşüşünü görmem? Bu beni çok üzmüştü.

Ama üzölmek için zamanım yoktu.

Stone'un bir SUV'a bindirildiği sırada bir başkası da geliyordu.

Lily'nin beyaz yüzünü ön camdan görebiliyordum, Link'in onu desteklemeye çalışırken dudaklarının bir mil hızla hareket ettiğini gördüm.

Şu anda kesinlikle ölüm döşeginde olsa bile bunu yapıp yapamayacağından emin değildim. Onun iyiliği için, kendisi için yapması gerekeni yapacak güce sahip olmasını umuyordum.

Kapanış birçok şekilde gerçekleşti. Hangi seçeneğin onun için en iyisi olduğunu bildiğini düşünmek zorundaydım.

Link'in kapıyı açmasını beklemeden cipten indiğinde -çünkü Stone'un aksine o bir hanımefendiydi, bu düşünce dudaklarımın seğirmesine neden oldu- sonra Link'i beklemeden bize doğru yürüdüğünde?

Gözlerindeki ateş beni şaşırttı.

"Doğru mu?" diye sordu Rex'e dik dik bakarak.

Cep telefonundan başını kaldırıp baktı, sonra omuz silkti. "Link'in size ne söylediğini bilmiyorum."

Yaşlı adam boğazını temizledi. "Ona yolun sonuna geldiğini söylüyordum. Yararlılığının sınırlarına ulaştı."

Rex Link'e bir bakış attıktan sonra Lily'ye kaşlarını kaldırdı. "Ona bak tatlım." Dudaklarını yaladı, sonra titrek bir adım geri atarak beni şaşırttı.

Bakışları buzdolabına kaydı, kapıya sabitlendi ve geri kalanımız orada öylece durduk, kıpırdamadan onun kararını vermesini izledik.

Anında buzları çözülmüş gibi davranarak hareket etmeye başladığında, Stone'un kapıyı açmadan önce hışımlla çıktığı merdivenleri tırmanışını izledim.

Sonraki birkaç dakika, pis koku ve babasının görüntüsüyle başa çıkmaya çalışırken bağırsaklarını kusmasıyla geçti. İki kez kustu, iki kez de yaprak gibi titrerken Link onu tutmak zorunda kaldı.

Link'e ne kadar saygı duyduğumuzu ve onu ne kadar sevdiğini bildiğimizi gösteren bir kanıttı, onun bir karar vermesini bekledik.

Henüz bilmiyordu ama paslı zırhlı tek bir şövalyesi yoktu.

Ona sırtımızı döndük, yapması gerekeni yapmasına izin verdik, ama kusmayı bırakıp kapıdan içeri girdiğinde, işlerin nasıl şekilleneceğini görmek için omzumun üzerinden bakan tek kişi ben değildim.

İçeriye doğru yöneldi, ayı kapanına yakalanmış bir puma gibi ona bakıyordu, en ufak bir kışkırtmaya hazır ve istekli bir puma, sonra beni şaşırttı - bacağına geri uçmasına izin verdi ve onu tekmeledi.

Sert.

Donavan'ın öksürmeye başlamasına yetecek kadar yüksek bir sesle, "Bu benim içindi," dedi.

Stone'un verdiği ilaçlar sayesinde yuvarlandı ve kadın tekrar yaparken yan yatarak kıvrıldı.

"Bu Ghost için." Ve

tekrar.

"Amara için."

"Tatána için."

Bacağının acıdığını anlayana kadar onu tekmeledi. "Bu Sarah için." Sonra tersledi, "Bana bir bıçak ver, Link."

Ancak bu kez sesi Donavan'ın içinde bir şeyleri tetikledi.

Bir homurtu duyuldu ve onu bir kahkaha takip etti. "Lily, Lily, Lily," diye gürlledi, gevelemeye başlamadan önce, "Senin hain küçük bir amcık olduğunu bilmeliydim. En az annen kadar kötüsün."

Sözleri zar zor duyuluyordu ve ben işkence kurbanlarının söylediği saçmalıkları tercüme etmeye alışmıştım, ama bir şekilde onun neden bahsettiğini anladı ve ona tısladı.

"Sen hain bir piçsin. Ölmeni bekleyemem. Bir anı bile olmayana kadar." "Ölü ya da değil, canlı ya da değil, her zaman kâbuslarına gireceğim." Lancaster kıkırdadı. "Umarım yaparım. I

Umarım hayatını zindan ederim-"

Ona bir tekme daha attı, bu sefer öncekinden daha sertti, o kadar sertti ki, adamın ivmeyle havalanıp odanın öbür ucuna savruluşunu izlerken gözlerim parladı.

"O annem içindi."

Yere inip çırpınmaya başladığında, ölmek istediği belliydi.

Yaşadıklarından sonra onu suçlayamazdım. Sonunun yaklaştığını görebiliyordu, sadece bu an için yaşayanlar diyarına geri dönmeye zorlanmıştı ve Stone'un sırf bilgi için onu pompalamaya devam etmemiz için onu hayatta tutmaya çalışacağı korkusunun güçlü olduğunu biliyordum.

Belki öğrenecek daha çok şey vardı ama Jaxson bizimle temasa geçip Lancaster'ın tepki vermediğini söylediğinde -ki bunu söylediğinde neredeyse ölmek üzere olduğunu kastettiğini hepimiz biliyorduk, çünkü Lancaster kadar kötü dövüldüğünüzde tepki vermemek hemen hemen böyle bir şeydi- yazının duvarda asılı olduğunu anlamıştık.

"Bunu yapacak cesaretin yok," diye alay etti Lancaster. "Her zaman bir korkaktın, tıpkı annen gibi. Ruhunun benimle lekelenmesini istiyorum," dedi soluk soluğa bir kahkaha atarak. "Kanımı ellerine bulaştırmanı istiyorum Lily, bu beni çocuğumun amcığıyla gururlandıracak yapabileceğin tek şey."

Lily onun sözleri karşısında soluk soluğa kaldı ama Link ileri atılıp Lancaster'ın kafasına tek el ateş ederken kaşlarım kalktı.

Bu kadar yakın mesafeden hiç hoş değildi. Lily nefesini tuttu, sonra işini kimin yaptığını görmek için arkasını döndü ve sırf onu öldürebilmek için o pisliği hayatta tutmak için bu kadar çaba sarf etmiş olmamız aklımı başımdan alsa da... Anlamıştım.

Yaptım.

Link'in elinde olmadan onun üzerinde böyle bir güce sahip olmasının imkânı yoktu ve onun pişmanlık duymasını gerektirecek hiçbir şey olmadığından emin olmuştu.

O silahı ateşleyenin kendisi olmasını dilemiş olsa bile, öldürücü darbeyi almadığı için asla pişman olamazdı çünkü bunun gibi birkaç tekme daha atsaydı, zaten hasar görmüş olan bedeni muhtemelen pes edecekti.

Ona bağırıp çağırmadı, hatta onun adına cinayet işlediği için feryat bile etmedi.

Onun yerine kendine, üzerine sıçrayan kana, babasının beyninin nasıl dağıldığına baktı.

duvarı süsledikten sonra, "Herhangi bir yerde hortum var mı?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırdım ama "Evet ama bir de banyo var" diye mırıldandım. Arka tarafa bitişik küçük bir müştemilat, süslü bir şey değil...

Ürperdi. "Bırakın kokusunu, buradaki bir banyonun neye benzeyeceğini bile bilmek istemiyorum."

Kendimi tutamayarak kıs kıs güldüm ve diğer birkaç kişi de bana katılınca şaşırmadım. Onu suçlayabileceğimiz gibi değildi. Tuvalet ve lavabo vardı, hatta banyo bile! Ama küvet kesinlikle cehennemde dövülmüştü. Şu anda inci gibi beyaz olsa da, kaynar kül suyu ve suyla erittiğimizde yakında Donavan'ın çürüyen cesedinin pembe pisliğini içerecekti.

Ah, kimya. Okuldayken en sevdiğim ders değildi ama şimdi kesinlikle öyleydi.

Sırtını dikleştirdi, burnunu havaya kaldırdı ve sanki süslü bir elbiseyle bir baloya gidiyormuş gibi işkence odasından çıktı.

Bunun için ona puan vermek zorundaydım - lanet olası bir cesareti vardı.

Dışarıdayken üzerine hortumla su püskürtülmesine izin verdi. Kan toprakta kayboldu ve daha sonra Prospect'lerden biri dışarı çıkıp olası kanıtları yok edecekti, ama o kanın gidişini izledi, biz onu temizlerken vücudunu terk edişini izledi.

Kız orada sırlıslıkam bir fare gibi dururken Link ona yaklaştı ve kolunu omuzlarına doladı. Kız gerilmedi, hiçbir şey söylemedi, sadece "Artık eve gitmek istiyorum" dedi.

Başını salladı ama endişelendiğini hissettim. Onun için ve tepkisi için endişelendiğini bilsem de, hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordum.

Gözlerinin derinliklerinde kararlılığını gördüm.

Ve taklit edilmesi imkansız bir mutluluk.

Evet, bir mutluluk.

Onun ruhunu kurtarmıştı ve eğer bu bir aşk kitabının sonu değilse? Neyin sonu olduğunu bilmiyordum.

Arabayla uzaklaşırlarken Rex'e döndüm ve "Beklediğim gibi gitmedi" diye mırıldandım.

Rex bana sadece gülümsedi, küçük bir yarım gülümseme, bizi ne kadar iyi tanıdığını anlatırken bir yandan da ukalalık yapıyordu... "Başından beri böyle olacağını biliyordum. Link iş bitiricidir, Steel. Hep öyleydi, hep öyle olacak."

Ve her zaman olduğu gibi bu konuda da yanılmadı.

YİRMİ YEDİ

TAŞ

UYANIŞ gürültülüydü, gürültülüydü ve benim hoşuma gitmeyecek kadar çok çıplak beden içeriyordu.

Yaşlı hanımların beğenisine.

Lily ortadan kaybolmuştu ve Lancaster'ın artık öldüğünü ve onun da evde, olanları kabullenmeye çalışırken hayatını toparlamaya çalıştığını düşünmek zorundaydım. Geri kalanımıza gelince, oturmuş boş boş konuşuyorduk.

Başka ne yapabiliriz ki?

Hiçbirimiz bilaro masasına çıkıp Peach gibi doğaçlama bir striptiz yapmayacaktık, değil mi?

Ya da Jingles gibi barın tezgahında yemek yememiz için uygun bir zaman olduğuna karar vereceğimizi.

Bu ikisinden her zaman diğerlerinden daha fazla nefret etmişimdir, özellikle de Peach Rex'in favorisi olduğu için ve bu da onun diğerlerinden çok daha fazla şey yapabileceği anlamına geldiği için.

Otuz üç yaşına girmesini bekleyemezdim, bu kulüp fahişelerinin 'emekli' olduğu zamandı. Beklemek için bir yılım daha vardı, lanet olası bir yıl daha, sonra bok gibi mutlu olacaktım.

Elimde bütün gece içtiğim bir şişe birayla, bugün yaptığım şey muhtemelen beni uzun bir süre boyunca ağırlaştıracak olsa da, aldığım ilaçlarla yanmak istemediğim için, çoğunlukla bok izliyordum.

Keira kadınların ne yaptığını görememek için bara sırtını dönmüştü ve Giulia onları süzmeye devam ediyordu. Yarın yapmaları gereken milyonlarca farklı iş tasarladığını biliyordum, ben de bu lanet yolculukta yanlarında olacaktım.

Bunun birinin hayatının kutlanması olduğuna inanmak zordu ve kardeşler bunu yok etmekte sakınca görmüyorlardı.

Sarah için üzüldüm, Ghost için daha da kötü hissettim. Amara ve Tatána bir çift meme ortaya çıkar çıkmaz yatakhaneye dönmüşlerdi ama Ghost burada oturmuş, hayatında ilk kez porno izliyormuş gibi olan biteni izliyordu.

Tam olarak iğrenmemişti, tiksинmemişti ya da üzülmemişti, daha çok merak ettiğini hissettim.

"Kendilerine çok az saygıları var, değil mi?" sorusuyla bu düşüncayı doğruladı.

Dudaklarım kıpırdadı ve Giulia'ya bir bakış attım. İkimiz de kıs kıs gülmeye başladık ama Tiff şöyle mırıldandı: "Hepsinin kendine saygı sorunu var. Sin onları değiştirmeye çalışmamam konusunda beni uyardı bile. MC'nin baba sorunlarını gayet sevdiğini söylüyor."

Bu cevap karşısında burnum tiksintiyle kıvrıldı. "Lanet domuzlar. Hepsi."

Giulia içini çekti. "Kulağa ne kadar zehirli gelse de Stone, *o kadar* da kötü olduklarını düşünmüyorum.

seninle."

Sahip olduğum şeyi görseydi, o da aynı şekilde düşünürdü, ama burada sahip olduğu aile hakkındaki görüşünü lekeleyecek değildim.

Dürüst olmak gerekirse, kendi görüşüm o kadar da lekeli değildi. Neler yapabileceklerini biliyordum, sadece daha önce hiç canlı olarak görmemiştim.

Ya da tahminimce *çürüyen* et.

Bleugh.

Bunun üzerine midem biraz bulandı ama hemen bir yudum bira içtim.

Kulüp binasının kapısı açılıp konsey içeri girdiğinde, barda gürültülü bir tezahürat yankılandı ve onları görünce başımı salladım.

Hepsi sıırılsıklamdı ve selamlamak için el kaldırıp kendi odalarına doğru yürümeye başladıklarında hiç şaşırmadım.

Daha önce, kangren olmuş yaraları ve nekrotik dokuları temizlememiş olsaydım, Steel'e katılırdım, tıpkı Tiff ve Giulia'nın adamlarının yanında dolaşırken yaptıkları gibi, açıkça onları temizlemeye yardım etmek istiyorlardı, ama bunun için havamda değildim.

Ne için havamda olduğumu bile bilmiyordum. "O öldü, değil mi?"

Ghost'un ses tonu sohbet havasındaydı ve ona bir bakış attım. "Bunun cevabını gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet. Tabii ki."

Keira'ya baktım, telefonuyla konuştuğunu, konuşmamızla pek ilgilenmediğini gördüm ve onu bu işe dahil etmediğim için kendimi kötü hissetsem de, çünkü o da en az bizim kadar yaşlı bir kadındı, sadece dikkatli olmak istedim.

Storm ve MC'den nefret etmek için pek çok nedeni vardı ve ben ezelden beri ondan ayrı kalmaya zorlanmışken, erkeğimin aniden hapse atılmasına ihtiyacım yoktu.

"Bunu neden soruyorsun?" İhtiyatlı davrandım.

Gülümsedi, cevap verirken omuzları titriyordu, "Hissedebiliyorum. Hava bir şekilde daha hafif."

Gözlerimi devirmedim, çünkü eğer bu onun daha iyi hissetmesini sağlayacaksa, ben de buna varım. Kadınların içinde bulundukları durumu görmüştüm, Lancaster Sr. ve Jr.'ın onlara ne yaptıklarını çok iyi biliyordum ama yine de bunu ima edecek değildim-

Ya da belki bundan mutlu olurdu.

Belki de onun da onlar kadar acı çektiğini, Sarah'yla benzer bir ölümü paylaştığını bilmek istiyordu.

Boğazımı temizledim, konuşmaya başladım, sonra eli dizimi avuçlamak için geldi. Samimi bir dokunuştı ama cinsel değildi. Daha çok, "Umarım onun acısı bizimkinden daha kötüdür ve kardeşlerin ona böyle bir son verecek kadar vahşi olduklarını biliyorum" derken kendini destekliyor gibiydi.

Şüphelerimi doğruladığı ve kana susamış küçük bir şey olduğunu onayladığı için elimi onunkinin üzerine koydum ve parmaklarımızı birbirine düğümledim. "Kötü bir ölümle öldüğüne dair sana söz verebilirim."

Gözlerime baktı, gözlerinde bir yalvarış vardı. Ne istediğini anladım ve başımı salladım. "Söz veriyorum. Böyle bir ölümü bir düşmanın için dilemezsin," dedim ona, yanak diliyle.

Yumuşak gülümsemesi, isteği şeytani olduğu kadar melek gibiydi ama itiraf etmeliyim ki üzerimdeki baskıyı biraz hafifletti, ona yaptıklarını kabullenmemi biraz daha kolaylaştırdı.

Ghost haftalarca, belki de aylarca süren işkencenin sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmamıştı

ama yine de onun bu halini görseydi belki gülümserdi.

Acımasız bir düşünce ama yine de doğru.

Onun kabulü bir çözüm bulmamı kolaylaştırdı; bu çözüm İhtiyar'ımla birlikte olmamı gerektirdi.

"Gidip Steel'i göreceğim," dedim ona, ayağa kalkmadan önce parmaklarını sıktım ve "Bu gece rahat uyuyabilirsin, Ghost," diye mırıldandım.

Yüzüne bir perde çekilmiş gibi bana baktı ve sık sık gizlediği yorgunluğunu ortaya çıkardı.

"Umarım öyledir, Stone. Umarım öyledir."

Onu terk ettim, aniden Steel ile birlikte olmaya ihtiyaç duydum. Bana sarılmasına, bugün yaptığım saçmalıkları, olanları unutturmasına ihtiyacım vardı.

Merdivenleri çıkmam istediğimden daha uzun sürdü ve odasına ulaşırken çok fazla ciyaklama ve inleme duydum.

Kapısı açıldı, bu sürpriz oldu, peki başka ne sürpriz oldu? Yerdeki iç çamaşırı ve kısa şort.

Öfkem kabardı ve içime öfke doldu. Eğer o şerefsiz-

Sakinleştirici bir nefes aldım, kalbimin pompalamaya başladığını hissettim, öfke adrenalini etrafımda döndürüyordu, bu yüzden içeri girerken kendimi Wonder Woman gibi hissettim. O amcık Tink'i gördüm, eli banyonun kapısında ve parmak ucunda içeri girmek üzereydi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Kapı aralığından sordum.

Etrafında döndü, üstünü örtme nezaketini bile göstermedi - neden göstereceğini? Ne yazık ki benim için bu boku yüzlerce kez görmüştüm, belki de binlerce kez.

"Steel benden ona katılmamı istedi," dedi yüzünde kendini beğenmiş bir alaycılıkla. "Onun için yeterli olmadığını bilmen gerekirdi, Stone." Yüzünü buruşturdu. "Yani, hadi ama, buna sahip olmak varken senin gibi bir sakatı ne yapsın?"

"Bu mu? Klamidya bulaşmış her parçanı mı kastediyorsun? Eğer bu doğruysa ve seni bu sakata tercih ediyorsa" -bunun ne anlama geldiğini biliyor muydu acaba? Bilmediğini anladım- "o zaman senin o iğrenç kışını almasına izin verirdim," dedim burnumu çekerek. "Ama sen lanet bir yalancısın, tıpkı bütün kapkaççılar gibi."

Gözleri kısılmıştı, nefretle parlıyordu ama ben buna alışmıştım. Tavşanlar beni hiç sevmezdi, çünkü çoğunlukla kıskanırlardı.

Steel her zaman benden uzak durmaya çalışsa da kardeşlerimin saygısını kazanmıştım ve onlar da bunu benden intikam almak için kullanmışlardı. Yıllar boyunca, her şeyi yaşadım. Arabama yumurta atılmasından kaltak kavgalarına kadar her şeyi. Onların saçmalıklarından bıkmıştım ve dürüst olmak gerekirse, bu sürtüklerle uğraşmak için çok yaşlıydım.

Kardeşler kulüp evlerinin lanet bir genelev olmasını mı istiyorlardı? O zaman bu boku evin başka bir odasına götürebilirler.

Giulia ile bunu nasıl yapacağımızdan, bunu nasıl gerçekleştireceğimizden emin değildim ama onun da benim kadar yorulduğunu biliyordum.

Lanet olası günlük işimde değilken sağda solda amcıklar mı görüyordum? Artık yok.

Kollarını havaya kaldırmış, canımı yakmaya niyetli bir kedi gibi üzerime geldiğinde, sadece kendimi destekledim. Karnıma saldıracağını biliyordum ve doğrusu öyle olmasını umuyordum.

Karşılık vermemek beni öldürürdü. Ve *öldürür* dediğimde ciddiydim.

Onun yerine, bu sürtüğün kampta kalmasını sağlayacak tek bir yol biliyordum. Belki de tüm sürtükler... Bana vurmasına izin verdim.

Her ne kadar acıtmış olsa da, ben bir kız değildim. Nasıl dövüşüleceğini en az bu kaltak kadar iyi biliyordum.

Peki yumruğu karnıma doğru fırladığında? Ben uludum.

Uludum ve o kadar hızlı yere düştüm ki bana bakakaldı. Verdiğim yanıt, Steel'in duştan fırlayıp gelmesine ve beni yerde top gibi kıvrılmış görmesine yetecek kadar uzun bir süre onu sersemletti.

Yüzü kıpkırmızı olduğunda, ifadesi öfkeyle parladığında, bana doğru koşmasını, onu yoldan çekip yatak odasının derinliklerine itmesini, düşüp düşmemesini umursamamasını izledim. Yanımda dizlerinin üzerine çöküp beni arkadan destekleyerek açılmama yardım ettiğinde ona bir gülümseme gönderdim.

Bana gönderdiği kadar kötülükle doluydu ve çok daha fazla kendini beğenmişti. Yaşlı

Kadın: 1

Snatch: 0

Hıçkıra hıçkıra ağladı, "Steel! Ben hiçbir şey yapmadım!" Ama Steel'in ona inanması için en ufak bir şans yoktu. Özellikle de bana morartacak kadar güçlü vurduğunu bildiğim halde, ona bakmadı bile, sadece hırladı, "Tink, lanet çantanı topla ve gece bitmeden git."

Şok olmuş bir nefes aldı ve benim kendini beğenmiş gülümsemem neşeli bir gülümsemeye dönüştü. Elbette karnım çok ağrıyordu ama buna değdi.

"Ona sadece tokat attım-"

"Yaşlı bir kadına el mi kaldırdın?"

Oh, oğlum.

Rex.

Büyük silahlar buradaydı.

Sesi çakıl gibiydi, kaba ve kötüydü ve dürüst olmak gerekirse, milyon yıl geçse de onunla yüzleşmek istemezdim ve onu kardeşim gibi severdim.

Tink anında hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ama işe yaramadı.

Rex tersledi, "Timsah gözyaşlarını kes. Seni saçlarından tutup sürüklemeyen önce defol git buradan."

İşte bu kadar.

Steel'in sözleri Rex tarafından destekleniyordu ve bu da onun boku yediği anlamına geliyordu. Ve her zaman olduğu gibi değil.

Ha.

Şunu yap, Yaşlı Bayan: 2

Kulüp kapma: -1

Gün, her ne kadar kötü bitecekmiş gibi gelse de, aslında beni gülümseten bir şekilde sona erdi. Ve o gecenin ilerleyen saatlerinde, Steel beni paha biçilmez bir eşyaymışım gibi yatağa soktuğunda? Ona izin verdim.

Ayrıca olanlardan dolayı özür dilemek için beni becermesine de izin verdim. Zor bir hayattı, ama bazen? Bunu kendi kaltağın yapmak zorundaydın.

YİRMİ SEKİZ

ÇELİK

AĞZI sikimin etrafından geçtiğinde kirpiklerim titredi. Kahretsin, ağzıyla yapabildikleri deliceydi. İnledim, kendimi durduramadım, parmaklarımın kafatasının tabanını kavrayabilmek için saçlarının arasından kaymasına izin vermekten de kendimi alamadım.

Gözlerini kaldırdı, sonsuza dek aklımı başımdan alacak bir şekilde bana baktı, çünkü bu Stone sikimi emiyordu.

Taş.

O ilk geceden beri seviştiğimiz kadar çok sevişmek şöyle dursun, onun içine bir kez bile girebileceğimi hiç düşünmemiştim ve dürüst olmak gerekirse, bu beni hâlâ şaşırtıyordu.

Acı çekiyordu ve o amcığın birkaç gün önce ona yaptıklarından ve Buzdolabında gördüklerinden sonra, artık bir şey alamayacağımı düşünmüştüm.

Neredeyse parmağı yüzümde, gözlerinde nefretle buradan çıkacağını düşünecektim, çünkü Lancaster'ı görünce iğrendiğini biliyordum ve onu suçlayamazdım.

İğrençti. Bu kadar basit.

Ama işte buradaydı, hâlâ yanımdaydı, yatağımdaydı ve bana sakso çekiyordu.

Diliyle, ucunu arkadaki damar boyunca dalgalandıran bir şey yaptığında tekrar inledim ve üzerime daha derine battığında, daha sert, daha hızlı emerken, boşalacağımı bilene kadar inledim.

İNledim, fısıldadım, "Geliyorum, bebeğim."

O durmadı. Sadece devam etti. Beni daha hızlı, daha sert çalıştırdı, saçlarını çekmeme izin verdi, onu kavramama izin verdi, böylece horozumu fazladan birkaç inç aşağı itebildim.

Sonra beni derinlemesine boğazlıyordu ve ben boşalırken bazı küfürler tıslarken başım geriye eğildi. Lanet olsun, neredeyse acı veriyordu.

O kadar iyi hissettirdi ve o kadar kötü acıttı ki, sonrasında kör olacağımdan emindim.

Artçı şoklar beni sert bir şekilde vururken aletimin ağzında sarsıldığını hissettim ve yutmaya devam ettiğinde homurdandım, hareket zavallı horozumdan her son cum boncuğunu çekti.

Ellerim onu sikimin üzerine değil de üzerinden itmeye başladığında, ilk kez itaat etti ve elinin tersiyle ağzını silerken sırtarak doğrulup oturdu.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Oral seksle ölüm mü?" Çenesine vurdu. "Bir erkeğin ölmesi için en iyi yolun bu olduğunu mu düşündün?"

"Bir erkeğin ölmesi için en iyi yol hiç ölmemektir," dedim kuru bir sesle, bitmiş sikime bakıp mırıldandım, "Seni kırmadı dostum. Yakında tam olarak çalışır hale geleceksin."

Homurdandı ama bir şey söylemedi, sadece üstüme çıkıp amını tam sikimin üstüne koyarak beni daha da şaşırttı.

Benimle birleşmesinin kaygan sıcaklığıyla inledim ve kendini boşaltmak için beni kullanırken çenemi çalıştırdım.

Göğüsleri yumuşak tişörtünün yakasında sallanıyordu ve onları görmek uzanıp uçlarını çimdiklememe neden oldu.

"Bunları deldirmek ister misin?"

Kıs kıs güldü. "Sana söyledim, ben ne alırsam, sen de onu alırsın."

Bunu düşündüm. "O zaman klitoris halkası istemesen daha iyi olur, ha?"

Bir sırtıış yanaklarını çatlattı. "Giulia'dan duyduğuma göre piercing en iyi yöntemmiş."

Gözlerimi devirdim, çünkü herkes Nyx'in aletini biliyordu. ISS'deki astronotların orada ne kadar metal olduğunu bilmemeleri bir mucizeydi.

"Kız muhabbeti, tek ihtiyacımız olan bu."

Kalçalarını sallarken soluk soluğa bir nefes verdi ve ben de bir anlığına yakasının V kısmını kavrayıp hızlıca ondan kopardım.

Dondu kaldı, elleri karnındaki örtüyü tutmak için yukarı kalktı ama buna izin vermedim. Bileklerini kavradım, bir elimle tuttum ve yüzüme geldiğinde, öfke tenini kızarttı, bizi döndürdüm, böylece o alttaydı ve ben üstteydim.

Meme uçlarından birini ısırdım, sonra kollarını altına aldım, garip olacağını biliyordum ama zordu, karnını öpmek için işe koyuldum.

Yara izleri kötüydü. Yalan söylemeyecektim. Cerrahların anahtar deliği ameliyatı yapmayı hedefledikleri, ancak ameliyat alanını daha fazla keşif operasyonuna genişletmek zorunda kaldıkları yanlarda ortalanmışlardı ve karnının önü çok kötü olmasa da en iyisi değildi.

Ama o benimdi.

Eğer tüm yaralarım ona aitse, o zaman bu da aynı şekilde işliyordu.

Bu düşünce aklıma yattığı için doğruldum ve omzumu görebileceği şekilde hafifçe döndüm. "Bundan iğrenmiyorsun, değil mi?" diye sordum.

Nefesi ağırlaşmıştı, teni pembeleşmiş ve eforla kızarmıştı. Kızgın olduğunu biliyordum, o kadar kızgındı ki tükürebilirdi ama benim için sorun yoktu. Öfkesiyle başa çıkabilirdim, istediğim şey yaralarını umursamadığımın farkında olmasıydı.

Onlar ona aitti ve benim için önemli olan tek şey buydu.

"Ne yaptığını biliyorum." diye alay etti.

"Güzel. Eğer biliyorsan, o zaman bu pisliği örtbas etmenin sadece onu senden almak istememe neden olduğunu da biliyorsundur."

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Çok çirkinler."

"Onlar mükemmel. Seni hayatta tutmaya yardımcı oldular. Sorunlar listeme nekrofilii eklemeyelim Stone, çünkü öldüğümüzde bile seni becermek isteyeceğim."

Burnu kırıştı. "Bunu yapmayalım."

"Hayır mı?" Bir an için bunu düşünüyormuş gibi yaptım. "Bunun bir Hallmark tebrik kartında harika duracağını düşünmüyor musun? 'Seni nekrofiliiye kadar seviyorum ve geri dönüyorum'?"

Tıslayarak nefes aldı ama gülmek için kendini zor tuttuğunu biliyordum. Kahretsin, onda sevdiğim şey de bu değil miydi zaten - benim tuhaf espri anlayışımı anlıyordu.

"Cesetlere tuhaf tuhaf bakmaya başladığın an beynini dağıtırım."

"Bunun için silah kullanmana gerek yok, sadece dudaklarını kullanabilirsin." Ağzımın gevşemesine izin verdim. "Derin boğaz yapabildiğini bilmiyordum. Sanırım kıskanmalıyım, ama lanet olsun-"

"Olma, Indy'yle kabak üzerinde pratik yaptık," dedi kıkırdayarak ve Indy'yle onun lanet bir kabak üzerinde seviştiklerini hayal etmeye çalışırken gözlerim kocaman açıldı.

Kahkahalarla güldüm ve kıcımla kıkırdarken onun üzerinden yuvarlanıp sırt üstü yere düşmekten başka çarem yoktu.

Yemin ederim, deli gibi yuvarlandım ve bu sırada o da beni izliyor ve gülüyordu.

Bu nasıl oldu, hiçbir fikrim yoktu. Birbirimizi kızdırmaktan gülmeye nasıl geçmiştik? Hiçbir fikrim yoktu ama bu beni mutlu ediyordu. Çok mutlu etti.

Sonunda, onun ve masum ürünlerin düşüncesi beni karnımı ağıtacak kadar güldürmediğinde, ona döndüm ve sıcak gözlerle beni izlediğini gördüm.

Ama karnı?

Çıplak.

Benim kıkırdama krizimi gömleğinin parçalarını kapıp kendini örtmek için kullanmamıştı.

Hayır, orada yatıyordu. Çırılçıplak. Çıplak. Güzelliği karşısında iç geçirdim.

Bir elimi karnına koydum, hassas olduklarını bildiğim halde yara izlerinin üzerinden geçtiğime emin oldum - ama dikkatliydim. Uçlarımın o kaltağın ona vurduğu çürüklerin üzerinde gezinmesine izin verdim ve mırıldandım, "Biraz daha mükemmelleşseydin, içkime Viagra kattığını düşünürdüm."

"Sen bilirsin."

Yine de uzandı ve beni kaldırdı. Tahmin ettiğim gibi sertleştim ve gözlerindeki rahatlamayı gördüm ve aletim için gerçekten minnettar oldum çünkü beni emip kuruttuktan sonra, bir şekilde, şimdi gemiye geri dönmek için en iyi an olduğuna karar vermişti.

Beni çalıştırmaya devam ederken homurdandım ve bu sefer üzerime yuvarlandığında ona izin verdim. Daha önce yaptığı gibi durmadı. Islanana, kayganlaşana kadar sallandı ve uzunluğumun üzerine kayarak her yerimi aldığı anda, lanet anın tadını çıkarırken gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Ağzına ve amına boşalmak mı? Güne başlamanın en iyi yolu hakkında konuşun. Kahvaltıdan daha iyi olduğu kesin.

Aşağı uzandığında inledim, bir eli klitorisine dokunurken uyluklarının arasındaydı, diğeri de elimi hedefliyordu. Parmaklarımızı birleştirdi, sonra bunu kendini sabit tutmak için kullandı.

Kalçaları sallanıp yuvarlanıyordu ve ben sadece manzaranın tadını çıkarıyordum. Göğüsleri sallanıyordu, onları bir raftaymış gibi gergin tutan kumaş tarafından engellenmemişlerdi. Bundan hoşlanmamıştım ve bunu daha çok sevmiştim. Zıplamaları ve sallanmaları, beni sert ve ıslak bir şekilde becerirken karnının gerilmesi ve gerilmesi.

Etrafımda döndüğünde, amcığı beni daha önce emdiğinden daha sert bir şekilde sıktı, ben de lanet olası yıldızları gördüm. Ve en iyi kısmı?

Benimle birlikte güneş sisteminin etrafında uçtuğunu biliyordum, çünkü bu orgazmın benim için olduğu kadar onun için de dehşet verici olmamasına imkân yoktu.

YİRMİ DOKUZ

TAŞ

On iki saatlik vardiyamın onuncu saatinde, sadece kendime itiraf edebilirdim ki buraya dönmek için çok erkendi.

Her yerim ağrıyordu ve tüm bu boktan gösteriden önce -yani zehirlendiğimde- ağrılara alışmıştım. Doktor olmanın bir parçasıydı. O kadar uzun süre ayakta kalmanın, uykusuz olmanıza rağmen uyanık ve farkında kalmaya çalışmanın, bir yandan sinek gibi vızıldayıp her şeyi halletmeye çalışırken bir yandan da döndürdüğünüz on tabaktan birini düşürmediğinizden emin olmanın ve genel olarak bir süper kahraman olmanın bir parçasıydı.

Cidden, insanlar onlarla ilgilenen doktorlara veya hemşirelere yeterince değer vermiyordu.

Batman ve Superman bizim yaptığımız vardiyaları yapamazdı, bu kesin. Ne olursa olsun, boktan gösteri öncesi ağrım vardı.

Bu ağrı mı?

Vay canına.

Sadece...vay canına.

Yani her kemiğimin masaja ihtiyacı varmış gibi hissediyordum. Sadece sırtım ya da bacaklarım değil, her bir kemiğim. Ve başım deli gibi çarpıyordu, tüm bunlar olurken bir çocuğun burnundan misket çıkarmasına yardım etmek zorunda kaldım.

Bu benim ilk misketim değildi ama öyle de olabilirdi. Sabır bugün kesinlikle benim erdemim değildi, o kadar ki, kıpırdandığı için onu azarladığımda çocuğu ağlatmıştım ve sonunda özür dilemek için otomattan bir paket Skittles ile rüşvet vermiştim.

Yeni hastanede işleri öğrenmek de berbattı. Her şeyin nerede olduğunu bilmiyordum, vardiyadaki personel arkadaş canlısıydı ama mesafeliydi çünkü kim olduğumu biliyorlardı ve bundan hoşlanmıyorlardı - MC ile olan ünüm benden önceydi ve iyi bir şekilde değil - ve genel olarak, günümün lanet gökkuşağını tadarak iyileştirilmesini diledim.

Ama olmadı.

Etrafta tekmeleyip durduğum tıbbi arabanın alt çekmecesinden gazlı bez almak için eğildiğimde, avucunda kötü bir kesikle gelen kadın hastam mırıldandı, "Sanırım biraz ibuprofen'e ihtiyacınız var. Sen de benim kadar acı çekiyor gibisin."

Ona alaycı bir bakış attım ve şaka yapmanın eşiğine gelmişim ki artık bu boku yapamayacağımı hatırladım.

Sigh.

Haftalarca PC dışı kaldıktan sonra PC olmak zorunda kalmak berbattı ama buna alışacaktım.

Bir yatağa ve banyoya ihtiyacım olduğu şakasını yaparsam, muhtemelen bana dava açarlar.

Bu yüzden ona kibarca gülümsemek ve susmasını ummak daha iyiydi.

O yaptı.

Şükürler

olsun.

Birlikte dışarı çıktık, hemşire odasında ona antibiyotik ve ağrı kesici ilaç reçetesi yazdım, sonra ben ona baktığım odaya dönerken onun mutlu bir şekilde yoluna devam etmesine izin verdim.

Neyse ki, Yüksek Lidren'deki kadar yoğun değildi ve buradaki acil servis, kıyaslandığında neredeyse hayalet bir kasabaydı.

Kabine döndüğümde onu temiz buldum ve rahatsız ziyaretçi koltuğuna oturup bir an için gözlerimi kapattım.

Bok gibiydim.

Perdenin hışırtısını duyduğumda gözlerim açıldı ve uzun zamandır görmediğim bir adamın yüzüne baktım.

"José!" Ağladım, sonra ayağa kalkmak çok zor gelince, "Sana sarılmadığım için özür dilerim ama çok ağrım var," diye mırıldandım.

Dudakları kıpırdadı ve yakışıklı pislik şapkasını çıkarıp içeri girerken göğsüne bastırdı ve sedyeye yaslandı.

Kasabanın şerifiyle aynı sınıftaydım ve itiraf etmeliyim ki Steel'e sırılsıklam aşık olmasaydım, José'ye kesinlikle ay gözüyle bakardım.

"Joseph şimdi, Stone," diye düzeltti beni. "Beyazlar Meksikalı olduğumun hatırlatılmasından hoşlanmıyor."

Kırıışmış burnu bu konuda ne düşündüğünü bana söyledi ama ben sadece "Umursamana şaşırdım" diye alay ettim.

"İstemiyorum ama ne yazık ki ofisimde oturmak için yeniden seçilmem gerekiyor ve işimi oldukça seviyorum." Sonra şapkasını okşadı ve şapkasının altında göğsüne sıkıştırdığı sarı zarfı görmediğimi fark ettim. "Bazı günler pek hoş olmasa da."

Kaşlarımı kaldırdım ve sordum: "Bunun sosyal bir ziyaret olmadığını tahmin etmeliydim. Seni yıllardır görmedim," diye yakındım, "ve sen buraya kulüp hakkında konuşmaya mı geldin?"

Dudakları kıpırdadı. "Evde olman çok iyi oldu," dedi kuru bir sesle. "Rex'le konuşmak çok zor, ama benim buraya gelip seninle sohbet etmem işleri çok daha kolaylaştırıyor."

Gözlerimi devirdim. "Tam da her zaman olmak istediğim şey, bir telgraf."

Dudakları yine kıpırdadı ama bakışları kasvetli kaldı. "Burada kötü şeyler var," diye mırıldandı ve zarfı uzatmadan önce kıpırdattı.

Eğer telgrafı ben çekeceksem, o zaman bir göz atacak ve etrafa hangi bilgileri yaydığımı görecektim.

Mührü açtığımda beni azarlamadı, sadece önce onu, sonra da zarfı incelediğimde bana kaşlarını kaldırarak baktı.

Bazı fotoğrafları çıkardığımda nefesim kesilmedi, çünkü Lancaster'dan sonra sersemletilmemin imkansız olduğundan emindim, ancak Lodestar'ı grenli bir CCTV fotoğrafında elini Dog'un boynuna dolamış olarak görmek kesinlikle kalbimin çarpmasına neden oldu.

Onu öldüren o muydu?

Star'ın Dog'u bu kadar önemseyeceğini hiç düşünmemiştim. North ve üvey annesinin, Yaşlı Adam'dan uzaklaşmak istedikleri için ikisinin de çektiği bir tür garip yıldız çarpmış aşıklar saçmalığı olduğunu düşünmüştüm - sonuçta birlikte kaçmalarının bir nedeni olmalıydı. Dog kesinlikle onu saçlarından tutup geri çekebilmek için peşinden gidecek kadar kinciye. Ve Hawk'a

bir şey bilip bilmediğini sormuş olmalarına rağmen Steel, Hawk'ın

Bakire göt deliği gevşek görünüyor.

O günlerde Yaşlı Hanımlar, Giulia'nın annesi Lizzie Fontaine'in çocuklarını Dog'un resmi olarak gidemeyeceği, Günahkârların girmesine izin verilmeyen bir yere götürdüğünü tahmin etmişlerdi. Giulia'nın da bu yüzden gittiğini ve Dog'un bu konuda hiçbir şey yapamadığını düşünmüştü.

Dudaklarındaki soru asla cevap alamayacağım bir soruydu: Neden? Lodestar neden Köpek'in uyutulması gerektiğine karar vermişti?

Ama ben daha neye baktığımı anlayamadan José mırıldandı: "Burada işler değişiyor Stone. Ben bunun için kaydolmadım."

Bunun üzerine homurdandım, çünkü kulüp için cinayetleri örtbas etmek için kaydolmadığını anlamak için lanet bir dahi olmak gerekmiyordu.

Gözlerinin içine baktım ve ona hiçbir şey söyletmeden, "Rex'le konuşacağım. Yardımın için güzel bir şey aldığından emin ol."

Çenesini eğdi ve gülümsemesi hoştu; cevabımı beğenmişti. "Bunu duymak harika."

"Eminim öyledir." Resimlere tekrar baktım ama yüzü kolayca görülebiliyordu.

Kulüp için yaptıklarını bildiğimden, CCTV'ye yakalanmasına izin vermesi beni şaşırttı, ama aynı zamanda Lodestar'ı okumak zordu.

Yaptığı şeyi neden yaptığını kim bilebilirdi ki?

Önce ona, sonra José'ye baktım ve "İyi olacak mı?" diye sordum.

Homurdandı. "Bundan eminim."

"Teşekkür ederim. O iyi bir insan."

Başını yana eğdi. "Kızacağınızı tahmin etmiştim. O bir kardeş."

Steel'in bundan haberi olup olmadığını merak ederken bile tek söylediğim "MC ile ilişkisi var," oldu. Bacaklarımı kaldırdım, sedyenin üzerine bırakırken yüzümü buruşturdum ve o da inkâr edilmesi imkânsız bir merakla beni izledi.

"O zaman

doğru mu?"

"Ne?"

Kulağına dokunarak dövmeyi fark ettiğini söyledi. "Damgalandın mı?" Ona sııttım. "Evet."

"Tam zamanında. Kafasını kışından ne zaman çıkaracağını

merak ediyordum." Omuz silktilim. "Annem onu mahvetti."

Bu onu homurdandırdı. "Lana Jane herkesi sikip atar."

"Ben de dahil," diye karşılık verdim parlak bir şekilde, sonra zarfı salladım ve devam ettim,

"Bunu bana getirdiğin için minnettarım, José. Yarın çalışmıyorum ama iki gün sonra çalışacağım. O zaman beni ziyarete gelir misin?"

"Yapacağım."

Okulda birlikte okuduğumuz düşünülürse tuhaf bir nezaketle başını salladı ama dikkatimi resimlere verirken bile gidişini izledim.

Dudaklarımı büzerek cep telefonumu aldım, Steel'in onu Mav'ın emanet ettiği bir yazıcı ile değiştirmiş olmasına şükrederek grenli görüntülerin birkaç fotoğrafını çektim ve sonra bunları ona, Nyx'e ve Rex'e bir grup mesajı olarak gönderdim.

Ben: *Bir sorunumuz var.*

Çelik: *Kahretsin!*

Bunları nereden buldun?

Nyx konuşmaya **Sin'i de ekledi**

Günah: Tanrım. *Beni iyi haberlerle uyandıramadın mı?*

Nyx: *Onları nereden aldın? Ben:*

Joseph, şerif, az önce içeri girdi. Rex:

Lanet olsun.

Hayır, Stone'a gitti. Her şey yolunda.

Ben: *Öyle, onun zamanına değdiği sürece. İki gün sonra vardiyam var. Ona gelip beni tekrar ziyaret etmesini söyledim.*

Steel: *Bu boka bulaşmamalıyım.*

Ben: *Beni de dahil etti ve hey, eğer iyi sonuçlanırsa, o zaman her şey iyi olur. Lodestar'ın bu yüzden batmasını istemiyorum.*

Köpek zaten sürüngenin tekiydi. Sanırım bunu hak edecek bir şey yaptı.

Nyx: *Sen gerçekten bizden birisin, değil mi? Lol.*

Ben: *Kana susamış mı? Hayır. Çok değil, ama ne kadar tuhaf olsa da, gerekli olduğunu düşünmediği sürece ellerini kirletecek biri gibi gelmiyor bana.*

Doğru söze ne denir. Sikeyim. Teşekkürler, Stone. Onunla başa çıkmayı kolaylaştıracak olsa bile, seni karıştırdığı için üzgünüm.

Ben: *Sorun değil. GTG.*

Kabinin dışında birinin yumuşak adımları bacaklarımı hızla indirmeme neden oldu ve bir hemşire kafasını perdenin arkasından çıkardığında, orada oturuyordum, kucağымda tuttuğum bir panoya bakarken merakla ona bakıyordum.

"Her şey yolunda mı, Marla?"

Okulda da benim sınıfımdaydı. Ondan hiç hoşlanmamıştım. En azından şimdi bana tepeden bakmıyordu, daha çok sanki bir tür ucubeymişim gibi bakıyordu...

Zorbalık yapmaktansa 'ucube' muamelesini tercih etmem, onun çocukken ne kadar kaltak olduğunun bir kanıtıydı.

"Başka bir hastayı görmeye hazır mısınız, doktor?"

Ona gülümsedim, bana unvanımla hitap etmesine içten içe sevindim. Daha önce bana sürekli Stone dediğinde ısrar ettiğim bir şeydi bu. "Evet, Marla. Ben hazırım."

Ben değildim.

Ama öldürmek için yetmiş dakikadan az zamanım vardı - tabii önce onlar beni öldürmezse.

Çelik

Yaklaşık iki saat sonra içeri girdiğinde, ısınmış ölü gibi görünüyordu, onu duşa soktum ve bir süredir ilk kez su geçirmez tabureyi kapıp temizlenmek için üzerine oturmasını izledim.

Bundan nefret ettiğini bildiğim halde, sıcak bir içecek hazırlamak için yanından ayrılmadan önce ona göz kulak oldum.

Saat sabahın sekiziydi, çünkü daha sessiz olduğu için gece vardiyasında çalışıyordu ve gündüz yerine o zaman başlamanın en iyisi olduğunu söyledi, ama bitkin görünüyordu ve bu hoşuma gitmedi. Hem de hiç.

Gözlerinin altında halkalar ve omuzlarında bir kamburluk vardı. Yorgun ve bitkin bir hali vardı. Tanrım, bazen kimsenin iyiliği için fazla inatçı olabiliyordu.

Ona kızarmış ekmek ve sevdiğini bildiğim ama tadı bana sidik gibi gelen bitki çayından bir fincan hazırlamak için dışarı çıktım, su ısıtıcısının kaynamasını ve ekmeğin ızgaranın altında kızarmasını bekledim. Telefonuma uzandım, eve döndüğünden beri geçen kısa sürede aldığım birkaç mesaja baktım ve konseyin devam eden grup mesaj sohbetine kaşlarım çatıldı.

Şerif ve Lodestar'ı zaten tartışıyorduk ama ben yokken işler iyice kızışmıştı.

O lanet günlerden biri olacak. Brennan O'Donnelly'den bir uyarı aldım.

Ne tür bir uyarı?

Günah: *Brennan söylemedi, sadece Benito Fieri'nin oğullarını kimin vurduğunu bulmuş olabileceğini ima etti.*

Ben:

Kahretsin.

Evet.

Nyx: *Bir noktada anlaması gerekiyordu.*

Tercihen asla, ama katılıyorum. Tamam, acil kilise için buluşmamız gerek.

İhtiyacımız olan şey, Rex, oyunumuzu yükseltmek. Jaxson ve Hawk'ın kardeş olma zamanı geldi.

Bağlantı: *Hawk'ı pek araştırmamışlar.*

Ben: *O altın kadar iyi. Sağlam olduğunu biliyorsun.*

Günah: *Kardeşinin aksine.*

Ben: *North'un kulüpten çok kukuyla ilgileneceğini düşündüm.*

Hawk bir süre ödül avcılığı yaptı. Bu size nasıl bir zihniyete sahip olduğunu gösterir.

Rex: *Peki ya yeni Potansiyel Müşteri arayışları?*

Bağlantı: *İlgilenen dört kişi var.*

Askıda bekleyen adaylardan nefret ettiğimi biliyorsun.

Şu anda başka seçeneğimiz yok Nyx. Sadece yüceltilmiş bekçi köpekleri olsalar bile, umurumda değil.

Nyx: *Bunu şimdi söylüyorsun.*

Rex: *Eğer işe yarar bir çözümün varsa, bana ne yapmamız gerektiğini söyle. Özel güvenlik kullanamayız ama konseyin yaşlı kadınlarının üzerinde lanet olası artı işaretleri var.*

Ben: *Hepsi değil.*

Hayır. Ama onlar hedef çünkü konseye aitler. Korunduklarından emin olmalıyız ki siz korkak piçler kellelerinizi kaybetmeyesiniz.

Link: *Siktir git. Sanki Rachel'ı koruyan bir kardeş istemiyorsun.*

Ona asla izin vermezdi.

Bu benimle ilgili değil.

Ben: *Değil mi?*

Hayır! Önümüzdeki yarım saat içinde kiliseye gidin. Konuşmamız gereken şeyler var.

Benito Fieri'nin ailesinin peşinde olduğumuzu öğrenmesinin sonuçlarını düşünürken -ki hiçbiri harika değildi- Stone'un tostunu düzeltiltim, tabağı ve fincanı tuttum ve yatak odasına gidip komodinin üzerine yerleştirdim.

Dolaba yöneldim, duş aldığımızda her şey sırlıslıkla olduğu için orada tutmak zorunda olduğumuz bornozunu aldım ve banyoya geri döndüm.

Aynaya bakıyordu, doğduğu günkü gibi çıplaktı ve neye baktığı hakkında hiçbir fikrim olmasa da, yorgun olsa da gayet iyiydi.

"Arkada kıcıma mı bakıyorsun?" diye gürledi, aynada gözüme takıldı. Cevap vermek için ona mahcup bir sırıtış attım, sonra da bornozu açtım.

İçini çekti, iki büküm oldu ve ayaklarını sürüyerek bana doğru geldi. Yorgun olduğuna dair bir kanıtı ihtiyacım varsa, işte şimdi bulmuştum.

Onu bornozun içine sokmama izin verdi ve bana yaslandığında, lanet olsun, neşeyle bağırmak mı yoksa kızmak mı istediğimden emin değildim.

Çok erken olduğunu biliyordum ama o hep zorlamak zorundaydı.

Nefesimin altında homurdanarak, çünkü şu anda ona inlememe ihtiyacı yoktu, onu yatağa götürdüm ve yorganın altına girmesine yardım ettim.

Yerleştğinde ona bardağı uzattım ve sıcak çaydan bir yudum aldıktan sonra tabağı uzattım.

Tosttan tam sevdiği gibi bir ısırık aldı, neredeyse kömürleşmiş, bol tereyağlı ve sol köşesinde azıcık jöle vardı - evet, hassas, ama istediği zaman garip bir şekilde hassas olabiliyordu. Lokmasını yuttu, dudağını ısırdı ve sonra mırıldandı, "Tostumu her seferinde doğru yaptığına inanamıyorum."

"Değer verdiğim biri için olduğunda ayrıntılarla aram iyidir." Duş almaya gitmeden önce buraya bıraktığı zarfa baktım ve "İyi misin?" diye sordum.

Omuz silkti. "Benim maymunum değil, benim sirkim değil." Yüzümü buruşturdum. "Öyle sayılır."

"Evet, bir noktaya kadar, ama her ne kadar kulüp işlerini dinlememe izin verseniz de, bu benim söz sahibi olduğum bir şey değil. Ama bence Rex'i Joseph'e verdiği şeyi artırmaya teşvik etmezsen aptallık etmiş olursun. Pek mutlu görünmüyordu."

"Onu suçlayamam." Bir elimi çenemin üzerinde gezdirdim. "Ona gözlerini ve kulaklarını bizim için açık tutması için para ödedik, cinayetleri örtbas etmesi için değil." Homurdandım. "Bunu düzeltereğiz."

"Bunun arkasında Lodestar'ın olduğunu biliyor muydun?"

İç çekti. "Maalesef, evet. Yaşlı kadını dövdüğünü söyledi."

Kaşları kalktı. "Her ne kadar feminist olsam da, bunun cinayet için yeterince iyi bir sebep olup olmadığını bilmiyorum."

"Bence fark ettiğimizden çok daha fazla gergin. Mav onu savunuyor ama o çok değişken."

Homurdandı. "Değişken doğru kelime değil. Ona dikkat etmelisin."

"Öyleyiz. Mav öyle. Çoğunlukla, Yaşlı Hanımlarına karşı biraz eli sıkı davranan kardeşlerin - Nyx'in zaten ilgilenmediği - canlarına okunmasını ve kendilerini düzeltmeleri için teşvik edilmelerini sağlıyoruz."

Bir parça tostun etrafında kış kış gülmeye başladı. "Eh, bu da temizlemenin bir yolu.

yer."

"Eğer niyeti buysa, işe yaramış demektir," diye kabul ettim ve yatağa yaslanıp dirseğimi ayaklarına dayadım.

Ben bugün için giyinmişim ve o da uyumaya hazırdı ama burada onunla oturmak, o yerleşirken bir şeyler konuşmak güzeldi.

Dün gecedен nefret etmişim. Bunun beni korkak biri gibi gösterdiğini biliyordum ama Rex'in Stone'a hastanede bir yer bulması için rüşvet verdiği koordinatöre sadece gündüz vardiyalarında çalışmasını şiddetle önerecektim. Adil olup olmaması umurumda bile değildi.

Bir ömür boyu boş bir yatakta kaldıktan sonra, Stone'un yanımda olmasına oldukça alışmışım ve buna da *alışmak* istemiyordum.

Tostunu bitirdiğinde tabağı aldım, çayını içmesini izledim ve sonra "Uyuyacak mısınız?" diye sordum.

"Çok yorgunum," diye itiraf ederek beni şaşırttı.

Yorgun olduğundan değil, bunu *gerçekten* itiraf ettiğinden. Görünüşe göre yaşadığım şoku hissederek gözlerini devirdi. "Biraz zorlamış olabilirim." "Öyle mi düşünüyorsun?"

Öfkelendi. "İki gün içinde daha iyi olacağım."

Bir elimi ayağına koydum ve "İyi miyiz?" diye sordum.

Zarfa bir bakış attı. "MC'nin yaptığı saçmalıkları bilerek büyüdüm. Senin bir My Little Pony Kulübü'ne üye olmadığının farkındaydım." Omuz silkti. "Sen de doktor olsaydın daha mı kolay olurdu? Belki, ama seni o seksi kesimle göremezdim, ayrıca muhtemelen sırtında adımın yazılı olduğu kocaman bir dövme olmazdı." Göz kırpı. "Bazılarını kazanırsın, bazılarını kaybedersin."

Buna güldüm. "Bunlar düşen kartlar, ha?"

Sırıttı. "Aynen öyle." Çayından son bir yudum alarak komodinin üzerine koydu ve ben de onun yerleşmesini izledim.

"Perdeleri kapatır mısınız lütfen?" diye usulca rica etti, başını yana eğerek baktı

Be

n. Başımı salladım, doğruldum, ona yaklaştım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "İyi uykular, bebeğim." Mırıldandı. "Uyuyacağım." Yataktan kalkmak için hareketlendiğimde kesiğimi tuttu ve "Steel?" diye sordu. "Evet?"

"Yürüyen yaralı olmadığım zaman bana şaplak atacaksın, değil mi?"

Gözlerimi kırpıttım, şaşırmışım, çünkü ne söylemesini bekliyorsam, öyle bir şey değildi. Ben de ona sıırıttı. "Sen yürüyen yaralı olmayana kadar bekleyeceğimi kim söyledi?" Alay ettim.

Yanakları pembeleşti. "Oh."

"Evet. Oh." Sırıtişım bir sıırıtişa dönüştü. "Ama bugün değil, bebeğim."

İçini çekti. "Hayır. Bugün olmaz. Belki yarın?" Kirpikleri titreyerek kapanmaya başladı. "Belki yarın," diye onayladım, her ne kadar benimle bir kedi kadar bile şansı olmasa da O kadar kırılanken ona şaplak atmak.

Onu bir battaniyeye sarıp içinde dolaşmasına izin verebilseydim, kesinlikle verirdim. Bunun yerine, istediğini yapmasına izin vermezsem kendimden uzaklaştıracığımı bildiğim bağımsız bir kadınla baş başa kaldım.

On beş yaşındayken, esnek biriydi. Şekillendirilebilir. Muhtemelen onu kendime göre şekillendirebilir, isteğime göre bükebilirdim, ama gerçek şu ki, ondan bunu istemiyordum.

Cesur olmasını sevdim. Cinayetden ve rüşvetten bahseden kolluk kuvvetleriyle gözünü kırpmadan başa çıkabilecek cesarete sahip olmasını sevdim.

Onun güçlü olmasını, savaşçı olmasını sevdim.

Onun benim Taş'ım olmasını seviyordum.

Ve yatağın altından bana tıslayan ama bunun dışında beni rahat bırakan Bayan Biggins kadar sert olmayan bir amcığa dönüştüğüm için -bir aydan uzun süredir beni tırmalamamış olmasından neredeyse gurur duyuyordum- kapıdan çıkmadan önce eğildim ve ona bir öpücük daha verdim. Şefkatli bir öpücük. Alnına. Şakağına doğru mırıldandım, "Seni seviyorum, bebeğim."

İçini çekti ve uykulu bir şekilde "Ben de seni seviyorum" diye fısıldadı.

Uyandığında bana bunu söylediğini hatırlayıp hatırlamayacağından emin değildim ama önemli değildi. O kelimeleri söylemişti ve bana kalbinin şifresini vermiş gibi hissettirmişti. Lanet ruhunun.

Yol boyunca pek çok hata yapmıştım, yapmamam gerekirken insanları dinlemiştim, berbat beynimin kendini daha da berbat etmesine izin vermiştim ve neredeyse benim ve onun hayatını mahvediyordum. Yine de, işte buradaydık.

Beni affetmişti. Beni seviyordu.

Ve birlikte geçirdiğimiz her lanet günü bir lütuf olarak sayacağımı biliyordum, çünkü ne onun affını ne de sevgisini hak ediyordum, ama bencildim. Açgözlüydüm. Ve hepsini alacaktım. Vermek zorunda olduğu her şeyi.

Sonsuza kadar ve bir gün, çünkü Stone benimdi. Ve ben de onunkini beceriyordum.

Taş

Vücudum uzun bir vardiyadan sonra gelen düzenli homurdanmalarla ağrıyordu, gözümü kısarak komodinin üzerindeki saate baktım ve saatin sadece öğleden sonra bir olduğunu görünce rahatlayarak inledim. Nefesimin altından mırıldandım ve yorganın içine biraz daha sokulmak üzereyken geriye doğru sıçradım ve birinin zaten orada olduğunu görünce kıcıımı yırttım. Kesinlikle Bayan Biggins olmayan biri.

Tabii ki arkamı dönüp Çelik'i gördüğümde kalbim duracak gibi oldu ve huysuz huysuz bana baktığını görünce, "Beni unuttun mu Stone?" diye mırıldandı.

Burnum kırıştı, sonra esnedim ve ona sarılabilmek için etrafımda döndüm. "Kendimi savunmak için," diye mırıldandım, "yatağa yalnız girdim."

Bacağımı kaldırıp kalçalarına dayadığımda elini popoma koyarken homurdandı. "Dün" diye cevap verirken popoma hızlı bir dokunuşla teşekkür ettim.

"Ha?" Yüzümü boğazına doğru iterken biraz daha esnedim. "Dün ne oldu?" "Sen uykuya daldığında," dedi kuru bir sesle.

Başımı kaldırıp ona baktım, sonra başımı salladım. "Hayatta olmaz."

"Evet, öyle. Otuz altı saattir uyuyorsun." Dudakları büküldü. "Neredeyse ödümü koparıyordun ama bir asker gibi horluyordun, bu yüzden senin için endişelenmeme gerek olmadığını biliyordum."

Gözlerimi ona diktim. "Ben horlamam."

Bir elini kaldırdı, bir parmağını kaldırarak bir dakika beklememi söyledi, sonra telefonunu almak için yuvarlandı. Horlamamı kaydettiğinde ona ofladım. "Bunu kaydettiğine inanamıyorum. Zaten horlayan herhangi biri olabilir."

"Dinlemeye devam et," diye yanıtladı kuru bir sesle.

Yatağa geri yatıp tekrar esnerken nefesimin altında homurdanıyordum, bir inilti duyduğumda gerildim.

Çok kadınsı bir inilti. Ardından uykulu bir sesle, "Kes şunu, Harry," diye mırıldandım. Gözlerim irileşti ve ona utangaç bir bakış attım. "Oops."

Gözleri geniş olmanın tam tersiydi. Gözlerini bana dikti ve "Sanırım vücuduna ona kimin sahip olduğunu öğretmemiz gerekiyor" dedi.

Alt dudağımı ısırdım. "Pek çok şeyin hayalini kuruyorum."

Başını iki yana salladı. "Artık değil. Hepsine sahip çıkıyorum."

"Rüyalarımın sahip mi çıkıyorsun? Benim bilinçaltım Grönland değil!" Tükürdüm, sonra beni üzerine yuvarlayıp kalçalarına sarılmam için manevra yaptığında çığlık attım. Amımı sikine dayadığım anda eli havada süzüldü ve kalçama çarptı. "Hey! Hiç adil değil! Bilinçaltımın yaptıkları ya da söylediklerinden dolayı suçlanamam! Her neyse, ben de bir sürü kötü rüya görüyorum."

Kayıttan bir kıkırdama sesi geldiğinde içimi çektim. "Şunu kapatabilir miyiz artık?" Özellikle de çünkü Taş başımı belaya sokmaya niyetliyken.

"Bir saniye içinde yapabiliriz," diye gürledi ve gözlerinin derinliklerinde, benim çıkmazımdaki eğlencesini görebiliyordum, aynı zamanda sertliğinin amıma karşı büyüdüğünü hissedebilsem bile.

Her ne kadar ben uyurken diğer erkeklerin isimlerini anmamdan hoşlanmadığını söyleyebilsem de -ve onu suçlayamasam da, çünkü kulüp fahişelerinden birinin ismini en ufak bir şekilde inletirse onu yataktan atardım- bunu kendi avantajına kullanmakta kesinlikle bir sakınca görmüyordu.

Kıç yanağıma tekrar tokat attığında, "Çelik, tam orası" diye inledim.

Yastığımın üzerine koyduğu telefonuna bakakaldım, sonra ona döndüm, yanaklarım alev alev yanıyordu, "Şey." "Görünüşe göre, üçlü ilişki hayallerin var, ha?" diye homurdandı, yükselmeden önce, tüm o

Karnındaki nefis kaslar, beni kendisine kenetlemeden ve göğsüne yaslanmam için beni aşağı indirmeden önce gerildi ve gerildi. "Seni asla paylaşmayacağım, bebeğim. Neh-vuh. Bu yüzden krallık gelene kadar bu amcığa girecek tek aletin benim aletim olmasına alışman gerektiğini düşünüyorum."

"Ne tür bir krallık?" Cevap verdim, çünkü söyleyeceğim tek şey buydu.

O ve ben aynı sayfada olmaktan çok daha fazlasıydık. Aynı lanet kitabı yazıyorduk.

Hiçbir şekilde üçlü yapmak istemedim. Ve uykulu Stone görünüşe göre aşağı ve kirli olsa da, ben kesinlikle değildim.

Sorum üzerine gözlerini kıstı, bu da onunla tartışacağımı düşünüp düşünmediğini merak etmeme neden oldu. Harry başka bir kıyıda, neredeyse başka bir dünyada olmakla kalmıyordu, benim de onunla ilgili bir planım yoktu. O günlerde ondan New York'ta kalmasını isteseydim, muhtemelen kalırdı. Genelde tüm ilişkilerimde olduğu gibi, vermek istediğimden fazlasını istiyordu.

Ama ben Steel'in yanındaydım.

On beş yaşımdan beri öyleydim. Yüz on beş yaşına kadar da öyle olacaktı.

Başımı eğip dudaklarına bir öpücük kondurdum, o sırada popoma bir tokat attı ve ben de ona ters ters bakmaya başladım. "Bu ne içindi?"

"Uykunda başka bir adamın adını inliyorsun!"

Şimdi ofluyordu ve kıcımlı kıvrırken dudaklarım seğirdi. "Elimde olmayan şeyler için bana şaplak atmaya devam mı edeceksin?"

"Evet, öyleyim," diye homurdandı ve diğer yanağıma da şaplak

attı. Acısı çok iyi geldi, çok iyi.

"Bornozum nereye gitti?" Kalçalarımı sallarken sorguladım, amımı onun aletine doğru yuvarladım, böylece iyi bir sürtünme elde edebildim. Glans'ı klitorisimi dürttüğünde, zevkle iç çektim.

"Dün gece senden çıkardım. Her tarafına dolanmıştı," diye mırıldandı yüzünü boğazıma gömerken, dili oraya damgasının 'S' harfini çizmek için geldi.

Üzerinde neredeyse hiç et olmayan o kısımdan boynumun daha yumuşak olan kısmına kadar kemirirken ürperdim. Beni ısırduğında, sertçe emdiğinde ve sonra bana şaplak attığında, amımın sıcaklıkla dolduğunu hissetmeden önce bağırdım.

Bu çok acıtmıştı ama mümkün olan en iyi şekilde.

Beni mutlak bir şekilde tutmasıyla, kolunun sırtımın ortasında bantlanmasıyla, omzumdaki eliyle beni sabit tutuyordu, hareket ettirebileceğim tek şey alt bedenimdi, bu yüzden kıcımlı kıpırdattım ve bunun klitorisimi de dürtmesine bayıldım.

"Kendini oradan çıkarıyor musun, bebeğim?"

Gözlerimi kısarak ona baktım, panjurları delip geçen ve etrafımızda hafifçe biriken öğle ışığında çıplak ve utanmazdım. "Beni ıslatma konusunda pornodan daha iyi olmana engel olabilir miyim?"

Bunun üzerine dudakları kıpırdadı, sonra beni bir kez daha şaşırtarak ayağa kalktı, sonra beni döndürdü, böylece kalçalarının üzerinde düz bir şekilde yatıyordum, popom havadaydı, kucağında olan kasıklarım dışında tüm vücudum şiltenin üzerindeydi.

Aslında beni tutmak için zekice bir yoldu. Sinsi pislik. Yara izlerim çarşafın üzerinde duruyordu, bacakları sayesinde leğen kemiğim yukarı kalkmıştı ve yüzüm yatağın geri kalanına gömülmüştü.

Bir yanağımla iyice yaladığında irkildim ve hemen ardından gelen yanma yüzümü çarşafına sürtmememe neden olduğunda mırıldandım.

Belki bazı kadınlar şaplak atılmasından hoşlanmıyordu, belki bazıları seks sırasında

hoşlanıyordu. Ben mi? Bu anında bir emzikti.

Kıçımı bronzlaştırmaya devam edip derimi pembe pembe yaparken kafamdaki vızıltıyı şimdiden hissedebiliyordum. Arada bir durup "Acı çekiyor musun?" diye soruyordu.

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil," diye cevap verirdim, ihtiyacım olanı bir şekilde bana verirken son derece uykuluydum.

Benim istememe bile gerek kalmadan.

Tabii yine uykumda konuşmuyorsam.

Gerçekten, bilinçaltımla bir konuşma yapmam ve rüyalarımda erkeklerden bahsetmeyi bıraktığımı ama kesinlikle şaplak atmaktan ve bunu ne kadar çok sevdiğimden bahsettiğimin farkında olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Birkaç şaplak daha attıktan sonra parmakları popomun yanakları arasında gezinirken, "Birileri ıslanmış," diye gürledi.

"Birisi kıcımdaki ellerini seviyor," diye karşılık verdim, bir parmağını içime sokup kayganlığımla kapladığında inledim, sonra beni ovma için klitorisime doğru yuvarladım.

Bana dikkatlice dokunduğunda hafifçe sızlandım, ta ki başka bir parmağı kapıma girene ve klitorisimle oynarken uçlarını amımın ön duvarından aşağı sürüklemeye başlayana kadar.

Yanaklarımın içini ısıyor, ben inlerken kalçalarım yukarı kalkıyor, onu devam etmeye teşvik etmek için bacaklarımı daha geniş açıyordum. Boştaki eliyle yanaklarımdan birini tokatladı ve homurdandı, "Sen hareket et, ben durayım."

Bu beni somurtturdu ama hareketin ortasında donup kaldım ve eliyle beni daha hızlı sikmeye başladığında bir nefes aldım. Bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu, klitorisimi de okşayabilmek için mükemmel bir zamanlama yapmıştı, tek bildiğim yıldızlar görmemi sağladığıydı.

Inledim, kalçalarımı döndürmemek için karnımdaki tüm kasları gerdim ama lanet olsun, bu neredeyse imkânsızdı. Hareket etmem gerekiyordu, istediğim son şey buyken, kontrol altına almaya zorlandığım zevkle tüm kaslarımın titrediğini hissediyordum.

Bir kez sallandığımda, bana üç tokat attı, her yanağıma bir tane ve sonra klitorisime küçük bir tane, bu da parmaklarını farklı bir yönde içime sokmasını sağladı.

Göz kapaklarımın ardında, gözlerim yuvarlanıyordu ve uyluklarım hareketsiz kalma ihtiyacıyla titrediğinde ve bunun beni topraklayacağını ve sallanma isteğimi durduracağını umarak kucağına çöktüğümde, yaptığı şeye geri döndü.

Ben çığlık atana kadar, *hareket etme* ihtiyacı acı verene kadar beni parmakladı ve *hareket* ettiğimde? Zirveye ulaştığımda ve zevkten hıçkırığa hıçkırığa ağıladığımda, amım onun etrafında kenetlenirken mümkün olan en kötü zamanda çekti ve kıcımlı bir orospu gibi yakan küçük tokatlarla yıkadı.

Her biri beni inletti ve her biri vücudumun şok geçirmiş gibi sarsılmasına neden oldu ve her biri doruk noktamı daha da yükseğe çıkardı, neredeyse ihtiyaçtan uluyana kadar.

Artık altımda değil üstümde olacak şekilde manevra yaptığında, beni yatağa yatırdığında ve vücudum hala beni sersemlettiği orgazmdan dolayı sızlanırken, bana doğru eğildi ve "Kıç yanaklarını ayır" diye fısıldadı.

Beni ben yapan her şey erime moduna girerken bile anında itaat ettim ve horozu kıcıma indiğinde, aşağı kayarken ve cildimi ön spermiyle kaplarken, aletin içime girmesi için hazırlandım.

Bunu yaptığında, gözlerim bu hisle titredi ve içime girip her santimini doldururken homurdandım. Bu pozisyonda kendimi çok daha büyük ve kalın hissediyordum ve buna bayılıyordum. Karnım hafifçe sancıdı, ama içime doğru sallanmaya başladığında hareketsiz kalmaya özen gösterdim.

İçime girmek istediğini bildiğim bir anda gösterdiği kibarlık, onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu, çünkü ben de bunu istiyordum. Beni kabaca almasını, bana karşı olan

duygularını açığa çıkarmasını istiyordum ve henüz bunu yapamasak da, bir uzlaşma bulmuş olmamızı sevdim.

Üzerime eğildi, ön kollarını başımın iki yanına yerleştirdi ve "Bu am benim" diye mırıldandı.

"Bu sik benim," diye inledim.

"Başka kimsenin değil."

Yutkundum. "Başka kimsenin değil." "Asla."

"Hiç." Bunun üzerine içimi çektim, çarşafların içinde eridim, bu da midemi daha fazla acıtması gerekirken aslında acıtmadı. Sanki bunu hissetmiş gibi hızlandı ve aleti hiçbir aletin vuramayacağı yerlerime vururken, çünkü ben onun için yaratılmışım ve o da benim için yaratılmıştı, "Seni seviyorum Steel" diye hırladım.

Keskin bir çığlık attı ve boşalırken vücudunun sarsıldığını hissettim, aleti içime fıskırdı, tohumu amıma aktı. Doğum kontrolü hakkında hiç konuşmamıştık ama o anda, bir sonraki adıma hazır olmadan önce birlikte daha çok zamana ihtiyacımız olmasına rağmen, RIA'ma kızdım. Yaralı karnımla bir çocuğun mümkün olup olmadığından bile emin değildim ama o anda onun bebeğini istediğimi biliyordum.

Onun her şeyini istedim.

Ben de *onun* her şeyi olmak istedim.

Beni döllerleriyle doldurduğunda, çarşaflara doğru iç çektim, benimkini aldığım için çok mutluydum, ama daha çok neyi sevdim? Çekildiğinde ve beni dikkatlice sırtüstü yatacak şekilde yeniden düzenlediğinde. Bacaklarımı ayırdı, artık yumuşamış olan aletini amıma dayadı ve ucunu içeri kaydırduğunda gözlerim onunkilere takılarak biraz daha büyüdü, ama daha derine inmeye çalışmadı, sadece içime doğru sallandı, karışan uyarılmamızla klitorisimin üzerinde kaydı, üzerimde hareket etmeden önce alnı benimkinin üzerinde olacak şekilde dinlendi.

"Seni seviyorum Steel." Ona gülümsedim, artık biraz uykum gelmişti.

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve "Beni dürüst bir adam mı yapacaksın?" diye sordu.

Kalp atışlarımın yavaşladığını ve içimdeki her şeyin heyecanla yandığını hissettim. Ne demek istediğini biliyordum. Biliyordum, duymuştum ve *bunu* o kadar çok istiyordum ki ne yapacağımı bilemiyordum. Ama cevabım şuydu: "Bilmiyorum. Dürüst bir adam istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

Benimle alay etti, gözleri gözlerime dolanacak şekilde hafifçe kalktı. Ama sırtışı? Muhteşemdi. Annesi ona yeni pişmiş bir tepsi dolusu çikolatalı kurabiyeyi yiyebileceğini söylemiş bir çocuk gibi.

"Beni yakaladın, bebeğim."

Kendi elimle sol eline uzanırken dudaklarımı yaladım. "Sonsuza kadar mı?" "Sonsuza kadar."

"Bu bir yemin

mi?" "Bu bir

yemin."

İçimi çektim. "Güzel." Beni öptü. *Yumuşakça*. Nazik dokunuşuyla bana değer veriyordu. Sonra fisıldadım, "Uyumak ister misin?"

Kıs kıs güldü. "Sen benim yatağımdayken mi? Bu nasıl bir soru böyle? Tabii ki istiyorum." Biz de uyuduk.

Ve şimdiye kadarki en iyi şekerlemeydi.

EPILOG

YAMA PARTİLERİ SIKICIYDI, çünkü kardeşlik partileri gibiydiler ama motorcular vardı.

Bu, elbette, aptal üniversite çocuklarının kardeşlik evlerinde yaptıkları rastgele şeylerin, şakaların arkasında bir grup pussies gibi görüldüğü anlamına geliyordu.

Steel'in yama partisini hatırladım ve midesini yıkattığını biliyordum. Nyx'in de öyle. Kardeşi kaybolup babası öldüğünden beri daha da huysuzlaşan Jaxson ve Hawk'ın Prospect'likten tam kardeşliğe terfi edişini ve yerel bölgeden dört kişinin daha Prospect'likten alınıp aynı akıbete uğrayışını izlerken bunun nedenini anladım.

Bir şişe tekilayı en hızlı bitirmek için birbirlerine meydan okuyorlardı.

Salak herifler.

Giulia'nın gözünü yakaladım, onunkini yuvarlamasını izledim ve kapıyı işaret ettim.

Başını salladı ve bana doğru ilerledi, Lily ve Tiff de aynı şekilde sıkılmışlardı.

Ben.

Buradaki partiler aslında dans edebildiğiniz ve içki içebildiğiniz zaman çok eğlenceliydi, her ikisi de

ki henüz yapamadım, ama bu çok aptalcaydı. Aptalca şeylerden nefret ederim.

Sinir bozucuydu.

Özellikle de yarın acil servise geri döndüğümde, muhtemelen bu siklerin mide içeriğini inceleyen kişi ben olacağım.

Eğlenceli.

Dışarı çıktığımda iç geçirdim -iki günlük mola kendimi yeniden normal hissetmem için yeterli değildi- kapının hemen dışında yeni ortaya çıkan banklardan birine oturdum. Buraya döndüğümünden beri bir sürü bank ve sandalye aniden ortaya çıkmıştı, bunun benim yararına olduğunu biliyordum. Ağırdan almam, kıcıımı sandalyeye koymam için nazik bir ipucu.

Ben oturduğumda Giulia da poposunu oraya bıraktı ve Tiff ile Lily ortaya çıktılar; Tiff bankta oturuyor, Lily de onun bacaklarına yaslanıyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Ghost ve Keira da ortaya çıktı ve önümüzde yere bağdaş kurarak oturdular.

Yeni Yaşlı Bayanlar olarak gerçek bir gruptuk ve bunu düşünmek beni eğlendiriyordu çünkü çocukken hep burada olacağımı düşünmüştüm ama bir yetişkin olarak bunun gerçekleşeceğini asla hayal edemezdim.

Hayatın bu şekilde gelişmesi komik, değil mi?

Gökyüzüne baktım, temiz hava soluduğum ve yüksek sesli müzikten uzak olduğum için minnettardım. Evet, dışarıya taşıyordu ama artık bas sesini duyabiliyordum ve diğerleri konuşmaya

başladığında ben de o hasta ritme mırıldanarak eşlik ettim.

Uzaktan kapının açıldığını duydum ve kaşlarım kalktı çünkü tüm kulübün kapıda olduğunu biliyordum.

yerleşke. Bu da kapıların bütün gece sıkı sıkıya kilitli olması gerektiği anlamına geliyordu.

Belli ki Giulia da duymuştu ve daha dik oturup gözlerini kısarak yola baktı.

Bir bisiklet gelip kulüp binasının yarısında durduğunda öne doğru oturdum, karanlıkta gözlerimi kısarak kim olduğunu anlamaya çalışırken lanet olası sel ışıklarının yanmasını diledim.

Storm olabileceğini tahmin ettim, çünkü Keira'nın Cyan'la sorun yaşadığını biliyordum ve gelip onu görmesi mantıklıydı.

Ancak gözlerim alıştığında ve spot ışıkları nihayet motorcu sensörüne doğru ilerlediğinde yandığında, kim olduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi.

Giulia gerildi ve ayağa kalkıp poposunun bankın üzerinde durması için dik durmaya çalıştı ama Rex'in babası Bear başını salladı.

Bakışlarım aralarında gidip geliyor, yanımdaki sessiz iletişimi anlamaya çalışıyordum ama neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Özellikle de kimseye -nadiren Nyx'e bile- itaat etmeyen Giulia kışını yere vurduğunda.

Kafam karışmıştı, neler olduğunu anlamaya çalışarak etrafıma bakındım ve diğerleri dikkatimizin dağıldığını görünce kime baktığımızı görmek için dönüp durdular.

"Kim o?" Tiff şaşkınlıkla sordu.

"Rex'in babası," diye cevap verdim, Giulia'nın ona nasıl baktığına hâlâ şaşıyordum. Elbette burada büyümüştü ama onu yıllardır görmemişti. Onu hatırlayacak mıydı ki? Bear'ın kulüp binasına döndüğünden beri eve gelmediğini biliyordum, çünkü Mav beni haberdar ederdi.

O zaman neden uzun uzun baktın? Neden garip, sessiz iletişim-

"Onun seksi olduğunu düşünmem garip mi?" Lily hepimizi güldürerek sordu. Şey, benim dışımda.

Bear'ı çok iyi tanıyordum. Bir şeyler oluyordu.

Direkt bana baktığında aciliyetini hissettim ama ne olduğunu anlamadım.

Bana bir şey söylemeye çalışıyordu ve duruş şekli? Bize doğru gelmiyor muydu? Bu başlı başına bir mesajdı.

Sonra onu gördüm.

Göğsündeki küçük kırmızı nokta dalgalanıyordu.

Tüm varlığım dondu. Her parçam keskin nişancının hedefinde buza dönüştü, hatta o "Uyar. Rex."

Adrenalin yükselmeye başladı ve "Kaçın!" diye bağırdım.

Tanrıya şükür, kadınlar onlarla dalga geçmediğimi anladılar ve ayağa kalkarak bana doğru koşmaya başladılar. Birinin kolumu tuttuğunu hissettim, sonra bir başkası diğerini tuttu ve beni kendileriyle birlikte sürükleyerek koşmama yardım etti, ama kalbim çarparken ve oradan oraya savrulmaktan acı içinde inlerken bile onu duydum.

Atış.

Bir şekilde bangır bangır çalan müzikten daha yüksek bir sesle havada ıslık çaldı ve sonra müzik sustu.

Her şey ses bariyerini aşan bir patlama gibiydi, ama bu sıcaklığın yanında hiçbir şeydi.

Patlama yerleşkeyi yerle bir ederken etrafımda çığlıklar yükseliyordu ve kendimi ileriye doğru savrulurken, rüzgârda uçuşan bir tüy gibi havada süzülürken hissettiğimde bile sadece iki şey düşünebiliyordum.

Benim için bir baba gibi olan adam ölmüş olmalıydı.

Ve birinin sadece onun cinayetinin değil, evimizi yok etmenin de bedelini ödemesi gerekiyordu.

CRUZ'DA DEVAM EDECEK

Indy'nin onu evcilleştirebilecek tek adamla tanıştığı yer... ve umarım uyumasına yardımcı olur.

ÖZEL EKSTRA:

Link'in Lily'ye nasıl evlenme teklif ettiğini görmek isterseniz, buradan okuyabilirsiniz.

ÜCRETSİZ E-KİTAP UYARISI!!!

Ücretsiz e-Kitabınızı almayı unutmayın!

[Secrets & Lies artık ücretsiz!](#)

Meg'in aşk hayatında bir kıvılcım eksikti, ta ki hükmedilme ihtiyacını keşfedene kadar. Nişanlısı da aynı sapkınlığı paylaştığında, tüm doğum günlerinin aynı anda geldiğini düşündü ve sonra ilişkilerinin koca bir yalan olduğunu öğrendi.

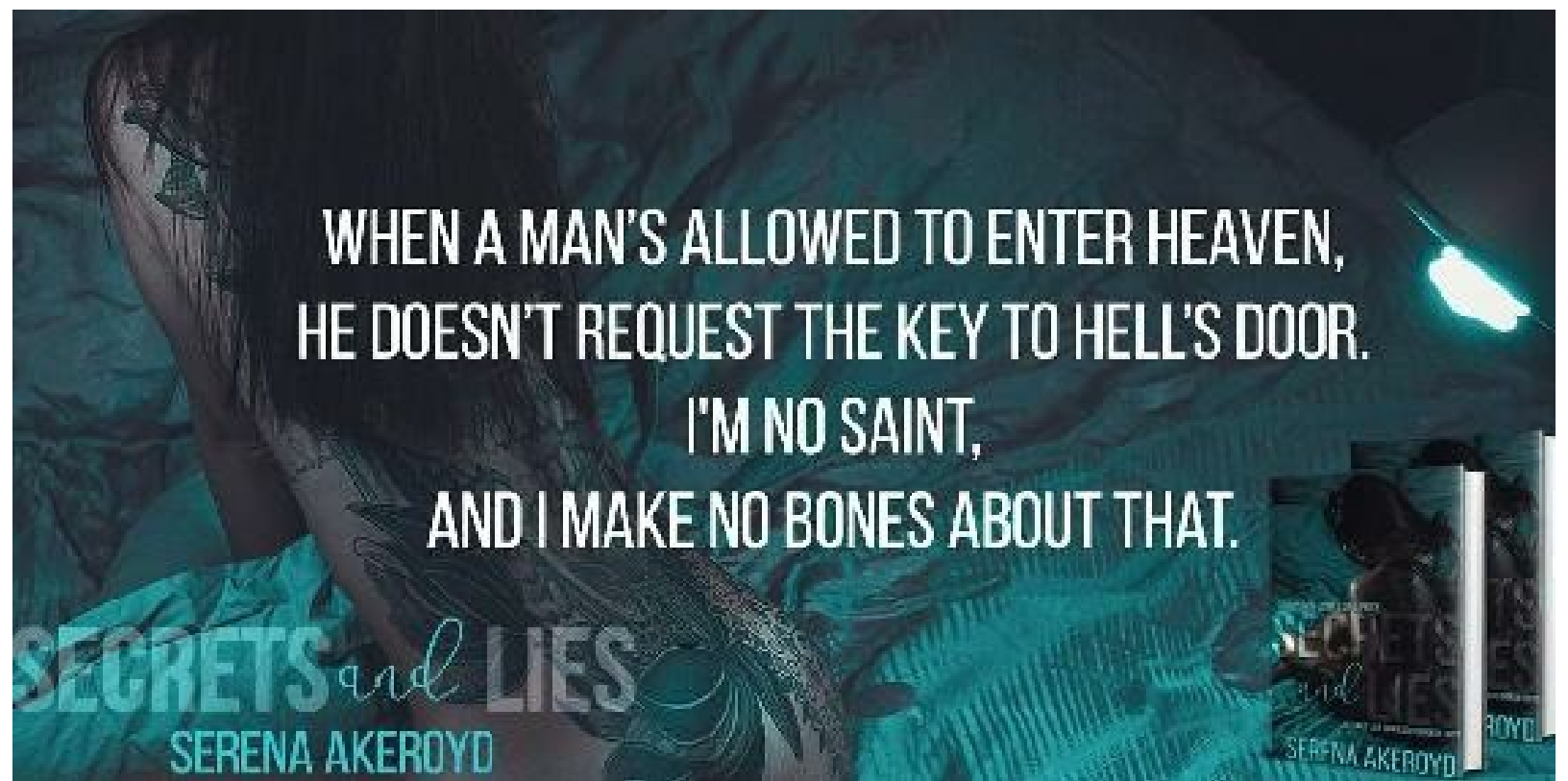
Gabe yıllardır Meg'i sevmekte, onu uzaktan izlemekte ve her zaman onunla ilk çıkanın kardeşi değil de kendisi olmasını dilemektedir. Meg'i yatağına alma, hatta daha da iyisi, ona bağlama şansına sahip olduğunda, bu reddedemeyeceği bir fırsattır.

Feci sonuçlarla.

Gabe, Meg'in her zaman istediği tek kadın olduğunu anlamasını sağlayabilir mi? Ancak sırlar ve yalanlar bir ilişkinin içine girdiğinde, aşıklar arasında ve daha da önemlisi Sub ve Sir arasında ihtiyaç duyulan sağlam güven temelini kurmak imkânsız mıdır?

Bu hikâyede BDSM ortamında orgazm kontrolü yer almaktadır.

[Secrets & Lies artık ücretsiz!](#)

WHEN A MAN'S ALLOWED TO ENTER HEAVEN,
HE DOESN'T REQUEST THE KEY TO HELL'S DOOR.

I'M NO SAINT,
AND I MAKE NO BONES ABOUT THAT.

SECRETS *and* LIES
SERENA AKEROYD

AYRICA SERENA AKEROYD TARAFINDAN

En son güncellemeler için web siteme göz atmayı unutmayın!

Ancak, benimle takılmak ve beni daha yakından tanımak isterseniz, sizi yeni çıkan kitaplarla ilgili tüm dedikoduları  ğrenebilece iniz Diva okuyucu grubumda görmek isterim. [Buradan](#) katılabilirsiniz: www.facebook.com/groups/SerenaAkeroydsDivas. Ya da bana her zaman PM veya e-posta gönderebilirsiniz. Sizlerden haber almayı seviyorum: serenaakeroyd@gmail.com.

Sizi orada görene ya da bana bir e-posta veya PM yazana kadar, i te okumanız için daha fazla kitabım...

Kurt Yılı

Kurt  ocuk

The Five Points'

Koleksiyonu Soludu u

Hava Kirli Zengin

Kirli Karanlık

Veronia Krall ı Koleksiyonu [Onların](#)

Karanlık ve Kirli Günahkarlar MC:

[Nyx](#)

[Link](#)

Sin

 elik

Cruz

Ejderha Ba lı

[Cadılar](#)

[Meclisi](#)

[Leman](#)

Sekiz Kanat Akademisi

Yükselmişler

HawkRidge Lisesi

Beni Sevmeye

Cesaret Et Beni

Tutmaya Cesaret Et

Cehennem Asileri MC

Tüm Günahkarlar Aziz Değildir

Seks Kaseti (Helen Scott ile birlikte yazılmıştır)

Profesör

Caelum Akademisi

Yedi Dilek Sekiz

Ruh

Dokuz Hayat

Yaramaz Nookie

Günahkarca

Onların

Günahkarca

Ustalaşmış

Tanrılar Şehre Geri Döndü

Hades'ten daha sıcak

Güneş Apollo'nun Etrafında Dönüyor

FourWinds

Vampirlerin Kraliçesi

QUINTESSENCE

Onunki Saklamak

Onları Değer

Vermek Onunki

Tutmak

Sonsuza Kadar Onların

Sırlar ve Yalanlar

TriAlpha Günlükleri

Köken

Trinity

Triskele

Triad
Triumph
Trierna
TriAlpha

Los Lobos
Bağlı

The Salsang Chronicles (Helen Scott ile birlikte yazılmıştır)

Lekelenmiş
Egolar
Lekelenmiş
Kalpler
Lekelenmiş
Zihinler
Lekelenmiş
Bağlar
Lekelenmiş
Ruhlar

YAZAR HAKKINDA

Ben bir aşk romanı koliğiyim ve mutlu sonla biteceğini bilmediğim bir kitaba dokunmam. Bu bağımlılık benim doymak bilmez romantizm ihtiyacıma uygun hikâyeler yazmamı sağladı. Kıvrımları ve beklenmedik dönüşleri seviyorum ve romanlarımın hepsi seksi erkekler, kara mizah ve ateşli AF aşk sahneleri içeriyor.

Hem çağdaş hem de paranormal MF, Menage ve Reverse Harem (Why Choose romance olarak da bilinir) yazıyorum. Bazı hikayelerim diğerlerinden daha karanlık, ama size bir şeyin sözünü verebilirim, her zaman kalbinizin ihtiyaç duyduğu mutlu sonu elde edeceksiniz!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.